Notes du mont Royal
www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

C

LVCIANI
SAMOSATENSIS
DIALOGI SELECTIORES,

cælestes, marini, & inferni, Græcè & Latinè editi in usum pueorum.

Basileæ, apud hæredes Nicolai Bryling. Anno M. D. LXV.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Προμηθεὺς καὶ Διός.

Ἄγε μοι ὦ δεῦ-
δευρο γὼ ἐλθὼν
πλησίον σε λύσω σε, φησὶ,
ὃν ἰσχυρῶς βα-
βαιοτέρας πάλαι ἔχεις, καὶ τὴν
λιθίνην ἐκεῖνον κεφαλὴν
ἐπιθήσομεν, ἵνα ἀκριβῶς μὴ μόνον
ὑπὲρ μὲν μέτρον λείψεται τὸ
ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐφεστώσας
ὑφορᾶσθαι, οὐδ' ὧν τοιοῦτ'
ἡμῖν δεῖ κακῶν πράττας ἐπλάσατο,
καὶ τὸ πῦρ ἐκλέψας, καὶ τὰς
γυναῖκας ἐδημιούργησε; ἃ
μὲν γὰρ ἐμὲ ἀπατήσας ἐν
τῇ διανομῇ τῶν ἐρίων, ἐστὶ
πιμελῆ καὶ κεκαλυμμένα μὲν πα-
χέσι, καὶ τὸν ἀμείνω τῶν με-
γῶν σοι αὐτῷ φυλάττων, τί χρὴ
λέγειν; Προ. ἐκεῖν' ἐκκλίνω ἤδη
τὸν δίκαιον ἐκτίνειν, τοσοῦτον
ἀρέσον τῷ λιθίνῳ προσπλα-
σθέν, τὸν πάντα ἐρεῖν ἀ-
πολόμενον ἀντὶ φρένων τῷ ἀ-
νατι. Ζ. οὐδὲ πολλοστημόριον
ἔστε, ὧν σε δεῖ παθεῖν. Προ. ἢ
μὴν οὐκ ἀμείψει με λύσας ὧ
δεῦ, ἀλλὰ σοι μενοῦσα πάνυ
ἐπιμελῶς. Ζ. κατατοξεύσῃς με
τῷ προμηθεῖ; Προ. καὶ τί πλέον
ἔχω; οὐ γὰρ ἀγνοῶ σε ὅτι ἀν-
ὴρ ἀθάνατός ἐστιν. ἀλλ' ἀκρι-
βῶς

DEORVM DIALOGI.

Promethei & Jouis.

SOLVE me Iupiter, ut cito venio iam ad te, iam Iup. Solvam te, atque quam oportebat gravio res pedes habentem. Cum casum totum super capitis cambentem, à sedecim uulneribus non solum corrodi deperit, sed et oculis carere effecit. Eo quod talia nobis animalia homines utilitatis, et inuentis, et ignem fur surripuisti, et mulieres fabricatus es. Nā prius me ipsum decepisti, in distributione carnium oleum ad me obductum mihi apponens, et mulierem pectum tibi ipsi seruasti, quid latius dicere? Pro. Igitur sufficientem iam poenam exolui, tanto tempus Caucaso affixus, pessimā animam perdiem aquilam patiens habente. Iup. Ne minimum quidem horum, quæ te oportet pati. Pro. Ac qui non sine me cedes solues Iupiter, se i tibi significabo aliquid necessarium. Iup. Blandendo decipis me Prometheee. Pro. Et quid plus habebo? Non enim ignoras rursus ubi Caucasus est, neq; indige-

hic uin uis, si quomodo uersu as agens deprehendar. Iup. Dic prius, quanā mercedē per f lues necessariā nobis existeq tē? P. Si dixero, ad quē locū ue dis nūc, fide dignus ero tibi & de reliquis uaticinās. Iu. Quomodo n. nō? Pro. Ad Thetin, coituru cū ipsa. I. Hoc quidē nosti. Quid igitur posset uide tis. n. uerū quidā dicere. Pro. Nihil ô Iupiter rei habeas cū Nerine hac: si enim ipsa gra uida redderetur ex te, fratus simi lia faciet tibi, qualis & tu feci sti Saturno. Iup. Hoc ais, ex pulsurū me regno? Pro. Vtinā ne fiat, ô Iupiter. Verūtamē ta le aliq; coitus ipsius minatur. Iup. Vadeat igitur Thetis, te uero Vulcanus ob hoc soluat.

Amoris & Iouis. Cup.

Alsi quid etiā peccaui, Iupiter ignosce mihi, puer enim admodum sum, & adhuc imprudēs. Iup. Tu puer autē Cupido, qui antiquior multo Iupeto es? An quia neq; barbam habes, neq; canos produxisti, proterea etiā infans puerui cupis, senex et uersutus adeo cum sis? Cup. Quae uero iniuria affecisti te, ego senex ille, ut tu ais, qui me uincire quoq; cogitasti Iup.

σεις δ' ἀλμῶν, ἤν τι τυχόντ' ἐπιθωμεν. Ζ. ἀπὸ πρότερον, ἤν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. Προ. ἢν εἰ πω ἐφ' ἅ, τι βούλεσθε σοῦ, ἀξιόπιστος & ἐσομαί σοι καὶ πρὸς τ' ἀπολείπειν μαντευόμενος &: Ζεύς. πῶς γὰρ οὔ. Προ. παρὰ τῶν θεῶν, συμβούλῳ & αὐτῇ. Ζεύς. τοῦτο μὲν ἴσως. τί δ' ἂν τὸ ἐπὶ τούτοις; δοκεῖς γάρ τι ἀλλοῖον ὁρᾶν. Προ. μηδὲν ὦ Ζεῦ λοιπόν σε τῇ τυραννίδι. ἢν γὰρ αὐτὴ λυσιτελῇ σε σοῦ, τὸ τυχὸν ἴσα ὀργάσεται σοι, εἴπερ καὶ οὐ ἐδρᾶσε τὸν πρότερον. Ζεύς. τοῦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; Προ. μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πολλῷ τοιούτῳ ἡ μίξις αὐτῇ τ' ἀπολεῖ. Ζεύς. χαίρετω τοίνυν γοῦν ἡ θέτις, οὐ γὰρ ὁ ἥφαιστος ἔσται τούτοις λυσάτω.

Ερως & καὶ Διός. Ερ.

Ἀλλ' εἰ καί τι ἥμαρτον ὦ Ζεῦ, συγγνώθί μοι. παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. Ζ. οὐ παιδίον ὦ ἔρως, ἐστ' ἀρχαιότερος & ἢ πολὺ τοῦ Διονύσου; ἢ διότι μὴ πώγωνα, μὴ δὲ πολιὰς ἤρυσας, διὰ ταῦτα νῷ ἔρῳ & ἀξιοῖς νεμίζεσθαι, γήρας καὶ πανοῦργος ὤν; Ερ. τί δὲ σε ἠδίκησα ἐγὼ γήρας ὡς φῄς, ἐγώ, διότι με κῇ πεποίησας. Δικαιοῖς; Ζ. σκέ

Ζ. οὐδέπω ὦ λαμπάρατε, ἀ μικρὰ, ἐς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐνέμυρες. ἄνε τι μηδὲν ὄφελον ἐμὲ ποιήσας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, λύκον, ἀετόν. ἐμοὶ δὲ ἔλεος ἐδείμεν ἂν τινα ὁρᾶν ποιήσας. ὁ δὲ σωνικὰ ἀνὴρ γυναικὶ διά σε γεγενημένος. ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. ἀ δὲ τὸν μὲν ταῦρον ἢ λύκον φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ ὑποδύσαι, τιθεῖσιν ὑπὸ τὰ δίκτυα. Ερ. ἀκούετε. οὐ γὰρ φέρουσιν ἀ Ζεῦ, ὅστε αἱ σοὶ τὼ πρόσωπον. Ζ. πῶς ὄν τὸν ἀπόλλω ἀ βράγχε, καὶ ὁ ὑάκινθε φιλοῦσιν; Ερ. ἀλλ' ἀ Δάφνη λαμπὰν ἐφεύγει, λαί τοι λαμπάτω καὶ κρύπτεται ἔνθα. ἀλλ' ἐλθὼν ἐπείρασο ἀνάκαμψον ἐπίσω: τὼ αἰγίδα, μὴ δὲ τὸν ἀστραπὴν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίησον ἑαυτόν, ἐπαστρεφὲς λαμπρὸ καὶ βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τὸ τοῦ ἀνθεμωτὸ. περφυρίδα λάβε, ἐσθῆτα χρυσοῦν ἐπὶ κόλῳ καὶ τυμπανίζε οἰ, ὑθμὸν βάνε. καὶ ἴδε, ἐτι πολλοὶ ἀκολουθήσοσί σοι τῶν διονύσου μαινάδων. Ζ. ἀπαγε. δεῖ σὺ δίξασθαι ἐπίρασο καὶ ἄνα, τοῦτο γενόμενον. Ερ. ἀκούω ὦ Ζεῦ, μὴ δὲ ὁρᾷν θέλω, φοβοῦ

Iup. Specta ô Sclerocaram, quo me in ludibrio habes. Ita que iā mihi est, q̃ me nō effeceris, Satyrū, taurū, aurū, cygnū, aquilā, cū hæc fecisti me. At quæ me uicissim amaret, nullā plane unquā fecisti, neq; me exximi me cū uxori, ppter te gratiorem fuisse. Sed oportet me prestigiis uti ad illas, et meipsum abscondere. Illæ aūt taurū aut cygnū exosculantur, me uero si aspicīt, moriūtur præ formidine. Cup. Merito, neq; mirum ferunt, ô Iupiter, ut quæ mortales sint, aspectū tuum. Iu. Quo modo igitur Apollinē Brancus ille & Hyacinthus tamo pere amant? Cu. At Daphne eiū fugiebat illū, q̃ uis comatū & imberbē. Quō si aūt uolet amabilis esse, neque concutiat Aegidē, neq; fulmē gerat, sed q̃ suauissimū ceipsum perhibeat, uerinq; demisso capillo, eoq; mitra reuinctio, uestē sume purpureā, crepidas subiice auratas, ad tibiā & ad tympana cōpositis gressibus incede, & uidebis q̃ plures sequentur, q̃ Bacchum Mænades. Iu. Abige. Egō nolī amabilis esse istoc pacto, ut talē meipsum exhibeā. Cu. Proinde & amare nolis. Facinoris

lius enim id certe est. Iup. Quin amas, quidē uolo, mino re autem negotio illo potiri, propterea hoc nunc omittere.

Iouis & Mercurij.

Illam Iuuenci puellā pulchrā mihi Me cur. Iuer. Etiam, Iuuenis. Iup. Nonne ipsius puellae? Iup. Nonne ipsius puellae? Mer. Ita prorsus. Iup. Qui modo mihi eam, dum Zeus quidem mea Iuno nostrā familiam ignorat. Sed et mouum aliud quoddam malū insuper excogitabit. Infelici illi bubulcum quem tāmultum culum Argum mihi, cuius dem ad illa qui iuuencam pastit, omnino ac peruigil ipse exigens. Mer. Quid igitur nos oportet facere? Iup. Deducam in Nemeam sylvam illic alicubi Argus pascit, illum quidem interficiam, ipsam uero Io perpetuam in deuexitum adolescentem, sine fine, & cerea cornua pro decoro mihi habituam, Nam ipsa illa & uenerem inuitabit, & praeterea mihi quoque gerit.

Iouis & Ganymedis.

Age o Ganymedes, peruenimus in quo oportebat, osculare me iam, ut ne ceas nō amplius mihi amicū me habere, neque

ἀνέχῃ

χῶ τὸ τέχνιον ἀλλ' ἴδῃς ἐν ἀπραγμονεστέρῳ σε ἀεὶ ἐπιτυγχάνειν. ἐπὶ τούτοις ἀντὶ σὲ ἀφίημι σε.

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ. Ζ.

Τίνα τὸν ἀνάχα πάλαι τίνα καλεῖ σε ὁ Ἑρμῆς; Ἑρ. τὸν τίνα; τὸν Ἰὼ λέγεις. Ζ. ἐκ ἀν τοῦ ἀκούειν ὄξιν, ἀλλὰ λαμπρῶς. Ἑρ. τί δρᾶσιν τοῦτο. τὸν δὲ ἀπαλλάγα; Ζ. [illegible] ἀλλὰ καὶ [illegible] ἐπιμιμνήσκει [illegible] δαίμονι. [illegible] λυμμάτων [illegible] πάντως. [illegible] ἀρ. Ἑρ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ. [illegible] μὴ τὸν ἀρ & βουκολεῖ, ἀκριβῶς μὴ ἀπαιτεῖν. τίν δὲ τὸ δίκτυο πλάγιον ὁ τὸν Ἀργὸν ἀπαγαγὼν, ἐν τῷ πόνῳ. καὶ τὸ λοιπὸν ἐγὼ ἐκεῖνο τὴν ἰόνι, καὶ τὴν Νέμεαν ἀγάγω, καὶ τὸν ἀγρὸν ἐκεῖ ποιῶ, κἀκεῖνον τὸν ἀνθρωπάριον.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

Ἄγε ὦ Γανυμήδου, ἐπειδὴ γὰρ ἐνθάδε ἐλήλυθας, φίλησόν με ἤδη, ἵνα μὴ ἀεὶ φίλον & ἀγκάλαις με ἔχῃς, ἀλλὰ δυ-

χωρὶς ἐξῶν, ὁ πτερὰ, εἰ καὶ ἐφανείμην σοι πτηνὸς ἄνευ δονῶν. Γα. αἰδοῦμαι, ὃν ἀετὸς ἄρτι ἦν ὄντα, καὶ μεταπτάμενος καὶ ἁρπάσας με ἀπὸ μέσου τοῦ σταθμίου; πῶς ὅμ τὰ μὲν πτερὰ ἀνεφάνη σοι ἀδόκητα, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; Ζ. ἀλλ' ἔτι αὐθρωπος καὶ, ἐν ἑρᾷς ὦ μειράκιον, οὔτι ἀετός. ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν ἐστίν εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. Γαν. τί φής; σὺ γὰρ ὁ Ζεὺς εἶ; ἄτα πῶς οὐδ' ἔχεις τοὺς δὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος καὶ τὰ σκέλη; Ζ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; Γα. ναί. καὶ δυσμενές γε αὐτῷ ἔνεστιν ἅρπαγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀγοντα. ἐνθαῦτα, σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς. Ζεὺς. ἐπὶ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἐκείνας ἔνειμι, οὐδὲ βαμὶν ἄλλον ἐν τῷ Γαργαφίᾳ τοῦ ὄρους καὶ βροντῶντα, καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντα; Γα. οὐ ἂν βλίτιστε φῆς εἶναι, ἐπ πρὸ λαπίχας ὑμῶν τὸν πολλὸν χάλαζαν, ὁ εἰκῶν τὰν αἰθρίαν γέμῃ, ὁ ποιῶν τὸν ψόφον, ᾧ τὸν λαὸν ὁ πατὴρ ἐκπλήττει; ἄτα τι ἀδικήσαντά με κατέφαγες ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἵνας οἱ λύκοι διαφ-

ungues acutos, neq; alas, qualis uidebar tibi modo, cum uolueris esse apparebã. G. Mi homo iam non aquila modo fuisti, ac deuolans rapuisti me à medio ouili? Quo pacto igitur alæ illæ ablatæ tibi sunt? tu uero ipse alius quispiã subito appares. Iu. Sed neq; homo, quem uides adulescentule, neq; aquila, sed ollum rex Deorũ ego ipse sum, qui meipsum ad ĩtẽpus in eum transformauí. G. Quid ais tu? Pan ille es? dein de, quomodo fistulã nõ habes, neq; cornua, neq; hirsutus es cruras? I. Solũ enim illum existimas Deũ. G. Etiã. Atq; adeo sacrificamus ipsi coleatũ hircũ ad spelunca agentes, in qua ipse positus est. Tu uero plagiarius quispiam uideris mihi esse. I. Dic mihi. Iouis uero nomen nõ audisti neq; etiam antã uidisti illius in Gargaro, pluuiis scilicet, atq; tonantis, & fulgura facientis? G. Tu te optime uir ais esse, qui paulo ante effudisti nobis copiosẽ grandinem, qui habitare supra nos dicens faciẽs strepitum, cui aliquã pacto sacrificauit. Denique quid nã improbe tantũmodo surpuisti rex Deorum? Iam uero & oues forsasse lupis

diripuerũt iã deserta illas inuadendo. Iu. Adhuc enim curæ est tibi ouium immorandi facta, et hic cõuersaturo nobiscũ. Gan. Quid dicis? An nõ deducis me tandem in Idam hodie? Iup. Nequaquã, quoniam frustra aquila fuissem pro Deo factus. Gan. Igitur inquiret me pater, & indignabitur nõ inuenientem, uerberaq; posti capiam, relinquens ouile. Iup. Vbi ille uidebit te? Gan. Nequaquam, desidero uero iã ipsum. Quod si uero dimittes me, pmitto tibi, & alium hircum ab ipso immolatum iri, redempti mihi pretium pro me uidelicet. Habemus autẽ triennem illũ, & magnum, qui præit cæteris in pascua. Iup. Quam simplex hic puer est, & minimè malus, atq; idipsum solum, puer adhuc. Verùm ô Ganymedes, illa quidem omnia ualere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis uidelicet & Idæ. Tu autem (iam enim cœlestis es) mulcebenefaciens hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem et caseo, ambrosiam edas, & nectar bibas. Hoc tamen & alijs nobis ipse infundẽdo præbebis. Quod mihi maximũ est, non amplius homo

διηρπάσαντο ἤδη, ὁρῶ μὴν ἐπιπόνους. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν ῥοβάτων ἀδικούντων γιγνομένων, καὶ ἐντυχόντα σωφρονιοῦμεν μετ' ἐμοῦ. Γα. τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν ἴδαν τὴν σήμερον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπὰν μάτην ἀνῆς εἰς τὴν τῶν διῶν γιγνομένος. Γα. ἀκοῦσόν ἐπιτιμήσει μοι ὁ πατήρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον. Ζ. ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε; Γα. μαθαμῶς. ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. ἀλλ' ἐπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τεθύσεσθαι λύσιν ἡμῶν. ἔχομεν δὲ τὸν ἡγεμόνα τῶν μηλῶν, ἐν ἡλικίᾳ πρὸς τὴν νομήν. Ζ. ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἔτι, καὶ ἀπλοῦς, καὶ αὐτὸ μόνον τοῦτο, παῖς ἔτι. ἀλλ' ὦ γαν μυθε, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν, τοῦ ποιμνίου καὶ τῆς ἴδης. σὺ δὲ ἤδη γὰρ ἐπουράνιος ἄ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐνταῦθα, καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα. καὶ αὐτὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδε, καὶ νέκταρ πίε. τοῦτο μέν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐν χύμῳ, τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἀν-

ἀνθρωπος, ἀλλ' ἀθανάτος γε ἔσῃ, καὶ ἀστρα σε φαίνεσθαι ποιήσω λαμπρότατον, καὶ ὅλως, εὐδαιμονήσεις. Γα. ἂν δὲ πάλιν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεται μοι; οὐ γὰρ τῇδε πολλοὶ ἐλευθεροῦται ἡμῖν. Ζ. ἔχεις κἀντεῦθεν τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι. καὶ μὴ λίαν ἐπιπόθει τῶν λοιπῶν. Γα. τί δ' ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν λοιπὸν ἐκέλευσας; Ζ. οὐκ, ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ὀλίγον τοῦ νέκταρος τιτάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου. Γα. τοῦτο μὲν ἐυκολόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ ἀναλόσαι τὸ λιβανώτιον. Ζ. ἰδοὺ πάλιν αὖ γάλακτος καὶ μυρμονιᾶς, καὶ ἀνθρώπους διακονήσεσθαι σοι δοκεῖ. ταυτὶ δ' εὐγενές ὄντι, καὶ πίνειν μέλλοντι, ὥσπερ ἐφίω, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὦ Ζεῦ τοῦ γάλακτος; Ζ. ἴσως μὲν ἐλέγετο. καὶ γευσάμενος, οὐκέτι ποθήσεις τὸ γάλα. Γα. ποιμένος μοι δὲ ποῦ σοι νυνί; ἢ μετὰ τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος; Ζ. οὐκ ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὅτι ἅμα καθεύδομεν. Γα. μόνος γὰρ οὐκ ἀν δυοῖμι, ἀλλ' ἥδιον σοι καθεύδοιμι μετ' ἐμοῦ. Ζ. καὶ μετά-

homo, sed immortalis eris, atq; etiam sydus tuum apparere faciam pulcherrimum, & omnino felix eris. Gan. Si uero lubere cupiã, quis colludet mecũ? in Ida enim multi coetanei eramus. Iup. Habebis & hic collusorem ubi hũc Cupidinem, & astragalos ualde multos. Confide solum, & lætus sis, & nihil desideres inferorũ. Gan. Quid uero uobis utilis ero? An oues pascere oportebit & hic? Iup. Non, sed ministrabis uinum, & ad nectar paulo post ordinaberis, & procurabis conuiuium. Gan. Hoc quidem nõ difficile, scio enim ut oportet effundere lac, & coronare poculum pastorale. Iupit. Vide, rursus hic lactis meminit, & hominibus se ministrare putat. Hoc uero cœlum est, & bibimus, quemadmodum dixi, nectar. Gan. Dulcius ô Iupiter lacte! Iup. Scies post pusillum, & quum gustaueris, non amplius desiderabis lac. Gan. Porrò ubi dormis? noctes? An cum coetaneo Cupidine? Iup. Non, sed ob hoc te rapui, ut simul dormiremus. Gan. Solus enim nõ possis, sed suauius dormire mecum? Iupit. Profecto

cum

nam est, qualis es tu Ganymedes sic pulcher. Ga. Qui enim ad somnũ iacebit pulchritudo? Habet quodãmodo incitamentũ suauius, et facilius inducit ipsum. Ga. Atqui pater meus indignabatur mihi cõdormienti, et narrabat mane, quõ tumbare ipsius somnũ noluerit, pulchũ calcitrans, et aliquid loquẽs inter ea quãdo dormire, quapprop ad matrẽ remittebat me dormiturum sæpiuscule. Quare si ob hoc, ut ais, rapuisti me, cẽpus tibi est, ut me denuo in terram deponas, uel molestia afficiere nihil dormiendo. Tu tamen et cõtinue hoc, aut illuc mercedem soluens. Iu. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi fecerit, si te nũ uigilare cogam. Osculando enim intercaetera eo sæpius, et amplectar. Ga. Ipse uideris, ego uero dormiam te deosculante. Videbimus tunc, quid agendum. Nunc uero abduc ipsum Mercuri, et postea quam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docẽs prius, quem admodum oportet porrigere scyphum.

Iunonis et Iouis.

Ex quo adulescentulũ hũc Iupiter Phrygium ipsũ sibi ab Ide

μετά γε τοιούτου, εἰ καὶ οὐ Γανυμήδης, οὕτω καλός; Γα. τί γὰρ οὐ κρεῖττον ὕπνου ἐνόντος τοῦ κάλλους; Ζ. ἰσχυρὸν δὴ λυμεῶνα ἐρῶν, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴν ὁ πατὴρ ἠχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ὡς, ἐπειδὴ ἀφέλοιτο τοῦ ὕπνου τρεφόμενος καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος μεταξὺ ἀπέτι κατεδαίετο. ὥστε πρὸς τὴν μητέρα πέμπει με κοιμηθησόμενον ἐπὶ τὰ πολλά. ἢν δὴ οὖν ἐπὶ τούτῳ ἁρπάσῃς με, κατεθέμενος αὐθις ἐν τῇ γῇ, ἢ πράγματα ἔξει ἀγρυπνῶν. ἐνεχήσει γὰρ οὐ συνεχῶς τρεφόμενος. Ζ. τοῦτ' αὐτὸ μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, ἐὰν ἀγρυπνήσαιμι μετ' αὐτοῦ. φιλῶν γὰρ διακελεύσομαι πολλάκις, καὶ περιπτύσσων. Γα. αὐτὸς ἂν εἰδεῖς. ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σὲ καταφιλοῦντος. Ζεῦ. εἰσόμεθα τάχα, τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ πίνοντα δὴ ἀδεκάστως, ἐγὼ διδάξω σε ἐνεχόμενος ὑμῖν. διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸν κύλικα.

Ἥρα καὶ Ζεύς. Ἥρα.

Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο ὦ Ζεῦ, τὸ φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἴδης ἀφ-

ἁπάντων

πάσας δ' ἄρα ἀνάγκη, ἐπαστάτη μοι γραῦς ἀρτίως. Ζ. καὶ τί τοῦ γὰρ ἐξαίφνης ἀνεῖς, ἀλλ' ἀφιλὸς ὄντα καὶ ἀπυστότατον; ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τοῖς γυναιξὶ μόνοις χαλεπὸν εἶναι, ἐπεὶ καὶ ἐν ἀμφισβητήσει ἐμοί. Ἡρ. ἀλλ' ἀκούσῃ, ἢν οὖν ποιῇς. ὁ δὲ πρεσβύτης οὗτος ἐστὶν ἀπαλλάττων ἤδη δεῦρο τῆς ὁδοῦ, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὸν νέον μόνον, ὃν τὸν γλυκύτατον μοι χαρίσασθαι φρονῶν ἐν τοῖς γεώμασι. Θ. πολλὰ καλὰ ἐκεῖνος μὲν ἔφη, λέγων γὰρ μόνος ἐστὶ τὸ δὲ ἰδιῶτον τοῦτο παιδίον ἀφ' πάντας, ἀνίπτους ὦ γραῦ τὰ τοιαῦτα τοῦ θεοῦ. καὶ συνεπεῖν νῦν ὅτι λυπεῖν μοι ἐπαχθὲς, εἰς χεῖρας δὴ τὸν λόγον. ἔτι τοῖς ἡμέρας εἰς χέρας ἀπαγορεύοντας ἀρὰ ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου δεικνύμενον τὸν ἡ ἡμέρα κοίτας ἀν ἄν ἄλλας τάλας πρὸς αὐτὸ, ἢ φιλήσας πρὸς θεὸν αὐτὸ, ἀπαστῶν ἐρώτησις καὶ δὲ φιλήσας αὐτὸν ἢ νυμφίος καὶ δὲ ἔτι ἀδὲ δεῖν πολλὰς κόρης πρὸς ἀνδρὶ ἢ καὶ ἀπαγορεύοντας μόνον ἐδόκουν ἐκεῖ καὶ ἀπαλλάττειν πλοκάμους, ὅσον κατέλειπεν ἐν αὐτῇ, νίκης, ἐξ ἡμέρας ἀστὶ ἐκεῖ, καὶ ἐκεῖ πρὸς τὰ

da rapiēs huc adduxisti. minus adhuc tis mihi aūm. Iu. Eiā ob hūc Iuno zelotypa iā es simpli cem. adeo. & minime molestū. Ego uero puta bā mulierib. solis assidēre esse quaecūq; conuersantur mecū. Iup. Ne ſi illa q̄ ē ecle facis, nec cōueniētia ei ipsi, qui dum deorū dominus existē, cinquens me legitimā uxorem, in ter uā deiēdis, ibiq; adulteria exerces in aurū uel taurū cōuersus. Verū tamē illa mulieres tibi in terra manent. Ideo auē hoc puero rapto, etiā in cœlum subuolasti. Deorū generosissime, & nūc ille nobiscū habitat, ante oculos mihi adductus quasi aemulus, scilicet ut pocillaretur tibi sic maiunt. Iu. sine uero carebas pocillatoribus! Aut defessi adeo sunt & Hebe et Vulcanus ministrādo? Tu uero etiam calicem nō aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum ante ora, omnibus aspicientibus. Et de osculatio iste suauior tibi est ipso nectare. Atq; ob id sæpe numero, nec sitiens, petis bibere. Interdū auē etiā ubi degustasti solū, porrigere ipsi soles, deinde bibens ipso arripis calicem, & quantū in illo reliquū restat, quinc bibis, ea etiam parte unde ipse bibit, & ubi applicauit labia

labia, ut et bibas simul, et osculeris. Nuper uero rex ille atq; omnipotens pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti tabis ludendo cum illo, barbam ipse tantam & tam prominentem habes. Omnia igitur uideo hæc, quare ne te putes latere. Iup. At quid adeo graue hoc, ô Iuno, adolescentem adeo pulchrum inter bibendum deosculari, oblectariq; utroq; illo, & osculo uidelicet & nectare, qd si igitur uel semel cõmiuam ipsi, quo et te osculetur, nõ amplius accusabis me, qd osculum illius præstantius nectare puto. Iu. Pædiconum uerba hæc sunt. Ego uero nõ ita insaniuero, ut labia mea applicem molliculo istum Phrygi, adeoq; effeminato. Iu. Ne conuiceris generosissima mea, amores meos, nam mulierosus & barbarus, & molliculus iste, suauior & desiderabilior, nolo amplius dicere amplius, ne te magis irritem. Iu. Vinam uero & in uxorem illum duxisses, mei gratia. Memineris igitur, quæ libus mihi, propter egregium istum pocillatorem temulenter insultas. Iu. Imo uero Vulcanum istum, filium meum oportebat nobis pocillari, claudicantem uidelicet, et deformem, adhuc scuillis plen

χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα, καὶ φιλῇς. πρώλω δὲ ὁ βασιλεύς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὸν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν, ἐκάθησο κεκραγαλέος μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικοῦτον κεκτημένος. πάντα ὅσα ἐρῶ ταῦτα, ὡς τι μὴ οἶσθα λανθάνει. Ζ. καὶ τί δεινὸν ὦ ὥρα, μέγιστον ἔτι καλὸν μετὰξὺ πίνοντα μετὰ φιλοῦν, καὶ ἀδικεῖσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ οἰνοχοεῖν γὰρ ἐπιτρέψω αὐτῷ πάν ἅπαξ φιλῆσαί σε, ἐκεῖνε μέμψῃ μοι, προτιμότερον τοῦ νέκταρος εἶναί νομίζω τὸ φίλημα αὐτοῦ. Ἡρα. πανδεσπῶν οὗτος λέγει. ἐγὼ δὲ μὴ ὅτα μανθάνω, ὡς τὰ χείλη προσφύσαιμι τῷ μαλθακῷ τοῦ τῷ φρυγὶ οὕτως ἐκτιθεμένῳ. Ζ. μή μοι λοιδορεῖ ὦ γύναι ἐστάτω τοῖς παιδικοῖς. οὗτοσί γὰρ ὁ δειλός, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακὸς, ὁ ἵππος καὶ πεδεινότερος. ἐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παρεξιόντα ἐπιπλέον. Ἡρα. οὐδὲ καὶ γαμέσας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο γὰρ, εἰ μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. Ζ. οὐκ. ἀλλὰ τὸν ὄφαστον ἐκεῖνον τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν κωλύοντα, ἐν ᾧ καμίνῳ ἥκοντα, ἐπὶ τῶν σπινθήρων αὐτῶν

ἀπλίνων, ἀφ' τῆς πυρά γραν ἀπεστιδήμεθον, καὶ ἀπ' ἐκείνου αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τῆς λύχνης, καὶ ἐπιστομοῦμενοι φιλήσαι μετ' αὐτοῦ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας, ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατεβαλωμένον τὸ πρόσωπον, ἡλίωπα τὸν τρόπον, οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἡμῶν ἐμπίπτει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν. ὁ γανυμήδης δὲ, καὶ λαμπρὸς καὶ ἄνδρις ὅτι τῆς ἄλλης λαμπρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπιγαμεῖν σοι ἀρίστῃ τὸ ἐκπωμα. καὶ ὁ, σὺ λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἡδέως τὸ νέκταρ. Ηρα. νῦν καὶ χωλὸς ὢν ἴδοι ἂν ὁ ἥφαιστος, καὶ εἰ δάκτυλοι αὐτῷ αὐξήσειν ἢ οἶνε λύχνιν, καὶ ἀσβόλου μεστὸς ἐστι, καὶ ἀκριβῶς ἀρῶν αὐτὸν, ἐξέτασον ἐκεῖνον λαμπρότερον τοῦτον ἢ ἴδοις ἂν ἐνίστε. πάλαι δὲ ἀχθόμενος ταῦτα, οὐδ' εἰ σπονδοφόρει, ἀδ' ἐλάμπετο ἀνιώμενος εἰ μὴ ὀχεῖν παρ' αὐτῷ. Ζ. λυπεῖς ὦ ἥρα σεαυτόν. ἀλλ' ἄλλε. καὶ μὴ ἐπιτείνεις τὴν ἔριν τὴν φιλοτιμουμένου. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ πολὺ ὁρῶν ἐν χρυσῷ τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν ὁ ἡμῖν οἰνοχοείτω. σὺ δὲ ὦ γανύμηδες, ἡμεῖν μόνῳ ἀνάδιδον τῆς κύλι-

plenum, deposito paulo ante forcipe. Et ab illis ipsis digitis, accipere nos calicem, atque tactum ipsum interea osculari, quem neq; mater tua libenter osculata fueris, præ fuligine quasi toto illius exusta facie. Nimirum suauis, adeoq; multum etiam pocillator iste, cohonestat deorum cõuiuium, nonne? Ganymedes autem hic iterum in Iolam hinc ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet rosceos, etiam scite porrigit poculum, & quod te omnium more dee maximè, osculatur dulcius ipso nectare. Iuno. Nunc ubi & claudus, ô Iupiter, Vulcanus est, & refertus fuligine, ac qua nausea afficeris, cum aspicis ipsum, ex quo formosum et capillatum istum Ida enutrijt. Olim aũt non uidebas illam, neq; tũ fastidiebas, neq; fornax ipsa absterrebat, quo minus biberes illo porrigẽte. Iup. Aegritudine Iuno te ipsam afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem cõ magis incẽdis, qa zelotypa es. Quod si uero grauaris à puero formoso accipe poculũ, ubi qlẽ filij ministret potũ. Tu uero tũ Ganymedes mihi solu redde calice

uificem, & eum quem libes bis osculare me, et cū plenū poculis, & cum rursum à me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Malum n. fiet si quis tibi molestus esse voluerit.

Iunonis & Iouis.

Ixionē hunc ui ies Iupiter, quibus nā moribus affectū putas? I. Hominē esse utilem Iunon, & cōbibonem, nō n. cōuersaretur nobiscū, si indignus cōuiuio foret. I. At indignus est cōtamen Bosus certè existēs, quapptermō amplius cōuersetur nobiscum. I. Quid aut cōtamelia incurrit? oportet n. (ut puto) et me scire. I. Qui lucrò aliud? Et enim erubesco dicere ipsū, tale est quod ibi sumpsit. I. At ob hoc tāto etiam magis dicere debebas in quāū ille turpia quoq; conatus ē. Nū igitur solicitauit aliquā ad stuprū? intelligo n. cuiusmodi turpe sit, qd ref. rmid sueris dicere. I. Ipsam me, non aliam quāpiam Iupiter. I. Quo tem pore. At primū qui ē ignorabam quid rei esset, cur attentè adeo in me aspiceret. Ille autē etiā ingemiscebat et sublachrymabatur. Etsi quālo bibēs tradidissem. Gnaro poculū, hic petebat ex eo ipse bibere. Et cum pio osculabatur, inuerecū, & ad

ocum

πολιτικὸν. καὶ γὰρ ἕκαστος οἷός τε φίλος μὲν, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ χρήσιμος, καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν παρὰ ἡμῶν ἀπολαμβάνει. εἰ τοῦτο δεδιέναι μὴ δεδιὼς ἀφικνεῖ ἐπὶ σὲ, οὐ τὸν τυχόντα ἐπιλυπήσει.

Ἡρας καὶ Διός. Ἡρα.

Τὸν ἱππέα τοῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεῦ; πόθεν τινὰ τὸν τρόπον ἐστὶ; Ζ. αὐθέκαστον ἀκούσῃ μετὰ τοῦ ὦ Ἥρα, καὶ σκαιότατον ἀνθρώπων ἐν ἅπασιν ὑμῖν, αὐτῇ τε καὶ τῷ συμποτικῷ ἐμοί. Ἡρα. ἀλλ' ἀνεκτὸς ἔστι, ὑβριστὴς γὰρ ὢν. ἀστεῖος μὲν τοιοῦτος. Ζ. τί δὲ λέγεις; χρὴ δὲ ἡμᾶς ἀκριβῶς εἰδέναι. Ἡρα. τίνι δὴ τρόπῳ; καὶ γὰρ αἰσχυνόμαι εἰπεῖν τοιοῦτόν ἐστι, ἐπιτήδευμα. Ζ. καὶ μὴ δὴ διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον ἴσως σὺ, ἔτι καὶ αἰσχρὸς ἀπεργάζει. μόνον οὐ ἀπείρατο τινὰς συνίημι γὰρ ἐπείρατό τι τοῦ αἰσχροῦ, ἐπεὶ σὺ ἐκκαίεσθαι ἐκεῖνον. Ἡρα. οὐτιδανὸν μὲν, οὐκ ἄλλον τινὰ ἢ Ζεῦ, ποθεινὸν ἦν χρῆναι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτρεμὲς ἀφικόμενος ἐβλέπει. ἐ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ κατεδάκρυε. καὶ ἔπειτα πολλὰ πρὸς αὐτὸν τὸν Γανυμήδειον τὸν ἔκπωμα, ἐ δὲ ἔτι ἐν αὐτῷ ἐνόντος πίνειν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μετὰ τοῦ, καὶ πρὶν τὸν ἐξαλ-

ὀφθαλμοὺς πρόσωπον, καὶ οὐδὲ ἀναγκάζομαι. ταῦτα δὲ
σοὶ ἐρῶ, ἐρωτικὰ ὄντα, καὶ οὐ πολὺν μὲν ἐνιαυτὸν λαγνεύω
πρώτον, καὶ ἐμοὶ τὸ κινδυνεύειν ἐν μαχαίραις τοῦ ἀνδρὸς. ἐπεὶ
δὲ καὶ λόγους ἐπιλύμενοί μοι προσφιλονεικεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα
αὐτὸν ἐπὶ Λαμπρόνοτα, πρὸς αὐτὸν ἀνεμνήσθην, ὅπως γράψῃ
μοι τὰ ὀνόματα ἃ μετὰ ἐκείνου πεπόνθασι αὐτοῦ ἐρωτικὰ ἐπιστόλια,
ἀπολοῦν σε φρόνημα αὐτοῦ ἐρῶ, ἐκεῖνος μὲν
τε [illegible] ἀνδρὸς. Ζ. οὐχὶ δίκαιος [illegible] ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ
γὰρ τῶν ἔργων γάμου; τοσοῦτον ἐκείνου τοῦ πάντα-
γοῦ. ἀλλ' ἡμῖν τὸν ὕπνον ἀπιτε, καὶ τὸν γάμον τοῦ μυρίου φι-
λονεικήσετε, εἰ γὰρ καὶ συμπόσιον [illegible], συν-
γενόμεθα [illegible], ἢ πιστεύετε ἡμῖν ἐρῶν, καὶ ἐλέγετε ἐρωτικὰ λόγια
ἀν, καὶ οὐδὲν οὔπω ἀδικεῖ γε, ἐπιθύμησον ἀπολαύσαι
αὐτοῦ ἐρῶντος ἀλλήλοις. ἐὰν δὲ
ἔρως βιαίου τί ἐστι, καὶ οὐκ
ἀνθρώπινον μόνον ἄρχει, ἀλ-
λὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.
Ηρα. σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὐτέ
γε ἀδικεῖν ἐστι. καὶ ἄγε
σε, καὶ φέρε τὸν ἥλιον, φα-
σὶν, ἀνιόντα, καὶ ἴσον αὐτῷ,
ἐγὼ

oculos admonebas, & rursus prospectum in me intendebas, hæc intelligebam amatoria esse & multo quidem tempore uereri cum labor dicere de puerorum amplexibus & furore hominem. Post quam uero & sermones ad me esse mihi adhibere, ego dimittens illum adhuc lachrymantem, & ad genua prouolutum, obturatis aurib. ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abij ut tibi dicerem. Tu uero ipse uide, quo exploretur rum. Iup. Euge scelerate ille in meipsum, et uisis ad Iunonis nuptias eius, eo ne inebriatus esset nectare. Cæterum nos autem horum sumus, et ultra modum amatores hominum, qui quidem & conuiuatores nostros ipsos fecimus. Digni igitur uenia sumus si bibentes similia atq; eadem nobiscum, deinde & aspicientes cœlestes illas formas, et qualem nam quam uidere in terra, concupiuerunt frui illis, amore capti uidelicet. Est autem amor uiolentum quid, iam etiam hominibus solum imperat, sed et nobis ipsis interdum. Iun. Tuque quidem & uale hic dominus est, et ducit te, et ferens aso (ut aiunt) uaberis, & sequeris ipsum.

quos

quocũq; duxerit, & te immutare tis facile, in quocunq; iusserit, et prorsus possessio et ludus. Amoris es tu. Et nũc Ixiõi scio, qd̃ uenia tribuis, ut q et ipse adulterio cognoueris aliquãdo illius uxorem, quae tibi Pirithoũ pepit. Iu. Adhuc nũ tu meministi illorũ, si quid ego lusi in terrã descẽdẽs. Sed nosti qd mihi uideatur de Ixione, multũ luim qdẽ ipsum nequaq̃, neq; d conuiuio exrudẽdũ esse, rusticum enim foret. Sed q; amat, & ut ait, lachrymatur, & intolerabilia patitur. Iu. Quidnã ô Iupiter, metuo enim, ne & tu cõtuo me liosum aliquid dicas. Iup. Nequaquã. Sed simulacrũ ex nube fingẽtes tibi simile, postquã soluũ fueris cõuiuiũ, et ille uigilat (ut par est) prae amore, ad cõcubitum adhibemus ipsi afferẽtes. Sic enim ab angẽdo animo fortissis desiliet, putãs se consecutũ esse desiderũ. Iu. Abiage, ut nũquã quicquã tẽpestiuũ illi cõtingat, quando ea iacet, quae supra ipsum sunt, cõcupiscit. Iu. Attamẽ patere ô Iuno. Quid enim adeo praue tibi accidet ex hoc figmento, si cũ nube Ixion congrediatur? Iun. Sed nubes ego esse apparebo.

ἐνθα σὺ ἡγοῦ σοι, καὶ κλάε τὴν μάλιστα, ἢν ὁ, τι σὺ λυπῇ. καὶ ὅλως λοιμὸν καὶ παιδικὰ τοῦ ἔρωτος εἶναι, καὶ τῷ ἰξίονι, οἶδα, λαθόντι συγγενόμενον ἀπεύχομαι, ἔτι καὶ αὐτὸς μεμιχθῆναι ποτὲ αὐτῇ τῷ γυναικί, ἢ σοι τὸν περίπατον ἔνικα. Ζεύς. ἔτι γὰρ σὺ μίμημα σοι ἐπαίνων, εἴτε ἐγὼ ἐπαυξῶ εἰς γῆν καταλθών; ἀπαρὸ ἀνθρώπους ὅμως δοκεῖ περὶ τοῦ ἰξίονος; λοιδόρουν μὲν μυδαμῶς αὐτόν, μέλ' ἀπιθῶν τὰ συμπόσια. σκαιὸν γὰρ. ἐπεὶ δ' ὁρᾷς, καὶ ὡς φῆς, δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. Ἥρα. τί δ' ἐστὶν; δεδιὼς γὰρ, μὴ ὑβριστὴν καὶ οὐ εἰπῇς. Ζεύς. οὐδαμῶς, ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῷ σοι ὅμοιον, ἐπεισελεύσῃ τὸ συμπόσιον, ἵνα καὶ νυν ἀγρυπνῇ ὡς τὸ εἶναι νῦν τοῦ ἔρωτος, παρακατακλινομένῃ αὐτῷ φέρεσθαι. οὕτω γὰρ πάσαιτο αὐτόμενος, οἰόμενος τυγχάνειν ἧς ἐπιθυμεῖ. Ἥρα. ἄπαγε μὴ ὄρθιον ἴκοιτο τῶν νῦν αὐτὸν ἔστιν θυμῶν. Ζ. ἐμοὶ μέμελεν ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ ἰξίων συνίοιτο; Ἥρα. ἀλλὰ ὁ νεφέλη ἐγὼ ἔσομαι λέγω,

καὶ

καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

Ζεύς. οὐδὲν ἔτι. φησὶ. ὅτι γὰρ ὁ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτο ἄν, ὅτι σὺ νεφέλη. ὁ δὲ Ἰξίων μόνον ἀπατηθήσεται. Ἥρα. ἀλλὰ οἱ πάντες ἄνθρωποι ἀπερίπαλοί εἰσιν, αὐχήσει λαμπρὸν ἰόντες, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διί. καί που τάχα ἴδοιμι φήσαντα αὐτοῦ. εἰ δὲ μὴ πιστεύσουσιν, ἐκεῖνόν γε ἐγὼ νεφέλῃ συνοικῶ. Ζεύς. ἐπεὶ δὲ τοιοῦτον εἶπε, δεῖ τὸν ἥλιον ἀμπεχόμενον, φρεχῷ ἄθλιε καὶ πρόδιδε, συμπεριελιχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. Ἥρα. οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλοψυχίας.

Ἀπόλλων καὶ Ἡφαίστος.

Εἶδες ὦ Ἀπόλλον τὸν Μαίας βρέφος τὸν ἄρτι τεχθέντα, ὡς καλόν τι ὄν, καὶ πρεσβυτέρᾳ πᾶσι, καὶ δοκεῖ τι μέγα ἀγαθὸν ἀποβεβλῆσθαι; Ἀπολ. ἐκεῖνον φῶ βρέφος ὦ Ἡφαιστε, ὃ μέγα ἀγαθόν, ἐπὶ τοσοῦτον πρόβατον ὄντα, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ.

& turpitudinem istam in me committet propter similitudinem. Iup. Nihil istud dicis, neq; enim nubes hæc unquam Iuno erit, neq; tu nubes. Ixion autem solum decipietur. Iun. Sed (ut omnes homines arrogantes sunt) gloriabitur descendens forsitan, & narrabit omnibus, dicens, coijsse cum Iunone, & Iouis rivalem esse, forsitan etiam dixerit, me ipsum amare, illi uero credetur, quando non uiderunt quomodo cum nube coierit. Iup. Igitur si quid tale dixerit, in infernum præcipitetur, ac rotæ miser alligatus, cum ipsa perpetuò circumuoluetur, & laborem nunquam cessaturum sustinebit, poenas uidelicet has pro amore dependens. Iu. Non enim graue hoc quidem, ob iactantiam.

Apollinis & Vulcani.

Vidistin' Apollo Maiæ infantulum illũ, nuper geniũ, ut formosus est, & arridet omnibus, & iam quodam tale quiddam præ se fert, quasi in magnũ aliquod bonũ cuasturus sit. Apol. Illumne ego infantem dicam, ô Vulcane, aut in magnũ aliquod bonũ cuasurũ? qui ipso Iapeto antiquior est, quãtũ ad fraudulentiam

icentiam. Vul. Et quē adeo iniu rias afficere potuerit, iam pri mūm in lucē eliuit. Apol. Interroga Neptunū, cuius tridentē suffraratus est, aut Martē, nā & huius fuberaxit clā e uagina gladiū, ut interim de me ipso nō dicam quē & arcu spoliauit & fugitiuis. Vul. Hreccine infantes et modo natus ille, qui xdum mouebatur in cunis inter inuolucra? Ap. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando ueneris. Vul. Aliquenus iā priē. Ap. Quid igitur habes ne o fabrile instrumentū, nec dum quē illi us tibi amissū est. Vu. Oē Apollo. Ap. Autumē inspice diligēter. Vul. Per ouē forcipē nō uideo. Apol. Se l uidebis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. Vul. Adeone adunces manus hēt, perinde ac si in ipso uētre iā tū meditatus esset furādi rationē. Ap. An nō audisti ipsum loquentē quoq; iā argutia ac uolubilia quædā. Atq; hic etiam ministrare nobis uult. Heri aūt uocato ad se Cupidine statim illum palestra superauit, nescio quo pacto pedes illi subtrahēs. Deinde cū cæteris lauabatur, interea Veneri furtiuis cingulū, cū illa amplexa

ἐπιστήμης; Ἡφαι. καὶ τίνα δὲ ἀδικοῦσι Λιόνυσε ἀγρίτεροι ὄντες. Απολ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὸν φρίκινον ἐκλέψαν, ἢ τὸν Ἄρη, καὶ τούτου δὲ ἀφείλοντο λαθὼν τὸν λεπτὸν τὸ ξίφος, ἵνα μὴ μάχοιτο λέγω. ἐν ἀφανεῖ τοῦ ξίφους, καὶ τῶν βελῶν. Ἡφαι. τί δὲ νεογνὸν τοῦτο, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; Απολ. οἶσθα ὦ Ἡφαιστε, εἰ σοι προσέλθοι μόνον. Ἡφαι. καὶ μὴν προσῆλθε ἤδη. Απο. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἔργα τοῦ; καὶ οὐδὲν ἀπόλωλε τῶν; Ἡφαι. πάντα. ὦ Απολλον. Απολ. ἆρα ἐν τῷ σπαργανῷ τὸ δρέπανον. Ἡφαι. οὐκ ἔστιν ἐξ ἀρχῆς, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ μετιτίσας τὸν λεπτίνον. Απο. οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σπαργανίας ἐπιβεβηκότος. ὁ δὲ καὶ διανοεῖσθαι ὑμῶν ἐθέλει. χθὲς δὲ προσκαλεσάμενος τὴν ἐρωτα, κατεπάλαιεν σφόδρα, ἐν οἷς ἔστιν ὑφαιρῶν τοὺς πόδας. ἅτε μετὰ ξὺν ἐπιτηδευόμενος, εἰ Αφροδίτης μὴ τὸν μέσον ἐκλίψας, προσεπλύξαμένη

ἐν

ια ἐκείνου τὴν νίκην, τοῦ Διὸς δὲ γελάντος, τὸ σκῆπτρον εἰ μὴ βαρύτερος ὁ Ἡφαιστος ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῆχος, ἐκείνου ἂν ἐφάνη. Ἡφαιστ. γεγράφεν τινα τὸν πάλαι φής. Απολ. οὐ μόνον, ἀλλ' ἄδειν καὶ μουσικόν. Ἡφαι. τί, τοῦτο τιμαχίριδα ἔχει; Απολ. χελώνην τινὰ νεκρὰν σίρων, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς τινα ἐπηξατο. πήχεσι γὰρ ἐκτείνας καὶ ζυγώσας, ἐπὶ τὰ ἐκτάσεις ἐμπήξας, καὶ μακρὰ δίσκον ὑπέθηκε, καὶ ἐπιτεινόμενον ἐπὶ χορδὰς, μικρὸν δὲ πάνυ γλαφυρὸν ὑπ' Ἡφαιστ., καὶ ἐπιφαμένον, ὡς ἐκεῖνα αὐτῷ φθεγγόμενα τὰ πάλαι κυθαρίζειν ἀπεκρίνατο. ἐλεγε δὲ ὁ Μαῖα, ἀς οὐδὲ μέλοι τὰς χόρδας ἐν τῷ ὀρχεῖῳ, ἀλλ' ἐπὶ πλείστοις ἔχει τοῦ ἄδειν ἐκείνου, ἐπιφθεγγόμενος ἀπολλῶ. ἐπιπτῆρ δ' ὅτι. καὶ μάλιστα τινὰ πτοιήσεις θαυμαστὸν τὸν ἀκούσαντα. ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τὸν νικρόν. Ἡφαιστ. ἐγὼ ἐπείθον ἐλέγκτ. αὐτῷ πάγιον ἄνω. Απολ. τοιγαρῶν ἀπόλλων σοι τὴν μισθωτὴν πυράγχε. Ἡφαι. οὐ γε

ia ipsum fuisses ob victoriam Iove autē ridente, sceptrū illius fastidit, & nisi grauius fuisset & plus iqais habuisset, ipsum quoq; falmen subtraxisset. Vu. Celerē atq; agilē quēdam puerū mihi narras. Ap. Quinimo & Musicam praterea. Vu. Vnde nā huius rei cōiecturam fecisti. Apo. Testudine mortua alicubi in ātes, instrumentū ex ea cōpactū dedit. Brachijs enim ad apatis, & iugo superinducto, de inde calamis chordarū ansulis videlicet, infixis, fundoq; infra, et quasi quodā dorso subiecto, atq; inde sepiē chordis suspēsis & intentis, iucundū ac eo qdā modulatur, et cōcinnum, ut ego quoq; illi iam inuidā, qī ēlim personātio citharā me exercēo. Creerū ipse Mercurius illud quoq; dicebat, qd neq; in cœlo nocte maneret, sed pre nimio ardēdi studio a fīdibus usq; descederet, futurus scilicet etiā inde alia qd. Mauis ātē quoq; est ac uir grā quandā apparuit, mirificā potestatē ac uim habētem, quæ animas euocat, & educit mortuos. Vu. Ego illi dedi ipsi, ut esset quasi iudicū. Ap. Proinde & mercedē illam tibi reculis, forcipem uidelicet. Vul. Recta

 sane

sunt admonuisti, quere ibo, ut illum recipiam, sicubi, ut ait, inter inuoluera in cunis inuenio ri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter? uenio enim ita ut insistis, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. Iupiter. *Recte sane Vulcane. Sed iam impera illa, diuide mihi caput in duas partes.* Vulc. *Tentas me, num insanam? Imperasti igitur uere, quod uis tibi fieri.* Iupiter. *Diuide mihi caluariam uolo, si uero non obedieris mihi, me experieris non nunc primum irascentem. Veruntamen ferire oportet audacter, & praesenti animo, neque cunctari. Pereo enim prae doloribus, qui mihi cerebrum inuerunt.* Vulcan. *Vide Iupiter, ne quid malifaciamus. Acuta enim securis est, & non absque sanguine, neque etiam ad Lucinae morem, ubi obstetricabitur.* Iupiter. *Incute modo Vulcane audacter. Ego enim noui, quid sit conducibile.* Vulcanus. *Inuitus quidem, sed tamen feriam. Quid enim agat aliquis, ut iubente?*

quid

γε νοήματος. ὅστις δὲ τοῦτο μὴ ἀπολυσίμῃ & αὐτίκα, κἂν ὡς φῄς, ἀφίδοιμι ἐν τοῖς σπαργάνοις.

Ἡφαίστου καὶ Διός. Ἡφαιστος &.

Τί μοι ὦ Ζεῦ δῶ ποιῶ; ἥκω γὰρ ὡς ἐπέλασας, ἔχων τὴν πελέκεω ἰσχύστην, εἰ καὶ λίθους δεῖ μιᾷ πληγῇ διαστέμειν. Ζ. ἄγε Ἡφαιστε. ἀλλὰ δίελε μοι, τέω λιφαλέω εἰς δύο, διατρεγεκόν. Ἡφα. πῶς φῆς με εἰ μίμηνα; πρόσεστι δ' ἐκεῖ τόλμης, ἐπὰν δέλῃς εἰ γρίεσθαι. Ζ. διαφθεῖραί μοι τὸ λιφαίνον. εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ κεῖ πρῶτον ὀργιζομένου πεφάνη μεν, ἀλλὰ χρὴ λαθεῖν ἐκεῖ τι τῷ θυμῷ, μὴ δὲ μίλλειν. ἀπέλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἳ μου τὴν ἰγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. Ἡφα. ἔρα ὦ Ζεῦ, μὴ λαπίν τι πείσωμεν. ἰξὺς γὰρ ὁ πελέκυς ὄξυς, καὶ οὐκ ἄνευ αἵματος, οὐδὲ κατὰ τὸν Εἰλειθύιας μαιώσεταί σε. Ζεύς. λαπίνιζε μόνον ὦ Ἡφαιστε θαρρῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡφαιστος &. ἄκων μὲν, λαπίσω δὲ. τί γὰρ χρὴ ποιῶν, τῷ λαιλαίοντι &; τὸ

ψι τοῦτο; κέρα ἔνεστι; μέγα ὦ Ζεῦ λαμὴν ἐχθὲς ἐν τῇ κεφαλῇ. εἰκότως γοῦν ἐξόδυμος ἦν, τηλικαῦτα ἐκ τῆς μιᾶς ἐγγὺς παρθένου φορούμενος, καὶ τοιαῦτα ἐνοσπλεῖν. ὅπερ φρονίμου, ὁ κεφαλὴν ἀλλοτρίας ἔχειν. ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ πυρίεχίζει, καὶ τῶν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἀνδρεύεται. καὶ τὸ μέγιστον, λαμὰ πάνυ καὶ ἄκμαια γεγενημένα ἤδη ἐν βράχει. γελοιοῦσις μοι, ἀλλὰ λοιμῶ καὶ τοῦτο ἡ κεφαλή. ὅρα ὦ Ζεῦ μαίωρά μοι ἀπόλλυ, ἐγγυήσας μοι αὐτῶν. Ζ. ἀλλὰ τοῦτο αὐτὸς ὦ Ἡφαιστε. παρθένος γὰρ ἀεὶ δόλια μένει. ἐγὼ γοῦν τέως ἐπ' ἐμοὶ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἡφαι. τοῦτ' ἐβουλόμην. ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ ἤδη σωφρονήσω αὐτῶν. Ζ. εἰ σοὶ ῥᾴδιον οὕτω, ποίει. πλὴν εἰδέναι, ὅτι ἀδυνάτων ὁρᾷς.

Ποσειδῶν καὶ Ἑρμῆς.

Ἑρμῆ ὦ Ἑρμῆ νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί. Ἑρμ. οὐδαμῶς ὦ Ποσειδῶν. Ποσειδ. ἐμοὶ προσάγγειλον αὐτῷ. Ἑρμ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γάρ. ὅρα ἐὰν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. Πο. μὰ τὴν Ἡρα σωσι-

quid hoc puella armata? Mag. nũ ô Iupiter, malũ habuisti i capite? Merito igitur iracũdus fuisti, tãtã intra cerebri pannicula, quã gineciuã natiẽs, iãq; armatã, uirum castra, nõ caput habuisti, nõ aduertens. Hæc uero etiã saltat, & cũ armis tripudiat, clypeũ cõcutit, ac hastã uibrat, & qu si quod furore concitatur. Et, qd maximũ est, formosa admodũ, ac maturis nubilis annis, breui adeo iã facta est, cæruleos quem oculos habẽs, sed lumen & hunc grauiã adhibet galea. Quare ô Iupiter, obstetricãdi præmiũ hoc mihi refer, de spõde mihi illã. I. Impossibilia petis Vulcane, perpetuò enim uirgo manere uult. Ego certè, quãtũ in me ẽ, nihil repugno. V. Hoc uelebã. Reliquũ qd est ipse curabo. Ac iã simul rapiã ipsam. I. Si tibi facile adeo hoc facias licet. Veruãtamẽ illud scio, qd ea mas ea, q ubi cõtingere nequeãt.

Neptuni & Mercurij.

Licet ne Mercuri, cõuenire Iouẽ nũc? Me. Nequaquã Neptune. N. Attamẽ intro renũcia de me ipsi. M. Ne molestus sis, inq; Importunum n. hoc. Quare nõ poteris ipsum uidere in præsentia. N. Nam igitur cũ Iunone

 cono

concubit. M. No, sed diuc sum quidda est. Nep. Intelligo. Ganymedes inuis est. Merc. Nequ hoc sed ipse infemus aliquamdiu est. Nep. Vnde hoc Mercurii Graue. nisi hoc nauras. M. Pudet dicere, tale qui ipsi est. Nep. Ac nihil eo ubi opus est apud me, paruus uiq; cum ubi sum. Merc. Peperit paulo ante, Nepeune. Nep. Apage. An peperit illet Ex quo? Itaq; latuit ille nos Hermaphroditus existens. At neque uterus eius tumorem aliquē pra se tulit. M. Recte dicis. Neque eti ille partum intra se habebat. Non ui, rursum ex capite pepit scilicet, quemadmodū & Minerua. Habet n. ille caput quoddā puerpe rū. M. Nep illud, sed in fœmore gestauit partū, illum uidelicet ex Semele receptum. N. Eugge generosus, ut ille tuus nobis, & ex oī parte corporis impregnatio, doneus ac fœcūdus ē. Deā gnā Semele ista ē. M. Thebana mulier, ex filiabus Cadmi una. Huic cōgressus pregnātē cāte ligit. N. Deinde uero ipse ipse pepit. M. Atq; admodū. Etiāsi ibi alienū ac mirum uideatur. N. Nā Semele dolis aggressa Iuno (nosti n. ut zelotypa est) pe-

αὐτοῦ τί; Ερ. ἀν ἀλλ' ἀτρόπο. ἐν τι ἔχ. Πορ. σωίημι. ὁ Γανυμήδης ἐνδέν. Ερμ. ἀλλ' τοῦτο. ἀλλὰ μαλακὸς ἴχει αὐτός. Πορ. πόθεν ὦ Ερμῆ; ἀμαθὲς γὰρ τοῦτο φύσει. Ερ. αἰσχυνόμενος εἰπεῖν, τοιοῦτος ὤν. Πο. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἡμᾶς ἐν γε ὄντα. Ερ. τίτικτε γὰρ, ὦ Ποσειδῶν. Πορ. ἀπόλοιτο τίτικτε ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; σύκοιν ἐλαλήθη ἡμᾶς ἀδελφὸν ὤν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπιστόμαιμον αὐτῷ ἡ γαστὴρ ἔγκυον τινά. Ερμ. οὐ λέγεις. οὐ γὰρ ἔκυνε ἔχει τὸ ἐμβρυον. Πο. πῶς. ἐν τῇ λεκανίδι τοῦ ἀνδρὸς, ὅπου τὸν [illegible] ταῦ. τικάλαι γὰρ τὸν [illegible] λῶ ἴχε. Ερ. οὐκ. ἀλλ' [illegible] μηρῷ ἔκυνε τὸ ἐν τῇ [illegible] λεκίδι. Πο. [illegible] ἀν ἔλ ἐκμυ[illegible] φρᾷ, καὶ παντάχοθεν [illegible] ματι. ἀλλὰ τίνος ἐ [illegible] λυ ὄντ; Ερ. ἐκβαίνα, [illegible] μὴν δυνατόν μὴ [illegible] σωιλδῶν, ἐγκύμονα [illegible] εἶναι. Πο. ἀπὸ τίνος ὦ Ερμῆ ἀντ' ἐκείνου; Ερμ. καὶ μάλ, εἰ καὶ παράδοξον [illegible] δοκεῖ. τὸν μὲν γὰρ Σεμέλη [illegible] λῶ ἐπιλθοῦσα ἐ [illegible] ἀδελφὸν, ὡς ἐλόγισεν [illegible]

[illegible]

πάθα αὐτῶν παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ κεραυνῶν ἥκων παρ' αὐτόν. ἐπεὶ δ' ἐπείθετο, καὶ ὄρφνη ἦν καὶ νὺξ φάνειν, ἀστραπὴ ὁ Ζεὺς ἐφέρετο, καὶ ἡ Σεμέλη μετὰ διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ λαβὼν κατεμάνθανε τὸν γαστέρα τῆς γυναικὸς, οὐκ ἐπιμείνας ἀπολέσθαι ὑπὸ τοῦ ἐμβρύου ἐπιπαμένου. καὶ ἐπειδὴ ἐπεσε, διελὼν τὸν ἐκυτοῦ μηρὸν, ἐνέθηκεν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐν τούτῳ, καὶ τοῦ χρόνου ἐλθόντος αὐτὸς, καὶ μαλακῶς ἅπαν τὸν δεῖνα ἔχει. Πε. τοῦ δὲ τοῦ τὸ βρέφος ἐστίν; Ερμ. τοῦ Διονύσου τοῦτο, ἀπεκομισάμεν, παρέδωκα τοῖς νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομάζοντες. Πε. σύκειν ἀμφότερα τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ἐστίν; Ερ. ἔοικε. ἐπειμι δ' ἐν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ φρέαρ ἰέναι, καὶ τὰ ἄλλα ποιήσω, ὃ σὺ κελεύεις.

Ἑρμῆ καὶ Ἡλίου.

Ὦ ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τὴν ἡμέραν. ὁ Ζεὺς φησι, μὴ δὲ αὔριον, μὴ δ' ἐν τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἀλλ' ἐνθάδε μένειν, ἕως τὸ μεταξὺ μίκρος ἐστὶν τῆς μακ-

persuadet illi, ut petat à Ioue, quo cum fulmine ac fulgure ad se ueniat. Quae cum uerbis huius Iouis credidisset, uenisset q; Iupiter fulmen secum portans, conflagrauit tectum, ipsa q; Semele ex igne periit. Me autem iubet Iupiter, ut incisa illius alueo puerum ad se afferam, imperfectum illum quidem adhuc, et ita ad septimum mensem concepti. Quod ubi fecisse ille dissecto femore suo intro illum recepit, ut ibi perficeretur. Atq; ita in ueritate, postquam factus ille est mensis, sic nato illum peperit, & nunc ex doloribus aliquantulum lassus est N. Vbi igitur infans ille iam est M. In Nysam hinc abiturum, tradidi illum nymphis enutriendum, Dionysium cognominatum. Me. Ergo utrumq; Dionysij huius & pater et mater ille est. Mer. Ita uidetur. Abeo igitur, ut illi aquam ad uulnus afferam, ac cetera ea, quae ex more atq; consueto fieri solent, quasi puerperae procurem.

Mercurij & Solis.

O Sol, ne hodie currum agas, inquit Iupiter, neq; in crastinum neque etiam in diem perendinum, sed inuis mane, fiat q; interea perpetua una nox longa

longa. Quare equos quidem ice
rum soluant Horæ, tu uero ves
stinque ignem, & nunc eundem
post longum intervallum tem
poris te ipsum recrea. Sol. Noua
hæc atq; omnino aliena de
nunciens venis. Sed nunquid
transgredi, siue peccare uisus
sum inter agendum & extra
fines cursum habuisset atque id
nunc irascitur ille mihi, noctem
que triplo maiorem die facere
statuit? Mer. Nihil tale, neque
hoc etiam perpetuò fiet, sed
ipse nunc opus habet, noctem si
bi fieri cõsueto longiorem. Sol.
Vbi autem etiam ille [illegible], aut
unde ipse emissus es, ut hæc nun
ciares mihi? Mer. Ex Bœotia,
ab uxore Amphitryonis, cum
qua concumbit. Sol. Amator
illius? atque ita illi satis non est
nox una? Mer. Nequaquam.
Nasci enim quem iam oportet
ex hoc cõcubitu magnum, atq;
multorum ceteriminum victo
rem, deum. Hũc igitur unam noc
te absolui ac perfici impossibi
le est. Sol. Sed quæ solutus, atq; ad
exitum perducat ille, quod fau
stum felixq; sit? Verum amiẽ hæc
Mercuri, temporibus Satur
ni non fiebant, (si li enim hic
nos sumus.) Neque ille tum à
Rhea

μακρά. ὅστε λυέτωσαν μὲν
αἱ ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους.
σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀ-
νάπαυε διὰ μακροῦ σε αὐ-
τόν. Ηλι. καινὰ ταῦτα ὦ Ερ-
μῆ καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις παρ-
αγγελῶν. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἐδόξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἐξωλίσθανε τῶν ὁρίων, διότι μοι ἄχθεται, καὶ τῶν νυκτῶν τριπλασίαν τῶν ἡμερῶν ποιήσαι δίγνωμον; Ερμ. οὐδὲν τοιοῦτον, οὐδ' ὅλως ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δὲ τινὸς αὐτὸς ἐπιμονωτέρας γενέσθαι αἱ τῶν νυκτῶν. Ηλ. ποῦ δὲ καὶ ἔστιν, ἢ πόθεν ἀφικόμενος ἀγγελῶν ταῦτά μοι; Ερμ. ἐκ Βοιωτίας ὦ Ηλιε, παρὰ τῆς Αμφιτρύωνος γυναικός, ἣ συνεύδει. Ηλ. ὁρᾷς αὐτοῦ; ἆρα οὐχ ἱκανὸν νὺξ μία; Ερμ. οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολυάθλεμον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. Ηλ. ἀλλὰ τί δεῖ ἐργάσασθαι μὴ ἀγαθὴ τύχῃ; ταῦτα δ' οὖν ὦ Ερμῆ εἰς ἐμὲ γίγνεσθαι τοῦ κρείττου. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ὅδε μόνοι. οὐδ' ἀπόνοιαν καὶ ἀνοίαν περὶ τὴν

Ρεα

ρίκις ἐῶ, οὐδ' ἀπολιπὼν αὐ-
τὸν οὐρανὸν ἐν δύβαις ἐκοι-
μᾶτο. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἐῶ
ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέ-
τρον τὸ αὐτῆς, ἀνάλογον
τοῖς ὥραις. ξένον δὲ ἢ πα-
γκαλεπὸν οὐδέν. οὐδ'
αὖ ἐκεινόνοι ποτὶ ἐκεῖν-
θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυ-
στλήνου γυναίου ἕνεκα, χρὴ
ἀνατράφθαι τὰ πάντα, καὶ
ἀναμπιστίρους μὲν γρί-
θαι τοὺς ἵππους τοῦ ἡλίου,
δύσκολον δὲ τὸν ἰδὸν, ἀκριβῶ μένοντα ἐ-
ξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοῦτ' δ'
αὐτόκνους ἀθλίως ἐν σκοτε-
νῷ διαβιοῦν; τοιαῦτα ἀπε-
λεύσοντα τῶν δεῖς ὁρώντων.
καὶ καθιοῦντα πρὶν μὲ-
νοντδὲ, ἐς' αὖ ἐκεῖνον ἀπε-
τιλέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ἐν λί-
γοις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. Ερ.
σιόπα ὦ Ηλιε, μή τι δεινὸν
ἀπελεύσῃς τῶν λόγων. ἐγὼ
δὲ πρὸς τὸν Σελήνην ἀπελ
θὼν, καὶ τὸν ὕπνον, ἀπαγγε-
λῶ λεχθέντα, ἅπερ ὁ Ζεὺς
ἐπέστειλε. τὸν μὲν σχολῇ
προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον
μὴ ἀνίεται τοὺς ἀνθρώπους,
ἕως ἀγνοήσουσι μακρὰν οὖσα
τὴν νύκτα γεγενημένην.

Αφρο-

Rhea diuertebat, aut seorsum
cubabat neq; etiam relicta coe
lo Thebis dormiebat. Sed dies
quidem eum dies erat, nox aut
em ad suum certum spacium,
secundum proportionem hora
rum agebatur, peregrinum uce
ro aut immutatum nihil. Neq;
ille cum unquam cum muliere
mortali quicquam rei habuit.
At nunc infœlicis mulierculæ
causa, oportet omnia sursum
et deorsum uerti. Ac equos qui
dem præfractiores & difficilio
res fieri, ob ocium & desidiam,
uiam autē asperiorem eo quòd
tot[illegible]diuo non usurpabitur,
homines præterea miserè in te
nebricoso uiue[illegible]e. Hoc boni ex
amoribus Iouis consequentur
illi scilicet, sedebūq; expectan
tes, donec ille athletam istum,
quem dicis, absoluerit sub lon
gis tenebris. Mer. Tace ô Sol.
ne quid mali pro his dictis tuis
nanciscare. Ego uero ad Lu
nam hinc abiens & ad Som
num, renunciabo etiam illis,
quæ Iupiter mandauit. illi quia
dem, ut ne procedat citius, huic
autem, ut ne remittat à se homi
nes, quo ignorent longam adeo
noctem hanc fuisse.

Veneris & Lunæ

Quid hoc, ô Luna, fecere me diuæ, quæ ad Latmon peruenis, ac cum ipsius, ac desuper dispectes Endymionem dormientem sub dio tamquam nematem aliquem, in eodem autem etiam descendis ad ipsum ex media uia? Luna. Interroga ô Venus filium tuum, qui mihi harum rerum auctor est. Ven. Sine. Contumeliosus ille est. Nec quippe matrem ipsius, quibus modis affecit! nunc quidem in Idam abiens Anchisæ causa se Troianis; nunc autem in Libanum ad Adonidem illum ad adolescentem, quem & Proserpinæ desiderabilem fecit, & me ex diuitia pace, amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fractum iam esse me ipsius & arcus & pharetram, amputatumque autem etiam alas. Iam pri cum uero & plagas ipsi in mates inuenit fortiles, scilicet, metuit quippe ne tum quidem diuam matrem ac sæpe placans, paulo post abiit

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης διάλογος.

Τί τοῦτο, ὦ Σελήνη φασὶ γεγένασι, ὅτι ἐπὶ τὸν Λάτμον ἔρχῃ, [illegible] ἀφ' ὑψηλοῦ [illegible] τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπὸ τῷ ἀέρι ὡς τινὰ νέμα [illegible] ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ καταβαίνεις ἐκ τοῦ μέσου τοῦ οὐρανοῦ; Σελ. Ἐρώτα ὦ Ἀφροδίτη τὸν υἱόν, ὃς μοι τούτων αἴτιος. Ἀφροδ. Οὐκ, ἀλλ' ἐρωτᾷς ὑβριστὴς ὄντα. ἐμὲ γὰρ τοῦτον τὸν μητρῴαν οἷα δεδρακὼς, ἄρτι μὲν εἰς τὴν Ἴδην διαβαίνω, ἀρχηγὸν ἔνεκα τοῦ Ἰλίου, ἄρτι δὲ εἰς τὸν Λίβανον, ἐπὶ τὸν ἀδώνιν ἐκεῖνον μειρακίσκον, ὃν καὶ τῇ Περσεφόνῃ ἐπιθυμητὸν ἐποίησε, καὶ με τῆς εἰρήνης τῆς ἐμαυτοῦ ἀφείλετο τῶν ἐμῶν ἐρωτικῶν. ἤδη μὲν οὖν αὐτῷ ἠπείλησα μὴ παύσῃται τοιαῦτα ποιῶν, λελύσθαι μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα καὶ τὴν φαρέτραν, ἀπῃωρῆσθαι δὲ καὶ τὰ πτερά. νῦν δὲ καὶ πολλὰς αὐτῷ ἐπέστειλα εἰς τὰς χεῖρας τὸ σκάλλοψ, ἀν τάχ', ἔφην, ἐκεῖνα τὰ πτερὰ λαβὼν καὶ ἀπο-

σκ ἀπαύστῳ. ἀτὰρ ἀ-
νε μοι, καλὸς ὁ ἐνδυμίων
ἐστιν; ὅτι κρεμάδιτον γὰρ
ἐστι τὸ δεινόν. Σε. ἐμοὶ
μὲν καὶ πάνυ καλὸς ὦ Α-
φροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστα
ἔχει ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ τῷ
κεφάλῃ τῶν χλαμύδων κα-
θεύδει τῇ δεξιᾷ μὲν ἔχων
τὸ ἀκόντιον, κλίνει τῆς χει-
ρὸς ἐπιρρίψας. ἡ δεξιὰ δὲ
περὶ τὸν αὐχένα ὀρθὴ τὸ ἄνω
ἐπιπλεκομένη ἐπιρρέ-
πει τῷ προσώπῳ ἐπιμειδιῶν.
ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ ὕπνου λι-
λυμένη, εἰς ἀπορίαν τὸ ἀμ-
φότερον ἐκάστου ἔθεμα. τέτ-
τιγα ἐγὼ ἀφοφεῖ κατιοῦ-
σα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύ-
λων βιβασκῆσα, ὡς αὐ μὴ ἀ-
νεγερθείη ἐκπαρεχθεῖσα.
οἶδα, τί ἂν οὖν σοι λέγοι-
μι τὰ μετὰ ταῦτα. πολὺ
ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρω-
τος.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρω-
τος.

Ὦ τέκνον ἔρως ἔρα, οἷα
ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέ-
γω, ἐπόσα τοὺς ἀνθρώπους
ἀναπείθεις, καθ' ἑαυτῶν ἢ
κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι,
ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ. ἢ τὸν
μὲν Διὰ πολύμορφον ἐπι-

scient omnium. Verum die mihi formosius ne Endymion iste est? Nam hoc quidem solatio fuerit modo huic. Luc. Mihi quidem etiam admodum formosus, ô Venus, videtur, & maximè quando instrata super tuppem chlamyde dormit, laeua tenens sagittas, paulatim è manu prolabentes. Dextra autem circa caput sursum uersus reflexi, decorem affert faciei, cui circumfunditur. Ipse ueró solutus somno, anhelat ambrosium illum halitum. Tunc igitur uaciè equidem et sine ullo strepitu descendens, ac summis digitis insistens, ut ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur, quid tibi post hac dictura sum, sed pereo equidem amore.

Veneris & Cupidinis.

Cupido gnate, uide quae facis flagitia. Non iam de his loquor, quae te impulsere mortales in terra, uel in se quisque uel inuicem alij in alios faciunt, uerum de his ago, quae apud superos quoque deos signas, qui quidem Iouem uarias assumere formas osi-

ostentis, uertens in quodcunq; sibi pro tempore uisum fuerit. Lunam uero è cœlo deuocas. Quin & Solem aliquoties eum pelis lentum apud Clymenem cessare, autig.ni muneris obstitum. nam quicquid iniuriæ in me matrem etiam commisis, audacter ac tanquam tuto fecis. Verum tu quidem ô deorum omnium confidentissime, Rheam insuper ipsam iam annum, præterea deorum tam multorum parentem eò perpulisti, ut pusionem adamet, atq; in Phrygium illum adolescentulum depereat, ac tua iam opera insanit, iunctisq; leonibus, adhibitis item Corybantibus, quippe qui & ipsi furore quodam sunt afflati, per Idam montem sursum ac deorsum obcrrat, ipsa quidem Attis amore eiulans. Cæterum Corybantum alius suum ipse penem en se desecat, alius demissa coma per montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano tonat, alius cymbalo perstrepit. breuiter, omnis undiquaque Ida tumultus atq; insania plena est. Proinde cuncta timeo, metuo ne tale quid accidat, quæ magnũ malum generans,

ut

ἐπιλαμνύνει, ἀλλάττων ὅλα ὁ, τι καὶ σοι ἐπὶ τοῦ λωφεῖν δοκῇ. τὸν σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τὴν Κλυμένης βραδύνειν ἐποίησας, ἐπιλησμόνων σε ἱππικοῖς. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίσας, θαρρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ οὐ τὸν τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, εἰς ἔρωτα παιδαρίου, καὶ τὸ φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποιῶν. καὶ τοῦ ἐκείνου μίμησιν ἐπίστου, καὶ δουλεύειν τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἅτε μαινομένους καὶ αὐτοὺς ὄντας, αὖθις καὶ λάτω τὴν ἴδην ὁρμηλοῦσιν, ὁ μὲν ἐκτεμνόμενος τὴν Ἄττιν, ὁ δὲ Κορύβαντος δὲ, ὁ μὲν αὐτὸν τῶν τίμητα ξίφει τὴν πῦχιν. ὁ δὲ αὐτὰς τὴν κόμην, ἔνθα μαινόμενος διὰ τῶν ὀρῶν. ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ λίγατι. ὁ δὲ ἐπβεμβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ὁ ἐπιτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. καὶ ὅλως θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ ἴδῃ ἅπαντα ἐστί. δεδοικὼς τοίνυν ἅπαντα. δεδοικὼς τὸ τοιοῦτο, ὃ τὸ μέγα σὺ κακὸν τικτοῦσα,

μὴ

μὴ ἀπεμαθόσα περὶ ἡ Ῥέα, ἢ περὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, λιλαίου τοὺς κορύβαντας συλλαβόντας σε, διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέοσι παραβαλεῖν. ταῦτα δὴ δεινά, κινδυνεύοντά σε ἐρῶσα. Ε. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ περὶ τοῖς λέοσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμὶ. περὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, περὶ τὰς κόμας λαβόμενος, ἐνιοχῶ αὐτούς. εἰ δὲ σαίνοί με, περὶ τὴν χεῖρα δεξάμενος ὀδὸν τὸ στόμα, προσπεσόμενοι ἀποδιδόασί μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε σὺ ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ἵνα οὐδὲν ἐν τῷ Ἄτῃ; καί τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεινὰ τὰ καλὰ, οἷά ἐστιν; ὑμᾶς δὲ μὴ ἐφίεσθαι τῶν καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθαι τούτων. ἢ θέλεις σὺ ὦ μῆτερ αὐτὴ μετ' ἐμοῦ ὁρᾷν. μέτι σὺ τοῦ ἄρματος, μέτ' ἐκεῖνον σῦ; Αφρ. οὐ δεινὸς ἄ, περὶ λεπτῶς ἀπαντῶν, ἀλλὰ μιμνήσκομαι περὶ τῶν λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιοῦ, περὶ Ἡρακλέους. Ζεύς.

Παύσασθε ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ὁρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῆς συμπο-

ut si quā lo resipiscat Rhea, uel potius si pergat insanire. Corybantib. imperet, ut te correptum discerpant, aut leonibus obiciant. Hic me sollicitat metus, qui ueream tibi periculum immineret. C. Ocioso aio esto mater, si quidē leonib. etiā ipsis iā familiaris sum factus, ita ut serpentum more, cōscensis eorū tergis, præhēsa iuba, equitis ritu insidens illos agitem. At uerò illi interim mihi caudis abblandiuntur, ac manum oti insertam recepiant, lambuntq; deinde mihi reddunt innocuā. Porrò Rhea ipsi, quando tandē uacauerit, ut me ulciscatur, cūm in Ate sit tota! Postremo quid ego pecco, quum res pulchras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulchras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Nū uis ipsa tu mater, uti neque tu posthac Martē ames, neq; illo lectō? Vt es peruicax, & nulla in re nō supas! Atqui hōrū quæ dixi, aliquādo memineris.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Desinite ô Aesculapi & tu Hercules, cōtēdere inter uos iurogijs, perinde ut homines. In decora enim hæc, & alienā à communio

*uulo deorum. Hercu. Scis, o Iupiter mediocrem aliquam istam priore loco accumbere, quam modo dixi. Qui fit per Iouem mihi per quam enim sum. Fic. In quo igitur o mi mec, an quodam Iupiter filio vel alio quo Iupiter ne gas esse, scuras, nam autem ex mulieribus deorum immortali esse participes fuisse est. Cebes. Ita uero esse ait Hercules quasi in Iouis filio quo filio quando quidem ex mulieribus natus esset. Iupiter filio quo esset in Iouis filio quo esset in Iouis filio quo esset in Iouis

ξάνον ἐρία ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παίμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῇ σανδάλῳ. ἀλλ' οὐδὲν μαινόμενος ἀπέκτεινα, καὶ τὼ γυναῖκε. Ἡρ. εἰ μὴ παύσῃ λεληθότα μοι, κτείνω σε μάλα τάχα, ἂς οὐ πολύ σε ἐνόησεν ἡ ἀθανασία. ἐπεὶ κρέμασόν σε, βίψω δὲ σε λαιμαλὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὅστε μηδὲ τὴν πάσσαλον ἰδεῖν σε, τὶ κρανίον συνῳκοδόμηται. Ζεύς. παύσασθαι φημί, καὶ μὴ ἐπιτάρασσε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποστίμψομαι ὑμᾶς τῷ συμποσίῳ. κλίνει δὲ ὑμῖν ὦ Ἡρακλῆς προκαταλιόν θαι σοῦ τὴν ἀσκληπιάν, ὅτι καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

exercui lanificium in Lydia purpuram induus, & ab Omphale uerberatus sandalio aureo, neque uero etiam insaniens, occidi liberos & uxorem. Hercul. Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties, quod non multum tibi profuturus sit immortalitas. Quemadmodum sublatum hinc, è cœlo precipitem dabo te, ut neque qui cum Paeon curauerit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. Iuppiter. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc abiegabo uos è conuiuio. Quamquam etiam æquum est ô Hercules, priore loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλων.

Τί σκυθρωπὸς ἐῶ Ἀπόλλων; Ἀπόλλων. ἔτι ὁ Ἑρμῆ Δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ἑρμῆς. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον, οὐ μὴν τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπῶ ἔτι; Ἀπο.

Mercurij & Apollinis.

Quid uero tristis es Apollo? Apol. Quoniam ô Mercuri, miser atque infœlix circa amores sum. Mercurius. Dignum quidem mœrore hoc, sed tu quo pacto miser atque infœlix es? An id quod cum Daphne accidit, te dolore afficit adhuc? Apo.

Apo. Nequaquam, sed amissum doleo, Laconē illum Oebadi filium. Mercu. An mortuus est Hyacinthus? aio mihi. Apo. Atqui admodum. Mer. Vnde Apollo? aut quis iste ab omni amore alienus fuit, ut occiderit formosum illū puerum? Apollo. Meum ipsius factum hoc est. Mer. Qui igitur insanis ipse? Apollo? Apo. Non, sed infortunium quoddam inuito mihi accidit. Mer. Quomodo? cupio enim audire rationem hanc. Apol. Disco ludere, insecebat, atq; ego una cum illo ludebam. Ceterum ventorum omnium pessime perditus Zephyrus amabat quidem longo iam tempore etiam ipse illum. Verum neglecto eo, & contemptum illum nō ferente, ego quidem, quemadmodum consueueramus, discum in altum sursum versus iaculabar, ille autem deorsum Zaygetos spirans, ablatum hunc in caput puero inflixit, ita ut ex ea plaga & cruor manaret affatim, & ipse puer statim fugitiuus, fugientemque ad montem usque persequenio. Puero autem & tumulum extruxi in Amyclis ubi discus eum prostrauit,

Απο. ἀλαμῶς. ἀλλ' ἰδοὺ τὸν λάκωνα τὸν Οἰβάδου. Ερ. τί δὴ τοῦτο, ὦ Απόλλων; ἢ τίς οὕτως ἀνέρατος ὢν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον. Απο. ἐγὼ τοῦτο τὸ ἔργον. Ερ. οὐκοῦν ἐμαίνῃ ὦ Απόλλων; Απο. οὐκ, ἀλλὰ δυστυχήμά τι ἀπρόσδοκον ἐγένετο. Ερ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον. Απολ. Δίσκον ἐμάνθανε. ἐκεῖνος ἐπαιδιάζετο. ἐγὼ δὲ καὶ τὰ ἀπόρρητα ἀπολείπομαι ζέφυρος, ἤδη μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός. ἀμιλλώμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθεμεν τὸν δίσκον ὁ δὲ τὸ ἄνω ἀνιείς, ἀπὸ τοῦ ταύγετου πνεύσας, καὶ λιφαλὸς τῷ παιδὶ ἐνέπεσε φέρων αὐτόν. ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ἐρρύη πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς ἀποδανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν ζέφυρον, αὐτίκα κρυπτόμενον κατατεξάσας, φεύγοντα ἐπιστρέφομαι, ἄχρι τοῦ ὄρους, τῷ παιδὶ ἑπόμενος, καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε.

καὶ

καὶ ἀπὸ τ ἁίματος καὶ τὴν καλλίστην τῶν γῆν ἐποίησα, ὥλιστον τῶν Ἑρμῆν, καὶ εὐωδέστατον ἀνθῶν ἁπάντων. ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπιθρηνοῦντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἄλογος λελυπῆσθαι δοκῶ; Ἑρ. νὴ τὸν Ἀπόλλω. οἶδα γὰρ θνητὸν πεποιημένον τὸν ὁρώμενον, ὅστις μὴ ἄχθεται ἀποθανόντος.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα ἡρᾶσθαι, καὶ τίχολω ἔχοντα βαδίσαντα τὸν Ἀπόλλω, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τὸν τε Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν; Ἀπο. οὐκοῦν μία τις τὸν Ἑρμῆ, τὸν τὴν ἐκεῖνον γυνὴ δεινόν, τὸ, αὐτὴν ἀθανατοῦσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον εἰς τὴν κάμινον ἐμπεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἔχοντα. καὶ ἅμα τεθνεῶτος ὄντος αὐτοῦ, προσβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι. Ἑρ. ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα ὦ Ἀπόλλων, καὶ κιθαρίζεις, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ καλλει φρονεῖς, κἀγὼ ἐπὶ τῷ

τῷ

& ex sanguine florem, terram inducere feci, suauissimum illum quidem Mercuri, atq; omnium fragrantissimum, praeterea & literas quasdam habentem, quae mortuũ ipsum quasi deplorant. Num tibi igitur praeter rationem molestus fuisse uideor M. Sane uero Apollo. Noras enim mortalem te comparasse amasium tibi. Quare dolere nõ debes, mortuo iam illo.

Mercurij & Apollinis.

Iten' autem Vulcanũ, cum & claudus ipse sit, & artem ad deo fabrilẽ & cõtemptũ exercet at Apollo, pulcherrimas duas uxores duxisse, Venerem atque Gratiam? Ap. Felicitas quae dã hac Mercuri. Veruntamen illud equidẽ miror, quod cum illorum habere sustinent, et maximè quando uident sudore fluentẽ, in fornacẽ demittere atq; incurtare sese, multa adeo fuligine faciem illius opplete. Et tamen mortuus ipse cũ sit, amplectuntur ipsum, & osculantur, & simul dormiũt. M. Hoc et ipse indignor, & Vulcano inuideo. Atta comam nutri Apollo, ac citharam personat, minũ ob pulchritudinem elatum atq; superbum prae se ferens, & ego etiam ob habio

c

habitudinē corporis & lyram. Cæterū ubi cubitū eundum fuerit, soli dormiemus. Apo. Ego uero alios quoq; habeo Venerē minus propitiam ad res amatorias. Quippe etiam quos duos maximē præter cæteros amaui, Daphnen & Hyacinthum, illa quidem aufugit, atque odit me, adeo ut in lignum conuerti maluerit, quàm mecum rem habere, hic aūt discō interfectus est, & nunc pro illis, coronas habeo. Merc. At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriari. Apo. Noui, atque etiam Hermaphroditum istum ex te aiunt peperisse ipsam. Verumtamen illud mihi dic, si non stis, quomodo non æmulatur Venus Gratiam, aut cōtrahit a Venere? Mer. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet, Venus autē in cœlo, præsertim autem hæc eū Marte plerumque uersatur, atq; illum amat. Quapropter non ita multum fabrum istum curat. A. Atq; hæc putas ipsum Vulcanum scire? M. Scit, sed qd agat cū generosum adeo adolescentē, & præterea militarē ipsū esse uideat. Quare silentio aūt agit, nisi qd miratur quidē, mincus

τῇ οὐσίᾳ καὶ τῇ λύρᾳ. ἐπεὶ ἐκεῖνοί γε ἀπιέναι δεῖ, μόνοι κοιμᾶσθαι ἐσόμεθα. Απο. ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλους ἀνάφροδίτους εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γοῦν οὓς μάλιστα ἠράσθην, τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Υάκινθον, ἡ μὲν ἀπεδίδρασκέν με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἵλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον ἢ ἐμοὶ συνεῖναι, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ τοῦτω αὐτ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. Ερμ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὸν Αφροδίτην, ἀλλ' οὐ χρὴ εὐχεσθαι. Απο. οἶδα. καὶ τὸν Ερμαφρόδιτον ὃν σοῦ λέγεται τεκεῖν. πλὴν εἰπέ μοι ἀπὸ, εἰ μὴ ἐστὶ, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Αφροδίτη τὸν χαρίεν, ἡ ἡ χάρις ταύτου; Ερ. ἔστι δ' Απολλον ἐκεῖνο μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ συούσιον, ἡ δ' Αφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως τε περὶ τὸν ἄρεα ἔχει τὰ πολλὰ, μᾶλλον τε ὁρᾷ. ὥστε εἰκότως αὐτῇ τοῦ χαλκοῦ τούτου μέλει. ἀπιστεῖν ταῦτα εἰς τὸν Ἡφαιστον οἴει; Ερμ. οἶδεν, ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο, γυμνάσιον ἐρῶν νεανίσκον, καὶ στρατιώτην αὐτόν; ὅτι τοῖνυν ἡσυχίαν ἄγει, πολὺ ἀπολογεῖται δόλῳ

δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι κείσεται, καὶ συλλήψεσθαι, ἐκ λίνου δίκτυα ἐπὶ σὲ οὐ σοῦ. Ἀπο. ἐπὶ τοῦ λόγου. ἀδύνατον δ' ἐν κείσεται ὁ ξυλλαβησόμενος ἐμαυτόν.

Ἥρας καὶ Λητοῦς.

Καλὰ μὲν δὴ, ὦ Λητοῦ καὶ τὰ τέκνα ἔτικτες τῷ Διί. Λη. οὐ πάντα ὦ Ἥρα τοῦ ἔτους τίκτειν δυνάμεθα, ἀλλ' ὁ Ἡφαιστος ἐστιν. Ἥρα. ἀλλ' οὐτος μὲν ὁ χωλὸς, ὃν φασὶν ἐκεῖνοι γε δὴ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ διαπανόμενος ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τῷ Ἀφροδίτῃ μιγνύμενος, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, ὁ μὲν κύκνῳ ἐοικὼς. πάγκαλον μέγα, καὶ ἐρρωμένος, καὶ μεμυκὼς τὸν Σκύθαν ἀπέκτεινε, καὶ ἀνθρωποφάγον ἔνα. ὁ δ' Ἀπόλλων προσφοιτᾷ μὲν πάντα εἰδὼς, καὶ τοξεύειν ἐπιστάμενος, καὶ ἰατρὸς ἄριστος, καὶ μαντεύεσθαι. καὶ διατριβὰς ἐν Δελφοῖς, καὶ ἐν Κλάρῳ καὶ

uincula quæ iam excogitasse contra illos se, et, ipsos comprehensurum esse, circumiecto ueluti retibus quibusdam iecto. Apol. Nescio sane. operarum uero ipse ille, qui sic comprehendendus esse.

Iunonis & Latonæ.

Pulchros enimuero Latona & liberos procreasti Ioui. Lat. Non enim omnes, ô Iuno, tales parere possumus, qualis Vulcanus est. Iuno. At hic claudus quidem, ut tu certe tam me est, artifex optimus existes, ac cœlum nobis exornauit quoque. Venerem quoque uxorem duxit, a qua & studiose obseruatur. Cæteri autem eorum liberorum, altera quidem uirilis ultra modum, & monstruosa est. & postremo in Scythiam quoque profecta, omnes scimus, quasi ita comedat, hospites mactando, ac Scythas ipsos imitando, qui humana carne uescuntur. Apollo autem sane dicit quidem omnia scire sese, & iacula iaci, & cithara canere, & medicam esse, & uaticinari. Et erectis uaticinandi tabernis hic in Delphis, illic in Claro

& Didymis, decipit consulentes se, obliqua, & in utranque partem quæstionis proposita inclinantia respondendo, ne uidelicet errori possit damnari, atque ita ex hoc quæstum facit, et diuescit. Multi enim amentes sunt, seq; ipsos exhibent prostibulis eludendos. Verum non ignorauit utiq; à prudentioribus, quòd plerq; falsa ac ficta dicitet, quippe ille ipse uates ignorabat, quod interfectorius amantium suum esset disco, neq; prædixerat ipse sibi, quod futura ipsum esset Daphne, idque adeo formosum atq; comatum. Quare non uideo, quæ caussa pulchriores liberos te quàm Niobem illam, procreasse putaris. Lat. At uerò liberi hi, hospitium maclat ix ille uidelicet & mendax uaticinator ille, scio quo pacto meriemur te, dum cõspiciuntur inter deos, & maximè quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, ille autem citharam personat in conuiuio, omnibus ipsum admiratione prosequentibus. Iu. Nequeo ipsum continere Latona. Illum ne admirantur? Quem Marsyas, si iustè modò iudicare Musæ uoluissent, excoriasset merito,

καὶ ἐν Διδύμοις, ἀξιοῦντες τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἀμφοτεροῖς τὰ πρὸς ἑκάτερον ἀποκρινόμενος, ὡς ἀνείδιστον ἔχοι τὸ ἔρασμα, καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τρόπου. πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχουσιν αὐτοὺς καταγελᾶσθαι. πολλοὺς δὲ ἀγνοῶν γε ὑπὸ τῶν συνιστορούντων, τὰ πολλὰ ψευδόμενος. αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ. οὐ προμαντεύσας τοῦτο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ τοῦτο οὕτω καλὸν καὶ κομῶντα ὄντα. ὅτι οὐχ ὁρῶ. διὸ τὰ κατασκευάσματα τῶν Νιόβης παιδῶν ἐθαύμαζες. Λα. ταῦτα μὲν τοι τὰ τίνα ὁ ἐξωστὴς καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ἐπειδὴ λυπῶ σε ἐρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ὅτι τὸ κάλλος, ὁ δὲ λυδαρίζει ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. Ηρα. οὐδὲ ἐγὼ τὴν Λητοῦ. ἰδοὺ καὶ θαυμαστὸς ἐν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ μοῦσαι διεκέσαν ἤθελον, ἀπεδέρρα-

σεν,

φῶ, αὐτὸς κρατήσας τῆς μουσικῆς: νῦν δὲ λελογισμένος ἀθλίως ἀπόλωλε, ἀλλὰ καὶ ἀλλήλους ἀπολέσας λελύσεται τὸν λελόγου παρθένον καὶ αὐτὸς λελύσεται, ὅτι ἐπὶ ἐμοῦ ἐρασθεὶς ἀρθείσης τοῦ Λυκαίου, φοβηθεὶς μὴ ὁ νεανίσκος ἀδικοφορούσῃ τὸ κάλλος αὐτῆς, ἀναφήσῃ καὶ τῷ τὸν κύκνον. ἀλλὰ γὰρ λέγεται ὅτι καὶ τὰς κύκνους ἐμαινόντο, παρθένος τε καὶ αὐτὴ οὖσα. λελογισμένη ἄρα φρονεῖς, ὅτι ξύνεστι τῷ Διί, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀλλήλους. πλὴν ἀλλ' ἐθέλω σε μετ' ἐλίγον αὖθις λαμπρύνασθαι, ἐπειδὰν σε μετανοήσω, ὅτι τὸν γλῶ λελόγισμαι, καὶ γελάσῃς καὶ γρύμῃς.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς.

Τί γελᾷς ὦ Ἑρμῆς; Ἑρμῆς γελάσεται ὦ Ἀπόλλων ἄλλου. Απο. εἰπὲ σύ, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγνώμην. Ερμ. ἡ Ἀφροδίτη ξυνεῦνος τῷ Ἄρει, κατάλληλος καὶ ὑβριστὴς ἀλόσφ αἰτοῦν ξυλλαβών. Απο. πῶς; ἢ δὴ γάρ τι ἑῶν ἐπιμαι. Ερμῆς. ἐν πολλῷ, οἶμαι, τοῦτο ἰδὼν ἐλέ-

merito, ut qui ipse in Musica uiceras, nunc autem circumuentus miser ille periit, iniustè sanè damnatus. Hæc autē formosa tua uirgo, ita formosa mirum est, ut postea quē animaduertit se se cōspectū ab adolescente fuisse, uerita ne adolescens ille, tanta pulchritudinem ipsius cauldgaret, inimicitiis illi cancs. Vt interim non dicam, quod neq; parturientib. obstetricatura fuisset, si uirgo uiq; & ipsa foret. Lat. Valde animo elatus es Iuno, eò quòd cum Ioue concumbis, & una cum eo regnas, & propterea absq; metu contumeliosa es. Verumtamen uidebo te nō ita multo post rursum lachrymantem, quando te relicta in terram de scendere ille, in taurum aut cygnum conuersus.

Apollinis & Mercurij.

Quid rides Mercurij? Mer. Quoniam maximè ridicula Apollo uidi. Apol. Dic igitur, ut & ipse audiris illis, tecum ridere possim. Mercu. Venus cum Marte concumbens, deprehensa est, ac Vulcanus comprehensos illos uinculis constrinxit. Apo. Quomodo? Suauis. n. quid. là dicere uideris. M. Longo iā tēpore, opinor, hæc sciens

uenatus est illos, & lecto occul
tis quibusdã uinculis circumda
bat, ubiens ad fornacem opus fa
ciebat. Post hæc Mars ingre
ditur secreto, uti quidem ipse puta
bat. Vidit autem ipsum ex alto
Sol, & rem ad Vulcanũ defert.
Vbi igitur lectũ cõscendissent,
& in ipsum essent, & iam uera
retia tenerentur, circũuoluuntur
ipsis quidẽ uincula, aspiat autem
Vulcanus. Illa igitur (nam &
forte eum nuda erat, pudore af
fecta, non habebat quo se tege
ret. Mars uero ab initio fuge
re tenebat, sperabatq; se uin
cula illa disruptura esse. Cæte
rum postea quã intellexit, se un
diq; captũ teneri, nec si effugere
quoquã posset, supplicare cœpit.
Apo. Quid igitur, soluit ne ipso
s Vulcanus? Mer. Non dum,
se l cõuccatis dijs, spectandũ ip
sis exhibuit adulterium. Illi au
tem nudi ambo, & colligati mu
tuo, inclinatis deorsum capitib.
erubescebant. Atque adeo spec
taculum hoc dulcissimũ mihi
uisum est, cum tantũ non ipsum
opus exhiberent. Apo. At fa
ber ille, an nõ pudore afficitur
etiam ipse, cum spectandam ita
exhibet turpitudinem coniu
gis? Mercurius. Per Iouem,
quippe

ἰδόμενος αὐτοὺς, καὶ τῷ δόλῳ
τῷ ἀθλίῳ ἀφανῆ δεθῆναι πο
ιήσας, ἐργάζεται ἐπιλύων ἐπὶ
τῷ ἰδίῳ ἐργαστηρίῳ. ἐνθα ἡ μὲν
Ἄρης εἰσέρχεται λαθραῖος, ὡς
ἔοικε. λαθραῖα δὲ ὁ ἥλιος
ὁρᾷ, καὶ λέγει τῷ Ἡφαί
στῳ. ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τὴν κλί
νην, καὶ ἐν ἔργῳ εἶναι, καὶ
ἐντὸς ἐγγεγενημένου τοῦ ἀρτί
ου, τῷ δεσμῷ μὲν αὐτοῖς
τὰ δίκτυα, ἐφίστασθαι δὲ
αὐτοῖς ὁ Ἡφαίστος. ἐκεῖνα
μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἐν γυμνῷ
τῷ σώματι, οὐκ εἶχε, ὅπου ἐγκα
λύψαιτο αἰδούμενα. ὁ δὲ
Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυ
γεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἐλπίζων
ῥήξειν τὰ δίκτυα. ἐπειδὴ δὲ
σφόδρα ἐν ἀφύκτῳ ἐγένετο,
ἱκετεύει. Ἀπολλῶν,
ἀπιλύσας κινεῖ ὁ Ἡφαί
στος: Ἑρμῆ, οὐδὲ σύ, ἀλλὰ ἐγκα
λέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τῶν μοιχείων καὶ τῶν
οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι ἐκεί
νω τῷ τρόπῳ, ἔχω δὲ ἐγὼ
τοῖς ὀφθαλμοῖς. καὶ τί γὰρ
ἄλυπον ἐμοὶ ἡ δόξα μετὰ τοῦ
χι αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλκεὺς οὐκ
ἀνιᾶται, οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς
ἐπιδεικνύμενος τῷ αἰσχυ
νῷ τοῦ γάμου; Ερμ. μὰ Δί'
ὅστις

ὅσον καὶ ἐπαινῶ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν λαμπροτάτην θεῶν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. Απολ. οὐκοῦν καὶ σὺ δεθῆναι ἂν ἐθέλοις ἐπὶ τούτῳ; Ερμ. σὺ δ' οὐκ ἂν ἐθέλοις Απολλον; ἰδὲ μόνον ἐπιστρεφόμενος. ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἂν μὴ τὰ ἴσια καὶ αὐτὸς οὕτω ἰδών.

Ηρας καὶ Διός. Ηρα.

Εγὼ μὲν ἐσχυνόμην ἂν ὦ Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος ὢν ὑὸς, θῆλυς ἦν, καὶ διεφθαρμένος καὶ τὴν κεφαλὴν μύρῳ μὲν κεκαλλυμμένος καὶ τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομένοις γυναιξὶ συνών, ἀβρότερος καὶ αὐτῶν ἐκείνων, τοῖς συμπαίζοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων. καὶ ἅλως πάντε μᾶλλον ἐοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζεύς. ἢ μὴν ἀτός γε ὁ θηλυμόρφος, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον ὦ Ηρα τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς λατειῶν τοὺς τὴν Τμῶλον οἰκοῦντας, καὶ τὴν Θρᾴκην ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ινδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατευτικῷ τάξει

quippe qui etiam arrideas ipsis astans. Ego uero si opus est uerum dicere, inuidebam Marti, non solum quod cum formosissima dea adulterium exercuisset, sed etiam, quod colligatus cum ipsa una esset. Apol. Proinde & tu ligari hoc pacto sustineres? Merc. Tu uero non. Apollo? Aspice modo & accedens, collaudabo enim te, si non eadem ipse quoq; optabis, ubi uideris.

Iunonis & Iouis.

Et quidem erubescerem ô Iupiter, si mihi talis esset filius effeminatus adeo, & perdius ebrietate. Mitra quidem religata coma incedens, ut plurimum autem cum insanis mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuiuis magis, quàm patri tuo bi similis. Iup. At uero hic mitratus & mulierosus non solum, ô Iuno, Lydiam subiugauit, & eos qui ad Tmolum habitant, cepit, praeterea & Thraces sub se redegit, uerumetiam contra Indos profectus, cũ muliebri isto exercitu

& elephantos cepit, & terra potitus est Ipsum Iovem regem, qui aliquantulum resipere ausus fuerat, captivum abduxit. Hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis uiendo hederaceis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si uero quisque illi omnium conuicia agere ausus sit, contumeliose de facinoribus illius loquendo, etiam hunc uiciscitur, uel palmitibus ipsum implicando, uel à matre, perinde ut hinnulum, lacerandum uiciscendo. Videes quam uilis hæc, & me pace minimè indignante. Si uero Satyros quoque & uelicis inter hæc indulgere, non est, quod inuideas, & maximè si quis cogitet, qualis tu sobrius furiosus erat, quando etiam ebrius hæc facit. Iu. Tu mihi uideris etiam laudare inuentum ipsius, uiri uidelicet, & unum, & hoc cum uideas, quales inebriati ludi facitent, saltantes, & ad contumeliam prolabentes, & in summa, insanientes præ uino. Itaque & Iacchum illum, cui primo detraxit palmitem, ipsi compotores perfiderunt cædentes

τοὺς τε ἐλέφαντας ἄλλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ἐλίγον ἀντιστάντα τολμήσαντα, εἰς μάλιστα ἀπήγαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἐπράξε, ἐρχόμενος & ἄμα καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος & ἐπιστίνοις, μανίαν, ὡς φησι, καὶ ἐνθουσιάζων. εἰ δὲ τις ἐπιχειρεῖν λοιδορεῖσθαί τε αὐτῷ, ὑβρίσας δὲ τὸν τρόπον, καὶ τούτου ἐπιμωρήσατο, ἐλκυσθήσας τοῖς βλέμμασιν, ἢ διασπασθεὶς πρὸς μητρὸς ἀντὶ νεβρίου. ἐρᾷς ὡς εὐδαίμων τοῦτο, καὶ οὐκ ἀνάξιον τοῦ πατρός: εἰ δὲ πολλὰ καὶ φρενῶν πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδὲν τοῦ [illegible] & καὶ μάλιστα [illegible] τέ τις, εἰ & ἂν τύχοι [illegible] λῷ, ἔτου τοῦτο [illegible] ποιεῖ. Ἡφαι. οὐ [illegible] καὶ ἐπαινεῖς καὶ τὸ εὕρημα αὐτοῦ τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν εἶναι, καὶ ταῦτα ὁρῶν εἰς οἱ μεθύοντες [illegible] σφαλλόμενοι, καὶ [illegible] βρεμόμενοι, καὶ [illegible] μεμανωμένοι. καὶ τὸν [illegible] τὸν γοῦν Ἰακχόν, [illegible] τῷ ἀφεῖλε τὸ λάμμα, οἱ [illegible] πάντα αὐτοὶ διεφθείρουσι, κατα-

πάντοθεν τοῦς δικέλλαις. ἐξ οὐδὲν τὸ τοῦ φῆς, οὐ γὰρ εἶναι τοῦτο, οὐδὲ ὁ Διόνυσος πεποίηκε τὸ δὲ ἄκρατον ἐξ πόσεως, καὶ τὸ πίνειν τοῦ λυχνοῦ ἱκανῶς ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ἐὰν δ' ἄρ' ἐμμετρία πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν καὶ ἡδίων γίγνεται· εὐνοῦς δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, εἰ δὲν ἂν ἐργάσαιτο ἀδίκως τῶν ξυμποτῶν. ἀλλὰ οὐ Σεμέλης μνημονεύεις ὦ Ἥρα, καὶ Σεμέλης μνημονεύειν, εἰ δὲ διαβάλλεις τὸν Διονύσου τὸν κάλλιστα.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

Τί δὴ ποτε ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς λυττῶν ἀπάντας, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἄρεα, ἐμὲ τὸν μητέρα, μόνον δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνῃ ἄπορος μόνος εἶ; Ἔρως. ἀλλὰ ὦ μῆτερ αὐτὸν. φοβερὰ γὰρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρεία. ὁπόταν εὐῶν ἐπανάσῃς τὸ τόξον ἐπ' αὐτὸν, ἐπιστίουσα τὸν λόφον, ἐκπλήττει με, καὶ ὑπόφοβος

cadentes ligonibus. Iup. Nihil hoc dicis. Non enim uinum hoc, neque ipse Dionysius effecit, sed immoderatus potus, & uino quàm decet, & satis est, repleri mero. Ceterum si quis moderatè bibat, hilarior ille quidem & suauior fieri solet. Qualia uerò Icarius passus est, ede nihil ulli compotorum facile fuerit. Sed ea adhuc zelotypia affici uideris, ac Semeles reminisci, Iuno. Siquidem cas res Dionysij calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

Veneris & Cupidinis.

Quid tandē in causa est, Cupido, ut cum reliquos Deos omneis adortus expugnaris, Iouē ipsum, Neptunū, Apollinem, Iunonē, me denique matrē, ab una Minerua temperes, utq; ad uersus hāc nec ullū habeat incēdiū tua fax, & iaculis uacua fiat pharetra, tū & ipse arcu careas, neq; iaculatinoris? Cu. Ego quidem hāc metuo, mater, est enim formidabilis truculentoq; aspectu, ac ferocitate quadam supra modum uirili. proinde si quando tenso arcu petam illam, galeæ cristam quatiens, expauefacit me, & tremebundus

...uas fio, sic ut arma mihi è manibus excidãt. V. Ac Mars an non erat hac formidabilior? & hũc tamen superauit ex armis. Cup. Imo ille cupidè me recipit, atque ultro etiam inuitat, uerũ Minerua semper adductis superciliis obseruat, qn aliquando temerè ad illũ accedo, faciem propius admouens, at illa, si quidẽ ad me accesseris, inquit, per parentẽ Iouẽ, quouis modò te cõfecero, aut lancea te transfigam, aut pedibus arreptum in uentra dabo præcipitẽ, aut ipsa te discerpã. Plurima item id genus cõminabatur. Ad hæc acribus obtuetur oculis, postremo & in pectore faciem quandam gestu horrendam, uiperis capillorum uice comatam, hãc minitum magnopere formido, territa enim me, fugiosq; quoties eam aspicio. V. Esto sanè Mineruam metuis, ut ais, atque huius gestumẽ Gorgonis reformidas, idq; cũ Iouis ipsius fulmen non formidaueris. Ceterum Musæ quã ob causam abs te nõ feriũtur, atq; à cuis iaculis tuæ agũtinũ & hæ crissares quæ sũt, aut Gorgonas præferũt? Cup. Reuereor eas, ô mater: Graues enim sunt, & semp aliquid curant

μ & γίνεται, καὶ ἀπορρᾶ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῆς χειρός. Ἀφροδ. Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερός σου, καὶ ἡμᾶς ἀφαιρεῖται τὰς κόρας, καὶ τρώσας. Ερ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκεῖνον τρόπον σύντακται, καὶ προσκαλεῖται, ἡ ἀδικωτάτη οὖν ἐστι τῶν θεῶν. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἄλλους παρεκκαλῶν, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα. ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσιοι, φησί, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ διαπείρασα, ἢ τῷ ποδὶ λαβοῦσα, ἢ τῷ κεφαλῇ καταβαλοῦσα, ἢ κόπτῃ διαστασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἀπειλεῖ. καὶ ἐγὼ δὲ δεινὴ, καὶ ἐπὶ τοῦ φόβου ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐκ δράκοντας κατάκομον, ἅπερ ἐγὼ μάλιστα φοβοῦμαι. μορμολύττεται γὰρ μοι. καὶ φεύγω ὅταν ἴδω κἀκεῖνο. Αφρ. ἀλλὰ τὴν μὲν ἀδικωτάτην δοκεῖς εἶναι φής. καὶ τὴν Γοργόνα, καὶ τοῦτο, μὴ φοβηθεῖς τὸν λόφον τοῦ Διός. εἰ δὲ μόνον, διὰ τί σοι ἀπέχεται, καὶ ἐξω βελῶν ἐστιν; ἢ λεπτὰ λέγουσι ἐπιτίθεται, καὶ Γοργόνας προφαίνεται; Ερ. αἰδοῦμαι αὐτὰς ὦ μῆτερ. σεμναὶ γὰρ εἰσι, καὶ τι

φρον-

φρεντίζουσι, καὶ περὶ ἐμοῦ λόγους ἔχουσι. καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, διαλυόμενος καὶ τὸν πόθον μίλτος. Αφρ. ἄρα καὶ τοξότης, ὅτι σιμαί. τίνων δὲ; Αρτέμιν τινὸς ἔνεκα οὐ τρώσεις: Ερ. τὸ μὲν ὅλον, ἀλλὰ διαπαιδαγωγῶν αὐτὴν εἶναι τι, φεύγουσαν δὲ διὰ τῶν ὀρῶν, εἶτα καὶ ἐμοί τινα ἐρωτικὴν ἐπιβάλλω. Αφρ. τίνος δὲ τίνων; Ερ. δηβᾶς καὶ λέαινα καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τι ἐπιθυμοῦσα, καὶ διαπαιδαγωγοῦσιν. καὶ ἄλλος πρὸς τῷ τοιούτῳ ὀξύς. ἐπὶ τὸν γὰρ ἀδελφὸν αὐτῆς, καὶ τοιοῦτος ὢν αὐτὸς ἔστω, κἀκεῖνος. Αφρ. εἶδα δὲ τίνων, πολλὰ ἐκείνων ἐν ἐξόδοις.

Θεῶν κρίσις. ζεύς.

Ἑρμῆ λαβὼν τουτί τὸ μῆλον, ἄπιθι ὁδὸν τὴν φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, τὸν βουκόλον. νῦν δὲ οἶδας ἐν τῷ Γαργάρῳ, καὶ λέγε πρὸς αὐτόν, ὅτι σε ὁ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ καλός τε εἶναι δοκεῖς, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί. ἡ δ' ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ τι πᾶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὴ ἤδη νῦν ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς

curas, & cationib. animū intentū gerūt, qn ipse etiā nō raro illis assisto, cū minis suauitate delinitus. V. Esto, nec has adoris ppterea quod sine reuerentia dat. Diana qua tandē gratia nō mulnerasti? C. Vt breuiter dicā. hac ne deprehēdere quidē usquā sum potis, quippe perpetuō p montes fugiens, ad hac alteri us cuiusdā sui cupidinis illa tenetur cupidine. Ven. Cuius ō gnate? Cup. Venatu ceruorum & hinnulorum, quos insectatur ut capiat, ac iaculo figat. Ac prētū tota rerū huiusmodi studio tenetur, tametsi fratrē eius qui nominū arcu ualet & ipse, feriscē enimus. V. Teneo gnate, eū sepenumero sagitta uulnerasti.

Deorum Iudicium.

Mercuri, accepto hoc pomo, abi in Phrygiā, ad Priami filiū, pastorē armēti, pascis autē i Ida mōte, qua parte Gargarū uocāt. Ac dic illi, Iupiter, inquiens, ô Pari iubet te, postquā & ipse formosus es, & rerū amatoriarū doctus, sentētiā ferre inter deas, quę nam illarum omniū formosissima sit. Certaminis autem præmium, ea quę uicerit, pomum accipiat. Flora uero iam, ut & ipsa uos abeatis

ad

ad Iudicem. Ego uerò abiego à me arbitriũ, ut qui ex æquo omnes uos amẽ, ac si mihi possibile foret, libenter oẽs uos victrices uidere uellẽ, præsertim quãdo & necesse est, ut uni pulchritudinis summam adiudicabis, cum eis in odium cæterarũ plurium incurrere. Quare equidem ipse uobis idoneus iudex non sum, adolescens autẽ ille Phrygius ad quẽ hinc abitis, regio quidem genere prognatus est, & Ganymedis huius cognatus. Cæterũ simplex & montanus, neque quisq; illũ cognitione hac indignum meritò putauerit. V. Ego uerò Iupiter, etiamsi Momu ipsum præstituas nobis iudicem, præsenti animo iudex sum, ad documentũ mei probẽdum. Quid enim adeo reprehendet ille in me? Sed oportet etiam hisce placere hominem. Iu. Neque nos, Venus timemus quicquã, etiamsi Mars ille tuus clectus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parim, quisquis ei on fuerit. I. Numigitur & tibi eadem hæc, filia, placent? qui irrespondes, auertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc uirginibus uobis, uerecundia affici erga ædituos, sed tamen annuis.

Abite

πρὸς τὸν δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀποδοῦμαι τὴν δίκην, ἐπίστασθε τὴν ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ οὐδὲν τι δεινὸν, εἰδὼς ἂν ἁπάσας ὑμᾶς νικώσας εἶδον. ἀλλως τε καὶ ἀνάγκη μοι τὸ καλλιστεῖον ἀποδοῦναι. πάντας ἀπεχθάνεσθαι τοῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὴ ἄνευ ἐπιστήμης ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νικήσας αὐτὸς ὁ φεύξ, ἐφ' ὃν ἄπειμι, βασιλικός μὲν ἐστι, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενής. τἄλλα δὲ ἀφελὴς καὶ ὀρεινός, κἀ οὐκ ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειν τοιούτους δίας. Ἀφρο. ἐγὼ μὲν οὖν, εἰ καὶ τὸν μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσεις ἡμῖν δικαστὴν, δεχοίμην βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ πάντας ἀρέσκειν τὸν ἄνδρα. Ἀφρ. ἀλλ' ἡμᾶς οὐ φοβεῖται Ἀφροδίτη διαμῶν. οὐδ' εἰ ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιστήσει τὸν δικαστὴν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις τις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. Ζεῦ καὶ σοὶ ταῦτα ἀρέσκει; τί φής; ἀποστρέφῃ καὶ ἐρυθριᾷς; ἴδιον μὲν τοῦτο παρθένοις τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα ἡμῶν ἐπιστάταις, ἐπινεύεις δ' ἡμῖν.

ἄπιτε

ἔπειτα ἴσ- καὶ ὅπως μὴ χαλε-
πήνετε τῷ Δικαστῇ ἀν ἐγκω-
μιάσω, μὴ δὲ λάθοιμι ἐμ-
βριψάμενος τῷ νεανίσκῳ. ὁ γὰρ
εἶναι τὸ ἐπιόνος εἶναι καλὰς
πάσας. Ἑρμ. καὶ ἐμοὶ μὲν οὖν
δὴ φρόνιμος, ἐγὼ μὲν ἐγκω-
μιῶ, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδύνε-
τε ἀπελθόντες εἴπατε μοι, καὶ ὁ κρί-
νων, εἰδὼς ἐγὼ τὸν Παρίν.
πάνυ γὰρ ὀξὺς καλεῖ, καὶ τἄλ-
λα σφόδρα, καὶ τὰ τοιαῦτα
μείζονα ἐπαινούμενος, οὐκ
ἂν ἐπαινῶν Δικάσειε καλῶς.
Αφρο. τοῦτο μὲν ἄπιστον ἐγα-
θέ, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέγεις,
τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὴν
Δικαστήν. πότερον δὲ, ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυ-
νή τις αὐτῷ συνοίκει; Ἑρμ.
οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν,
ὦ Ἀφροδίτη. Αφρο. πῶς λέ-
γεις; Ἑρμ. δοκεῖ τις αὐτῷ συ-
νοικεῖν ἰδία γυνὴ, ἐπαινὴ
μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς
ἄρρεν, ἀλλ' οὐ σφόδρα πρόσοιχος
αὐτῇ ἐστι.
νῦν δ' οὐ ἕνεκα ταῦτα
ἐρωτᾷς; Αφρο. ἄλλως ἐ-
ρωτῶ. Ἀθη. παραπροβάλ-
λει ὦ οὗτος ἰδίᾳ ταύτῃ κοι-
νολογούμενος; Ερ. ἀλλ' ὦ
Ἀθῆνα ἄ δεινόν, οὐδὲ λαθ' ὑ-
μᾶς. ἀλλ' ἐρεῖ μοι, εἰ ἄγαμος
ἐ Πά-

Abite igitur. Ac uidete, ne in
fessiores fiatis iudici, quae cùm ui
dere facietis, neue malũ aliquod in
fortatis ipsi adolescentulo. Neque
n. fieri potest, ut aequaliter omnes
formosae sitis. M. Procedamus
ergo recta uersus Phrygiã. Ac
ego quidẽ praeibo, uos autẽ nõ lentè
& segnius me, et bono animo este.
Neui ego Paridem hũc, adole-
scens ẽ formosus, & quod ad cete-
ra attinet, amori deditus, & ad
talia disceptanda maximè idoneus,
neue, ne ipse facilè iudicauerit
malè. V e. Hoc quidẽ totũ bene, ac
deorsum me narras, iustũ uidetur
esse nobis iudicẽ. V trũ autẽ & ma-
xore adhuc caret hic, an & mu-
lier quapiã ipsi cohabitat? M.
Non omnino absque uxore est. V enus.
V. Quo hoc dicis? M. Videtur quã
dã cũ eo habitare mulier Idaea,
sic satis formosa, ceterum tu stu-
ca, atque inter mõtes male consue-
ta. Sed nõ admodũ adhibere ani-
mũ ipsi uidetur. Cuius igitur
gratia haec interrogas? V. Nulla
lius sanè rei, sed ita temerè in
mentẽ uenit. Min. Male legatio-
nẽ nobis, heus tu, quod priuatim
cũ hac cõsilia cõferis. Mer. Ni-
hil mali. Minerua hoc, neque
etiam contra uos. Sed iniuria
rogabat me, an sine uxore
Pa-

Paris esset. M. Quamobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? Merc. Nescio, aiebat igitur, quod temerè ita in mentem uenisses hoc, neq; ex cõposito interrogasses me. Mi. Quid ergo, carens ne uxore adhuc? M. Non uidetur. M. Quid autem, Bellicæne rei studio aliquo teneatur, atq; amans gloriæ est, an nihil aliud quàm bubulcus est? Me. Verum quidem nõ possum dicere. Cõiecturam autem facere licet, iuuenis cum sit etiam has res cõsequi illum cupere, ac uelle præcipuum in prælijs esse se. V. Videsne nihil ego nunc conqueror, neq; crimini uerto tibi, quod cum hac seorsim nunc loqueris. Querulorum enim hoc, nõ Veneris. M. Etiam hæc fermè eadem interrogauisti me, quã obrem grauiter ne ferres, neue putes eo minus cõsecuturã esse te, quod huic quoq; simpliciter & absq; dolo respondi. Verum interea dum sermones cedimus, iam multum progressi, reliquimus post nos stellas, & propemodum Phrygiam consingimus. Ego uero etiam Idam uideo, adeoq; totum Gargarũ ex adè, & si nõ fallor, etiam quoque iudicem uestrum Paridem.

ὁ πάρις ἔστιν; ΑΦΡ. ἀλλ' τί τοτε πολυπραγμονεῖς; ΕΡΜ. οὐκ οἶδα. ἀλλ' ἐμοὶ ἔτι ἄλλως ἐπιλείπει, οὐκ εἰς πίτυλόν σε ἐρωτῶ μόνον. ΑΦΡ. τὸ δὲ ἐμὸν ἄγαμός ἐστιν; ἔφη ἐν ἀρχῇ. ΑΦΡ. τί δὲ; ἐπιμελὴς ἐστὶν πολεμικῶν πραγμάτων, καὶ φιλόδοξος εἶναι, ἢ τὸ παράπαν βουκόλος; ΕΡΜ. ἔφη μὲν ἄλλοτε οὐκ ἰχθὺς λογισμοῦ ἀκμάζειν δὲ χρῆ, νεανίας, καὶ τούτων ἐφίεσθαι τυγχάνειν, καὶ βούλεσθαι αὐτὸν αἰτίαν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡΟ. ἐρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρεσβύτατον ἰδίᾳ λαλῶν. μεμφομένου γὰρ, καὶ ἐν ἀφεδίοις τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ οὐκ ἀχθόμην τὰ αὐτά μοι ἐρωτῶν. διὸ μὴ χαλεπῶς ἴχε, μηδ' οἷον μεμψιμοιρίαν, ἵνα καὶ τοῦτο λάβῃς τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λέγων ἤδη πολὺ προῆλθον, ἀπὸ πάσας τὰς ἀστέρας, καὶ σχεδόν τι κατὰ τὴν Φρυγίαν ὁρμῶμεν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδαν ἐφῶ, καὶ τὸ Γαργαρὸν ὅλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Παρίδα.

ΗΡΑΚ.

Ἥρα. ἔστιν δ' ὅπου; ὁ γὰρ ἐμὸς οὐδὲ φαίνεται. Ἑρμ. τούτῳ τῷ Ἥρᾳ, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἐμὲ τῷ ἔρᾳ. παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν, οὗ τὸ ἄντρον, κατὰ τὴν ἀγκάλην ἐρᾷς; Ἥρα. ἀλλ' οὐχ ἑῶ τὴν ἀγκάλην. Ἑρμ. τί φῄς, οὐχ ἑῶς βοΐδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὗτοσὶ δάκτυλον, ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προβαίνοντα; καί τινα ἐκ τοῦ σπηλαίου καταβαίνοντα, λαμπάδα ἔχοντα, πρὸς τὸν ἄγκυρα μὴ πρόσω διασπείρεσθαι τὴν ἀγκάλην; Ἥρα. ἑῶ τοῦ, εἴγε ἐκεῖνός ἐστιν. Ἑρμ. ἀλλ' ἐκεῖνός. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἤδη σοι γὰρ, εἰ δοκῶ, καταβεβηκότες βαδίζομεν, ἵνα μὴ διαταραττόμενοι αὐτὸν ἄνωθεν ἐν ὀξείᾳ καταπτάμενοι. Ἥρα. οὐ λέγεις, καὶ ἐγὼ πείθομαι. καὶ δὴ καταβεβήκαμεν, ἄρα σοι Ἀφροδίτη φαίνεται, καὶ θεᾶσθαι ἡμῖν τὸν ἐκεῖ. οὐ γὰρ, ὡς τὸ εἰκὸς, ἡμῶν ἐν τῷ χωρίῳ, πολλάκις, ὡς λέγω καταλθοῦσα πρὸς ἀγχίαλον. Ἀφρ. οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τοῦτο τὸ ἄχθομαι τῶν σκόμμασιν. Ἑρμ. ἀλλ' ἰτὸν ὑμῖν ἡγή-

Iuno. Vbi autem is est, neque enim ipsa etiam uideo illum. Mercur. Hac uersum, Iuno ad sinistram respice, non ad summum monteum, sed secundum latus ubi anterum illuc, & armentum uides. Iuno. Ae non uideo armentum. Mer. Quid aistam non uides buculas secundum meum hunc digitum, ex medijs rupibus progredientes, & quandam à scopulo deorsum currentem, pedum manu tenentem, & prohibentem, ne longius dispergatur armentum. Iun. Video nunc tandem, si modo ille est Mercurius. Ille uero. Sed quia propè iam sumus, in terram, si uideatur, demissi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illum, superne ex improuiso deuolando. Iu. Recte dicis, atque ita faciamus. Ceterum postea quam descendimus, tuum iam est Venus, ut praeeas, ac uiam nobis ducendo commonstres. Tu enim, ut consentaneum est, locorum peritus es, quippe quae sæpius, ut ferunt fama, huc ad Anchisem descenderis. Ven. Non admodum, Iuno, me tua ista moues dicacitas. Mer. Age igitur ego uos ducam.

ducam.nam & ipse sequeris in Idam uenatus sum, quando Iupiter amabat adolescentulum illum Phrygem, ac ipse hac ueni, ab illo missus, ut quid ego ceperim, observarem. & cum eum in aquilam conuersus esset, quoque cum ipso uolarem, & uniform sum illi fabulatus eam. Et si modò satis meministi, ab hac ipsa rupe in illum insublime abiisti. Nam hic quidem forte cum fistula canebat ad ouile, Iupiter autem ait ego ipsi deuolans, leniter admodum unguibus circumiectis, & ore in dexam, quam super caput habebat, impressi, in alteram insultabit puerum, perturbatum, & ceruice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sublatam abiecerat enim illam pre timore. Et ea nim arbitor hic propè est, quae te compellemus ipsam. Salue bubulce. Pan. Et tu cerè adolescens. Quis autem ipse es, qui hac ad nos aduenis. aut quae nam hae adiuncta mulier est. Non enim eiusmodi apparent, quae in montibus uersari commodè queant, formosa adeo cum sint. Merc. At non mulieres sunt. Iuno

ἡμέτερα. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδε ἦλθον, ἐπὶ τὸν ἐμὸν ἐρασθεὶς ἐρωμένῳ τῷ Φρυγὶ καὶ νεανίσκῳ ὄντι ἐκείνῳ, ἵνα ἴδοιμι τί ἐγὼ ἔλαβον, εἰ καὶ αὐτὸς ἀετὸς γενόμενος ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ἐπτόμην, καὶ ἐγὼ ὁμοῦ τῷ ἀετῷ ἐπετόμην καὶ ὁμοφωνοῦντα αὐτῷ ἐφιλοσόφουν. καὶ ἡ πέτρα αὕτη ἐστὶν ἀφ' ἧς ἐκεῖνος ἐπὶ τὸν ὑψηλὸν ἀνέβη. καὶ οὗτος μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ σύριγγι ἐμελῴδει ἐπὶ τῇ μάνδρᾳ, καὶ τὸν Δία ἐγὼ ἐξαίφνης ἐπιστὰς ἀπαλῶς μὲν τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, τὸ δὲ στόμα εἰς τὴν δεξιὰν ἐνέβαλον, ἣν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐφόρει, ἐν τῇ ἑτέρᾳ ἐκείνῳ ἐμβαλεῖν τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιστρέψαντα πρὸς τὸν ἐμὲ ἀποβλέπειν. τότε οὖν ἐκεῖνος τὴν σύριγγα ἀφῆκεν· οἶμαι γὰρ ἐν τῷ φόβῳ· ἐκείνῃ γὰρ ἴσως μελήσει ἃ σὲ κελεύομεν αὐτόν. χαῖρε βουκολικέ. Πὰν. Καὶ σὺ ἐρωτικὲ νεανίσκε. Τίς δὲ σὺ καὶ ἐξ ἀφανοῦς ἡμῖν ἐπιφοιτᾷς, καὶ τίνες αἱ γυναῖκες αἱ σοὶ ἕπονται; οὐ γὰρ ἔοικεν ἐν ὀρεσιβάτῳ, εἰ καὶ εὐπρεπεῖς εἰσιν. Ἑρμ. Ἀλλ' οὐ γυναῖκες εἰσιν.

Ἥρα

Ἥρων ἦ ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναῖ καὶ Ἀφροδίτη ἐμοί, ἀμφὶ τῆς ἐρίδος, ἣν ἐπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί φοβεῖς, καὶ ἀχθεῖς; καὶ μὴ δείδιθι. χαλεπὸν γὰρ οὐδὲν. κελεύει δὲ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους τῶν θεῶν. ἐπεὶ ἦ γάρ φησι, καλός τε εἶναι δοκεῖς, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέψω, τοῦ δ' ἀγῶνος τὴν ἀλήθειαν εἰδέναι, εὐαγενοῦς τὸ μῆλον. Πα. φιλῶ, τί καὶ βούλει; ὦ καλόν, φησὶ, λαβέ τοῦτο. πῶς οὖν ἐγὼ ὁ δεινὸς ἐρῶ δικαιοδοτεῖν ἐγὼ ὁ τυχὸν αὐτὸς καὶ ἄγροικος ὤν, δικαστὴς γενέσθαι τοσούτου θέας, καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλου; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν. τὸ δ' ἡμῖν, ἀγὰ μὲν αἰγὸς ἀστεία ἢ κριθείη, καὶ δάμαλις ἄλλης δικαιότερα, τάχ' οὖν δικάσαιμι κατὰ τὴν τύχην. αὐτὴ γὰρ πάντα ἡμῖν ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ εἰδὼς ἔστιν εἴ τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐθέλοι τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν θέαν ἀποσπάσας. οὐ γὰρ εὐθὺς ἀφ' ἑαυτοῦ ῥᾴδιον, ἀλλ' ἐνθα αὐ ἀπορεῖσθαι τὸ πρῶτον, τούτου ἔχεται.

καὶ

Iunonem uero ô Pari, & Minerua & Venerem uiles, & me Mercurium uidelicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis, & expalescis? ne metue, nihil enim periculi hic. Iubet autem te Iudicem esse pulchritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rerum amatoriarum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem praemium scies, lecta hoc poma. Par. Cedo, ut uideam quid sibi etiam uelit. Pulchra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, ô bene Mercuri, potero ego mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quàm pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorum atq; urbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, utra capella formosior altera fuit, & iuuenca nunc alia aliam superet, forte fortuna ex sorte iudicare possim. Hae uero & formosae pariter omnes sunt, et non uideo, quo pacto aliquis ab una ad aliam transferendo, aspectum auertere queat. Non enim facile abstrahere uult, sed cuicunq; se primo applicat, ei inhaerens

d

ἐν

& quasi præsens est laudat. Inde si ad aliud transeat, etiam illud formosum videt, & immo mutat, & semper sibi, quæ propiora sunt, ceu per successionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totam me complexa tenet. Ac dolco, quod non & ipse, quemadmodum Argus, ille, totus corpore videre possum. Videor autem mihi, pene eum iudicasse, si omnibus proximum hoc reddidero. Nam & versus illud quoque accedit, quod hæc quidem Iovis soror et coniux est, illæ vero filiæ. Quomodo igitur nō periculosum etiam hoc pacto iudicii hoc fuerit? Mer. Nescio, nisi qd non licet decretare Iovis inscium. Pa. Num igitur hoc Mercuri persuade ipsis, ne faciant omnibus hisce illecebis quæcumque ab eis fuerint, se quasi pro iudicio uiciatur, id solis oculis inspuere. M. Ita facturas se iam tempus adest mihi est, ut perages iudicium. Pa. Faciemus periculum. Quid enim agat quis? Ceterum illud primum sine uoluptate, uerum laus erit spectare ipsas. u. nam sunt eleganter ad ... excitare, et accessere ... ad ...

ἀκὶ τι παρὲν ἐπαινεῖ. λόφ ἐπ' ἄλλῳ μεταβῇ, ἐκεῖνο λαλεῖ ἐρῶν, καὶ παραμένει, καὶ τῶν τῶν πλησίον παραλαμβάνει. καὶ ὅλας περιέχεται μου τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον με κρατεῖ. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μοι καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Αργος ὅλῳ βλέπειν δυνάμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' οὖν μοι καλῶς δικάσαι, πάντας ἀπαλλάξας τὸ μέλον. καὶ γὰρ οὐ καὶ τὸ δι, τοῦτο μόνον ἐστὶ συμβάν τοῦ Διὸς ἀδελφὴ καὶ γυναῖκα, τοῦτας δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὸν καὶ ἀνόητον ἡ κρίσις; Ερ. εἰκὸς εἶναι. πλὴν οὐχ ἕτερόν τι κρίνειν πρὸς τοῦ Διὸς ἀπεστάλην. Αλλ' ἐὰν τοῦτο ὁ Ερμῆς πάσας αὐτὰς, μὴ χαλεπὸς ἐκφανῇ τὰς δύο τὰς ὑφηκμένας, ἀλλὰ μετ' ὀφθαλμῶν ὑγιαίνειν τὸν διαμαχόμενον. Τρ. ... οἱ πειθόμεθα ... πρόσθεν μὲν ἐρῶν ... λι. παρασκευάζεσθε. τ ... καὶ πάθοι τις; ἀκούσαι δὲ πρῶτον εἰκὸς ἡδέως, πόθεν ἀφορμὴν ἔχουσι, καὶ ἀπολογίαν λόγου ... ἐν-

ἐκεῖνος δὲ ἀφικόμενος: Ἐγὼ τοῦτο μὲν οὖν τοῦ Δεινοστράτου κατηγορήσω ἔτι καὶ δίκας. Πα. ἔτι καὶ δίκας; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. Ἐμὲ ἀπόδυτε τῶν ἱματίων, σὺ δὲ ἐπιστόμισον. ἐγὼ δ' ἀπαστράψαιμι. Ηρα. λυπεῖς ὦ Πάρι. καὶ πρώτη γε ἀποδυσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ἀλάνας λευκὰς, μετὰ τῶν βοῶπις ἄνασσα μέγα φρονῶ. ἐπιδείξω δὲ ἐμὲ πᾶσα, καὶ ὁμοίως λευκή. Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. Αφ. μὴ πρότερον αὐτῶν ἀπαλλάττου ὦ Πάρι, πρὶν αὐτὸν τὸν λυγὸν ἀπόδητα. φοβοῦμαι γὰρ ὅτι, μή τι λαθὼν ἀπολέσω αὐτοῦ. καὶ τοι γε ἐχρῆν μόλ' οὕτω λεπτὸν πεποιημένον φορεῖν, μετὰ τοιούτων ἐπιτεθειμένον κόσμων, καὶ τοσούτῳ ὡς ἀληθῶς ἐν ἀρχῇ τινι, ἀλλὰ γυμνὸν τὶ ἀλλ' ἐπιδείκνυσθαι. Πα. τὸν λίγυγα τὸν περὶ τοῦ λυγοῦ, καὶ ἀπόδυσον. Αφρο. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὸν λύγον ἀφαιροῦσα, φίλον τὸν λυγοῦν ἐπιδείκνυσαι, ἀλλ' ἐπιστόμισας τὸν λόγον, καὶ τὸν Δεινοστράτου φοβῇ: ἡ Ἀθ-

ut diligentius examinari eò possint. Mercur. Hoc tuum officium erit, uidere, utpote Iudicis. Ac imperes ipsi lucri, quomodocunque etiam uolet. Par. Quomodocunque etiam uolet. Nudare ipsas re uera. Mer. [illegible] ut. Tu uero iudicio [illegible] interim auertere me. [illegible] Par. Ad prima [illegible] exuam me, ut noris, quod ego solum lucerna habeam albior, neque etiam magnos & conspicuos oculos prae me ferendo, superbiam. Aequaliter uero sum tota, & uniformiter pulchra. Ve. Exue & tu ô Venus. Mi. Ne prius ipsam exuatis, ô Paris, quam cestum à se deposuerit. Incantatrix enim est, ne ex praestigijs circumueniat per illam. Et certe quidem oportebat, neque etiam studiose ita exornatam dimittere, neque tot coloribus fucatam esse, perinde ac uere meretricem aliquam, sed ipsam formam nudam exhibere, hesternam. Par. Recte sane monuisti illud de cesto, neque etiam deponi illum. Ven. Cur non igitur & tu Minerua galea deposita, nudam exposita stantem exhibes, sed concuti conum, & perterres iudicem. An

ut diligentius examinari eò possint. Mercur. Hoc tuum officium erit, uidere, utpote Iudicis. Ac imperes ipsi lucri, quomodocunque etiam uolet. Par. Quomodocunque etiam uolet. Nudare ipsas re uera. Mer. [illegible] ut. Tu uero iudicio [illegible] interim auertere me. [illegible] Par. Ad prima [illegible] exuam me, ut noris, quod ego solum lucerna habeam albior, neque etiam magnos & conspicuos oculos prae me ferendo, superbiam. Aequaliter uero sum tota, & uniformiter pulchra. Ve. Exue & tu ô Venus. Mi. Ne prius ipsam exuatis, ô Paris, quam cestum à se deposuerit. Incantatrix enim est, ne ex praestigijs circumueniat per illam. Et certe quidem oportebat, neque etiam studiose ita exornatam dimittere, neque tot coloribus fucatam esse, perinde ac uere meretricem aliquam, sed ipsam formam nudam exhibere, hesternam. Par. Recte sane monuisti illud de cesto, neque etiam deponi illum. Ven. Cur non igitur & tu Minerua galea deposita, nudam exposita stantem exhibes, sed concuti conum, & perterres iudicem. An

metuisti, ne tibi obiciat & reprehendat caeruleum istum colorum, si dempto cornicis ornatu afficiuerit. Min. Ecce tibi gemmeus hic ablatus. Ven. Ecce tibi & cestus hic. Iu. Sed exuamur tandem. Par. O Iupiter mi non strifice, quod spectaculum quae pulchritudo quae uoluptas quae lis uirgo hac tu uero regali illa lux et uenerabilis effulget, ac ueneré digna Ioue. Iucundum autem suaue quiddam & iucundum, ac blandum & illecebrosum etiam arrisit. Sed iam satis habeo faeliciatus huius. Diuideatur autem, etiam iam sinite unumquamque inspicere uolo, quoniam nunc certe ambiguus sum, neque satis scio, aliquid etiam me referam, uisu in omnes partes distracto. Ven. Ita faciemus. Par. Abite dite igitur uos duae. Tu uero Iuno hic mane. Iuno. Maneo. Ac postea quam me diligenter inspexeris, tempus est ceteris & cetera iam spectare, num pulchra victoriae meae dona propositae tibi. Nam si me Pari formosiorem esse iudicaueris, uniuersae eris Asiae dominus. Par. Non dubito nisi haec gerantur. Sed tamen abi.

Αφρο. ἀλλ' ἀπιστεῖς, μῶ σοι ἐπίγχυτον τὸ γλαυκὸν τοῦ ἱματίου ἄνω τοῦ φοίνικος ἐπιπεμφθέν; Ἑρμ. ἰδοὺ σοι ὁ κεστὸς αὐτὸς ἀφῄρεται. Αφρο. ἀλλ' ἐκεῖνός σοι καὶ ἐλεγός. Ἡρα. ἀλλ' ἀπολυσόμεθα. Ζεῦ. ὦ Ἥρα ὁρᾶς τὴν ὄψιν, τὸ κάλλος, τὴν ἡδονήν. εἰκῇ μὲν ἡ κορώνη· ἐπὶ δὲ βασιλικὴν αὐτὴν καὶ σεμνὴν ἀπολάμπει, καὶ ἀπαθὲς ἄξιον τοῦ Διός· ἐπὶ δὲ ἡμῖν ἡδύ. καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμπέπλεκται. ἀλλ' ἤδη μὲν ἄπειμι ἔχων τὴν σύνταξιν. εἰ δὲ μὴ, καὶ ἐκεῖνα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἑκάστου βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ εἰδὼς, πρὸς ὅ, τι κλίνω, πάντας τοὺς ἔπαινος ἀναστρεφόμενος. Αφρο. οὕτω ποιῶμεν. Παρ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ Ἥρα πρὸς μίαν. Ἡρα. πρὸς μίαν; ἀλλ' ἀνεβῶν ἴδοις, ἐὰν σὺ καὶ τὰ ἄλλα ἴδῃς σκεύη, ἃ κεῖται τὰ δῶρα τῷ νικῶντι ἡμῶν. ἐν γὰρ μὲ τῷ Πάρῃ δικάσῃς ἐν τῷ κάλλει, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότις. Παρ. οὐκ ἀπιστῶ δίκαιος μὲν τὰ ἐμὰ τρόπαια, πλὴν ἀλλ' ἄπιθι.

πιπρά-

πιπράξῃ γε, ἅπερ ἂν ἀνῇς σὺ ἢ πρέσβυς Ἀθηνᾶ. Ἀθ. παρεσκευάσω σοι. λέγε δὴ μοι ὦ Παρὲ δικάσας καλῶς, εἴ ποτε ἥττων ἔσῃ ἐν μάχῃς, ἀλλ' ἀεὶ κρείττων. πολεμικὴ γὰρ εἶ, καὶ νικηφόρος ἀπόφηναι τοῦτο. Παρ. οὐδὲν Ἀθηνᾶ δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης. εἰρήνην γὰρ, ὡς ἔφης τὴν νῦν ἔχουσι τὴν Φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ τὰ πολεμικὰ ἡμῖν ἢ τὰ πρὸς πρὸς ἀλλήλους διάφορα οὐ μεταστήσεις, λέγω μὴ ἐπὶ δώροις δικάσαι ὧν. ἀλλ' ἐνταῦθα ἴθι, καὶ ἐκεῖθεν τὴν λέμβον, ἵνα νῶϊν ᾖς ἄλλον. τὴν Ἀφροδίτην κρεῖττον λαμβάνω. Ἀφρο. σὺ τοίνυν ἐγὼ πολλοῖς, καὶ σοφοῖς καὶ ἀνεξιδίοις, μηδὲν πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐνδιαφέρειν ἑκάστῳ τῶν μετόντων. σὺ δὲ θέλεις ὦ ἀλλὰ, καὶ τὰ δὲ μὴν ἄκουσον. ἐγὼ γὰρ πάλαι ἐρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ἐπείν ἐνὸν οἶδα, εἴ τινα ἄλλον ἡ Φρυγία φέρει, μακαρίζω τὰ κάλλη, αἰνιττομαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ τὸν πόνον τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ θεῖν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ καλὸν ἐν ἐρημίᾳ. τί μὴν γὰρ σὺ

Agetur enim, quicquid ex quā uisum erit. Tu uero accede. Mi nerua. Mi. Adsum tibi. Quod si ipse me ō Pari, formosum esse iudicio declaraueris, haud unquā ex pugna victus abibis, bellatrēnte, & victoriam cōpotē efficiā. Pa. Nihil Minerua opus mihi est bello, & pugnis. Pax enim uides, in presentia tenet Phrygiā ac Lydiā, & ab hostibus quietū est patris imperiū. De iis quē cōfilemus, ut minus feres, tametsi ob munera nequaquā iudicū feram. Sed huc te conde, & impone galeam, satis enim te inspexi. Iā nūc Venerē esse tempus est. Ve. Ecce adsum tibi. Ac cō tēplare singulatim unūquōq; diligenter, nisi cursū praeteruolā bō, sed immorā do singulis ea tiā mēbris. Quod si uero placet, ō formose, etiā hæc mea dicta accipe. Ego enim iā dudū aspiciēs te iuuenē ac eo formosum, qualem nescio, an ullum alium nō tria Phrygia, beatum quidem te puto ob pulchritudinem, reprehendo autem, quod non relictis hisce rupibus & saxis, in urbe alicubi uitam degis, sed corrumpi pulchritudinē istam sinis in solitudine. Quid enim

[illegible] fruaris his monitis? Au-
gurio [illegible] pulchritudine tua
ista [illegible] Decebat [illegible] et
uxore duxisse? [illegible] aliquā [illegible] quales per
Iuppiter [illegible] ex
Graecia aliquā, vel [illegible] quam
vel Germania vel Lacedaemone
insuper Helena [illegible]
[illegible] et [illegible] nulla parte
[illegible] Nūlla
[illegible]
[illegible] Nūlla
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Est hoc filia [illegible] Lacedaemone
[illegible] ad quā Iupiter [illegible]
[illegible]
[illegible] ut quae in [illegible] fuerit,
[illegible] exercēt [illegible]
[illegible] Adeo igitur
[illegible] mūribus pos-
sim expectare, et bellum ipse
[illegible] cum
Thesseus nondum nubilem il-
lam [illegible] repulisset. Verumtam-
men

οὐ ἀπολαύσεται τῶν ἐμῶν;
τί δ' οὐ ἀπέλαυσε τοῦ σοῦ
[illegible] κάλλους; ἀφρὶ δὲ
[illegible] γεγαμηκώς, μὴ
μόνον [illegible] τινα, καὶ
λαφύρων, [illegible] τῶν Ι-
δίων [illegible], [illegible]
[illegible] Ἑλλάδος, [illegible] Ἀργοῦς
[illegible] Κορινθίου, [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible] καὶ [illegible]
[illegible] καὶ [illegible]
[illegible] καὶ τὸ [illegible]
[illegible] μεγίστου, [illegible] γὰρ
[illegible] Δικαιότατον, εἰ
δ' ἐγώ, [illegible]
[illegible] καὶ [illegible]
[illegible] καὶ [illegible]
[illegible] Ἀφροδίτη [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] καὶ [illegible]
[illegible] καὶ [illegible]
[illegible] καὶ [

μω, ἀλλ' ἱπεὸ ὑπὲρ ἐις ἀκμὴν ἐλθεῖν, πολύτοι οἱ ἄριστοι τῶν ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπέστειλαν, πρεσβύτερος δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι ἐκπορεύομαι τὴν γάμον. Πά. πῶς φής, τὸν δὲ γεγαμηκότα; Αφρο. ἀλλὰ σὺ, καὶ ἄγροικος. ἐγὼ δὲ οἶδα, ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα πράττειν. Πά. πῶς; εἰδέναι θέλω κἀγὼ αὐτὸς ἐκεῖνα. Αφρο. σὺ μὲν ἀπελθόντες ἐπὶ θάλατταν δὴ τὴν Ελλάδα, ἐμπορεύου ἀφίκῃ δὲ τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ελένη. τοῦτο δὲ, ἐμὸν αὖ εἶναι τὸ ἔργον, ὅπως ὀφθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἀπιστεῖν ἔοικέ μοι δοκεῖν, τὸ ἀπολιπεῖν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συμπλεῦσαι. Αφρο. θάρρει τούτου γὰρ ἕνεκα. παῖδε γὰρ μοι εἰσὶν δύο καλὼ, ἵμερος καὶ ἔρως. τούτω σοι παραδώσω ἡγεμόνε καὶ ὁδοῦ γνώστορε. καὶ ὁ μὲν ἔρως, ὅλος παρελθὼν δὲ κοίτῃ, κἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. ὁ δὲ ἵμερος αὐτῷ σοι πρόχειρος, τὸν ἕτερον ἕτερον, ἱμείρειν τε ἔσται,

mē postquā iam ad florē ætatis peruenisset, optimi quique Achiuorū ad petendas illius nuptias sese obtulerūt. Antepositus aūt reliquis tū Menelaus fuit, ex genere Pelopidarum natus. Quod si aūt uoles, ego tibi consciscibas nuptias. Pa. Quid inquis? ceteris ne quidem iam nupsit alteri? V. Iuuenis adhuc es, & rusticus. Ego uerò noui, quo pacto eiusmodi fieri conueniat. P. Quō, cupio enim & ipse scire. V. Tu quidem proficiscēris ad perlustrandā Græciam, atq; ubi Lacedæmonā peruenerīs, uidebit te Helena. Post illa uerò, meum iam opus erit, efficere, quo illis amore tui capiatur, seq; sectetur. P. Hoc ipsum etiam incredibile mihi uidetur, ut illa relicto cōiuge, cum homine barbaro atq; hospite è patria nauigare, in animū inducat. V. Bono animo esto. Nam huius certè rei gratia, liberos duos habeo pulchros, Amabilitatem & Cupidinem uidelicet, quos tibi tradā, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidem totus subingrediens illam uicogit amare mulierem. Amabilitas autem ubi ipsi circumfusa id quod ipsa est, desideratumq;

 reddet

tedet & amabilem. Deinde autem & ego unaq; ipsam, rogabo Gratias, quæ & illæ comites se præbeant, atq; in omnes ipsam, ad hoc quod adiuuamus, impellemus. Par. Quomodo fortasse his procedet, incertum adhuc Venus est. Ve. Tamẽ amo iam Helenam, et nescio quo pacto eiusdem videre ipsam mihi videor, & nauigo redeo uersus Græciã & in Sparta peregrè absum, & redeo una cum uxore, & doleo quod non omnia hæc iam nũc facio. Ve. Ne prius amaueris Pari, quàm pronubam me & sponsæ conciliatricem, facilio hæc enumeratas fueris. Decet enim & me victoriæ compotem fieri adesse uobis, & celebrandam peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet tibi hæc, & amore & formã, & nuptias pono ipsa mercari. Pa. Ad metuo, ne me ipsum illum iudicium negligas, & obliuiscas. Ve. Vis igitur ut iurè tibi. Pa. Neque quæsoit tũ promitte denuo. Ve. Promitto igitur, Helenã tradituram me esse uxorem tibi, & futurũ comitem proficiscenti ad ipsam, deinde & illam uenturam esse ad nos, & ipsa adero, &

θεᾶσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. καὶ αὐτὴν ἡ συμπαρεῖναι, ἀνύσεται καὶ τὴν χάριτον ἀκολουθεῖν, ἅπαντες δὲ αὐτῷ κινήσομεν. Πά. ἴσως μὲν τοῦτο χαρίσει, ἄλλον ὁ Ἀφροδίτη, πάλιν ὁρᾶν γυνὴ ἐν Ἑλένη. καὶ δὴ καὶ ἔστ' ἴσως καὶ ἐμοῦ αὐτῷ δοκεῖν. καὶ πάλιν δοκῶ τὴν Ἑλένην, καὶ τὴν Σπάρτην ἐπιδημῶ, καὶ ἀπέχομαι ἔχων τὸν γυναῖκα. καὶ ἀχθόμαι, ὅτι μὴ πάντα τοῦτα ἤδη πάλιν. Ἀφρ. μὴ πρότερον ὁρακὼς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὸν παρανύμφον καὶ συμφαγαγεῖν, ἀμφοῖν τῆς νίκης. πρέπει γὰρ ἐμὲ νικητρίαν ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τὰς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἐνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸν λόγον, τὸν γάμον, τούτου τὸ μέλλον πρᾶξαι. Πα. δέδοικα, μή μοι ἀμελήσεις μετὰ τὸν ἔρωτα. Ἀφρ. βούλει οὖν, ἐπιμόσθωμαι. Πα. μὰ δι' ἀμᾶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. Ἀφρ. ὑπόσχομαι δὴ σοι τὸν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν σοι τὸν ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἥξειν παρ' ὑμᾶς εἰς τὸν Ἴλιον, καὶ αὐτὴν παρεσόμενα,

καὶ

μὴ συμπράξω τὰ πάντα. Πα. καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἱμερικὴν τὰς χαρίτας ἄξεις; Αφρο. δοῦναι κελεύω σοι, καὶ τὴν ἐμαυτοῦ μητέρα τούτοις παρα λήψομαι. Πα. ἐκεῖνο δὲ τοῖς νέοις δίδωμι τὸ μῶλον, ἐπὶ τὰς τοῦ λάμβανε.

& adiuuabo omnia. Pa. Etiã Cupidinem & Amabilitatem & Gratias secum adducet? V. Bonum animum habe, quin & desiderium & Hymenaũ praeterea comites assumam. Par. Ob haec igitur do tibi pomum, ob haec accipe.

Αρεως καὶ Ἑρμοῦ.

Ἠκουσας ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἀπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεύς, ὡς τὴν ὀφθαλμίαν καὶ ἐπιδαπανᾶν ἡμᾶς φησιν, ἐγὼ μὲν οὖν τοῦ ἔρωτος ἀπαγορεύω, ὑμᾶς δὲ ἀπαγορεύω, καὶ τοῦτον βιάσθαι με, μάστιγι κολάσειν. εἰ γὰρ ἐθελήσουσι, εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀπολύσαι, οὐ μέτεστι ὑμῖν. ἀλλὰ καὶ τὸν γλῶττα καὶ τὸν δάκτυλον συναρτήσας, μαστιγῶ. καὶ τἄλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ἔτι μὴν ἐκεῖνο ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός εἰμι, οὐκ οἶδ' ὅ τι ἀνθρώπου. ὑμῶν δὲ τῶν τοιούτων ἀφέξομαι, ὡς μὴ καταβροχθίσω αὐτίκα, λῷον τὸν γλῶ καὶ τὸν δάκτυλον προσλαβεῖν, οὐκ οἶδ' ὅ τι ἀνθρώπου. Ερ. ἀνέξομαι ὦ ἄρεος. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ λάθῃ καὶ ἐκεῖνον ἀπολύ-

Martis & Mercurij.

Audisti Mercuri cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter? sapha, quam & dictu absurdum! Ego inquit si voluero cachinnum ex aliquo demittam, unde si uos sustinebitis me ui detrahere conemini, luserits operã, nisi enim me deorsum trahetis. Otiũ erit uos. Quidem, in alium attrahere. Ego modum ne ramentũ quidem ei dabo, cum mare praeter subiectũ in sublime sustulero. Ad haec alia permulta quae tu quoque audisti. Ego si quid ei uino quo libet singulari cõsentaneum praestãtiũ esse, ut ab eũ esse, ut ibi sapiore, haud quaq; negauerit, uerũ unũ tum multis pariter in tantũ antecellere, ut eũ ne põdere quidem uincere queamus, etiãsi terra ac mare nobis adiunximus, id neutiquã credidi lerim. M. Bona uerba Mars. Neq; n. sat tutũ est ista loq. ne qd forte mali nobis conci-

fiemus petulantia. Mer. Pro eas uero nec apud quibet hæc dicturũ: mo apud te solum id tuum deo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum uidebatur, cum quum hæc uinculum audirem haud queam apud te reticere. Etenim memineram, quum nõ ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illũ in uincula conijcere, quantopere formidaret, utq; in omnem speciem sese uerterit, idq; cum tres dumaxat essent dij. Quod ni Thetis misericordia cõmota, Briareũ Centimanum illi auxilium accersuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitru uinctus erat. Hæc reputanti mihi reddere libet, ac eius magnificentiam iactantiam q. Mer. Tace, bona uerba, neq; n. tuum est, ista uel tibi dicere, uel audire mihi.

P. uis & Mercurij.

Salue ô p. atq; Mercuri. M. Salue utiq; & tu. Sed quo modo ego pater tuus fiam? P. An nõ Cyllenius ille Mercurius est? M. Ac q. ita sũ. Quo pacto igitur filius meus est? P. Adulterium sũ, ex amore tibi natus. E.

Per

λεόντων δὲ φλυαρίας. Ἀφροδίτη γάρ με πρὸς πάντας ἀν τοῦτο εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σε, ἐν ἰχνευθῶν ἀπιστάμενα: ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἐδόκει μοι, ἀκούοντι μοι τοῦ δεσμοῦ καὶ ἀπιστοῦντι τῷ δυνατῷ εἰσιόντα πρός σε. μεμνημένος γὰρ ἐγὼ πρὸ πολλοῦ, ἡνίκα ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπεβούλευον ἐμοὶ δεσμεῖν αὐτὸν λαβόντες, ὡς πάνδεινον ὄντα δεδιότες, καὶ τοῦτο, εἰ μὴ ἄρα ἡ Θέτις ἐλεήσασα ἐπάλεσε αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεω ἑκατόγχειρα ἔτι, κἀν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ καὶ βροντῇ. τοιαῦτα λογιζομένῳ, ἐπίστευσε μοι γελοῖον εἶναι τὸν δεδεμένον ὑπ' αὐτοῦ Ἑρμῆν, οὐδέπω ἀφικόμενον τὸν τοιοῦτον.

Πάνυ γε καὶ Ἑρμῆ.

Πάνυ.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ἑρμῆ. Ἑρμῆς καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγώ σου πατήρ; Πάνυ, οὐχὶ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; Ἑρ. καὶ μάλα. πῶς οὖν οὐκ ἐμὸς ἦν; Πάν. μοιχείας εἶμι, ὃς ἐρατής σου γεγένημαι. Ἑρ.

τὸ

μὴ Δίκ φράγ ἰόνς τινὲς μοιχεύσαντ ἀγα. ἐμὸς γὰρ
τῶς κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα
τοιοῦτον, καὶ τράγινα πόδας,
καὶ σκέλη δίχηλα καὶ
φλογικά, καὶ ἐρεῖ τὰς
αἰγάς; Πάν. ἔστι ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σαυτοῦ
ὑμῶν τῷ πάτρῳ ἐπονείδιστον
ἀπεφάνεις. μᾶλλον δὲ σαυτὸν, ὃς τοιούτους γεγένῃς, καὶ
παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ αἰτίαν.
Ερ. τίνα δὲ καὶ φῄς σὺ
μητέρα; ὅπου ἐκεῖθεν ἄγα
μοιχεύσας ἔγκυον. Πάν. οὐκ
ἄγα ἐμοιχεύσας, ἀλλ' ἀναμνήσω σαυτὸν τίνος ἐν
Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέρου
ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν
δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὀκνεῖς
ἀπεῖπεῖν; τῶν Ἰκαρίου λέγω
θυγατέρων. Ερ. ἃ τί παθοῦσα ἐκείνη αὐτὴ ἐμοῦ φράγγῳ σοι ἔμοιγε ἐτέχθη; Πάν.
αὐτῆς ἐκείνης λέγω σοι ἐγώ. ὅτι γάρ με ἐξέπεμπε ἐπὶ
τὸν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μέμνημαι σοῦ, ἔφη. ἐγώ εἰμι
Πηνελόπη ἡ σπαρτιάτις,
τὸν πατέρα δὲ γινώσκει θεὸν
ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαίας
καὶ Διός. εἰ δὲ κεραοφόρος καὶ φραγγοπόδης εἶ, μὴ
λυπεῖσθαι σοι, ἐπεὶ γάρ μοι
σωλῶ

Per Iouē hirci fortasse cuiusdā, q̃ caprā p adulterium cognouit. Nam meus quō fueris, q̃ & cornua habes, et nasum tale, et barbam hircum, & pedes bifidos, hircinosq̃, praterea & caudā supp nitibus? P. Quecunq̃s in me conuiciando dicis, ipsi tuū ipsius filiū pater, probrosum ac turpē declaras, imò potius teipsum qui eiusmodi generas & tales liberos procreas. Ego uero extra culpā sum. M. Quā aut etiam matrē tuā ais esse? Nū ignorās, alicubi cū capra adulteriū exercui ego? P. Nō cū capra, sed uiri ipse in memoriā reuoca, num in Arcadia quandoq̃s puellam liberam p uim stupraris. Quid mordendo digitū, quaeris ac diu dubitas? Icarij filiā dico Penelopen. M. Quid igitur illi accidit, q̃ pro me hirco simile te peperit? Pan. Dicam tibi, quae ex illa ipsa audiui. Quando enim me in Arcadiam ablegabat, O puer, inquit, Mater quidem tua ego sum Penelope, ex Spartanis. Cæterum patrem noris habere te deum, Mercurium illum Maiae ac Iouis filium. Quod si igitur cornutus ipse es, ac pedes hircinos habes, ne id ægrè feras. Quando enim meo

cum

cũ rem habebat pater tuus, hinc ego seipsum assimulauerat, quo facilius lateret, & ob id similis ibi cotu quoq; tu fieri. Merc. Per Iouem, memini me audisse qui id dã facere. Ego igitur formosus ille, qui ob formã ac pulchritudinem animũ clausum prae me fero, qui adhuc imberbis ipse sum, pater tuus uocaboret ab omnibus risu accipiar ob praeclaram liberorum procreationẽ? Pan. At uero dedecori tibi pater, nõ sum. Nã & Musicus sum & fistula cano, admodũ pleno spiritu. Et Bacchus ille, nihil absq; me facere quicquam potest, sed ebsocium & cõsulentem secum sumit, & duco in chorũ. Iam & ouilia mea si uideas, quã per Tegeã et per Parthenium habeo, admodum delectaretur. Imperator autẽ et Arcadum est. Nuper uero etiam Athenienſibus auxilium ferens, ita praeclarè cõgessi in Marathone, ut ceu donum militare quod dãretur aestimarim, antrũ illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas ueneris, cognoscet quantũ ibi sit nomẽ Panos. M. Ad hic mihi, duxisti ne uxorẽ? Pan. Hercule, dilluantur. Pan. Nequaquã pater, amator enim sũ & uen

σωλὸς πατρὸς, φύσει κοινὰ ἀποκρύψει, ὡς λάθοι. καὶ διὰ τοῦτο ἐμοὶ ὅμοιος ἀμφοτέρος τὸ φύσει. Ἐμοὶ δὲ μακαρία πωλήσεις τοιοῦτος. ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ μέγα φρονῶ, ὅτι ἀγαθὸς καὶ αὐτὸς ὤν, οὐδὲ πατὴρ ἀπολύσομαι, καὶ γελοιοτάτοις πρὸς πάντων ἔστι τὴν ὀνομασίαν. Πάν. καὶ μὴν οὐ λανθάνει γνώσεις τὸν πατέρα. μουσικός τε γὰρ εἰμι, καὶ σύριγξ πάνυ λαμπρὸν φῶ. καὶ ὁ Διόνυσος αὐδὲν ἄνευ ἐμοῦ πράττει πάντα, ἀλλὰ κοινωνὸν καὶ συνόντα πάντων ποιοῦμαι, καὶ ἀγόμενος αὐτῷ τὸ χορῷ. καὶ τὰ πρόβατα δὲ, εἰ θεάσαιο μου ἐπὶ τῆς Τεγέας καὶ τὸ Παρθένιον ἔχω, πολὺ ἡδίστα. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρόσφατον δὲ καὶ ἐβοήθησα τοῖς Ἀθηναίοις τοῖς ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ χρυσοῦν ἀνάθημα τὸ κατὰ τὴν ἀκρόπολιν σπήλαιον. ἐὰν οὖν ἐλθὼν ἐκεῖσε, οἶσθα τὸ τοῦ Πανὸς ὄνομα. Ἑρμῆς. ἀπολοίμην, γυναῖκα σὸν πατέρα ἐρῶντες γὰρ εἶμι, καὶ

ου

ὑμᾶς οὖν ἀγαπῶσαμι σωὰν
ὑμῖν. Ερμ. τὰς αἶγας αἰεὶ λα-
μβάνεις. Παν. οὐ
δῆλον σκώπτεις. ἐγὼ δὲ τῆτι
Ἠχοῖ καὶ τῇ Πιτυῖ σωόειμι,
καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διο-
νύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ
σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.
Ερ. οἶδα σοὶ ὦ, τι χαρίσῃ ὦ
φίλτατον τὰ πρῶτα κἀτοιῶτί
μοι; Πάν. πρόσαγε ὦ πάτ-
ερ, ἡμᾶς δὲ ἰδωμεν ταῦτα.
Ερ. καὶ πρόσιθι μοι, καὶ φι-
λόφρονοῦ, ὥστε ἐμὲ δὲ ἔρχομαι
καλεῖν σε μὲ, ἀπόντος δὲ
πατρός.

non cum una aliqua rem habere contentus forem. Mercurius. Capras uidelicet conscendis. Pan. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pityrem habeo, & praeterea & cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque admodum studiose ab illis obseruor. Mercurius. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium uelim? Pan. Impera pater, nos autem uidebimus, hæc uti fiant. Mercurius. Et accedas ad me, & prehenses licet, patrem autem uide ne me appellaris, quoquē audiente.

Ἀπόλλων καὶ Διονύσος.

Τί οὖν λέγομεν ἡμῶν τοὺς ἀδελφοὺς ὦ Διόνυσε, Ερωτα καὶ Ερμαφρόδιτον καὶ Πρίαπον, οὕτω διαφόρους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰς ἐπιτηδεύσεις; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος καὶ τερπνός. καὶ δυνάμιν οὐ σμικρὰν προσβεβλημένος, ἀπάντων ἄρχων. ὁ δὲ δίλυς. καὶ ἀμέτρως ἀγρ, καὶ ἀμφίβολος τὴν ἥλικιν. οὐκ οὖν διαφέρει, εἰ ἀφυβὸς ὤν, εἰ καὶ παρθένος. ὁ δὲ καὶ ὑπερφυῶς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος

Apollinis & Bacchi.

Quid igitur, dicendum nobis est, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum? adeo dissimiles forma & studijs cum sint. Nam hic quidem formosus omnino & iaculator est, & potestate non parua comparata sibi, omnibus imperat. Ille autem mutilus, ac semiuir, ambiguam quoque faciem præ se ferens, ut non facile dignoscas, adolescens ne sit, an uirgo. Hic uero & supra modum uirilis est

Pri-

Priapus uidelicet. Bac. Ne miteris Apollo, non enim ipsa Venus in causa est. sed patres, qui diuersi fuere. Quandoquidem & ij qui eodē patre, eadēque matre nascuntur, sæpenumero alius uir, alius fœmina, quēadmodū & uos, nascuntur. Apo. Ita sane est, ut dicis, sed nos tamen similes sumus, & circa eadem studia uersamur, Sagittarij enim ambo sumus. Bac. Quoniam quidem ad arcum et sagittas attinet, eadem ambo exerceris, Apollo. Illa uero similia nequaquā sunt, quod Diana quidem hospites maclat apud Scythas, tu autem uaticinaris, & medicaris ægrotantibus. Apo. At tu putas forte delectari Scythis? quæ quidem etiam adornauit, si quis Græcus aliquando in Taurica ad uenerit, ut cum eo inde euauisget, iam olim perosa maclationes illas. Bac. Recte sane illa. Sed hic Priapus? Ridiculum enim quiddā narrabo tibi, quod cū Lampsaci nuper essem mihi accidit. Ego qdē ad urbē accessi, ille aut me recepit, hospitio apud se præbito. Postea quāigitur quibus nos dedimus, in conuiuio affatim madefacti, cinca

ὁ Πρίαπος. Διὸ μὴ λύπει θεομάχης ὦ Ἀπόλλων. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες, διάφοροι γιγνόμενοι. ἔστι γοῦν ὅτε ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρρην, ὁ δὲ θῆλυς, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. Απολ. ναὶ, ἀλλ' ἡμεῖς ὁμοιόβιοι, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν. τοξόται γὰρ ἀμφω. Βακ. μαχεῖ μὲν τόξον, τὰ κοινὰ δὲ Ἀπόλλων, ἰκανὰ δὲ οὐχ ὁμοια. ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς νοσοῦντας. Απολ. εἰ γὰρ τὸν ἀδελφὸν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ὃν καὶ κοσμεῖται, ἵν τις ἀλλοδαπὸς ἐλθὼν τύχοι τοῦ τόπου, συνεκπωλοῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαττόμενον τὰς σφαγάς. Βακ. ὀρθῶς λέγεις. ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος [illegible] λόγον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρόσθεν ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρὰ τὸν πόλιν. ἐν [illegible] ξένισέ με, καὶ [illegible] παρ' αὐτῷ, ἐκεῖνος αὖ [illegible] πανεκμιδῶν ἐν [illegible] εἰς ἱκανὸς [illegible]

ατ' κότας ἐν μέσας νύκτας ἀναστὰς ὁ γραῦς, ἀδοῦμαι δὲ λέγειν. Απο. ἀναίρεται; Δια. τοιοῦτόν ἐστι. Απολ. οὐδὲν τί πρὸς ταῦτα; Δια. τί γὰρ ἄλλο, ἢ κλαῦσα; Απο. οὐκοῦν, τὸ μὲν καλὸν πῶς, οὐ δεῖται. συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν τι κόσμον ἔνεκα ἐπάθομεν. Διὸ τοῦτον μὴ ἐκείνου ἀνθ' ἡμῶν ἐπίστευε, ὦ Απολλον, ἀλλὰ τῶν πόρρω. καλὸς γὰρ οὗ, καὶ ἡ μήτηρ αὐτὸν ἐν νύκτι φανεῖσα ἐκείνῳ ἔφη Θρίαμβον ἔσεσθαι. Απο. ἀλλ' ἐκ ὅτι χρὴ τοῦτο γὰρ Διόνυσον ἔχω γὰρ μὲν τὰ ἄρ. κόμης ἐν τάξει.

Ερμῆς καὶ Μαῖα.

Εστι γάρ τις ὁ μόνος ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτατος καὶ ἐμοῦ; Μαῖ. μὴ λέγε, ὦ Ερμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ. τί μὴ λέγω, ἐς τοσοῦτα πράγματα ἔχω μὲν καὶ λάμπων, καὶ πρὸς τοσαύτας ἀσχολίας ἀναστρέφομαι; ἔνθα μὲν γὰρ ἐν ἀγορᾷ τὰ, ὅσα καὶ τὸ ἀγωνίσιον δεῖ, καὶ διαφορὰ τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ, εἶτα ἀποστέλλω τὰ ἐκεῖσε, ὡς φησὶν ὁ Δίς, καὶ διαφέρομαι ἀγγελίας τὰς πρὸς αὐτὸν, ἄνω καὶ κάτω ἐμβαδίζων, καὶ ἐπὶ πολλοῖς ἐτι

ει-

circa mediã ppe nocte exurgẽs generosus ille: sed pudet dicere. Apoll. Sollicitauit te et Bac. Huiusmodi ppiam est. Apol. Quid tu cũ pro to ad hæc Ba. Quid n. aliud, q̃ risi. A. Recte sane, q̃d neq; acerbe, neq; rusticè q̃q̃ã. Veni. n. dignus est si te formosam adeo sollicitauit. B. Huius igitur gratia, etiã te. Apollo sollicitatu merito accessit. Formosus enim & tu, & præterea comatus, et sobrius. Priapus ille aggredi te quæ. Apol. Sed non aggredietur Bacche, me facile. Nam præter comam etiam arcum gero.

Mercurius & Maia.

Est ne ro, mater, deus q̃squã in cœlo me miserior? M. Cave ne qd istiusmodi dixeris Mercurii M. Quid nõ dicãtq̃ quã omnã negocia solus sustinea. qb. deo l. ssim in tã multa ministeria distractus? Nã mane primus surgendũ est mihi, deinq; ueri cendum cœnaculum ub. dy compo ant. Tum ui curiam in qua cõsultantur, ad q̃ sororum singula ita, ut præcepit, ei poluerit, Iouiq; necessum est: deinde, ac perferendis illius mandatis eo die sursum et deorsum cursitare, & redeundum insuper,

gula

puerulorum animos [illegible] ap-
ponere? Ito propiquam [illegible]
causis postulabor a [illegible]
ego nectar etiam mi[illegible]
bam. Quod si est omnium [illegible]
dignissimum, soli omnium ne
nocte quidem agere quietem il-
lamque tam quoque compotis
necesse habeo defunctorum ani-
mas ad Plutonem deducere,
manium gregi me duce prae-
bere, tum autem & tribunali-
bus assistere. Neque enim mi-
hi sufficiebant scilicet diurna
negotia, dum aestor in palae-
stris, tum in concionibus prae-
conis munere ago, dum oratores
instruo, si hoc quoque protinus
eis accedat, ut funeral etiam am-
bratumores disponam. Ecqui
Leche filij alterius inter ipsos
uicibus apud superos agant lo-
ros agitans. Mihi necesse est
quotidie tum hoc tum illud pa-
rere agere, deinde duo illi,
Semene ac Semele nuptiis
progenti mulieribus, otiosi in
conuiuijs accumbunt, atque
Maia Atlantide progenitus
illis ministro scilicet. Quinam
quum recens Sidone à Cadmo
mi filia reuersus essem, nam
ad hanc me legatum misum quid
ageret puella, neque respiran-
tem

ἐκκεκαθαρμένον, πρὸς τὸν [illegible]
[illegible] ἀνάγκη [illegible]
[illegible] ἀνάγκη [illegible]
[illegible] ἀνάγκη

ν, πίστευε μὴ οὐδὲν δεῖ τὸ
ργῷ ἐπιτιμήσαντα τῷ
Δαυίλῳ μὴ ἱκανῶς, ὃν Ἐπι-
τίαν μετὰ ἐλθεῖν, ἐν πολέ-
μῳ τῷ Ἀντιόχου ἐλθ. καὶ
ν, ἀπηγόρευκα ἐμοί. εἰ
ρεῖν μὲν διωκτέον ἐν,
ὑπὸ τὸν ἐξίωνα πεπρᾶσθαι, ὡς
πρὸς ἐν γῇ λαλεῖν Λευκοῦ-
νυτον. Μαθὼν ταῦτα ἀπέκ-
τειν. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρε-
τεῖν τῷ πατρὶ, μειρακίου ὄντα.
μὴ νῦν ὥσπερ ἐπιμέμφῃς, σύ-
βε δὲ Ἄργος, ἀπὸ δὲ τῶν Βοω-
τίων, μὴ καὶ πολλὰς βρα-
χίονος λάβοις, ἐξύχοντι γὰρ
οἱ ἐξ Βοιωτοῦ.

ΕΝΑΛΙΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Δωρίδος καὶ τῆς Γαλατείας.

Καλὸν ὁρᾶς τὸν ὦ Γαλάτεια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμαίνεσθαί σοι. Γα. μὴ σκῶπτε Δωρί. Ποσειδῶν γὰρ ἐστιν, ἐπεὶ καὶ τοῦ Δ. Δω. τίνος, εἰ μὴ τοῦ Διὸς αὐτὸς παῖς ὤν, ἄγριος καὶ ἄγριος καὶ λίαν. καὶ ἐφεύγετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος. διὰ τὸ γὰρ καὶ τί σοι πρὸς τὸν ἀμορφόν; Γα. οὐδὲν τὸ λάσιον τοῦτο, καὶ ὡς φῆς ἄγριον, ἀμορφόν ἐστιν. οὐδὲν ὡς γε φῆς, τὸ μονόφθαλμος ὅπως καὶ τῷ

cem legauit rursum in Argos mulierē Danaē. Rursum inde in Boeotiā profectus, in pr. obiter Antiopā misit, adeo ut plane in pertinacia me negarim. Quod si mihi licuisset, libēs profecto fecissem, id qd solent ij, qui in terris dura seruiūt seruitutem. M. Mitte hæc istiusmodi, decet enim per omnia morē gerere patri, quum sis iuuenis, ac nunc quò ēssus es, Argos contende, dein de in Boeotiam, ne si cessaris, fueris plectier, plagas etiā auferas. Nam iracundi sunt qui amant.

DORIDIS ET Galateæ.

Formosum amantē Galatea, nēpe Siculum istū pastorē, iūt amore tui deperire. G. Ne vide Doris, nā qualis qualis est, Neptuno patre progenitus est. Dor. Qui tū possit, si nel Iouis ipso sit progenitus, quū usq; adeo agrestis atq; hispidus apparet, quodq; est omniū deformissimum, unoculus. An uero creatis genus illi quicquam ipsum tuum ad formam? Gal. Ne ista hoc quidem ipsum, quod hispidus est, ut ita agrestis, ut ita uocas, illū deformat, quin uirile magis est. Porro oculus decet etiam

τῷ

c fronte,

fronte, quo qdem nihilo segnius cernit, qs si suo forte. D. Videris Galatea nõ amante habere Polyphemũ, sed illũ potius a mare, sic eũ predicas. G. Egle haud adamo, sed tamen insigne istũ uestrũ insultãdi opprobrium diqs petulãtiã ferre nõ queo. Ac mihi mirũ inuidẽtia quadam istbuc facere uidemini. propterea qd ille quũ forte aliquando gregẽ pasceret suũ, nos qs e litto rali specula in littore ludentes cerneret in qminentib. Acne pedib. qd uidelicet inter montẽ et mare lite" sese in longũ porrigit, uos ne aspexerit qd. ac eo omniũ una uiga sim formosissima, eo qs in unum me cõiecerit oculũ. Ea res uos male hẽt, nã argumentũ est, me forma prestantiorem esse ac dignioreẽ, quae amer, uos contra fastidiosas esse. Dor. An istud tibi putas inuidẽdum uideri si primũ pastori, deinde lusco formosa uisa sit quãquam quid aliud illi potuit in te probare, praeter candorẽ? Is illi placet, opinor, qd caesio & lacti assueuerit. proinde quicquid his sit similis, id protinus pulchrum indicat. Alioqui qui ubi libebit scire, qualis sit facie, de scopulo quopiam, si quanta

τῷ μιτάπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ἐμοῦ ἔχων, καὶ δυὸ ὄσσε. Δοκεῖς ἴσως σὺ Γαλάτειαν οὐκ ἐρᾶν, ἀλλ' ἐρωμένην ἔχειν τὸν Πολύφημον, εἰ καὶ πανοῦς κόσμον. Γαλάτεια ἐρᾶται, ἀλλὰ τὸ πάνυ καταγελᾶν τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐστὶν ὑπὸ φόβου κἀκεῖνα πάσχειν. ἔτι ποιμαίνων ποτὲ, ἅτε δὴ σκοπιᾶς κατοικοῦσας ἡμᾶς ἐλθὼν ἐπὶ τὴν πόντου, ἐν τοῖς πρέμνοις τῆς Αἴτνης, καὶ μεταξὺ τοῦ ἔρους καὶ τῆς θαλάττης ἀγκαλὶς ἀπεμηκύνετο, ἡμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ὡς ἁπάσων ἡ καλλίστη ἐδόξα, ἡ κοῖλη μόνη ἐμοὶ ἐπέχει τὸν ὀφθαλμόν. ταῦτα ἡμᾶς ἀνιᾷ. δέγμα γὰρ ἀς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιόφαγος. ὑμεῖς δὲ πικρόφθονοι. Δωρὶς πρὸς μὲν καὶ ἐν λευκῇ καὶ λίαν τῇ ὄψει ἐδόξας, ἐπιφθονοῦσα τοῖς γεγενημένοις; καὶ τοῦ τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχε, ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τοῦτο εἶμαι, ὅτι ξανθὴς εἶ καὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα δὲ τὰ ἔμοιγε τούτοις ἐναντία καλά. ἐπεὶ τά γε ἄλλα, ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου μαθεῖν οἷός τις τὴν χρόαν εἶναι τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρας τὴν

quanta

ψὶς, εἰ μὴ γαλῶν, εἰν
ἐπιτύχοις τὸ ὄνυξ, ἢ
γαυλίω, μὴ ἄλλο ἢ χρέ-
ων λοιπὸν ἐπιβῶν. οὐκ ἐν-
ωκνήσεις δὲ τούτων μὴ ἐ-
πιτρέψῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἀρχέ-
μαχ. Γαλ. καὶ μὲν ἐγὼ μὴν
ἐκ ἀκρέτως λοιπὸν, ἕμως ὁρα-
γίω καὶ τούτων ἔχω. ὑμῶν
δὲ οὐκ ἔστιν δύ τινα, ἢ πει-
ρῶν ἢ κλύτης, ἢ πορθμεὺς
ἐπιτυχεῖ. ἐ δὲ Πολύφημος,
γάτι ἄλλα καὶ μουσικός ἐ-
στι. Δω. σιώπα ὦ Γαλάτ-
εια, ἐπιστρεψὴν αὐτῷ ἄδον-
τος, ἐπεὶ κόμαχον πρόλω
ἐστίν. Ἀφροδίτη φίλον, ὅνερ
εἰ τις ἐγκαθεύδοι ἀλέξῃ. καὶ
αὐτὸ δὲ ἡ πατὶς, εἰκὸς ἀρα-
βίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σφρ-
ῶν, καὶ τὰ μὲν κέρατα, πέ-
χεις ἄστρα ἔστω. ἐγγύσας
δ' αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦ-
ρα, οὐδὲ ἐλάσσω τῶν σφρῶν-
δας, ἐμπλόκια ἄρμοσεν τι
ἐκ ἀπωλίου, ἄλλο μὲν κοῦτος
ἐστὶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα τοῦ χέ-
ρος. οὐδὲ ἐκατέχειν τὴν γλ-
ῶτταν ἐλπίζομεν, ἀλλ' τῷ ἐν-
τικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἢ μὴ
ἐχὼ ἐνοῦ ἀπαγγεῖλαι τοῦ
ἐνῷ ἔθελεν, οὕτω λάθ-
ρα βεβυκεμένῳ. ἀλλ' ἐκχύ-
σεις, εἰ φωνὴν μιμουμένη

φω-

quando serenissa esset, despo-
dens in aquam, tenuitatem cō
templare, nihil aliud nihil nisi
si perpetuum canorum, uera
is quidem non probatur, nisi tu
bor admixtus illi, decus illi tum
xeris. Gal. Atqui ego illi imo
modicè canti, tamen eiusmo
di habeo amantem quum inscō
tinè uobis nulla sit, quam uel
pastor uel nauta, uel portitor
aliquis miretur, ceterum Polye
phemus (ut alia ne dicam) etia
am canendi peritus est. Dor.
Tace ô Galatea, audiuimus il
lum canentem, quū nuper pro
ueniret in te, scilicet ô sanctam Venus
asinum trudere dixisses. Nam
lyra corpus simulatū erat cor
nino capiti ouibus tenuiato
dum cornua ueris le quasi cum
bitū promiscuis, in uinculis an
dulinqū filibus, quas ne col
pe quidem circumstrinxerit, ut ne
cessitate quidem ad ipsum cana
illabe, quum ad imperium ip
se uocem cantet, aliud lyra fuca
cinere, ita ut temperare nulla
nequiuerimus, quin ut istemus
amatorium illum cantionem.
Nam Eubulus respondere qui
dem illi nolit balanti, quum
sit adeo gracula, in opprobrio
fit, si aliis fuisset imitar

e ij strium

stridulum canem & ridiculum. Adhaec gestabat in dulcis amasius iste deliciis suas ursi catulum pilis hirtum, ipsi non dissimilem. Quis autem quæ inuideat amicum istum Galateæ? Gal. Quin tu igitur Dori, cum ipsius amicam nobis commonstra, qui eo sit formosior, quique doctius ac melius uel uocem canat, uel citharet? Dor. Mihi quidem nullus est amator, neque me hoc nomine iudicaueris sine uehementer amabilis, ueruntamen istiusmodi amicum, qualis est Polyphemus, nempe totus hircum olens, cum crudis uiscitans carnibus, & hospites, si qui appulerint, deuoratus, tibi habeas, cumque te mutuum amentes.

Cyclopis & Neptuni.

O Pater, qualis ipsius sum ab execrabili isto hospite, qui me inebriatum excecauit, somno grauatum aggressus. Nep. Quis uero est, qui istha ausus fuit, Polyphemet? Cyc. Principio quidem seipsum Neminem uocabat, postquam aut effugit, atque extra tela, ut dicitur, fuit, Vlyssem nominasse fertur. N. Noui, quæ dicis, Ithacæ est

φαχεῖαν ἢ Αἰὼ καὶ καταγέλαστον. ἐφόρει δὲ ἐπὶ τοῖς ἀγκάλαις ἀδυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς οὖν οὐ φθονήσει σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ὁρᾶσθαι. Γαλ. οὐκοῦν σὺ Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σαυτοῦ, κάλλιον ἀκλεοντι ἄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζοντα ἄμεινον ἐπιστάμενον. Δω. ἀλλ' ὁρᾶς, μὴ ἐρᾶς ἐστι μοι, ἀλλ' ἀγανακτοῦμαι ἐπὶ σοι καὶ σοῦ. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, κινάβρας ἀπίσω ὥσπερ ἀφόρου, ἀμφόρου, ἃς φασι, καὶ σπόμενος τὸν ἐπιδημοῦντα τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ αὐτοῦ.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶν.

Ω πάτερ, εἴκ πέπονθα ὑπὸ τοῦ λωταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἀγρύπνωσέ με, λαμπρῶς ἐπιχειρήσας. Πο. τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας ὦ Πολύφημε; Κύ. τὸ μὲν πρῶτον Οὖτιν ἑαυτὸν ἐπωνόμαζε. ἐπεὶ δὲ δίεφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ἐπωνόμαζεν ὕφ' ἡμῶν. Ποσει. εἶδα ἐγὼ λέγεις, τὸν Ὀδυσσέα,

ἐξ Ἰλίου δ' ἀνήπλεον. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπράξαμεν, οὐδὲ πάνυ ἀθρόον ἐρῶ σοι. Κύκλωψ γὰρ ἐπειδὴ τὴν αὔριον ἐπὶ τὴν νομὴν ἀπῆλθε, πολλοὺς τῶν ἑταίρων ἐπιβουλεύοντας ἀπολλύς τῇ τοιμείᾳ. ἐπεὶ δὲ ἐπέθηκε τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πολὺς δὲ ἦν μοι πεμμυγιόνος, καὶ πὸ πῦρ ἀνήκαυσα ἐπιτιθέμενος ἐ ἐφόρουν δίκελον ἀπὸ τοῦ ἔρνους, ἐφέκαυσα ἀποκρύπτειν κύλοις πῇ φύμλοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν τῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λυγρὰς ἔνδας. ἐπεκῶθε πόνηρός τε καὶ ἀθεμίτος, εἴτε Οὖτις, εἴτε Ὀλυσσεύς ἐστιν, ἀλλοῖόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν καὶ εὐῶδες, ἐπιβουλευτότατον δὲ καὶ παρακωλύσαντον. ἔπειτα γὰρ ἐγὼ εἰδὼς ἐλεοῦμαι πιεῖν τὸ πῶμα τοῦτο καὶ σπένδειν. καὶ ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὸ κατέσπενδε. καὶ ἐπὶ ἔτι ἔλπις ἐν ἐμαυτῷ ὕπνου. τέλος δὲ, ὅτ' ὕπνον κατεδαπάνθω. ἐ δὲ ἐπεξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας καὶ, πρόσθεν ἐπέφλεγέ μου τὰς ὄψεις. καὶ ἐκ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσειδον.

Πολ. ὡς βαθὺ ἐκοιμήθης

ex Ilio autem nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cũ alio quinõ ita audax atq; animosus sit Cyc. Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes uidelicet pecuarijs. Postea quam autem apposui foribus operculũ, (saxum autẽ quoddam mihi est, perquam magnum) atq; ignem resuscitauí, accensa arbore, quã de monte mecum ferebam, uisum est abscondere sese parare. Ego uero comprehensis ipsorum quibusdam, ut par erat, deuoraui, ut qui prædones essent. Hic igitur uersutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dare mihi bibere, infuso quodã uenenoso, dulci illo quidem et fragranti, cæterum ad insidias struẽdas præsentissimo & maximè turbulento. Non stetum omnia uidebantur mihi, postea quam bibissem, circumstanti, & antrũ ipsum inuerteebatur, & prorsum, apud me amplius ipse non erã. Postremo autẽ summo corpore pertinui. Ille uerò exacuato uecte, eodemq; igne succenso, insuper etiam excæcauit me dormientem. Et ex eo iam tempore cæcus ibi sum Neptune.

Nep. Vt alte nimis dormiisti ô fili,

ô fili, qui non intercæ exiluerunt, cum vocaveris. Vlysses igitur [illegible] quo pacto effugiat Nominem, sciscito, potuit dimouere saxum [illegible]. Cyc. At ego [illegible] ipsum: quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. Ac collocauo meis [illegible] foras, extentis manibus sedebat, solis dimissis in pascua ouibus, & arieti negocio dato, quenam ipsum agere pro me oporteret. Neptunus. Intelligo rem. Sub illis latuisse, dimisse subaudiens. At certos certè Cyclopas consuetudo est inuocare contra ipsum. Cyclops. Conuocaui illos, parere, atque etiam uenerunt. Sed postquam me interrogasset insidiatoris nomen, atque ego dicerem Neminem esse, insaniere me existimati, relicto me lectum discesserunt. Ita impositis mihi vocabulis, nomine me. Deque [illegible] mihi egrè fuit contumelia obiecta mihi clade hac. Ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabitur hac malo. Neptunus. Confide fili, ulciscar enim ipsum, ut senuit, etiamsi cæcitatem oculorum mederi impossio

ὦ τέκνον. ἐν οὐκ ἀγνοῶ μὲν τὸ τυφλούμενον. ἐπὶ δὲ τῷ Οὐδενὶ τῶν Λιφυγῶν οὐ γὰρ οὐ τὸ ἐπὶ ἔτι ἐλπίζω δὲ ἀποκινῆσαι τὸν πέτρον ἀπὸ τῆς θύρας. Κύ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφῆκεν, ὡς μάλιστα αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. καὶ καθίσας παρὰ τὸν θυρεὸν, ἐκτείνας τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας, μόνα παρὰς τὰ πρόβατα εἰς τὸν νόμον, ἐντελλόμενος τῷ λειῷ, ἐπιτρέψας αὐτὸν τὸν ἐμοῦ. Πο. μανθάνω σου ἐκείνου, ὅτι γὰρ ἐλαθεν τὸν ἐξελθόν σε. ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἐδεῖ ἐπιβοᾶσθαι ἐπ' αὐτόν. Κύ. συνεκάλεσα ὦ πάτερ. καὶ ἦλθον. ἐπεὶ δὲ ἤρετο τὸν ἐπιβουλεύοντα τὸ ὄνομα, ἐγὼ ἔφην, ὅτι Οὖτις ἐστὶ, μανίαν οἰόμενοι με, ἀφέντες ἀπῆλθον. οὕτω ἐπιτεθεῖσί μοι ὀνόματι καὶ τῷ ὀνόματι. καὶ ἐμοὶ μάλιστα ἐνίαν με, ὅτι καὶ ἐπιτέλεσεν ἐμοὶ τὸν συμφορᾶ, οὐδὲ ὁ πατὴρ φάσιν; ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται. Πο. θαρρεῖ ὦ τέκνον. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πρεσβύτου μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύ-

ἀλιόντων, τὰ γοῦν τ πλοῖα τῶν τὸ σῶμα αὐτὸς καὶ ἀβλαβῆ διάσωσον, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι. πλεῖν ἔτι.

Ἀλφεὸς καὶ Ποσειδῶν.

Τί τοῦτο ὦ Ἀλφεὶ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὴν θάλατταν, οὐτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ὅ τε πᾶσι ἄπασιν, οὐτε εἶναι πλάνης σιωπῶν διαχυθεὶς ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνέχῃ, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῦμα, ἀμιγὲς ἔτι καὶ διαφορὲς ἐπιόντα. οὐκ εἶδ' ἐπιβιβάσας σεαυτὸν, καθάπερ οἱ λοιποὶ καὶ ὁρμᾶσθαι, ἵνα σε ἀναπνεύσαιμι, καὶ οὕτω ἀναφαίνων σιωπῶν. Ἀλ. ὁρᾶτε δὲ τὸ πρᾶγμα ὅσον ὦ Ποσειδῶν. οὐκ ἔστι μὴ ἀλιγχύ. ἐφάνης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. Ποσ. γιγνώσκω ὦ Ἀλφεὶ ἃ νῦν μόνος ὁρᾷς, καὶ τῶν Νηρηΐδων οὐδὲ μία: Ἀλφ. οὐκ. ἀλλὰ πηγὴν ὦ Ποσειδῶν. Ποσ. ἡ δὲ πεῦσαι τίς αὕτη φύσει: Ἀλ. νησιῶτις τῆς σικελικῆς. Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν. Ποσ. οἶδα οὐκ ἄπορον ὦ Ἀλφεὶ τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγὴς τί ἐστι, καὶ διὰ καθαρῶν ἀναβλύσα, καὶ

possibile, nauigantes certè tamen seruare uel perdere, penes me esse. nauigat autem adhuc.

Alphei & Neptuni.

Quid hoc, Alphee, quod tu solus aliorũ in mare delapsus, neq; cũ salsugine misceris, perinde ut solent cætera flumina omnia, neq; cohibes teipsum, aequis diffusis, sed per mare, uelut cõcretus, ac dulci custodito fluore, incorruptus etiam & purus cursu laberis? Nescio quo locorũ in profundum te ipso quemadmodum gauia atq; ardea faciunt, submerso. Ac uideris rursum emergere quoq; alibi, & te ipsum iterum spectandum exhibere. Alph. Amatoria quaedam res hæc est, Neptune, quãobrem, ne mihi uitio uertas. Anasti autem & ipse sæpenumero. Nep. Mulierem ne, Alphee, an nympham amas, an etiam Nereidum ipsarũ unam aliquam? Alp. Nõ, uerùm fontem Neptune quendam. Neptunus. Vbi igitur terrarũ ille manat? Alph. Insularis est, in Sicilia, Arethusam ipsum uocant. Nep. Scio. Non deforme mem jane, Alphen, Arethusam amas, sed & liquidus fons ille est, & per purum ebullit, &

& ipsi aquæ etiam calculi grauiam addunt, supra aquas tecte uelut argenteæ apparent. Al. Vt uere nostri fonte hinc, Neptune, ad illum igitur abeo nunc. N. Sed abi quidem, & feliciter ute re amore. Illud autem mihi dic, ubi tu Arethusam conspicatus es, Arcas ipse cum sis, fons autem ille in Syracusis manet? Al. Properantem me moratis, Neptune, curiose nimis inuestigando. Nep. Probè dicis. Ibi igitur ad amnem. Ac cum ter gens iterum è mari, eodem ab uno cum fonte illo miscearis, & in unam aquam redigemini.

Menelai & Proteci.

At in aquam conuertit te Proteu, incredibile quidem non est, maximus utique cum sis, etiam arborem fieri, tolerabile, præterea & in leonem aliquando mutari licet, tamen uerique hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem fieri te possibile est, cum in mari habites, hoc omnino mirror, neque adducor, ut credam. Proteus. Ne miteris Menelae, fieri enim solet. Menelaus. Vidi & ipse, uerum tamen uideris mihi (dicetur enim hic apud te) præstigias quasdam adhibere rei, atq;

πρὸς τὸ ὕδωρ ἐπιστρέφει τὰ ὀστᾶ, ὅλον τὸν ἀέρα φαινόμενον ἀργυρόειδες. Αλ. ὡς ἀληθῶς οἰῶ σε τὸν πηγὸν τῶ Πόσειδον. πρὸς ἐκείνον δὴ ἀπέρχομαι. Πο. ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτυχεῖν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δὲ μοι εἰπὲ, πῶς τὸν Αρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν ὢν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν. Αλ. ἐπειγόμενόν με διατρίβεις ὦ Πόσειδον, πολυπραγμονῶν. Πο. οὐ λέγεις. χώρει παρὰ τὸν ἀγκῶνα μόνον. καὶ ἀνάκτις ἀπὸ τῆς θαλάσσης, συμφυεῖς μίγνυσθε τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

Αλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπιθανὸν, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἐστὶ φυσικὸν, καὶ λέοντα ἐνίοτε ἀλίσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἀδύνατον φαίνεται. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω καὶ ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάζοις ὦ Μενέλαε. γίνεται γὰρ. Με. εἶδον καὶ αὐτὸς. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρώτημα γάρ σε, γοητείαν τινὰ παρεσκευάσθαι τῷ πράγμα-

πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπατᾷ τῶν ἐρωτώντων, οὐδὲν εὐδίκως τοῦτο γιγνόμενον. Προ. καὶ τίς οὕτω ἀπλάστη τῶν ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων γένοιτο; εἰκὸς ἀντιφωνοῦντος τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδον, ὃν ἔστι μεταπεσόντα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐγένετο, ἐπειδὴ πῦρ γίγνομαι, προσένεγκαί μοι σὺ γενναίως τὴν χεῖρα. κἀγὼ γε, ἐρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ λάβοιμι τοῦτο μοι τὸ φάντασμα. Με. εἰκὸς ἀσφαλὲς τὸ πεῖρα σὺ Πρωτεῦ. Πρω. σὺ δὲ μοι Μενέλαε ἀπόκριναι εἰ πολύποδα ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὁ πάσχει ἰχθὺς ὅτι ἀδίκηται. Με. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύποδα εἶδον, ἃ πάσχει δὲ, οὐδὲν οὐ μάθοιμι πρᾶξαι. Πρω. ἐπεὶ οὖν σὺ πέτρᾳ προσελθὼν ἀμείψῃς τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἐχεται κατὰ τὰς πλευραίας, ἐκείνῃ ἐμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὸν χρόαν, μιμούμενος τὸν πέτρον, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιεῖς, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐκεῖνος

atque intuentium oculos decipere, cum interim ipse nihil tale fias. Pro. Et quænam adeo deceptio in rebus sic manifestis fieri queat. An non apertis oculis vidisti in quam multa ipse me transformauerim? Quod si vero non credis, et res hæc tibi falsa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obuersans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi dextram generose tu, manum. Nimirum sentiet, videar ne tantum ignis, an et urendi vim habeam. Menelaus. Periculosum est experimentum hoc Proteu. Proteus. At tu Menelae uideris mihi neque Polypum uidisse unquam, neque etiam quid pisci huic accidere soleat, scire. Men. Verū Polypum ipsum quidem uidi, quæ uero accidant illi, libenter ex te cognouerim. Pro. Cuicunque saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhæserit circumentis, illi seipsum similem efficit, mutatq; colorem, imitando saxum, quo uidelicet lateat piscatores, nihil ab illo uarians, neque manifestus existens ob hoc, sed aso

simis

similitus lapidi. Men. Ferunt hoc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. Pro. Nescio Menelae, cui non alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. Men. Videns equidem uidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem uidelicet ignem atq; aquam fieri.

Panopes & Galenes.

Vidisti ne Galene heri, quae Iuno fecit. Eris ad cœnam in Thessalia propterea quod non & ipsa uocata fuerat ad cõuiuium. Galen. Haud conuiuatta equidem uobiscum eam fui. Nam nec Neptunus inserat, transquillum interea, Panope, fero mare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum praesens non adesset? Pan. Thebis ac Peleus concesserant intro in thalamum deducentibus ipsos Amphitrite ac Neptuno. Interea autem Eris, cum ceteris omnibus (id quod facile illi tum fuit, alijs bibentibus, quibusdam autem applaudentibus, uel Apollini citharam personanti, uel Musis ore modulantibus adhibendo animum.) proiecit in conuiuium pomum quoddam admodum pulchrum, aureum

ἐπιπὰς τῷ λίθῳ. Μι. φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον ἢ πρωτοῦ. Πρω. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. τίνι σὺ ἄλλῳ πιστεύοιας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Μι. ἰδὼν εἶδον, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Εἶδες ἢ Γαλήνη χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, οὐκ ἐπὶ μὲν καὶ αὐτὴ ἐκλήθη εἰς τὸ συμπόσιον; Γα. οὐ ξυνεστιώμην ὑμῖν ἔγωγε. ἐγὼ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσε με ὁ Πανόπη, κοιμᾶσθαι ἐν τῷ πελάγει φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παρεοῦσα; Πα. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπελελύθεσαν εἰς τὸν θαλάμον, τοῦ μὲν Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμψάντων. ἡ Ἔρις δὲ ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδεινώθη δὲ ῥᾳδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι διδασκόντι, ἢ ταῖς μούσαις ᾀδούσαις προσέχοντα τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον χρυ-

χρυσοῦν ἦλον ὃ τοῦ λίνου, ἐπιγεγραμμένον, ἐξαλείφειν. ἐνταῦθα δὲ τότε ἔστη ὁ Ἑρμῆς καὶ Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ ἐκατέρωθεν. κἀκεῖνος δὲ ὁ Ἑρμῆς ἀνιλίμενος ἐξαλείφει τὰ γράμματα, αἱ μὲν Νηρηΐδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντιπαιοῦσαι ἐμάχοντο, καὶ αὐταὶ ἔφασαν τὸ μῆλον ἐξεῖναι. καὶ οὐ μόνον ὁ Ζεὺς ἀπεφήνατο αὐτὸς, καὶ ἄχθη χαίρων τῷ χάρματι τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν, ὁ ἐκεῖνος, φησὶ, περὶ τούτου, ἐπεί τοι ἐκεῖνος αὐτὸν ἀπαλλάττει ἐξεῖναι. ἄπιτε δὴ ὅτι τάχιστα πρὸς τὸν Πρίαμον τὸν Ἴδαιον, ἐς εἴδ' τις διαγνῶναι τὸν ἐρασμιώτατον φιλόκαλον ὄντα, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος ἐξαίφνης ἐκρίνατο. Γα. τί οὖν ἐστὶ τὸ δεινὸν, ὦ Πανόπη. Πα. νύμφαι, εἶμι, ἀτάρ τοι πρὸς τὸν Ἴδαιον. Γα. ἐκεῖ τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ὑμῖν τὸν ἐρασθέντα. Πα. ἥδιστα φαμὶ ἐκ ἔλαν κρατύσαι, ἢ Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάθοι ἡ διαγνοῦσα ἐμβλαπτόμενη.

Τρί-

aureum totum, ô Galene. Inscriptum autem erat his uerbis, Formosa accipiat. Dum igitur uolutatur hoc, tanquam ex composito factum, peruenit eo loci, ubi Iuno, & Venus & Minerua accumbebant. Deinde ubi Mercurius sublato illo, legit eis, quibus illud inscriptum erat. Nos quidem Nereides cum silentio sedebamus, quid enim agendum erat, illis praesentibus? Illae uero inter se contendebant ac quaeli bet suum illud esse uolebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hac processisset. Verum ille, ipse quidem inquit, non feram iudicium de hoc, tametsi illae ipsum iudicare uellent, sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere nouit, quae nam formosior sit, utpote elegantiae studiosus & ipse, & non facile, edis cum sit, iudicaueris male. Gal. Quid igitur ad haec Deae illae? Pano. Pano? Hodie ero bitror, in Idam abeunt. Gal. Et quis ueniet paulo post, qui nobis renunciet eam, quae uicerit? Pan. Ad iam nunc ubi affirmo, quod nulla alia uincet, uenisse in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino caecutiat.

Τὴν

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie uenit aquatum uirgo pulchra omnino species. Haud equidem scio, formosiorem ulla puellam uidisse me. Nep. Liberem ne dicis Triton, an uero serua quapiam est, quae aquam ferre solet. Tri. Minime uero, sed Danai illius filia, una ex quinquaginta istis, etiam ipsa est, Amymone nomine. Interrogaui enim, & quae uocaretur, & genus ipsius. Danaus autem duriter admodum educat filias, & opus manufacere ipsas docet, & ad aquam hauriendam mittit, & ad alias res agendas instituit, impigrae ipsae ut sint. Neptu. Solane autem uenire solet longam adeo uiam, ex Argis ad Lernam usque? Tri. Sola, nam sticulosum ipsum Argos est, ut nosti. Quare necesse est, semper aquatum uenire illam. Neptu. Non mediocriter affecisti me animo, ô Triton, qui mihi haec de puella narratis. Quare eamus ad ipsam. Trito. Eamus, iam enim tempus quoque est, cum aquatum ire solet. Ac prope alicubi circa mediam uiam

Τρίτωνος, Αμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Ἐπὶ τὴν λίμνην, ὦ Πόσειδον, παρεγίνετο πάνυ ἐκάστοτε ὑδρευομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα, οὐκ οἶδα εἴ γε ἄλλην ὡραιοτέραν εἶδόν. Ποσ. ἀλλ' ἐλευθέραν τινὰ ὦ Τρίτων λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν. Τρί. οὐ μέντοι ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτή, Αμυμώνη τοὔνομα. ἐπυθόμην γὰρ, ἥ τις καλεῖται, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ πόνους ἐπιβάλλει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς. Πο. μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἀπὸ Αργους ἐς Λέρνην; Τρί. μόνη. πολυδίψιον γὰρ τὸ Αργος, ὡς οἶσθα, ἐστὶ ἀνύδρον καὶ ὑδροφορεῖν. Πο. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διετάραξας, ἀπιὼν τὰ περὶ τῆς παιδός. ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. Τρί. ἰωμεν. ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχεδόν που κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν

ἰδίᾳ ὄψιν, ἰδοὺ ὁ τῶν Λέρνης. Νεπ. σύνοισθε ζεύξαντες τὰ ἅρματα. ἃ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τῶν διατριβῶν κατασκευὴν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὰ ἅρματα ἐπιτηδειοποιήσαι· οὐ δὲ ἀλλὰ δηλοῦνά μοι τινὰ τῶν ἀνίων παρέσχετον. ἱππάσιμα γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι εὐτρόχου δελφῖνα ἀνεύρατο. Τρι. οὐ γὰρ ἀπολείπω μὲν, σὺ δὲ παρεύχου ὦ Τρίτων. ἐπειδὴ παρόμεθα ὁ τῶν Λέρνης, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀπόσκοπε, ἐκεῖ σὺ σκοπῇ προσιοῦσαν αὐτῶν. Τρί. αὕτη σοι πλησίον. Τρι. ἀλλὰ ὦ Τρίτων, καὶ ὥρα παρεῖναι. ἀλλὰ συλλαμβάνεσθαι ἡμῖν ὄψιν. Αμυ. ἄνθρωπε τί με ξενοφορεῖς ἄγων; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ κοινὰς ἡμῖν ἐπ' ἀνθρώπου τοῦ θείου ἐπιμαρτῶν; ἐστὶ βοήσομαι τὸν πατέρα. Τρί. πόθεν ὦ Αμυμώνη. πανταχῶν ὅτι. Αμυ. τί πανταχῶν λέγεις; τί βιάζῃ με ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐν τῷ θάλατταν καταλλεῖς; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἀναλυκατεσθῶσα. πε. θάρρει, ἐλπὶς δεινὸν πάθῃς, ἀλλὰ καὶ

uiam est petendo Lernã. Nep. Proinde currum iunge, uel, an hoc longiorẽ rebus moram inijcit, submitere equos iugo, & currum apparare! Tu uero potius delphinem mihi aliquẽ, ex uelocibus illis huc sistite, inequitando enim illi quam celerrimẽ prouehar. Tri. Ecce tibi hunc delphinum omnium uelocissimum. Nep. Probè sanè, prouehamur igitur. Tu uero iuxtà manendo consequere me Triton. Ac posteaquam ad Lernam iam aduenimus, ego quidẽ hic in insidijs ero, tu aut speculãdo obserua, quando illam accedentem sentias. Tri. Ecce tibi, propè est. Nep. Formosa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc, sed cõprehendẽda nobis est. Amy. Heus homo, quo me hinc correptã abducis? plagiarius quispiam es, ac uideris ab Aegypto, patruo nostro, allegatus esse, quare clamando patrẽ uocabo. Tri. Tace Amymone, Nepeunus hic est. Amy. Quid Nepeunum mihi narras? Cur mihi ô homo uim facis, atq; hinc in mare abstrahis? Ego uero suffocabor miseria, submersa aquis. Nep. Bono ãio sis. Nihil graue patiaris, sed

& fontem cognitionem ubi ea
manere hic finem, percusso eri-
dente saxo hoc, iuxta aestuarium,
& tu ipsa felix atq; beata eris,
ac sola sororum obita morte,
aquam non gestabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre, iuuen-
cam, quam per mare Aegy-
ptum Mercurius ducit, lupi-
ter, amore captus, uitiauit?
Zeph. Hanc ipsam, Note, sed
iuuencam tum non erat, sed puel-
la, Inachi fluuij filia. Nunc autē
Iuno eiusdē ipsam effigiauit, ea
mulatione amoris commota, pro
pterea q̄ uidebat Iouem illum
prorsus deperire. Not. Proinde
etiam nūc bouem illum amat?
Zeph. Atq; admodum, & pro
pterea in Aegyptum ipsam
misit, nobisq; edixit, ne contra-
baremus mare, donec illa transmi-
gasset, ut quæ illic pascuum
sit. fert autem uterum modo,
Deusq; fit, cum ipsa. ūn quid
ex ea partum erit. Not. An
iuuenca Deus? Zeph. Atque
admodum. Note, imperabis,
inquit Mercurius, ut uiganti-
bus, ac nostra erit domina, ut
quemcunque nostrum uelit, ea
mittat, uel prohibeat adpirare.

Νότε καὶ Ζεφύρε.

Τοῦτον ὁ Ἑρμῆς τὴν
Ἀιγύπτιον, ἣν δὴ τὸν πλοῦν
ἄγει ἐς Ἄργος ἡ βοῦς ἐκείνη,
ἐ Ζεὺς Ἀπιάδος θυγατρὸς ἐρᾷ;
Ζε. ναὶ ὁ Νότε, οὐ δαμάλεις ἐκείνη, ἀλλὰ
κόρη τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἐκεῖ.
νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτῃ
ἐπιπόνῳ λύσσῃ κατεκέντησε,
ὅτι καὶ πάνυ τὸν Δία
ἐρᾷν τῆς βοὸς ἐκείνης. Νο. ἆρα
καὶ νῦν ἔτι ἐρᾷ αὐτῆς; Ζε.
μάλα. καὶ διὰ τοῦτο
γυναῖκα τοῦτον ἐπιτρέψας καὶ
ἡμῖν προστάξας, μὴ
ἐναντιοῦσθαι τῷ θαλάττῃ τῷ
Ἀιγυπτίῳ, ὡς ἀπιόντι
σχεδόν, ἀνὴρ δὲ ἐκείνη
ἔστι καὶ ἔστι καὶ τὸ τῆς
θεοῦ. Νο. ἡ δαμάλεις θεὸς
Ζε. καὶ μάλα ἡ Νότε. ἀλλὰ
τὸ ἐκείνου ἐρᾷν τῆς
καὶ ἡμῶν ἔστι δεσπότις,
ἵν' τινα τὸν ἡμῶν βούλεται
πέμψῃ, ἢ κωλύσῃ πνεῖν.

Νό-

Νοτ-

Νέ. Ἀφροδίτη τοιγαροῦν ὦ Ζέφυρε, ἤδη δεσποινά γε οὖσα, νὴ Δία. οὐκοῦν ἄρα γὰρ ἔτι γίνεται. Ζέ. ἀλλ' ἤδη γὰρ ἀπεδίδρασε, καὶ ἀδύνατον ἐν τῷ γῇ. ἰδοὺ ὅπως οὐκέτι μετὰ τετραποδίου βαδίζει: ἀναρθοῦσα δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς, γυναῖκα παγκάλλιστον αὖθις ἐποίησε; Νέ. παράδοξα γοῦν ταῦτα ὦ Ζέφυρε. οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ δίχηλοι τὰ σκέλη, ἀλλ' ἱππεύει καὶ λύρα. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τε πεδοῖν, μετεβάλλετο ἑαυτόν, καὶ αὖθις ἐκ νεανίου γεγένηται. Ζέ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτι ἄρρενον ἐκεῖνο καὶ οἷδε τὰ πρακτέα.

Ποσειδῶν καὶ Δελφίνων.

Ἐπαινῶ σε Δελφίνων, ὅτι καὶ φιλανθρωποί ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸν Ἰσθμοῦ παῖδα ἐκ τῆς ἰδίας ἐκομίσατε, ἐκπεσόντα ἀπὸ τοῦ Σκιρωνίου μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόντα. καὶ νῦν οὐ τὴν κιθαρῳδὸν ἐκεῖνον τὸν ἐν Μεθύμνῃ ἀναλαβόν, ὀξέως τοῦ ταρταρίου αὐτῇ σκάφῃ κομίσας. ἀλλ' ὑβρίσθαι, λιμῶν ἕνεκα τοῦ τοῦτο ἀπολλύμενον, Δελφί-

μὴ

Nou. Celenda igitur obseruandaq; nobis erit Zephyre, iam domina certè cum sit. Nam per Iouem, beneuolentior eo pacto nobis erit. Zeph. Sed enim iā traiecit, & in terrā enatauit. Vides, ut non amplius quadrupes incedat, sed erectā ipsam, Mercurius denuo mulierem, formosam prius reddidit. Nou. Mira ninimirū hæc Zephyre, nusquā amplius neq; cornua illius, neq; cauda, neq; tibiæ bifidæ, sed ad mabilis puella est. Ceterū Mercurio quidnam accidit qui se ipsum mutauit, & ex adolescente factus est quispiam, caninam faciem præ se ferēs. Zeph. Ne curiosius perseqnamur ista, quā dequidem melius ille, quæ facienda sint, nouit.

Neptuni & Delphinum.

Laudo, rectè facitis Delphines, quod semper amantes hominum estis. Nam & olim Isthmii filium in Isthmum portastis, exceptum à Scironijs scopulis, unde cum matre præcipitatus fuerat. Et nunc ex Citharœdo isto Methymnensi, cum ipso ornatu & cithara receptio, in Tartarum enatastis, neque passus es indignè à nauis perire illum. Delph.

Νε

Ne mireris. Nam tum si [illegible] nibus bene [illegible] et hominis spiritus facti [illegible]. Ne. Atque quidem ob [illegible] bello Bacchi, quod [illegible] praelio superasset [illegible] uit, cum deberet capitis [illegible] in deditionem accipere, [illegible] adhuc dum et ceteros in [illegible] tem redegit. Sed quo pacto [illegible] Arione hoc, quod accidit, [illegible] habet Delph. Periandri [illegible], puto, delectabatur homine [illegible] saepe illum ad se accersebat [illegible] eis gratia. Ille autem dum [illegible] factus a tyranno, concupiuit navigando in patriam, Methymnam videlicet, lectulos ibi diuitias suas exhibere. Ac cum [illegible] traijciendum navi hominem quandam scelerato, postea [illegible] cuius est, multum auri secum ferre, abi ad medium ferme. Aegre permotus [illegible] perum. Ille vero (nam [illegible] tabant omnia) extremam [illegible] bis navigium est, inquit, [illegible] salte alpinge [illegible] prius mihi [illegible] quo [illegible] proiicere [illegible]. Concessere [illegible] omnium, et [illegible] et [illegible]

μὴ θαυμάσῃς. Νῦν τοῦ Πενθέως, καὶ τῶν ἀνδρώπων οἱ πολεμίου, ὁ αὐθρώπινος καὶ αὐτὸς γεγένηται. Ναὶ μὰ Δία, ἔφη, μᾶλλον τοῦ μαχόμενος πρὸς τὸν Βάκχον, ἀνδρεῖος ἀνεφάνη, ὅστις τοὺς ἄλλους ὑπηκόους ἐποίει τῶν κατὰ τὸν Ἀρίονος τρόπον. Ἀλλ' ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἠγάπα αὐτόν. καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τὴν τέχνην. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τοῦ τυράννου, ἐπιθυμεῖ πλοῦσιος ἀπελθεῖν τῆς Μεθύμνης, ἐπὶ λείψανα τῶν πλούτων, καὶ ἐπιδεῖξαι τοῖς πολίταις τὰς ἀλλοτρίας χρυσίου καὶ ἀργύρου. ἐπιβαινόντων μέσον τὸ πέλαγος ἐγένετο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται ὑπὸ τοῦ κέρδους, ἀπόρριψον τὸν ἄνδρα, παρανίκα τῇ σκάφῃ, ἐπεὶ τοῦτο ἡμῖν ἀρέσκει, ἔφη, ἀλλὰ τὸν σκεῦος ἀπολαβόντες, καὶ ἀποκτείνατε ἕνα τινὰ ἐν ἡμῖν, ἵνα μὴ ἀπόστωμεν ἡμῶν, ἐπιτρίψαι τὸν ἀνδρα. καὶ ἀπολαβὲ τὸν σκεῦος. καὶ ἐκεῖ πάνυ λιγοῦν, καὶ ἐπόδοσ

ἐπεδίφρῳ εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα καὶ αὐτὸς ἀπεδανούμην. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναδησάμενος αὐτὸν, ἐξεκόμισα ἐκ Ταίναρον. Πολυφημῶ δὲ φιλομουσοῦντι. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀπεδώκαμεν αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego uero excepto atq; impositio illo, enatauí una cum ipso in Tenarum. Nep. Laudo studium eruditi Musicam tuum, dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscultaras.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηΐδων.

Τὸ μὲν πρῶτον τοῦτο, εἰ δὲ ἡ παῖς διαπεπόνθοι, ἀλλέσθαι καὶ ἐκεῖ αὐτὴν διαλύσαι. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς αἱ Νηρηΐδες παραλαβοῦσαι, τῇ Τροάδι προσφέρετε, ὡς ταφῆναι παρὰ τῶν ἐγχωρίων. Νηρ. μισθαμοῦ ὁ Ποσειδῶν. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ πελάγει τιθάφθω. ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὸν, οἵα τοσαῦτα κακὰ πεπονθότα. Ποσ. τοῦτο μὲν ὦ Ἀμφιτρίτη οὐθὲν κωλύει. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὸν, ἀλλ' ὅπερ εἶπον ἐν τῇ Τροάδι, ἐν τῇ Χερρονήσῳ τιθάφεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται καὶ αὐτὴ τοῦ Ἀθάμαντος ἀπωμαμένη εἰς τὸ πέλα-

Neptuni & Nereidum.

Fretum hoc quidem angustum, in quod puella delapsa, submersa est, Hellespontus ab ipsa uocetur, Cadauer autem ipsum, uos Nereides acceptum, in Troadem auferte, ut ibi ab incolis sepeliatur. Ner. Nequaquam Neptune, sed hic in cognomini pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ miserabilia maximè à nouerca passa fuerit. Neptunus. At hoc quidem, Amphitrite, fas non est, neque etiam aliàs honestum, hic illam alicubi sub arena iacere: Sed quod dixi, in Troade, in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ei erit, quòd paulo post eadem, ipsa quoq; Ino pateietur, & precipitabitur, persequente illam Athamante, in pelag-

pelagus ex summo Cithærone, quæ in mare prouoluitur, una cũ filio, quem in ulnis gestabit. Ner. Sed & illam seruare conueniet gratiam hanc Baccho faciendo. Educauit enim illum Ino, ea lemq; nutrix illius fuit. Nep. Non decebat, adeo prauum. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. Ner. Sed quid accidit huic, quòd ab aliete decidit? frater autem eius, Phryxus cuiò uehitur? Nep. Merito. adolescens enim est, & conata impetum obsistere potest. Illa uerò, eo quòd insueta eius rei erat, conscenso uiduliceo uehiculo nouo & in pinuso, & desiciendo in profundum immensum, perculsa animo, & pauore pariter attonita, præterea & uertigine correpta, præuehementia et impetu uehitus, reuiuere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eò ipse suspenderat, atque ita in mare decidit. Ner. An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? Neptunus. Decebat sanè, sed Parca quam Nephele multò potentior est.

Lidis

πίλαγος, ἐπ' ἄκρον τοῦ Κιθαιρῶνος, ἐνθέωρ ἐνθήκη ὀν τὴν θάλασσαν, ἰχνοσκοπεῖ τὸν υἱὸν ὅτι τοῦ ἀγκάλου. Νη. ἀλλὰ ἐκείνην σῶσαι δίκαιον, χαριζόμενον τῷ Διονύσῳ. τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τιτθὴ ἡ Ἰνώ. Πο. οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰ εἶναι. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ χαριστέον ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον. Νη. αὐτὴ δὲ ἀφικνεῖται πῶς ἐνθοῦσα ἐκείνῳ ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ἐχέτω; Πο. οὐκοῦν. νεανίας γὰρ, καὶ ἀντεπιχειρεῖν πρὸς τὴν φορά. ἡ δὲ, νεοῦ ἀνθείας ἐπιβᾶσα ἐχήματος καὶ παραλόξου, καὶ ἀπειδοῦσα ὅλως ἐκ ἀχανοῦς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβει ἅμα σχιθεῖσα, καὶ ἐλλιγγιῶσα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πλήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τοῦ κόσμου τοῦ ἐκείνου, ὃν τίνος ἀπώλεσε, καὶ ἐκπεσὼν ὅλον τὸ πίλαγος. Νη. οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν τῷ πεσόντι; Πο. ἐχρῆν. ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Ἰνὼ δὲ

Ἰρὶς καὶ Ποσειδῶν.

Τὴν νῆσον τὴν πλησιοχωρεῖν ἐν τῷ Πόντῳ, ἣν κατεδάσατο ἡ Σικελία, ὕφαλον ἐπανέχειν ἀναβιβάσω. τοῦτο φησὶν ὁ Ζεὺς τὴν νῆσον ἔλα, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἔλα δῆλον ἐν τῷ αἰγιαλῷ μέσῳ βεβαίως μένειν, σφίξας πολὺ ἀσφαλῶς. δεῖται γάρ τι αὐτῆς. Πο. ποιήσεις τοῦτο ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ἡμῖν παρέξει χώνῃ τὴν χρείαν ἀναφανοῦσα, καὶ μηκέτι πλίουσα. Ἶρι. τὴν λατὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπιέναι. ἔλα γὰρ πονεῖν νῦν τῶν ὠδίνων. Πο. τί οὖν; οὐχὶ πανεὶς ἐν οὐρανῷ ἐστιν; οἱ δὲ μοι οὐτος, ἀλλὰ πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἀν ὑποδέξαιτο τὰς αὐτῆς γένεσιν; Ἶρι. οὐκ ὦ Ποσειδῶν. ἐπεὶ ἀρχὴ ἔρωτος μεγάλου λατὼ τὴν γῆν, μὴ παρεσχεῖν τῇ λατοῦς τὴν ἀδίνων κοινωνίαν. ἐπεὶ τοῦτο αὐτῇ κύμασιν ὀργῶν. ἀφίκοιτο γὰρ ἂν. Πο. ποιήσω. τοῦτο ὦ νῆσε, καὶ ἀνάφηνον ἐν τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι κρύπτου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ πάνυ σφίγξε σε

Iridis & Neptuni.

Insulem istam extrême Neptune, quæ à Sicilia casualiter atque unitis submersa, maris in natat. Eximia habet Iupiter, consistere facias iam atque apparere, & ut iaceat iam manifesta atque conspicua in medio Aequore inconcussa manere, firmiter admodum illa. Opus enim illa nonnihil habet. Nep. Fiet hoc, Iris, sed iamen quæ ei usum illi præbebit, manifesta apparens, et non amplius fluctuans? Iris. Latonæ in ipsa oportet parere, iam enim male habet à doloribus. Nep. Qui igitur tam non sufficit ibi cœlum, ac in eo parietet? Quod si minus autem illa in cœlum terra parens illa liet recipere poterit? Iris. Non, Neptune. Nam Iuno obstinxit iurium in magno Delphinum, ne prorsus illam recipiat in terra. Ut ne communicatio illarum dolorum. Nam ipsum illum venisset. Nep. Faciam, hæc insula, et ne amplius fluctuans, et ne amplius latitans in profundo, sed manes immota, firmiter, et ita

ἀπέλα

ô felicissima, fratris mei liberos duces, ô eorum omnium pulcherrimos. Et uos, Tritones, traijcite Latonem in ipsam, omnia q̃ tranquilla sint. Serpentem autem istum, qui nunc uelut astro exagitat illam, perterrefaciendo ipsi infantes posteaquam in lucem editi fuerint, aggrediendo, ac matrem uinucabit. Tu uero uale, renuncia Ioui, omnia bene habere. Stabilis Insula. Venit Latona ad partum.

Xanthei & Mari.

Suscipe me, ô Mare, grauia enim passus sum, extingue mihi uulnera. Mar. Quid hoc rei est Xanthe? quis te incendit? Xan. Vulcanus, sed igne caudesco prorsus miser, & efferuesco. Mar. Cur autem iniecit ibi ignem? Xan. Propter filium Theeidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum. Ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueum, ego miser eus miserorum, occurri, ut aequis inundarem atque inuolueren illum, quo eo periculo abstterrius, ab occidione uirorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope forte exis-

ὦ σύλλαμπρος τῶ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς κελλέτους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς ὦ Τριτωνίδες, διαπορευθεῖσα τὴν Λητὼ ἐς αὐτὴν, καὶ γαλήνια πάντα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν βαστρῶ αὐτὴν φέρων τὰ νεογνὰ, ἐπιπλεῖ τὴν χθὲς κινεῖ μόνον, καὶ τιμωρήσεται τῶ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελλε τῶ Διί, πάντα εἶναι εὐφρανθῆ. ἵστησον ἡ Δῆλος. ἔρχεται ἡ Λητὼ, καὶ τίκτει.

Ξανθὸς καὶ Θαλάσσης.

Δίψαν μοι ὦ θάλασσα, λῆξον τὰ φλεγόμενα, λαβοῦσα βοήθει μου τὰ φλύκτενα. Θά. τί τοῦτο ὦ Ξανθὲ; τίς σε ἐκαύσατο; Ξαν. Ἡφαιστος. ἀλλ' ἀπολωλέκαμεν ὅλοι οἱ Λυκιάδαι, καὶ ἐγώ. Θά. διατί δὲ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; Ξαν. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θετιδος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἐκέλευσα, ἐ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπεφράττει μοι τὸν ῥοῦν, ἐλθόντας τοῦ ἀδελφοῦ, ἐπῆλθον, ἐπιπλεύσας δὲ λαμ, ὡς φοβοῦντα ἀπέσχοιτο τῶ φόνου. ἐνταῦθα ὁ Ἡφαιστος, ἐτύχει γὰρ πλησίον ὢν,

ὢν,

ἐν, παῦσον σῆμα τῶν ἐμῶν κακῶν ἐστὶν τῇ Αἴτνῃ, καὶ τοῦδε ἄλλοθι, φέρων, ἐπιλαθέσθαι μοι. καὶ ἐκκαυσον μὲν τὰς πόλεις, καὶ μυρίκας. ἀπέκτεινε δὲ καὶ τοὺς λαμπροτάτους ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχελύας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ τὸν φλόγα πολλάκις πωλήσας, μικρὸν δεῖν ἅπαν ξηρὸν ἐργάσατο. ἰδοῦ δ' οἷόν με διεκείμην ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων; Θε. δολιχὸς ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός, τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν νεκρῶν. ἡ θερμὴ δὲ, ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὦ Ξάνθε, δεῖ σε τὸν ἐμὸν ἔγκλημα ἐν αἰδοῖ θεῖναι ὅτι Νηρηΐδος ἐγὼ υἱός. Ξαν. οὐκ ἄρα τοῦ ἐλεῆσαι γέροντας ὄντας τοὺς Φρύγας; Θέ. τὸν Ἡφαιστον δὲ οὐκ ἄρα ἐλεῆσαι, Θέτιδος ἐγὼ ὄντα υἱόν;

Δωρίδος καὶ τῆς Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὦ Θέτι. Θε. δακρύω ὦ Δωρὶ κόρῃ ἄλλον δὲ λίθον τὸν τῶν πατρὸς ἐμβληθέντα, αὐτῆς τε καὶ βρέφος αὐθῆ ἀποτελοῦντα. ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας ἀναλαβόντας τὸ λιβάριον, ἐπειδὰν τε λάβωσι τὴν γῆς ἀπεσπάσαντες ἀφῶ-

existens) uniuerso igne, quanuis, opinor, usquaq; habebat, quatenus & in Aetna, & si quibus alijs locis, illius est, allata, processit obuiam, ac exulsit equidem ulmos, & myricas, assauit autem & infelices pisces et anguillas. Me uero, cum efferuescere fecisset, paulo abfuit, quin totum aridum ac siccum reddideris. Video nimirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim. Mer. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut cõsentaneum est, cruore, à cadaueribus, calore autem, ut ais, ab igne uenienti. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non uerituus, quod Nereidis filius ille esset. Xan. An non igitur decebat misereri me Phrygum, uicinorũ adeo meorum? Mer. Vulcanum uerò, an non conterd decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filijs

Doridis & Thetidis.

Quid lachrymaris Thetis? The. Pulcherrimã Dori, puellam uidi, in arcam à patre conoiectam, eum ipsam, tum infantẽ ab ea paulo antè genitũ. Iussit autem pater nautas, arcam illam accepiam, postquam in altum de terra prouecti essent,

abijcere in mare, ut ita periret
& misera illa, & infans una cū
ea. Do. Quamobrem autē id, o
ro, hoc quālōquālē competere
habes exacte omnia? Ther. Pa
ter illius Acrisius, qui quia
cherimmerat, in arcam quan
dam thalamum inclusam, pere
grinae ut pluribus destinarat.
Deinde veram quidem dicere
non possum, Iovem autē illum
e nuce, iam in aurum delapsum
per impluvium ad ipsam esse.
Accipiente autē illa insinuan
dem deum, gravidam
ex eo factam fuisse. Quod cum
pater animadvertisset, usque
curus quidam & crudelior senex
graviter indignatus est. Et
quia ab aliquo stuprata fuisse il
lam arbitratus est, conjecit in ar
cam hāc cum puello, mēq; ex ea
tulisse. Do. Caeterū illa quid age
bat Theris, quando abiciebat
eum? Ther. Pro se quidem nihil
dicebat, Dori, sed tacite ferre
bat damnationē, pro infante au
tem deprecabatur ne mo tera
deretur. Lachrymābo, atq; illum
suo ostendam pulcherrimum
sanè puerum, Dori. Ille autem
prae ignorantia malorum, etia
am arridebat matri. Opt. leo
rursum oculos lachrymis, cum

ἀφῆκα ὁ τῶν θαλασσῶν,
ὡς ἀπόλοιτο ἡ θάλασσα καὶ αὐ
τὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δω. τί
σοι δ' ἔτικτε ἡ Δανάη, ὦ Θηρῶ,
ἐπὶ τίνος δὲ ἀνεβοᾶς ἄπαντα;
Θη. ἀμφίσοι ὁ πατὴρ αὐτῆς, κοσμίου ἕνεκεν,
ἐπιφθόνου εἰς χαλκεῖόν τι
τὸ θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὴν μὲν θυγάτερα, οὐκ ἔχω
εἰπεῖν. φασὶ δ' αὐτὸν τὸν Διὸς
χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι
διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν.
Δεξαμένου δ' ἐκείνου τὸ τοῦ
θεοῦ, ἐγκύμονα γενέσθαι τὴν θυ
γατέρα. τοῦτο δὲ ὁ πατὴρ, ἀνή
κεστόν τι καὶ δυσκόλου γε
ρῶν, ἐγκαταστήσας. καὶ ὑπ
ὀργῆς μεμνησθεὶς εἰκότως
αὐτῆς, ἐμβάλλει δὲ τῶν
κιβωτῶν εἰς τὸν πόντον.
Δω. ἡ δὲ, τί ἔπραττε
τότε, ὦ Θῆρι, ἐπεὶ ἐκινδύνευε;
Θη. τὴν μὲν κόρην μόνον ἐπαίνει ὦ Δωρί, καὶ ἐφόβουν
ἐπιτιθεμένη. τὸν δὲ παῖδα μὲν ἀπολοῦσθαι,
δακρύουσα, καὶ τὸ κάλλιστον
δακρύουσα αὐτὸν ἐπιδείκνυμι
ἐγὼ τὸ σὸν, τὸν ἀγνοίᾳ τῶν κα
κῶν, τῇ μητρὶ ἐπιμειδιῶντα. ὁ δὲ
λεων, πάλιν τὸ δὲ
ἀδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων,

μετ-

μνημονεύουσι αὐτῶν. Δω. ἀλλὰ μὴν δακρύουσι ἰκανῶς. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; Θε. οὐδαμῶς, νήχεται γὰρ ἔτι ἡ λάρναξ ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα. Δω. εἰ οὖν μὴ χρὴ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσα ὅσον τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; εἰ δὲ ἀναστρέψαντες, σώσουσι δηλονότι. Θε. οὐ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον αὐτῆς ὂν καλόν.

Ποσειδῶν καὶ Ἐνιπεύς.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Πόσειδον. ἀρέσκει γὰρ τὴν θυγατέρα μου τὴν ὁρωμένην, εἰκαθὰς ἐμοὶ, ἀπατήσασα τὴν παῖδα. ἡ δὲ ἔχετο τοῦ ἐμοῦ τούτου ποιοῦσα, καὶ διὰ τοῦτο παρέχω ἑαυτόν. Πο. σὺ γὰρ ὦ Ἐνιπεῦ, περιττὸς εἶ, καὶ βραδὺς, εἰ λύπης οὕτω καλῆς φαινόμενος ἐπιμέλειαν παρέχοις, ἀπολλυμένης τοῦ ἔρωτος, τοῦ φίλου, καὶ ἐκφεύγειν λυπῶν αὐτὴν. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἐλύετο, καὶ ἐπιβαίνουσα, καὶ ἀπορουσα, ἐνίοτε δύχετό σοι ἐντυχοῦσα. σὺ δ' ἐβρύπτου πρὸς

cum in mentem illius ueniu.

Dor. Et me flere fecisti. Sed nūquid non mortui sunt? Tbe. Haud quaquam, natat enim adhuc arca circa Seriphum, uiuos illis custodiens. Dor. Quid igitur non conseruamus ipsam, piscatoribus istis Seriphijs, in retia immittendo? Qui exiccatos illos, incolumes præstabunt scilicet? Tbe. Recte dicis, ita ita faciamus. Non enim perire decet, neque ipsam, neq; infantem adeò cum sit formosus.

Neptuni & Enipei.

Minime uerò præclara hæc, Neptune (dicetur enim unum) qui circumuenta amica mea, assimilatus in formam meam, uiciasti puellam. Putabat enim illa mecum rem esse sibi, & ob id exhibebat sese. Neptunus. Tu enim, Enipeu fastuosus es & tardus, qui puella adeo formosa quotidie ad te nanctæ, ac præ amore pereunte, despexeris illam, & gauisus sis, si possis illi ægrè facere. Illa uero iuxta ripas mœrore affecta, atque ibi inambulans, sese q; luuans, non semel optabat in cōspectum sibi uenire te. Tu uero lasciuiebas

 cons-

contra eam. Eni. Quid igitur an propterea oportebat te praeripere amorem mihi, & uelut histrionem aliquē pro Neptuno. Enipeū te gerere, atq; ita decipere Tyron istā, puellam adeo simplicem. Net. Sero nunc uero zelotypus es, Enipeu, cum prius superbū te contemptorem te gesseris. Ipsa autem Tyro nihil graue passa est, quā ipse putauit à te uiciatam esse. Enip. Nihil autē? Dixisti enim abiēs Neptunum esse te, quel maximè dolore affecit ipsam, atq; ipse eò abs te iniuria affectus sum, qd & & quae mea esse deberent, eam uoluptatem percepisti tu, & praeterea cōposito circumcucurristi purpureo, sub quo abscondisti incuīsis cum puella pro me tute rem habuisti. N. Tu enim non uolebas Enipeu.

Triton is & Nereidum.

Balena istis uestra. Nereides, quā cōtra filiā Cephei Andromedā emisistis, neq; puellā ipsā iniuria aliqua affecit, perinde ut uos putatis, & ipsa non mortua est. Ne. A quo, Triton? Nū Cepheus, tāquā illectus meō alio quo proposito puella, aggressus illam occidit, ex insidijs cum multis ui adortus? Tri. Nō. Sed nostis

πρὸς αὐτοῦ. Ενι. τί οὖν, δὴ τοῦτο χρῆν σε προσκρούσαντα τῷ ἐμῷ, καὶ μόνον παρεμπεσεῖν Ενιπέα αὐτὶ Ποσειδῶνος ὄντα, καὶ καταφρονήσαντα τῶν Τύρῳ ἀφανῶν ἡδέων; Πο. ἆρα ζηλοτυπεῖς ὦ Ενιπεῦ, ὑστερον μὲν πρότερον ὢν, ὑπὸ Τυρὼ δὲ οὐδὲν δεινὸν πεπονθότος, οἰομένης σοῦ διακεκρῦφθαι. Ενι. οὐμμένοῦν; ἐφη γὰρ ἐκείνη, ὅτι Ποσειδῶν εἶδε, καὶ μάλιστα αὐτὴν ἐκείνῳ, καὶ ἐγὼ τοῦτο ὑπέμεινα, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ ἀφῃρέθης τοῦτο, καὶ τὴν ἡδονὴν περιέβαλες, ἣν ὑμᾶς συνεκρύπτετο, ἅμα συνεῖδε τῇ πελιδνῇ κύκλῳ. Πο. οὐ γὰρ ἐβούλου Ενιπεῦ.

Τρίτων καὶ Νηρηΐδων.

Τὸ κῆτος ἡμῶν ἐκεῖνο, ὃ ἐπὶ τὴν σὴν Κηφέως θυγατέρα τὴν Ανδρομέδαν ἐπέμψατε, οὐδὲν τὴν παῖδα ἠδίκησεν οὐδὲν, καὶ αὐτὸ ἄδηλον τίθησι. Νη. τίνος τοῦ Τρίτων, ὑπὸ Κηφέως λαθόντος ἄλλῳ πρόσθεν τῷ λόγῳ ἀπέκτεινεν ἐπιθέμενος, λοχήσας μετὰ πολλῶν δυνάμεων; Τρι. οὐκ. ἀλλ' ἴστε.

ἔφη. εἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ δὲ Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ δὲ μητρὸς ἐν τῇ λάρνακι ἐμβληθὲν ὑπὸ τῶν θαλάττων ὑπὸ τοῦ μητρικοῦ τοῦ σῶσατε, ἐκτείνασα αὐτούς. Ἰφι. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τρί. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ λεῦτος. Ἰφι. δικαίως ὦ Τρίτων, οὐ γὰρ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐπινοῦν ἀξίως ἐχρῆν. Τρί. ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πρᾶγμα ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τούτου τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. καὶ δὴ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην. Ἰφι. πῶς ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἔχει; ἄλλοις γὰρ ἀνθρώποις ἢ ἐλθεῖν. Τρί. διὰ τοῦ ἀέρος. ὑπέπτερον γὰρ κτίσεν ἡ Ἀθηνᾶ ἥνιον. ἐπεὶ δ' εἰς ἐκεῖνον ἦν ἐπὶ τὸν ἀνθρώπων, ἐν μὲν ἀνάθημα εἶμαι. ἡ δὲ, ἀποτεμοῦσα τὴν Μεδούσης μὲν κεφαλὴν, ἐξέχει ἀπεπλυμένος. Ἰφι. πῶς εἶδον; ἀδύνατον γὰρ εἶναι, ἢ εἰς αὐτὸν ἰδεῖν. οὐκ ἔστ' ἄλλο μετὰ τοῦτο ἰδεῖν; Τρί. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προ-

nostis, arbitror, Iphianassa, Perseum illum, Danaes puerũ illum paruũ, quẑ una cũ matre in arca abiectum in mare ab auo materno, cõseruastis, miserae ullorũ uidelicet. Iphi. Noui quem dicis. Consentaneũ uero, illum iam adolescentem factum esse, atq; admodum generosum, & pulchrum aspectu. Tri. Hic occidit Balenam. Iphi. Quam obrem Triton? Neq; enim huiusmodi cõseruationis praemia persoluere nobis debebat. Tri. Ego uobis exponam oẽm rem, ita ut gesta est. Missus hic fuit ad Gorgonas, ut hoc quasi quoddam certamen regi peragere. Postquam autem peruenit in Lybiam. Iphi. Quomodo Triton, solus ne, an & alios secum socios abduxit. nam alio qui difficile hoc iter. Trit. Per aerem profectus est, alatum enim ipsum Minerua reddidit. postquam autem eo loci uenit, ubi illae agebant, illae quidẽ dormiebant, opinor. At hic amputato Medusae capite, secũ auoe lauit. Iphi. Quo pacto autem aspexit illas? Aspici enim non queunt, uel quisquis illas aspexeris, non amplius quicquã post hac aspicit. T. Minerua scuũ

 prae-

præferens. (Talia enim audio ab ipsa narrantem apud Andromedam, postea & apud Cephea.) Minerva igitur, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea similiter, arcepta illius coma, & in pecta imagine, dextra aut sublata harpe, abscidit caput illius, atque ita priusquam soroores reliquæ expergefierent, evolavit. Porro autem ut certissimam hanc Medusæ vicinam non venisset, terrae eam propinquiorem aliquanto autumat ictum. Et ita me iam, expositam, in rupe quadam proximae palo affixam, pulchertrimam Dij, prominentia coxa, & seminudam, longe usque ad infra ubera. Ac primum quidem miseratus fortunam illius, interrogat causam damnationis huius. Paulo autem post, amore captus, (oportebat enim incolumem servari puellam) opem ferre illi statuit. Atque ubi iam Balena accessisset terribilis admodum & quasi mox absorptura Andromedam, in alta sublatus adolescens, manu

πρεφέρουσα, ταῦτα γὰρ ἀκούω διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα αὐτόθεν, ἡ Ἀθηνᾶ δὴ οὖν ἐν ἀσπίδι ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τινὶ ἐπιδείξασα τὴν Μεδούσης εἰκόνα καθιμᾶται τὴν κόμην αὐτῆς, ἀνελοῦσα δὲ τὸν ἅρπην, ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, ἀπέπτη τὸν ἀφανῆ κόσμον. καὶ πρὶν ἀνεγρέσθαι τὰς ἀδελφὰς, ἀπέπτη τὸν πόντον τὸν Αἰθιοπικὸν, καὶ πρὸς τὴν ἠπειρωτικὴν ἐκείνην, ἐμὲ τὸν Ἀνδρομέδαν ἐν πέτρᾳ τινὶ πρὸς πασσαλευμένην ἐκεῖσε ὑπὸ θεῶν, ἐκδεδυκυῖαν τὰς λεῖρας, ἐξαίρετον κάλλει τῶν παρθένων, καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνερώτα τὴν αἰτίαν δι' ἣν καταδικάζεται. εἶτα τὸ μετὰ ταῦτα ἐρᾷ ἄλλος ἐρᾷ, ἰσχύει γὰρ σῴζεσθαι τὴν παῖδα βουλόμενος· καὶ ἐπειδὴ τὸν ἰχθὺν ἰδὼν μέγα φοβερόν, ὡς καταπιόμενον τὴν Ἀνδρομέδαν ἐν προσδοκίᾳ ὄντα, ἀνα-*

πτό-

πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς κόρης. καὶ μὲν δὴ καὶ ἐποίησαν, τῇ δὲ πρόσωπον τῆς Γοργόνος, λίθον ἐποίησαν αὐτό. τὸ δὲ, τὴν θυγατέρα γοῦν, καὶ πάντας ὅσοι τὰ πολλὰ, ἐκεῖνα δὲ τῆς Μεδούσης. ἡ δὲ, λύσας τὰς δεσμὰς ἃς παρθένου, ἐπιλαβὸν τῆς χειρὸς, ἐπιδέξατο ἐκφερόμενον ἐκ τῆς πέτρας, ὀλιγοδεεῖς ἔτους. καὶ τὸν γαμβρὸν τὸν Κηφέως, καὶ ἀπάξας αὐτῆς ὁ Ἄργος. οὐ τοιαῦτα δεινὰ ἔπαθεν, γάμων οὐ τυχόντα τῶν ἐμῶν. Νε. ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι. τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς; εἰ δὲ ἡ μήτηρ ἐμεγαλοφρόνει, καὶ ἐξίου κάλλιον εἶναι; Τρι. ἔτι οὐδὲν ἂν ἀλογοῦμεν ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ, μήτηρ γε οὖσα. Νε. μνήσθητι μεμνήμεθα ὦ Δωρὶ ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ἐπὶ τῶν ἀξίων ἐλάλησεν. ἐκείνων γὰρ ἕνεκα τιμωρίαν ἔδωκε, φεβδόμενα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Οὐ πώποτε τοιαύτην πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνεῦν, οὐ δὲ οὐν

manu ad capulũ admoto, harpẗ tenẽs altera q̃ ferit, altera auo tẽ Gorgonis spectã ãpferẽs, in lapidẗ illã cõuertit. Illa igitur mortua est, & diriguere ipsius mẽbra omnia, quaecũq; Medusam aspexerunt. at hic solutis uinculis, q̃b. uirgo alligata fuerat, suppositaq; manu suscepit illã sumentem pedibus descendẽtem è rupe, ardua illa q̃dẽ ascẽsu, & nũc cũ eadẽ nuptias peragit in ædibus Cephei, abducetq; illam secũ Argos. Quare & mortem, nuptias neque eas uulgares illa inuenit. Ner. Equidẽ nõ ita ualde ægre fero factũ hoc. Quid enim adeo nobis iniuriæ fecit puella, si mater ipsius superbè extulit sese uãc, ac pulchrior nobis esse uoluit? Tr. Quod hoc pacto magnũ dolorẽ perceptura fuisse ob filiam, mater certè illius cum sit. N. Ne meminerimus Doris istorũ amplius si q̃d barbara mulier, suprà quã decebat, loquax fuit. Satis enim supplicij tulit, quae tanto in metu, & hac causa constituta fuit. Gratulemur igitur nuptijs.

Zephyri & Noti.

Nunquã eq̃dẽ pompã magnificẽtiorem uidi in mari, ex quo ego sum, & spiro. Tu uero non

ad ea

uidisti ô Noe. Noe. Quā nam hāc dicis Zephyre pompā? aut quinam sunt qui illā duxerunt? Zeph. Suauissimo spectaculo caruisti, et quale nō facilē aliud unquam uideris. Noe. Iuxta ripā maris occupatus fui, affluui aūt & partē In ilie nonnullam, quātū uidelicet eius terrae mare adiacet. Proinde nihil eorum noui, quæ tu dicis. Zephyrus. Quid? Sidonium illum Agenorem uidisti? Noe. Etiam, Europæ patrem scilicet. Quid tum? Zeph. De illa ipsa narrabo tibi. Noe. Nū, quod Iupiter iam olim amare puellā cœpit? Nam hoc etiam pridem scui. Zeph. Igitur quod ad amorē attinet, nosti. Quæ uero postea cōsecuta sunt, ea nunc audi. Descendebat Europa ad litus, ludendi gratia, assumptis secum æquaeuis suis. Iupiter autem in formam tauri assimulatus, ludebat unā cum ipsis, pulcherrimus tum apparens. Nam & candidus erat, ut nihil supra, & cornua habebat reflexa pulchrè, mulcēdq; præ se ferebat ad modū mansuetū ac placidū. Salutabat igitur et ipse in litore, & mugiebat suauissime, ita ut Europa auderet etiam cōscendere ipsum.

ἄλλος ἢ Νόε; Νόε. τίνας τοῦτο λέγεις ὦ Ζέφυρε τῶν πομπῶν; ἢ τίνες εἰ πεμπόντες ἦσαν; Ζε. ἥδιστον θέαμα καὶ ἀπολαύσας, εἰ οὐκ ἄλλο ἴδοις ἄν. Νόε. παρὰ τὸν Εὐφράτην γὰρ βάλλομαι ἐργαζόμενος. ἐπιπνοῦσα δὲ τι καὶ μέρος καὶ ἡ ἰνδικῆς, ὅσα παραλία ἡ χώρας. οὐδὲν οὖν οἶδα, ὃ λέγεις. Ζε. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδας; Νόε. ναί. τὸν δὴ Εὐρώπης πατέρα. τί μέν; Ζε. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. Νόε. μῶν ἔτι ἡ Ζεὺς ἔρασθεὶς ἐν πολλῷ ἡ παιδὶς; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἐπιστάμην. Ζε. σύνιθι τὸν μὲν ἔρωτα εἰδώς. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. ἡ μὲν Εὐρώπη μετὰ τῶν ἡλικιωτίδων τοῦ βίου παίζουσα, τὰς ἀλλήλας λαβοῦσα. ὁ Ζεὺς δὲ ταύρῳ ἀπεικασθεὶς ἐκεῖνος, συνεπαίζεν αὐταῖς, καὶ ἱλαρὸς καὶ φαιδρός, λευκὸς τὸ μὲν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα ἀνακαμπτός, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερὸς καὶ ἥδιστος αὐτῷ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ ἠιόνι, καὶ ἐμυκᾶτο ἡδέως, ὥστε τὸν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν.

ἐκείνῃ. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, Ἀφροδίτη μὲν ὁ Ζεὺς ἔρριψε κατὰ τῆς θαλάττης φέρων αὐτῆς, καὶ ἐνέχετο ἐμπεσοῦσα. ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ μιᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολιθοῦτο. τῇ ἑτέρᾳ δὲ, ἐπιμαρμαίρον τὸν πέπλον ἐφορᾶτο. Νο. Ἀλλὰ τοῦτο θέαμα σὺ Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἡδύτατον, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἐρασμίαν. Ζε. καὶ μὲν τὰ μετὰ τοῦτο ἥδιον παρεσκευάζετο. Νο. ἡ γὰρ θάλαττα αὐθὶς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπιεικῶς μόλις, κοινὴν παρεῖχεν ἑαυτῇ. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο διεπραττόμεθα τῶν γιγνομένων πλὴν θεώμενοι. ἐρωτες δὲ παρεπετόμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ὡς ἁψαίεν ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιφαίνοντες τὸν ὕδατος, ἐμπιμπλάντες τὰς λαμπάδας φέροντες, ἅμα τὴν θυλάκων. οἱ Νηρεΐδες δὲ ἀναδυόμενοι παρεπλεον ἐπὶ τῶν δελφίνων ἐπιφερόμενοι, ἐπαίνοι τε πολλοί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὲν φοβερ-

ipsum. Ceterū ubi hoc factum est, citato cursu Iupiter quidem uni cum illa in mare proruptus, atq; ibi, uti inciderat, natabat. Illa uero admodū perculsa animo ex hac re, sinistra apprehendit ac tenuit cornua, ut ne delaberetur, altera autem manu, diffluentem ueto uestem continebat. N. Dulce hoc spectaculum, Zephyre, uidisti, & amatorum, natantem uidelicet Iouem et ferentem secum amantes suos. Zeph. At uero quæ cōsecuta sunt, suauiora multò. Note. Nam & mare stratum compositis fluctibus quietum fuit, et tranquillitate uero aut placidum ac planū seipsum præbuit. Nos aūt omnes silentium agentes, nihil aliud quàm spectatores tantum, eorum quæ fiebant quasi quidam comites sequebamur. Cupidines uero iuxta uolitantes, paulum supra mare, ita ut interim summis pedibus contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæum canebant. Nereides autē emersæ uenis, delphinum tergis insidentes obequitabant, applaudientes, feminudæ plerq;. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horris

horribile uisu marinorum, omnia illa circum puellam quasi aboream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus conscenso curru, & quasi pronubus incedens, una cum Amphitrite heros praibat, ueluti uiam aperiens natanti frati. Supra omnes autem, Venere duo Tritones uehebant in conchis recubantem, ac flores omnis generis ac spergentem sponsae. Alij hac a Phoenicia usque in Cretam fiebat. Postquam autem in Insulam ascendit, ipse quidem Luna non amplius apparebat. Iupiter autem apprehensam eadem Europam, in aetherem Deum abduxit, erubescentem, atque oculos demittentem. Inuolitabat enim iam, ob quam rem ita ducebatur. Nos autem incumbentes mari, alius alium illius partem flectibus agitabamus. Nec. O beatam Zephyrete, quis ista hac uideris. Ego uero interea Gryphas & Elephantes, & nigros homines aspiciebam.

φοβερὰν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόντα τὴν παῖδα. ἡ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἁρματι, παρεχώρει τι, καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἦγεν, προηγούμενος, παραλειπόμενος τὴν ἀδελφήν. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐν κογχαις κατακειμένην, αἱ δὲ πάντοθεν ἐπιπαίοντο τῇ νύμφῃ. πάντα γὰρ ἐφόρουν ἄνθη τὰ κρίνα ἐφιέντες. ἐπὲ δὲ τὴν Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγίνετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ἡ μὲν τῷ ὄντι οὐκ ἐφαίνετο. ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς, ἀπῆγε τὸν ἔρωτα τὸν δὲ τὸ Δία θεὸν ἐρυθριῶντα, καὶ κατω βλέποντα. ἐπιπαίειν γὰρ ἤδη ἐφαίνετο, τοῦ ἔρωτος. ἡμεῖς δ' ἀμφιβαλόντες, ἄλλος ἄλλου τὴν μὲν ἐκείνου τὴν δὲ ἐκείνου ἐκινοῦμεν. Νῆ. ὦ μακαρία Ζεφυρήτη, εἰ ταῦτα ἑωρᾶς. ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ, γρύπας, καὶ ἐλεφάντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἐθεώρουν.

Diogenis & Pollucis.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης. Διογένης.

O Pollux, commendo tibi, postquam celeriuscule ascenderis (suum

Ω πολύδευκες, παρακαλῶ σε, ἐπειδὴ τάχιστα ἀνέβης (σὺν

σὺν γὰρ ἔστιν εἶμι τὸν αὐτὸν βιῶναι αἰῶνα. ἢν μὲν ἴδῃς Μένιππον τὸν λυσσῶντα, οἷος δ' ἐν αὐτῷ ἐπιτρίβῃ καὶ τὸν λεγόμενον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἀρετῶν πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων διαγελῶντα, εἰπὲ αὐτῷ πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε κελεύει Μένιππε λυσσᾶν ὁ Διογένης. εἰ δὲ καὶ ἐκεῖνος τὰ νῦν ὑπὸ γῆς ἐκαταγέλασε, ἐκεῖνον ἐνδείξῃ πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σε ἐπιγελᾷ ἔτι, καὶ πολὺ τι, εἰ γὰρ ἴσμεν εἰδὼς τὰ μετὰ τὸν βίον. ἐνταῦθα δὲ, οὐ κόσμον βιβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νυνί. καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἴδῃς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, οἷα τοιαῦτα καὶ ἀνόμοια, ἐν μόνοις σιμαῖς διαγινωσκομένους. καὶ ἔτι μαλθακοὶ καὶ ἀγροῖκοι εἰσι, μεμαρμαρωμένοι τῶν χρυσῶν τῶν λίθων αὐτῷ. καὶ πρεσβύτερε, ἐμπλησάμενον τῶν σύκων ἅπερ ἔφερον τι πολλῶν, καὶ τῶν ὀδόντων ἐν τῇ τριόδῳ ἔκβαλε λέγων μόνον, ὅ τι ἐν τῷ καθαρσίῳ, ἔτι τριῶν. Πολὺ, ἀλλ' ἐπιγελῶ τούτοις, ὦ Διόγενες. ἔστις

quum enim est, ni fallor, cras reuiuiscere) ut, si cubi uideris Menippum, canem illum, ingenies autem ipsum Corinthi circa Craneum, aut in Lyceo deridentem conuenientes istos inter se Philosophos, dicas illi Menippe, inquiens, iubet te Diogenes, si satis ea, quae super terram sunt, derisisti, quo & huc ad inferos descendas, ubi multo plura, quae ridea es, habitantes es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequentem illud obiici posuit. Quis enim omnino scit, quae post uita futura sint? Hic autem, nō desines cōstanter atq; perpetuo videre, quemadmodū ego quoq; nunc facio. Et maximè postquam uideris diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, solosq; eiulatu ab alijs dignosci. Tum quòd & molles et ignaui sunt, reminiscentes eorum quæ in uita gerunturi. Hæc illi quæso ut dicas, & si poterit etiam peruenire ipse & multo lymo, & ficum in trivio positam inuenisse, Hecates cœnam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. Pol. Arrenomo cibo hac, ô Diogenes.

Dcl

Sed quo melius illum agnoscere queam, cuiusmodi facie est? Diog. Senex est, calvus ter, pallio induitur laceroque uento cuius pertio, praterea & diuersorum pannorum assumentis uariegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes ipsos philosophos acerbe plectitur. Pol. Facile erit inuenire illum, ex his utique signis. Diog. Vis ne ut ad ipsos quoque philosophos illos aliquid ubi mandem? Poll. Mandes licet, non enim graue neque hoc mihi fuerit. D. In uniuersum, adhortare illos, ut desistant à nugis suis, neque de locis contendant, neque cum suis sibi mutuo affligant, neque crocodilos faciant, neque huiusmodi ineptias interrogare, animum nostrum tentent. Pol. Atqui doctum me & inerudituum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. Diogenes. Tu uero plorare illos meo nomine iube. Pollux. Et hac nunciabo illis. Diogenes. Diuitibus autem ô lepidissimum caput, hac nostro nomine annuncio quaeso. Quid, ô uani, aurum custodiis? Quid autem crucietis uos ipsos, cogitantes usque

ἵππος ἢ ἀλῶ μάλιστα, ἐπεὶ δὲ τις εἶ τὸν εἶδος; Διο. γέρων, φαλακρός, τριβωνίου ἔχων πολυθρύλου, ἀπαντᾶν δὲ μοι ἀναπεπταμένον, καὶ τοῖς ἐπιτυχοῦσι τῶν ῥακίων ποικίλον, γελᾷ δ' ἀεί, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τοὺς φιλοσόφους ἐποκνίζει. Πολ. ῥᾴδιον οὖν ἀπαντᾶν τούτῳ. Διο. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντελλομαί τι τοὺς φιλοσόφους; Πολ. λέγε. εἰ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρακελεύου, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ ἰσόπαλα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διαλέγεσθαι τὴν τοῦ. Πολ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἐροῦσι, κατηγορήσαντα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο. οὐ δὴ σιωπᾶν σε τοῦτο πρὸς ἡμῶν λέγε. Πολ. καὶ ταῦτα ἀπαγγελῶ. Διο. τοῖς πλουσίοις δὲ ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγειλον ταῦτα πρὸς ἡμῶν, τί δὲ μάτην τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι

μοῦσι τοὺς τέκνου, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις σωτῆρι, οὐ χρὴ ἓν ὀβολὸν ἔχοντας, ὅπερ μόνον ὀλίγου δεῖ. Πολ. ἀρέσκει καὶ ταῦτα τοῖς ἐκείνοις. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγει. Μεγίλλῳ τε τῷ λακωνικῷ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ πελαιῷ, ἔτι πρὸ ὑμῶν οὔτε ἑξαβῆ λέμα, οὔτε τὰ χαρακτὴ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ῥόδινα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ὄντων, ἢ τρίχα σύντονα, ἢ ὤμοι εὐρεῖοι. ἀλλὰ πάντα μίαν ὁμῶν λέπις φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ λάλλου. Πολ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροῦς. Διο. καὶ τοῖς πλουσίοις ἢ λάκωσι, πολλοὶ δ' εἰσὶ. καὶ ἀχθόμεθα τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείρομεν τὴν ἀπορίαν, λέγω μέν τι δακρύειν, μήτ' αἰμύσσειν, δεινὰ δὲ τὴν ἐντεῦθεν ἀπορίαν. καὶ ἔτι ἴσως τοὺς ἐκεῖ πλουσίους ἀδὴν ἀμείνους εἶναι, ἢ Λακεδαιμονίους ἢ τοῖς σοῖς. ταῦτα εἰ δοκεῖ, πρὸς ἐμὲ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκκαλύπτειν αὐτούς. Πολ. μόλις δὲ Διόγενες περὶ Λακεδαιμονίων λέγει. εὐγαρ αὐτ-

usuras, & talentum aliud per aliud accumulantes, quos non plus quam unum obolum habetis, neque hunc paulo post oportet. Pol. Dicentur & hæc ad illos. Dio. Sed & formosis illis, & robustis dicas, Megillo quoque Corinthio, & Damoxeno pelaio, quod apud nos neque flauae comæ, ne comæ lei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius illus est, neque præterea nerui intenti & robusti, neque humeri laborum tolerantes, se omnia anus pulsis, ut aiunt nobis, calualia formæ nudata scilicet. Pollux. Non molestum erit, neq; hæc ad formosos & robustos illos dicere. Dio. Etiam pauperibus ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est) & in pauorem lugeneq; ut neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis æquabiles te hæc, quæ hic est, & quod uis debunt, eos qui illic diuitis sunt, nihilo meliores, quam sese hic esse. Lacedæmonijs autem tuis, hæc si uidetur, nomine meo objicias, molles & enerua eos ipsos esse dicens. Pollux. Ne de Lacedæmonijs. Diogenes quicquam dicas, non

enim ferā. Se. Iquæ ad cæteros man iasti, ea illis renunciabo.
Diog. *Missos igitur facionnes hos, quā io tibi iza uidetur. Tu uero quibus antea dixi, ad eos sermones hos meos defer as.*
Pluto seu contra Menippum.

Crœsus.

Non poterimus ferre, Pluto, Menippū hūc, cānē, cohabitātē nobiscū. Quapropter aut illū hinc amotū alio loco collocā, aut nos hinc alio commigrabimus. Plut. Quid tāt uobis mali adeo facit, quādo eodem modo mortuus est ac uos? Cræ. Postquā nos ploramus & ingemiscimus, illorū reminiscentes, quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ uoluptatis, ego uero thesaurorum, irridet, & cum conuicijs exprobrat ea nobis, mancipia & pinacula nos uocitando. Interium autem etiam cāēdo, cōturbat ploratum nostros, & in summa, uaide nobis molestus est. Plu. Quid hæc audio de te, Menippe? Men. Vera Pluto. Odi enim ipsos, iguauui ac perditi adeo cū sint, quibus non satis fuit uixisse male, sed etiā mortui, insuper cogitatione atq; dolo illis inhærēs, quæ apud

αὐξομένα. ἃ δὲ περὶ τοῦ ἄλλου φησθα, ἀπαγγελῶ. Διὸ, ἐάσομεν ταῦτα, ἐπὶ σε λεκτέα, οἷς πρόσθεν ἐπεστείλαμεν πρὸς ἡμᾶς τοὺς λόγους.

Πλούτων, ἢ Μενίππου, Κροῖσος.

Οὐ φέρομεν ὦ Πλούτων Μένιππον τουτονὶ τὸν λύπης πεπληρωκότα, ὅστις ἡμῖν ἐνοχλεῖ καὶ λωποδυτεῖ, ἢ ἡμᾶς μετοικήσομεν ἐκεῖθεν τόπον. Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ὁρᾷ ἔστιν, ἐμεῖνε ὄντας; Κροῖσος. ἐπειδὴ ἡμᾶς εἰρωνεύεται καὶ σκώπτει, ἐπαινῶν μεμνημένους τῶν ἐκεῖ. Μίδας μὲν γὰρ εὐτυχεῖ τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ πολλαῖς τρυφαῖς, ἐγὼ δὲ τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ καὶ ὀνειδίζει, οἷς δὲ πρᾶγμα καὶ χρήματα ἡμᾶς ἀπεφαίνω. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, κατακράτεῖ ἡμῶν τὰς εἰωθυίας καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. Πλού. τί ταῦτα φασὶν ὁ Μένιππε; Μέ. ἀληθῆ ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀφόρητε, καὶ ἀλυδρίους ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μεμνῆνται, καὶ περιέχονται τῶν

πρίν,

ῶν. χαίρω τοῖς ὑμετέροις κακοῖς κακοῖς. Πλου. ἀλλ' οὐ χρὴ, πυνθάνομαι γὰρ οὐ μικρῶν σε ῥοιμάξαι. Με. καὶ σὺ μαίνεσθαι τὸν Πλούτων, ὁ μέψιφος ἂν τοῖς τούτου πραγμασι; Πλου. οὐδαμῶς. ἀλλ' ὅτι οὐ νῦν ἐθελήσαμεν πανσάσθαι ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὴν ἐν τῷ λόγῳ τῷ Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ασσυρίων, οὕτω γενέσθαι τε, ὡς οὐδὲ παυσόμενόν με, ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω αὐτοῖς, καὶ διατάττων, καὶ διαγελῶν. Κρο. ταῦτα οὐχ ὕβρεις; Μέμ. οὐκ. ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρεις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἀνθρώποις οὐδέποτε ἐν φρουρῶντες, καὶ τοῦ θανάτου πρὸ παρόντος ἐμνημονεύοντες. τοιγαροῦν αἰμάσσοι, πάντων ἐκείνων ἐπιλελησμένοι. Κρο. πολλῶν γε ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων ἐστερημένοι. Μέ. εἴσεσθε μὴν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. ἴσως δ' ἐγὼ φυφῶν. Μέ. οὐκοῦν οὕτω ποιεῖτε. ἀδίκησόν με μὴν ὑμᾶς. ἐγὼ δὲ, τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις σοι ἐρῶν, ἐπῳδόσομαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις οἰμωγαῖς ἐπῳδεῖν.

Μέ-

apud superos sum. Delector itaq; aegrè ipsis faciēdo. Pluto. Sed nō decet. Dolent enim non exiguis reb. priuati. M. Etiā tu deliras Pluto, q̄ gemitus istorū tuo quoq; calculo approbas. P. Haud quaquā, uerū nolim uos discordes ac seditiosos esse mutuo. Men. At uero, ō pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite: ut qui neq; unquam desituros sim. Nam quocunq; abieritis hinc, eodem sequar aegrè faciēdo, cantando atq; irridendo uos. Croe. An non haec contumelia est? Men. Non, sed illa contumelia erant, quae uos facere solebatis, quādo et adorari uos uolebatis, & hominibus liberis pro libidine abutebamini, neque tam mortis quicquam memores eratis. Proinde deplorate nūc, omnib. illis despoliati. Croe. Multis certè ô Dij, & magnis possessionibus. Mid. Quanto equidem ipse auro! Sard. Quanta uero ego uoluptate! Men. Recte sanè, ita facite, lugete uos quidem, ego uerò trium illud, Nosce teipsum, identidem connectendo, uobis occinam, decet enim huiusmodi ploratus, si cerebrò illis accinatur.

Menippi, Amphilochi & Trophonij.

Vos nimirum Trophoni atque Amphilochè, quum sic eis moreui, tamen haud scio quonam modo phanis estis donati, uaterq; creditimini, ac fuisse si mortales deos esse uos arbitrantur. Troph. Quid? an tuo bis igitur imputandum, si per inscitiam illi de moreuis huiusmodi opinantur Men. Ato qui non ista fuissent opinati, nisi mortum quum uiuereis, eiusmodi quandam portentum ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis praesciij, quasiq; praedicere potuissetis si qui percontarentur. Trophonius. Menippe, nouerit Amphilochus hic, ipsi pro sese respondendum esse. Caeterum ego Heros sum, uaticinorq; si quis ad me descenderit. At tu uidere nunquam omnino Lebadiam adijsse, neque enim alioquin ista non crederes. Men. Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuissem profectus, ac linteis amictus, offam ridiculè manu gestans, per angustum aditum in specu irrepsissem, nequaquam fieri potuisset ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solaq; praestio

Μενίππου, Αμφιλόχου, καὶ Τροφωνίου. Μενίππου & Τροφωνίου.

Σφὼ μὲν τοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Αμφίλοχε, πεπρεσβυτέροι, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις ἀνεκείσθε. καὶ εἰ μάντεις τῶν ἀνθρώπων, δικαίως ὑμᾶς ὑπολήψεσθαι ἔνεστι. Τρ. τί οὖν ἡμᾶς αἰτιᾶ, εἰ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐπεὶ τοιαῦτα περὶ τοῦ θανάτου ἀξιοῦσιν; Μεν. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξασαν, εἰ μὴ σὺ τοῦ καὶ ὑμᾶς τοιαῦτα ἐπιδεικνύοις, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότος, καὶ προεῖπεν ἂν δυνάμενος τοῖς ἐρωτῶσι. Τρ. ὦ Μενίππε, Αμφίλοχος μὲν οὗτος τὸν τρόπον, ὅτι αὐτῷ ἀπεκρίνατο τοῦ αὐτοῦ. ἐγὼ δὲ, ἥρως εἰμί, καὶ μαντεύομαι. εἰς τὸν ἀφικόμενον πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ ἴσως οὐκ ἐπιδεδημήκεις Λεβάδειάν τε πάλαι. οὐ γὰρ ἂν ἀπίστει οὐ τούτοις. Με. τί φής; εἰ μὴ δὴ Λεβάδειαν ἦλθον, καὶ ἐστολμένος τοῖς ἱδρῶσι, γλίσχρον μάζαν ἐν τῇ χειρὶ ἔχων, δι' ἀνίου διὰ τοῦ στομίου τινὰ ἐνδυόμενος ὅτε τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι σε τεθνηκότα, ὥσπερ ἡμᾶς, μόνῃ τῇ γνω-

γοντάς διεφθείρομεν; ἀλλὰ πρὸς τοὺς μαχητικοὺς, τί δὲ ἄρα ὀξυμαχοῦμεν γάρ. Τρο. ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. Με. ἆρ' οὖν ἄνθρωπος ἔστιν, οὐδ' ἄρρεν, οὐδὲ θῆλυς, οὐδὲ θνητὸς, καὶ συνναμφότερόν ἐστι; νῦν οὖν ποῦ σου τὸ θνητὸν ἡμίτομον ἀπολώλεν; Τρο. χρῆ σε Μενίππου ἐν Βοιωτίᾳ. Με. οὐκ οἶδα ὃ Τροφώνιε, καὶ λέγεις, ὅτι μέν τοι ὅλος εὐνοῦχος, ἀκριβῶς οἶδα.

Ἑρμοῦ καὶ Χαρώνου.

Λογισώμεθα ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, δεινόν μοι φαίνεται ἤδη, ἔστιν οὗ μὴ οὐδὲ ὁρίζομαί τι περὶ αὐτῶν. Χά. λογισώμεθα ὦ Ἑρμῆ. ἄμεινον γὰρ ὁρίσασθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ἑρμ. ἄγκυραν ἐντελαμένῳ ἐκέλευσα πέντε δραχμῶν. Χα. πολλοῦ λέγεις. Ἑρμ. νὴ τὴν Ἀθηνᾶ, τῶν πέντε ὠνούμην, καὶ φορτία δύο ὀβολῶν. Χα. τίδε πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ἑρ. καὶ ἀκίστρου χωὶς τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χα. καὶ τούτους προστίθει. Ἑρμ. καὶ λυχνὸν, εἰς ἐπιπλάσσεσθαι τὸ σκαφίδιον τὰ

praestigiatura reliquos anteccellere. Sed age p ipsam diuinam dē arte, qd tāde est Heros? neq; n. intelligo. Troph. Est qdā partim ex homine, partim ex deo cōpositū. Men. Nēpe qd neque sit homo, quēadmodū audio, neque deus, uerū pariter utrumq;. Ergo dimidia illa tui, ac diuinē pars, quo nūc recessit? Tro. Reddit oracula Menippe, in Boeotia. Men. Haud intelligo quid dicas Tripboni, nisi quod illud planē uideo, te totū esse mortuū.

Mercurij & Charonis.

Rationē supputemus portitor si uidetur, quaeneum mihi debeas iam, ne denuo aliquando de eo inter nos contendamus. Cha. Supputemus Mercuri. Satius enim est, maiore id agere, deinde & minoris negocij. Mer. Anchoram mandaras, comparaui tibi quinque drachmis. Cha. Caro dicis. Mer. Ac per Plutonem, quinque emi illam, & praeterea lorum, quo ceremum alligares, obulis duobus. Cha. Pone quinque drachmas, & obulos duos. Merc. Et pro resarciendo uelo, quinque obulos, ego exolui. Cha. Etiam hos appone. Merc. Et ceram ad oblinendas nauigij rimas

ubi emi, & clauos praterea, & funiculũ, unde Hypcrã fecisti, cũ hæc duab. drachmis. Cha. Recte, laudo, hæc uili emisti. Mer. Hæc sunt quæ tibi exposui, nisi si quid reliquũ est, quod me fugit inter cõpuandũ. Quando aũt hæc reddituũ te promisisti Cha. Nunc quidẽ, Mercuri nõ possũ. Si uero pestis aliqua, aut bellũ, cõsortes & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tuos aliquos aliquibi, sub tecto cũ nõnihil ex portorio. Mer. Proinde ego nũc ibo, pestem quæ ipsi euenant precando, ut inde fructum aliquẽ capiam. Cha. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc [illegible] in mos decenti sunt. Pax enim est [illegible]. Satius est ita esse, etiamsi ob hæc abs te prorogatur nobis debiti ipsius solutio. Cruentæ enim euo priori illi Charon, nobis quales aduenire solebant, quam fortes atq; animosi omnes, cruore madidi, & uulneribus pleni plerique? Nunc autem, aut ueneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut per nimia uoluptate, tumefacto uentre et cruribus aduenit. Palliidi omnes, & ignaui, nec similes priorib. illis.

τὰ αἰνιγμάτα, καὶ ἥλους δύο, καὶ λιμάλιον, ἐφ' οὗ τὸν ὑπερῶα ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἀπαστα. Χά. νὴ γὰ ἄξια τούτων εἰπεῖν. Ερμ. ταῦτα ἐστιν, ἃ μέτι ἄλλο ὑμῖν δίλαθ' ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' αὖ ταῦτ' ἀποδόσεν φής; Χά. νῦν μὲν οὐ Ερμῆ ἀδυνάτον. ἐν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος κατεπέμψῃ ἀθρόους τινάς, ἔνεστι τότε ἀποκρίνεσθαι ἐν τῷ πλήθει κοινωνήσαντα τὰ πορθμία. Ερ. νῦν οὖν ἐγὼ εὐχήσομαι, τὰ δεινότατα γενέσθαι, ἵνα σὺ ἀπὸ τούτων ἀπολαύσῃς. Χά. οὐκ ἔστιν ἄλλως πορεῖν. νῦν δ' ἐλίγοι τινες ἐφοιτῶσι ἡμῖν. εἰρήνη γὰρ. Ερμ. ἀμείνων ἔστι, καὶ ἡμῖν πορευτέον [illegible] ἀλλ' οἱ μὲν πολλοὶ [illegible] ἀνδρῶν, εὐθυμοῦντες πάντες, καὶ ἀνάπλεω, καὶ φαιδροὶ τὴν πολλοὶ νῦν δ' ἐν φθορᾷ τῶν υἱῶν ἢ παιδὶς ἀπεθανόν, ἢ νῦν δὲ γυναικὸς, ἢ τινος φίλου ἀφωλκίας τινὸς, καὶ τὰ σήματα ἀφεῖ δὲ ἀπεκτίνει, καὶ ἀρρωστοῦν, ὁ δ' ἐμπεπλεκτο-

Plurimi

μένος

βάνοις. εἰ δὲ πλοῦτοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, οὐ δίκαιοι. Χάρων γὰρ πενιχρὸν τὰ τοιαῦτα. Ερ. ἐκεῖνο εἰ δ' ἐγὼ δίξαιμι σοῦ ἀμφισβητοῦντος, πόρρω ἀπαντᾶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Πλούτων καὶ περὶ Ερμοῦ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτη, ᾧ παῖδες μὲν οὐ εἰσίν, εἰ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, παρατεκμαίρομαι; Ερ. ναὶ, τὸν σεσωρευκότα φής.. τί οὖν; Πλού. ἐκεῖνον μὲν ὦ Ερμῆ φλυαρεῖν ἐκεῖνον ἐπὶ τοῖς ὑπερφύσι ἐπιθυμεῖν, ἃ βιβλιωνᾷ, ἐπιμορφάζας ἄλλα τοιαῦτα, ἵν' εἴπῃς, περὶ ἑτέρου. τοὺς δὲ ἐμοὶ λιπαίνοντας αὐτὸν, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δημώνα, καὶ τοὺς ἄλλους κολακεύοντας ἐφεξῆς ἅπαντας. Ερμ. ἄτοπον οὐ δίκαιον τὸ ποιοῦντες. Πλο. ἐκεῖνον, ἀλλὰ λιπαρέστατον. ὅτι γὰρ ἐκεῖνοι πάθοιτο, οὐδενὶ ἀποδοκεῖ εἶναι ἔνοχον; ὃ τ' ἐκεῖνον αὐτὸν ποιοῦντες, οὐδὲν προσήκοντες. ὃ δ' ἐμὸν πλούτου ἐστὶ μακρότατον, ἔτι καὶ τοιοῦτο ἐνχόμενοι, ἅμα τῷ θανάτῳ

Plutonis & Mercurij.

Senem ne nosti, ilium aiunt omnino cõfectum dico, Eucratem diuitem, cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quàm quinquaginta millia. Merc. Noui, Sicyonium illum dicis. Sed quid posteà? Plu. Viuere illum quidẽ, Mercuri sine, ultra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidẽ accumulatis, si modo possibile sit, atq; etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentẽ, & Damonem, & cæteros abripe huc ordine omnes. Mer. Æqui absurdum hoc uideri queat. Plu. Haudquaquam, imò iustissimũ. Quam enim ob causam illi adeo optãt illum mori? nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cùm talia precantur, tamen obseruant & colunt

manifeste utique illum. Ac quae ego tecum illo, apud se consulentem nemo ignorat, tamen sim crificatus sese promittunt, si consulegat denuo, & in summa, quae amaulanditra uo illo ū hominum est. Quamob. cum ipse qui cum immortalis sit, illi autem pre ipso abeant, frustra bianter. Mer. Ridiculo patietur, scelerata cum sint. Deo tamen & ille admo in sunt circumducit illos, & sic sciemuni, & in summa semper moriturorum similis, multo eam illos magis eligunt quisquam locum. Facuerunt hereditate mea se liberis sfiunt, uitam & mam beatam secum ipsi studio praecipiunt. Plu. Prouide ipse exuta senectute, quemadmodum solus ille, in iuuenem vertat. Illi autem in ipse media sic diuitiis illis, quae sipe hominum spectatis, desiderabeant tam huc, malimatem mortui. Mer. Alias res curva, Pluto, iam enim accersam ibi illos, alium super alium ordine, septem autem, et mortuum. Plu. Deducas huc. Ille autem mittat singulos praesentes exsenectutem in adolescentem conuersus.

σιν ἐν γε τῷ φανερῷ. καὶ νεκρὸν ὄντα, ἃ μὴ βουλόμενοι τοῖς πρέσβεσι. ὅτοιμοι δὲ ἡμῶν ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαίωσι καὶ ὅλως, πολλὰ τὴν ἡ λοιδορία τῶν ἀνθρώπων διὰ ταῦτα, ἡ μὲν ἐγὼ ἀδύνατον. εἰ δὲ, προκαταστήσαν αὐτοῦ μέτρον ἐπιχειρεῖν. Ἐξ γὰρ ἀεὶ τοῦτο, πανάρχοι ἔντες. πολλὰ ἐμοὶ ὑπ' μὲν ἀκρόνυκτοι αὐτοὺς, καὶ λαμπῆσι. καὶ ὅλως, ἀεὶ θάνατοι ἐκεῖνοι, ἔρχεται τῶν μαλλον τῶν νεκρῶν. εἰ δὲ, κλῆρον τῶν λοιπῶν ἐν ὄψεσι διαφερόντων, ἐκεῖνοι ἀπολαύσεν μακαρίαν τῷ ἑαυτοὺς τιθέντες. Πλοῦ. οὐκοῦν ἡ μὲν ἀποδυσάμενος καὶ ἐν γήρας ὑπερῴ. ἐλθὼν ἀνήβησον. εἰ δὲ ἀπὸ μόνων τῶν ἐλπίδων τῶν ἀνθρωπολαθόντα πλούτου ἀπολιπόντες, ἐκείνοσον ἐλπίσαν καὶ ἐλπίδας ἀπολαύσεν. Ἐξ ἀμίλλησιν ἐν ἐλεύθερον. μετὰ πλόβοσμα γὰρ σε ἤδη σὺν τοῖς ἐκεῖ ἀναγεῖν. ἀπὸ δὲ εἰμὶ ἐστι. Πλοῦ. ἐκκαθαρεῖ. ἡ δὲ ἀναμφίβολα ἐκάστοις, ἀποτίθεμαι καὶ ἀδὴ πρεσβύτερος νεανίσκος.*

Τὸν

Τὸν

Τερψίωνος καὶ Πλουτώνος.

Τοῦτο ὦ Πλούτων δίκαιον, καὶ μὴν τεθνεώτα φιάλοντα ἐπαγγεγνότα, τὸν δὲ τοῦ ἐνεφύκοντα γέροντα θανάσιμον ζῆν ἔτι; Πλ. δικαιότατον μὲν οὖν ὦ Τερψίων, εἰ γὰρ καὶ μὴ ζῶ, μηδένα σύχομαι ἀποθανεῖν φίλων. σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπιβουλεύεις αὐτῷ, προσιμείνων τὸν ἐλεύθερον. Τερ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν ἀπολαύσαντα, ἀπαλλάττειν τοῦ βίου, πολυανθρωπήσαντα τοῖς υἱοῖς; Πλουτ. ἀλλὰ ὦ Τερψίων νεμεσητέα, τὸν μηδὲν τῷ πλούτῳ χρήσασθαι ἀπολαύσαντα, πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἡ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. Τερ. εὐνοῶ τοιούτῳ αἰτιώματι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἑξῆς πάντως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον. καὶ μετὰ τοῦτον, ἕτερον καὶ τῷ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν. ἀναστρέφεσθαι δὲ μαλακῶς, μηδὲ ζῆν μὴ τὸν ἐπιγεγενημένον, ἰδόντας τρεῖς ἔτι λειπομένους ἐχον-

Terpsionis & Plutonis.

Iustum ne hoc est ô Pluto, me quidem è uita obijsse, triginta cum sim annorum, Thucritum uero senem septuagenarium, & ultrà, adhuc uiuere? Pluto. Iustissimum quidem ô Terpsio. Nam & si ipse uiuis, certè ad nullius tamen mortem affectus est, tu uero omni tempore illius hereditatem expectans, eum mori auidissime cupiebas. Terpsio. Nonne opus fuerat, quum senex sit, neque usq; de cætero suis uti diuitijs, locum dare iuuenibus? Plut. Nouas ô Terpsio statuis leges, quum ad uoluptatem diuitijs uti nequeat, ipse sum è uita decessere. Aliter autem & Parca & natura statuisse uidetur. Terpsio. Proinde hanc ob huiuscemodi accusso ordinem, decebat enim has res successione gradus que fieri, senem primo, deinde qui in ea ætate sequeretur mori. Haudquaquam autem exercere, aut uiuere, qui senectute decrepitus esset, quum tres duntaxat denuo habeat,

habeat, cui uix deseruiunt oculi, sed curuatus à quatuor famulis reducitur, de quarentes naseos, hippos q; oculos habens, nihil denique uoluptatis deguslans, haud aliter existens, quàm animatum quoddam sepulchrum, ab ipsa iuuentute derisum. Et certè à moriopti mos atque robustissimos adolescentes. Nam hoc perinde esse uideatur, ac si flamma fursum deferantur. Aut fatum sane necesse fore, et quando senum quilibet obituus esset, ne quos, prouti ei mos est, fallerent. Nunc uerò illud accidit, quod proueribio dici solet. Quadrigas bouem sepissimè ducit. Plato. Hæc quidem ô Tersippe prudentius fiunt, quàm ubi prostrò ludi uidentur. Verum cur uos quid passi estis? quod rebus lætis gaudetis, cum penitus, filiis orbatis, uosmet tantopere in adoptionem traditis, quamdiu in uiuisum adiuuati, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis superiacum iam. Nam quanto uos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos uos mori cõtingat. Ego enim nouã quandam artem in mea

ἔχοντα, μόγις ἐρῶντα, εἰκότως τοῦ βίου ἐπιλελυμένα, καρίσας μὲν τὼ ὄμματα, λάμπας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς μιμούμενα, κλαυμάτων δὲ ἀδόντα, ἡμιψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν υἱῶν κατακλαόμενον, ἀποθνήσκειν δὲ μελλήσαντα, καὶ ἐξομωμοσμένον τελευτᾶν. οὐ γὰρ ἀστεῖον τὴν τελευταίαν ἡμῖν ἢ τὸν πλουτᾶν ἐπιθυμεῖν χρόνον, καὶ τὸν καὶ τὸν ἐξιστάναι τῶν γεγονότων ἕκαστον, ἵνα μὴ μάτην κὰν ἴδοις ἐξαπατώμενον. νῦν δὲ τὸ μὲν πρόσωπον, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφεύγει. Πλατ. ταῦτα μὲν ὦ Τερψίππε πολὺ συνετώτερα γίνεται, ὅπερ εἰκὸς ἐστί. καὶ ὑμᾶς δὲ τί πάσχειν, ἀλλοφρίους ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς κτίσμασι τῶν γονέων ἀπιστεῖτε, οἵτινες αὐτοὺς; τοιγαροῦν γίνεται ἐφλισκάνετε, πρὶν ἰδεῖν ὑμᾶς ἐκτεθεῖσι. καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμᾶς ἕκαστος ἀποθανεῖν εὔχεται, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. ἐκεῖνο γὰρ τοῦτο τοῦ χρυσοῦ ἐπιγράφει.

ματι, γεραῶν καὶ γραῶν
τῶν ὁρῶντες. καὶ μάλιστα,
ἢν ἄτεκνοι ὦσιν. εἰ δὲ ἔνιοι
εἰσι, ὑμῶν κήδονται. λοιπόν τοι,
πολλοὶ ἤδη τῶν ὁρωμένων
φιλοῦντες ὑμῶν τὸν πατέρα τοῦ ἔρωτος, ὃν καὶ τύ-
χοιεν παῖδας ἔχοντες, μισοῦσιν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς
καὶ αὐτοὶ ὁρῶντας ἔχοιεν.
ἐν τοῖς δεινοῖς, ἀπολλύμεθα μὴν εἰ πάν-
τα λεληθότες ἔσμεν. ἐὰν δὲ, πάντες, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ
ἔστι δίκαιον, λεγόντων πάντων. εἰ δὲ, ἀπαρνοῦνται τοὺς
ἀλόντας, ἀπωμνύντες.
Τρυφ. ἀλλὰ τοῦτο φής. ἐμοὶ γοῦν θεῶν καὶ πόσα
μετέφαγον, ἀεὶ τιθηνούμενος καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἐκαθήμην, ἀγκαλίδας τε
ἐπὶ τῶν μαστῶν ἐκαθεύδον, ἐξ οὗ γε τὸν πατέρα τοῦ ἔρωτος ἐκεῖνον εἰδέναι καὶ ἐπιβάσαν αὐτὸν ἐπὶ σφῶ, εἰ
πεμπτόν τι πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό με εἰ κύτρα
γαστὴρ μεγαλοδωρίᾳ. καὶ
τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων,
ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν
ἕκαστα, καὶ διατάττων. τοῦ-
τα γὰρ μοι καὶ τὸ ἀπόθανεῖν
μάλιστα γίγνεται, ἀγρυπνία,
καὶ

medium adducitis, aniculas atq; decrepitos cũ amatis, praesertim quidem si liberis sint orbati, qui uero liberos habẽt, illorum uobis non est cura. Atq; ex ijs qui amantur plurimi, minime uestri ignari sunt, etiãsi ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulãt, ut & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamẽto exclusis, q̃ munera diutissime obtulerũt, liberi, sicuti profecto dignũ est, oẽm eorũ substãtiã consequuntur, at illi tristitia affecti, suaq; spe delusi, dẽtibus fremũt. Ter. Omnia haec uera sunt, quae de me & Tuo filio aiunt. Quantũ enim meorũ ille seuorauit, quũ semper cũ mori putarẽ. Ac quoties ad eũ ingrediebar, gemendo, & internũ quiddã, perinde atq; ex ouo pullus aliquis immaturus, stridẽdo aegritudinem simulabat. Vnde quanto citius eum ad sepulchrũ duci existimabã, tanto plus illi donorum mittebam, ut ne ij, qui amore concurrebant, muneribus me praeclaris uincerẽt. Plorumq; etiam pra nimia sollicitudine in somnis iacebam, singula enumerãs, ac unumquidq; disponens. Eáque etiam causa interitus mihi fuit, cura

& uigilia

& uigilia. Ille autem deglutito hoc illectamento meo tanto, adstitit mihi, quando sepeliebar paulo ante, irridens. Plu. Euge ô Tucrite, diutissimè uiuas, una & diuitijs abundans, & huiusmodi homines deridens, neq; prius morieris, quàm hos bliditores cunctos praemiseris. Terp. Hoc quidem ô Pluto perjucundum mihi foret, si ante Tucritum Charicles uita decederet. Plu. Bono animo sis ô Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum praecedent, suis ipsorum curis confecti. Terp. Haec ego summopere laudo, ô Tucrite diutissime uiuas.

Zenophantis & Callidemidis.

At tu Callidemides, quo pacto interiisti? Nã ipse quidem non dũ Dinia praesitus cum essem, immodica ingurgitatione praefocatus fuerim, nosti, aderas enim morienti. Cal. Ita ô Zenophantes. Porrò mihi nouum quiddam atque inopinatum accidit. Non ubi quoque notus est Praxodorus ille senex. Zenophan. Orbum illum dicis, ac diuitem, apud quem te assiduè uersari conspiciebam? Cal.

καὶ φρυττίαθε. ὁ δὲ τοσοῦτόν μοι δελεαρ καταπιὼν, ἐφιστήκει θαπτομένῳ πρώην ἐπιγελῶν. Πλούτων ὦ Θευκρίτε, ἡδὺς ἐπιμόνιστον, πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν. μὴ δὲ πρότερον γε τεθνάσεις, ἢ προπέμψῃς πάντας τοὺς βλάπτας. Τερ. τοῦτο μὲν ὦ πλούτων καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἂν ἦν, εἰ καὶ Χαρικλῆς προτεθνήξεται Θευκρίτου. Πλ. θάρρει ὦ Τερψίων. καὶ Φείδων γε, καὶ Μελανθὶς, καὶ ἅπαντες, προελθόντες αὐτοῦ ὑπὸ τῶν αὐτῶν φροντίδων. Τερ. ἐπαινῶ τοῦτο. ἡδὺς ἐπιμόνιστον ὦ Θευκρίτου.

Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδήμιδος.

Σὺ δὲ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπεθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ, ἔτι πάρεσιν ὢν Δεινίου, πλησθεὶς τὸ ἐπιτυμβίον, ἀπεπνίγην, οἶδα. πάρος γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. ναὶ ὦ Ζηνόφαντε. τὸ δὲ νῦν, παράδοξόν τι γίνεται. οἶδα γὰρ ἔγωγε οὐ πόρρω Πραόδωρον τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃν σὺ τὰ πολλὰ ἔλεγες σωιόντα; Καλ.

Καλ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεραπεύομεν, ὑπισχνούμενοι καὶ ἡμεῖς πλουσιώτατοι γενέσθαι, ἐπὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐλθεῖν ἐπιγένοιτο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ἐγήρασεν ἐκεῖνος, κατεσκευάσαμεν τινὰ δόλον ἐπὶ τὸν ἐκεῖνον ὀλεθρον. πρᾶγμα γὰρ φάρμακον, εἰς τὸν οἰνοχόον, ἐπαλεῖν τάχιστα ὁ Πτολεμαῖος καὶ αἰτήσας πιεῖν, πίνει δ' ἐπειδὴ, βαθυτέρον ἐμβαλὼν τὸν κύλικα, ἕτοιμον ἔχει αὐτὸ, καὶ ἐπιδείξαι αὐτῷ εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. Ζην. Τί οὖν ἐγένετο; πολὺ γὰρ τι παράλογον ἐοικας. Καλ. ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἥκομεν, ἀνὴρ ἐλθὼν μεθυστικὸν κύλικα ἕτοιμον ἔχων, τὸν μὲν τῷ Πτολεμαίῳ τὸν ἔχοντα τὸ φάρμακον, τὸν δ' ἐνέχει ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκοῦν ἔπιον, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτολεμαίῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπιδείξας. εἶτα ἐμὲ μὲν, ἐπίνω. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐπιτάττω ἐκείνῳ, ὑποβαλεῖν καὶ αὐτὸ ἐκείνου πιεῖν. τί τοῦτο γελᾷς ὦ Ζηνοφάνες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐπαίειν αὐτὸ ἐπι-

Cal. Illum semper captabam, colebamq́ , id mihi pollicens fore , ut meo bono quampiurnum moreretur. Verum quum ea res in longum proferretur, sene uidelicet, uel ultra Tithonios annos uiuente, compendiarium quandam excogitauimus, qua ad hereditatem peruenirem. Siquidem empto meo ueneno, pocillatori persuaseram, ut simulatq́ Ptolemaeus potum posceret , bibebat autem prolixius , praesentius in calicem inijceret , haberetq́ in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam , me illum manumissurum. Zeno. Quid igitur accidit ? nam inopinatū quiddā narraturus mihi uideris. Cal. Vbi iam loti uenissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptolemaeo cui uenenum erat additum , altero mihi nescio quo modo errans, mihi ueneni, Ptolemaeo porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus bumi porrectim stratus sum , suppositiium uidelicet illius loco funus. Quid hoc Rides Zenophanes ? Atqui non conuenit amici malis illudere.

dere. Z. Rideo, profectò, nā elegā ter ac lepidè tibi hæc res euenit. Porrò senex ille, qd interim C. Primū ad casum subitū atq; inexpectatū sanè cōturbatus ē. Deinde simul atque intellexit, id qd̄ accidisset, puta pocillatoris errore factū, risit & ipse. Z. Rectè sanè. Tametsi non operæ fuit ad cōpendium illud discere, si quidem uenisset tibi populari, uulgatæq; uia, tutius certius q̄, etiamsi paulò serius.

Cnemonis & Damippi.

Hoc illud ē q̄ uulgo dici cōsueuit, Hinulus leonē. D. Quid istuc est, quod tecū stomachare Cnemō? C. Quid stomachet rogas? E. qdē hæc ediē relinquendā præter cōsuetudinē, uidelicet ab illo deluso miser, ijs quos maxime mea cupiebā habere, præteritis. D. Sed istuc quinā euenit? C. Hermolaūs hic illū diuitē, cū orbus esset, imminēte morte capiebā, assidens atq; inseruiens. Nēpe ille grauissimū officiū meum admittebat. At interim illud quod mihi uisum est scitū, consultumq;, ut testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum meārū in solidum hæredem instituerem, nimirum ut ille nisi sim ipse facere, meo

ἐπηγλαΐζω, Ζη. ἀρέσκει γάρ σοι καὶ ἡμῖν ἅπαντες. Κν. γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦτα; Κλ. πρῶτον μὲν ἐπιτιμᾷ ὅτι πρὸς τὸ ἀρχαῖον. ἀτοπωτάτου εἶναι τὸ γιγνόμενον, ἐγέλασε καὶ αὐτός. οὐδὲ γὰρ ἐν ἀνοχῇ ἐγένετο. Ζη. πολὺ ἀλλ' οὐδὲν τῶν ἐπιτιμωμένων ἐκφεύγει. ὅτι γὰρ καὶ ἐν ἀνοχῇ διὰ τὸ πολὺ φέρειν ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ φθάσειν. Φ & Ω.

Κνημῶν & καὶ Δάμιππος.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, ὃν βρὲν τὸν λέοντα. Δα. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμων; Κνη. πῶς οὐ χρή με, τί ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀποστερῶ καταλείπων, καταστρεφόμενος τὸν ἀνθρωπον, ὃν μάλιστα ἐθέλω τὰ ἐμὰ, παραλιπών. Δα. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνη. ἐγὼ λαβὼν τὸν γέρον πλουσιώτατον ὄντα, ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ. λάθρᾳ & οὐκ ἀκριβῶς τοῦ θεραπεύειν ἐπεμελόμην. ἐλέγξαι δὲ μοι καὶ σφῷν τοῦτ' ἔνεστι, διδάσκαλοι τοῦ φαύλου, ἐν τῷ ἐκείνου καταλείπω τὰ πάντα, ὡς λάθρᾳ & κλάσας, ἢ τὸ αὐτὸ

ὅτῳ πράξαι. Δα. τί οὖν ἐκεῖνος; Κνή. ὅ,τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐν τῇ διαθήκῃ τοῖς ἐν τῇ Λιαθήκῃ, οὐκ οἶδα. τὰ γοῦν ἄφνω ἀπόλωλεν, τὸ τοῦς μὴ ἐκπεσόντος, καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰ ἐμά, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἔγχυτρον τῷ ἁλιεῖ συν κατεσκάσας. Δα. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἄθλιον. ὥστε σόφισμα λαβὼν σαυτῷ συνεθήκας. Κνή. οἰμώζω τοιγαρεῦ.

Σιμυλος καὶ Πολύστρατος.

Σιμ. Νῦν πάνυ ὁ Πολύστρατος κεῖνος παρ' ὑμᾶς, ἐπεὶ εἰμὶ μὲν πολὺ ἀπεσπουδασμένος τῶν ἐκεῖ βιβλιακῶν. Πολυ. ἐκεῖνος δὲ τοῖς ἐνοικοῦσι ὁ Σιμυλε. Σι. πῶς δὴ τὰ μετ' ἐκεῖνα τῶν ἐμῶν φίλτατε; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντα ἐστὶ, ἀπεθανον. Πο. ἐπιφρόνιμε, ἐκεῖνα μὲν τὰ τοῦ δέξῃ. Σι. πάνδεξον. εἰ γέρων τις, καὶ ἀσθενὴς, ἀτιμώτατός τε προσέτι, ἀλλοτριοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐλύετο. Πολυ. τὰ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἐδυνάμην. ἔτι καὶ νεανίσκος ἐρᾶσθαι ἔστιν ὅτε πολλοί, καὶ γυναῖκας ἐρρίπτατο, καὶ

provocatus exemplo. Dam. Ad quid tandē illet Cnc. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Cateru ego repēte atq; insperato è uita decessi, et ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter auulso. Dam. Imò non escam modò cum hamo, quin etiam te quoq; piscatorē simul abstulit. Itaque technam istam, in tuum ipsius capue struxeras. Cnc. Sic apparet, idq; adeo deploro.

Simyli & Polistrati.

Venisti tandē & tu Polystrate ad nos, quam annos ui ne haud multò pauciores cēsu opinor. Pol. Nonaginta octo Simyle. Sim. Sed quinam tāgitur istos annos egisti, quibus mihi fuerat superstes? Nam ipse perij ac fermè septuagenario. Pol. Quidni suauissimè profectò, etiamsi hoc mirum ubi uideatur. Sim. Mirum uero sane quidem ubi primū senui, deinde inualido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in uita iucundi? Pol. Principio nihil erat quod non possem, praeterea pueri formosi complures adiacerant, cum mulieres mihi libenter,

uiguēt, minū mirē fragilē, postremo mēsa ut Sicuis illis lautiores. S. Nouas nutrias, nūquā se plane sordidū ac pauperū esse sciebā. P. Quid? quin praeclare ex alienis arcis opes mihi iuuescebāt. I. Ū ad hanc opinionē plurimi mortales ad pores meas uēiebāt, simulq; ex oriēte mere, q̄ terrarū ubiuis pulcherrimae repiūtur munera reponebātur. S. Nū me desideratio repētē fecisti. P. Minime, ac ū amātes habebā innumeros. S. Ni prius iam nōnisi ere tū ne amātes, cum eius natu eū esses, uix q̄ ubi dentes superessent quatuor? P. Habebā. Iouē eqdē optimatē ciuitatis, cūq; esse tum senex ū ad amus, sicuti uides, praeter oculi ppens crūā ac senio caecutiens, postremo uerib. maceris, tamen cupiditātē mihi mycenicēnā deo uetus felix uideretur quēādmodū affexit. Ē modo. S. Ita quo q̄ quēādmodū? P. Ille. Venere ē aliquā e Chio transuectū, ac ob id operā tibi illa dederit rursum ad iuuentā redire, ac denuo formosum atq; amabilem fieri? Pol. Haudquaquam, quin magis quā ab is essem quālem dixi, tamen supra modū adamabar. Sim. Aenigmata nunc as. P. Ait qui

ἡδὺ μῦρα, καὶ οἶνον ἀνθοσμίαν, καὶ φρυγανίας τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σι. ἀλλὰ τοῦτο, οὐ γὰρ σε πάνυ φαλακρὸν ὑπόπτευον. Πολυ. ἀλλ' ὑπῆρξε μοι ὁ γενναῖος παρ' ἄλλων τοιαῦτα. καὶ ἐν τῷ μὲν πολὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μόλις πολλοί. μετὰ δὲ, πανταχόθεν μοι δῶρα προσῆγον, ἃ πάντα χῦσε τῆς γυναικὸς ἐκείνης. Σι. νυμφεύσας ὁ Πολύφρων σε; Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἀφεστὼς ἔχων μυρίους. Σι. ἐγκλεῖστα. ἀφεστὰς οὐ τολμῶν ὤν, ἐλέγετο τοιαῦτα ἔχων; Πολυ. ἐκ δὲ τοῦ ἀρίστου γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γὰρ ἐρᾶν, καὶ φιλεῖν ἐδόκει ἐμὲ ἐρᾶν ὄντα, καὶ λιμώττειν πρόσεστι, καὶ ἀναφρόδιτον εἶναι. καὶ μεθ' ἡμέρας ἐν αἰτίᾳ. ἔν τινι δὲ καὶ μόνον προσέβλεψε. Σι. μῶν καὶ οὐ τινα ἀπὸ τῆς ἐκείνου τῶν ἀφεδρίτων ἐν Χίῳ ἀπεστάλθαι, ἵνα σοι δῷ μόνον τὸν ἥλιον ἰδεῖν, καὶ πάλιν σὲ νεαρὸν, καὶ ἀξίωμα φέρειν; Πολυ. οὐκ ἀλλὰ τοιοῦτόν τι, παρεπόθουν δὲ. Σι. αἰνίγματα λέγεις. Πολυ. καὶ

καὶ μὴν πρόλαλός γε ἐ ἐκεῖνος ἀνὴρ πάλαι ὤν, ἐ περὶ τοῦ ἀνεψιοῦ καὶ πλουσίου γράφοντας. Σι. νυνὶ μὲν τοῦτο τὸ δέλτα ὑπόκυμα, ἵν' παρὰ τὴν χρυσῆν Ἀφροδίτης ἴω. Πολυ. ἀτὰρ ἀκούσας, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐρωτικῶν ἀπελάλαυκα, μανεὶς προσκυνοῦμὴν ἐπ' αὐτῶν. καὶ ἐθαυμάζομὴν ἐν πολλάκις, καὶ ἀπιστεῖν αὐτῶν τοῖς ὠτοῖς ἐπιστεύομὴν ἐμαλλόντο, καὶ ἀλλήλους ἐπεφιλοῦντο ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς φιλοτιμίᾳ. Σι. τί δ' ἐκεῖ, τῶν ἐβουλεύσω περὶ τῶν λεγομένων; Πολυ. δὲ τὸ φανερὸν μὴ ἐκκόψειν αὐτὸν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἠξίουν. ἐκ δ' ἐπίστευτι, καὶ λοιδορούντικώτερον παρεκελεύοντο ἐκκόψαι. ἄλλας δὲ τὰς ἀληθῶς διαθήκας ἐκείνας ἔχων, λαβὼν λιπεῖν, εἰμὴ ἐκείνῳ ἅπασι φράσας. Σι. τί δὲ εἰ τοιαῦτα τὸν κληρονόμον ἴσχεν; ἢ πεν τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; Πολυ. ἐ μὲν δὴ, ἀλλὰ νεώτατόν τινα τῶν μαμμακίων τῆς ἀγκάλης φύγα. Σι. ἀμφὶ πόσα ἔτη ὁ Πολύστρατος; Πολυ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Σι. ὅλη μαν-

Aequinoctialis est hic amor, cũ uulgo sit frequẽs, nẗq; erga senes orbos diuites. Sim. Nunc tua forma unde tibi plecta fuerit intelligo uir egregie, nimirũ ab aureo illo Venere. Pol. Verũtamẽ nõ parũ multas cõmoditates ab amãtibus tuli, Simyle, propemodũ etiã adoratus ab illis. Porrò sæpius etiã quasi procax illis illudebãs, excludẽs interdũ nõnullos eorũ, interim illi inter sese decertabãt, & in ambiẽdis primis apud me partibus, aliũ alius anteire nitebatur. Si. Sed age de facultatibus tuis qd tandẽ statuerat Pol. Palã quidem affirmabant, me uniquẽque illorum reliqtũ hæredem, idq; illi quũ crederent futurum, certatim se quisq; obsequentiorem atq; adulãtiorẽ præbebat. Cæterum alteras illas ueras tabulas, quas apud me seruauram, reliqui, in quibus omnes illos plorare iussi. Sim. Ac postremæ illæ tabulæ quæ pronunciabant hæredem tuum è cognatis quempiam? Pol. Nõ per Iouem, imò nouitium quendã ex formosis illis adolescentulis, natione Phrygem. Sim. Quot annos natum Polystratet Pollux. Viginti ferme. Sim. Iam

intelligo, quibus obsequijs ille te demeruerit. Pol. *Atqui mē multo illis dignior qui scribereturhæres, etiāsi Barbarus erat ac perditus, quē iam ipsi etiā optimates coluerant.* Ch. *Is igitur mihi extitit hæres, iamq; inter patricios numeratur, subrasoauento, barbaroq; cultu ac lingua, quin etiā Codro generosiorem, Nireo formosiorē, Vlysse prudentiorē esse prædicant.* Sim. *Non laboro, ut Græciæ sit imperator, si liber, modo ne illi potiantur hæreditate.*

Charon, Mercurius, Mercui, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damasias, Philosophus, Rhetor.

Audite quæ loco smerernostra. Ego dē parua ē nobis, quē ad modū uidetis, et cariosa nauicula, et quæ undiq; pluit, quē si in alterā partē se inclinarit, planè submersa peribit, atq; uestrū iam multi simul cōfluunt, et singuli plurimas sarcinas adferūt. Quē si cū his nauiculā cōscenderitis, uereor ne postea uos facti pœniteat, maximè uero eos, qui nan di junt imperiti. Mor. *Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus?* Char. *Ego uobis dicam, nudos uos ingre*

μανθάνω, ἃ τινὰ σοι ἐκεῖνοι ἐχαρίσαντο. Πλου. Πολὺ ἀλλὰ πολὺ ἐκείνου ἀξιώτερος ἦν γενέσθαι, ἢ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ἀγροῖκος. ἐν ᾧ δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ κρίνοντες θαυμάζουσιν. ἐκεῖνον τοίνυν ἐκλεγόμενοί με, καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις κατεῖμεν, ὑπεξυρημένον μὲν τὸν γένειον, καὶ βαρβαρίζοντα. Κόδρου δὲ εὐγενέστερον, καὶ Νιρέως καλλίονα, καὶ Ὀδυσσέως συνετώτερον λέγουσι καὶ ἑλληνικόν, ἢ δικαίως ἐκείνῳ μὲν ἐλπιζόμενοι τὴν βασιλείαν.

Χάρων καὶ Ἑρμῆς.

Ἀκούσατε οὖν ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, τὸ σκάφιδιον, καὶ σαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ πολλά, καὶ ἂν ἅπαξ τὸ ἕτερον μέρος κλιθῇ, παντελῶς ἀπόλλυται. ὑμεῖς δὲ, τοσοῦτοι ἅμα ὄντες, πολλὰ ἐπιφορήματα ἔχετε. ἂν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῶμεν, δεδιὰ μὴ ὕστερον μετανοήσετε. καὶ μάλιστα ἐπειδὴ νῦν οὐκ ἐπίστασθε. Ν. πῶς ἂν ποιήσαντες, ἀνελπίστως; Χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐμβαίνετε

βαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ τοῦ σώματος πάντα ἀφεῖναι τῇ κλίνῃ. μόνοις γὰρ οὕτω καὶ οὕτω δέξεται ὑμᾶς τὸ πλοῖον. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μόνον τὸ ἀπὸ τούτου μαθόντα προσέχειν τὸν νοῦν, ἐς οὗ μὴ ψιλὸς ᾖς, καὶ τὰς κύκλας ὑπερφέρειν, ἀπιόντας. παρὰ δὲ τὴν ἀναβάθραν ἵστασο, διαγιγνώσκων κἀκείνους, καὶ ἀναλαμβάνων, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. Ἑρμῆς. καὶ οὗτος πολλοστός. οὗτος δὲ τίς ἐστι; Με. Μένιππος ἐγώ. ἀλλ' ἰδοὺ ἐπιτίθεμαι τῷ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον, ὃν τῇ λίμνῃ ἀπορρίψων, ἀφαιρούμενος ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπιστήσοντι ἄνω ἔχω. ὁ δὲ κωμῳδὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; Χαρ. Χαρμόλεως ὁ κωμῳδοποιός, ἱππόμορφος, οὐ τὸ φῦλον λιτάλαιστον ὤν. Ἑρμ. ἀπόλυε τὴν χαρωνὴν τὸ κυκλῶν, καὶ τὰ χάλκεα κόθορνα φίλει, καὶ τὴν λίμνην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπίδημα, καὶ τὸ ἄγμα

ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in litore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos navicula. Tibi vero Mercuri deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & suo pellectilem abiecerit. Itque ad ipsas scalas et statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. Mercurius. Rectè dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? Menippus. Ego Menippus sum. Ecce autem pertam & baculum in proludem abieci, verum rectè feci, qui pallium non acceperim. Mercurius. Ingredere ô Menippe vir optime, primumque apud gubernatorem manus, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes possis intueri. Verum qui ille est cornutus est Chiron. Chiron? Mercurius non ille auctor, cui osculum unum duobus talentis constitit. Mercurius. Exue igitur istam pulchritudinem, & calceum cum osculis, istam etiam densam comam, & genarum ruborem, adeóque

tonam cui? Bene se res habet, expeditus es, ingredere nunc. Quis uero ille est purpuratus et diademate praecinctus, grauitatem quadam praeferens? Quis est? Lamp. Lampichus sum Gloctã tyrannus. Mer. Quid igitur cum tot sarcinis uenis? Lit. An ne nudum aliquem conuenisti tyrannũ? Mercur. Nequaquam tyrannũ, sed mortuum, atque deponentem. Lam. Ecce abieci diuitias. Merc. Sed superbiam ô Lampiche & saltem etiam deposita, nam ista sine nauicula ceuinoci bent, uehementer grauabunt eum. Lam. Igitur sine ut diademate habeam saltem & stragulum. Merc. Nequaquam, imò & hac relinquito. Lamp. Sit ita. Quid praeterea uis? Nam omnia, ut uides, abieci. Merc. Crudelitatem etiam, & amentiam, & uiolentiam, & iracundiam, atque his similia depone. Lampichus. Ecce nudus sum. Mercurius. Ingredere nunc. Tu uerò pinguis admodum & carnosus quis es? Damasius. Damasius ego sum athleta. Mercurius. Certè, uideris ille esse, scio enim te saepe in palestris à me uisum. Da-

Δημα ἀπεν. ἴχε λαμπῶς. εὖ-
γε & ἀ, ἐπίβαινε ἤδη. ὁ δὲ
τὴν πορφύρα ἐνεστὶ, καὶ
τὸ διάδημα, βλοκτῆρ,
τὶς ἂν τυγχάνεις; Λά. Λάμ-
πιχος, Γλόκτ τύραννος.
Ερ. τί οὖν ὦ Λάμπιχε τοσαῦ-
τα ἴχων πορεύῃ; Λάμ. τί οὖν
ἴχω ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἄν-
θρωπον τύραννον εἶδες; Ερμ.
τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νε-
κρὸν δὲ μάλα. ὅστις ἀπο-
θνήσκοντα. Λάμ. ἀπέθανον ὁ
πλοῦτος ἀπιέναι. Ἑρμ.
καὶ τὸν τύραν ἀπιέναι
ὦ Λάμπιχε, καὶ τὸν τρυφῶ-
τα. βαρήσει γὰρ τὸ περι-
θέμενον, συνεμπόδιον. Λά-
μπιχος ἀλλὰ τὸ διάδημα
ἐάσον μοι ἔχειν. καὶ τὸν ἐ-
ρυθρίδα. Ερμ. οὐδαμῶς, ἀλ-
λὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λάμ-
πιχος. τί τι, πάντα γὰρ ἀ-
φῆκα ἃ εἶχον. Ἑρμ. καὶ τὸν
ἐμέτατα, καὶ τὸν ὀργὴν,
καὶ τὸν ὕβριν, καὶ τὸν ἐρ-
γὸν, καὶ ταῦτα ἄφες. Λάμ-
πιχος ἰδοὺ σοι, ψιλός εἰμι. Ερμ.
ἐμβαῖνε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς,
ὁ πολὺς χρυσὸς, τίς
εἶ; Δα. Δαμασίας ἀθλη-
τής. Ερμ. ναὶ σε. εἶδα
γὰρ σε, πολλάκις ἐν ταῖς
παλαίσραις ἰδών. Δα.

Δα

ναὶ ὦ Ἑρμῆ. ἀλλὰ παρά-
δειξαί μ' γυμνὸν ὄντα. Ἑρμ.
οὐ γυμνὸν ἀφίλτατε, πολλοὺ-
τους σαρκας περιβεβλημέ-
νον, ἔστι δὲ ἀπόδυθι κοτὰς.
ἀπόθου τὰς σαρκὰς,
περιτίθου πόλλα πλούσιος.
μόνον. ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφά-
νους ἀπόρριψον, καὶ
τὰ διαδήματα. Δα. ἰδού
σοι γυμνὸς ἐς ἔρχε ἀλοδῶς
ἐστι, καὶ ἐπιστάσει σ' τοῖς ἀλ-
λοις πλουσίοις. Ἑρμ. εὖ τοῦ ἐπι-
μανθάνω σε τὸ ἐνδεὲς. ἔστι γὰρ
ἐμβαλεῖν. καὶ σὺ δὲ τὸν πλού-
σιον κατεπόθησας ὦ κρέτων,
καὶ τὸν μαλακικὸν δὲ πρόσ-
ιτι, καὶ τὸν ὑφαλίω, μὴ δὲ
τὸ ἐνταφιαλιέμιξε, μὴ δὲ
τὰ τῶν προγόνων ἀξιώμα-
τα. κατάλιπε ἢ καὶ γνῶ,
καὶ λέξον, καὶ τίνος σὺ ὁ
πλὴς ἀνεκαρυξῶ, ἀνδρὶ
ἀλλοτρίῳ ἀλλοτρίῳ. καὶ τὰς τῶν
ἐνδεικνύντων ἐπιγραφὰς, μυ-
θὴ ἔτι μίγχον τάφον ἐπὶ σοὶ
χωσαν λίγοι. βαρύνει γὰρ
καὶ τοῦτο μνημονεύεσθαι.
κα. οὐχ ἑκὼν μὲν, ἀπεῤῥί-
ψω δὲ, τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι-
μι; Ἑρ. βαβαί, οὐ ἢ ἐνοπλῶ.
τί βούλει; ἢ τί τὸ φέρειν
τοῦτο φέρεις. Σφ. ὅτι ἐνίκη-
σα ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἐρίσθενα.

καὶ

Iu es ô Mercuri, uerum accipe me, nudum existentem. Mercurius. Nequaquam ô bone uir, nudus es tanta carne circundatus, itaque exue eam. Nimirum si uel alterum tantum pondem in nauem posueris, submerges eam. Sed & coronas illas & praeconia abiicito. Dum masus. En plane nudus sum, ut uides, et similis cum alijs mortua statura. Mercurius. Sic praeibat leuem esse, itaque insconde eam. Eu ô Croeso diuitias abiice, praeterea mollitiem & delicias, neque feras secum Epicephia, neque maiorum tuorum dignitates. Ceterum linque etiam genus, et gloriam. Item ciuitatem de quibus scilicet bene meritus es, publica praeconia, statuarum inscriptiones, & titulos, ne tibi magnum sepulchrum construant. nam & hae grauant, si in memoriam reuocentur. Croeso. Inuitus certè, sed tamen abiciam, quid enim faciam? Mercurius. Papae. Quid tibi uis accumulat aut quid istud trophaeum secum circumferis? Croeso. Quia uici, Mercuri, & res praeclaras gessi

b iij pro

propterea ciuitas hoc me honore affecit. Merc. Relinquetro phaeum in terra, apud inferos enim pax est, neq; ullis armis opus est. Verũ quis ille est ipse barba grauitate quandam prae se ferens, elatus & contractis suo percilijs, propter curas longa barba, qui est ipse? Men. Philosophus quidem est ò Mercuri, imo praestigiorum & nugarum plenus. Iuppiter & hunc exuc, uindicis enim multa, cassidicum la, sub pallio occulta esse. Mer. Depone tu hunc habitum primum, deinde hoc quoq; omnia. O Iupiter, quantã ille arrogantiam, quantã insciitiam, et quantum contentionum et inanis gloriae, quantũ questionũ dubitatũ, quantum sermonum disputationum, & cogitationũ perplexarum, circumferebat simul cum suis laboribus, & deliramentis non paucis, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iouem aurum etiam hoc et voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias & mollitiem secũ habet, neq; enim latent me ista, etiãsi studiose celas. Verum abijce mendacia et iactantiam & superbiam, et opinionem illã, qua te existimas te prae cæteros esse

καὶ ὁ πόλις τιμᾷ με. Ερ. ἀφὸς ἐν γῇ τὸ φρόνημα. ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δεῖται. ὁ δὲ τις ἐστὶν αὐτὸς ἀπὸ τοῦ σχήματος καὶ βαρυθυμίας; Θ. ὁ τὰς ἐφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὴν βαθὺν πώγωνα ἔχων; Μ. φιλόσοφός τις ὦ Ἑρμῆ. μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός. ἄφες ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. εἴσω γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. Ερ. κατάδυσον οὖν τὸ σχῆμα πρῶτον. ἔπειτα καὶ τοῦτο. ὦ Ζεῦ. ὅσα μὲν τὸν ἀπόδειξιν ἐρωτᾷς, ὅσα δὲ ἀμφισβητήσεις, καὶ ἔριδας, καὶ λόγους ἀπορουμένους, καὶ ἀπορίας πολυτρόπους: ἀλλὰ καὶ μανθάνεις μὲν πολλὰ πολλὰ, καὶ λέγεις οὐκ ὀλίγον, καὶ ὑβρεις, καὶ ἀπαγορεύεις τὴν διὰ τῆς χρείας τοῦτο, καὶ ὀδυνᾶσθαι, καὶ ἀπαιδευσίας, καὶ ὀργὴν, καὶ φυσᾶν, καὶ μαλακίαν. ὁ πλοῦτος γὰρ ἐστι, καὶ τὴν μάλα πορφυρᾶν ἐσθῆτα κεῖται. καὶ τὸ φαιδρὸν & ἀπαθὲς, καὶ τὴν τρυφὴν, καὶ τὸ ἀπαθὲς ἀμφοτέρα

ἐστὶ

ἀπὸ τ ἄλλων. ὡς οὐν πάν-
τα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνεις,
φέρε πρῶτον καὶ διε-
φωτίσω; Φιλ. ἀποτίθε-
μαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπειδὴ ἐκ-
τῶν ἀναλαβεῖν. Μι. ἀλλὰ καὶ
τὸν πώγωνα τοῦτον ἀπόθε-
σαι τῷ Ἑρμῇ, βαρύτατον ὄντα,
καὶ λάσιον ὡς ὁρᾷς. πάνυ
μὲν οὖν ἡδέως ἀφαιρεθεὶς τοῦλάχι-
στον. Ἑρμ. τοῦ λύχνου. ἀπόθου
καὶ τοῦτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ
ἀπεκείρων ἔσται; Ἑρμ. Μί-
νιππος ἴσως, λαβὼν πί-
λινον τῶν τεκτονικῶν, ἀπο-
κόψει αὐτὸν ἐπιπόνῳ τῷ
πρίσματι χρησάμενος. Μι. οὐκ ἄν Ἑρμῇ. ἀλλὰ κρίνε
με σύ. γελοιότε-
ρον γὰρ τοῦτο. Ἑρμ. ὁ Μίλι-
τος ἀκούει. Μι. οὐχ. ἀνδρω-
δέστερον γὰρ νῦν ἀνακε-
κρυμμένος, ἀπεδύμην αὐτοῦ
τοῦ λυχνάβου. βούλει μικρὸν
ἐπιλωμαι καὶ τῶν ἐφρύων;
Ἑρμ. μάλιστα. τοῦ γὰρ μέτω-
πον γε καὶ ταύτας ἐπῆρκε,
σύν οἷαι ἐφ' ἅπαν ἀνατείνου-
σαι. τί τοῦτο; καὶ λαμπρὸν
τι ἀνάθημα, καὶ κρὶς ἀλε-
κτρυὼν ἀπεκείρω; ἐμβαίνε
δ' ἄνω. Μι. οὐ δοκεῖ τὸ βαρ-
τατον τοῦ μάλις ἔχειν. Ἑρ. ἰ
ὦ Μένιππε; Μι. ἀσελγείαν
ὦ Ἑρ-

esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingredieris, quae quinqueremis te accipercat Phil. Deponoigitur ea, quan loqui iem sic iubes. Menippus. Sed & barbam hanc deponat Mercurio, grauem equidem & hirsutam ut uides, capilli sunt trium minarum ad minus. Mer. Benè dicis. Deponet illā. Ph. Sed qs abradet? Mer. Menippus ille secuim accipiens, quibus naues fabricantur, eam resecabit, utetur autem scalis naualibus, quibus superposita barba resecetur. Menippus. Nequaquam Mercurio, sed da mihi serram, hoc enim erit magis ridiculum. Mercurius. Sufficit bipennis. Menippus. Euge. Humanior nunc adpares, deposito hircino fetore, uisne ut paruum etiam de superciliis auferam? Mercurius. Maximè: Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quò se ipsam extendat. Quid hoc rei est? Etiam pluras scelestet & mortem times! ingredere igitur. Menippus. Vnum quidem adhuc grauissimum gestat sub alis. Mercurius. Quis? Menippe? Men. Adulationem,

Mercuri, quæ illi dum uiuo
ret, multum profuit. Philo.
Igitur & tu Menippe, tuam
abijce libertatem, & loquendi audaciam, lætitiam, animi
magnitudinem, & risum. An
tu solus alios omnes uicebis?
Mercurius. Nequaquam, sed
retine istis, leuia enim sunt
& planè facilia portatu, & ad manigandum profuturi. Tu
uero Rhetor, abijce istam
uanam uerborum contentionem & ambages, & sin
uitudines, item periodos &
Barbarismos, atque alia ejusmodi pondera. Rhetor.
En abijcio. Mercurius.
Bene se habentes. Itaque
solue funem, attollamus fu
las, attrahatur anchora, expan
de uelum, tuq; nauta clauum di
rige. Simul hilares. Quid plo
ratis? uos amantes? præsertim
tu philosophe, qui paulo antè
tua barba spoliatus es. Phi.
Quia existimabam immortalem
esse animam. Menip
pus. Mentiuntur, nam illa sunt,
quæ uiuentes cum mœrore ofe
ficere. Mercurius. Qualia?
Men. Quia non amplius eam
oppuratas comas habebit, neq;
noctu

ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἂν τῷ βίῳ
χρησιμεύσαιμι καὶ τῷ φίλῳ
ἐκείνῳ καὶ σοὶ ὦ Μενίππε,
ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ
τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὸ κλυπτόν,
καὶ τὸ γελοῖον, καὶ τὴν γέ-
λωτα. μέν & γὰρ τὴν ἀλ-
λαγὴν; Ἑρμ. μαθήσῃ.
ἀλλὰ καὶ ἰχνία ταῦτα, λεῦφα
γὰρ καὶ πάνυ εὔφορα ἐστι,
καὶ πρὸς τὸν ἐμπόριον χρή-
σιμα. καὶ ῥήτορ δὲ σύ, ἀπό-
θου τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην τῶν τε
ὀνομάτων ἀπεῤῥαντολογίαν, καὶ
ἀντιθέσεις, καὶ περιόδους,
καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ βαρβα-
ρισμοὺς, καὶ τὰλλα τὰ τοι-
αῦτα βάρη τῶν λόγων. Ῥητ. ἰδοὺ ἀπο-
τίθεμαι. Ἑρμ. εὖ γε ἔχετε. ἄγε δὴ
τὸν μὲν τὰ ἀπόγεια. τὸν δὲ ἀνα-
βάδρα ἀνελκόμενα. τὸν δὲ γα-
λεῦν ἀνάπτετε. σὺ δὲ κυβέρνα
τὸν πλοῦν. ἅμα δὲ καὶ γελᾶτε.
μοῦ τὸ πρόσωπον. τί δὲ κλαίετε;
Φίλε. τί οἰόμενοι μέλλε-
τε, καὶ μάλιστα σὺ φιλόσο-
φε; οὐ, ἀφαιρεθεὶς τὴν κόμη-
ν ἀνδρικῶς; Φιλ. ὅτι
ὦ Ἑρμῆ ἀθάνατον ἐδόκουν τὴν
ψυχὴν ὑπάρχειν. Μενίππος.
τοῦτο. ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνα λυπεῖ,
αὐτά. Ἑρμ. τί; Μενίππος.
μηκέτι ἀκείρετα πολυτε-
λῆ ἀκεῖν, μηδὲ τύκτερ
ὀρθρίζειν,

βίων, ἀπόστατε λεύθ' ἑώων, ἐν ἱματίῳ δὶς ἐκφαλλῶν λαμπάδας, τρίβειν ἐμὲ λύχνῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἐν τῷ ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τὴν σοφίαν, ἀργύριον λήψεται, τοῦτο λυπεῖ αὐτόν. Φίλο. οὐ δὴ ὁ Μενίππε, οὐκ ἀχθεσθεὶς; Με. πῶς, ὃς ἐπαύσα ἐπὶ τὸν δρόμον, καθεύδων καὶ μεθύων; ἀλλὰ μετεξύλλογον, ὁ κρώξας τις ἀνέστησε, ὥστε ἀφεστηκότας ἡμᾶς βοᾶν: ἔφη ὁ Μίνως. οὐκ ἀφ' ἑνὸς κόρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐν τῷ ἱκανοῖς ἐπιλθόντες, ἔστεφον γελῶντες τὸν ἐπὶ τῷ λαμπρῷ δορατῷ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐν τῷ γυναικῶν. καὶ τὰ παιδία νεανικὰ ὄντα, ἐμοῖς λαχανίοις τοὺς τῶν πλείστων βάλλεται ἀφειδέστερον τοῖς λίθοις. ἐκεῖνοι δὲ διέφευγον τὴν ἑώραν ἐπαινοῦντες Σινωπέα, ἐπιτηδείους λόγους διεξέντα ἐπὶ κρίσει τούτῳ. καὶ ἡ Δία γε, ὁ Δαμασίου μήτηρ ἐκλαιεν, ἀρχὴν τοῦ θρήνου τοῦ γυναικείου ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. ἐκεῖνος δὲ ἐν ἡσυχίᾳ τῷ Μενίππῳ δεῖπνον, καθ' ἡσυχίαν

noctu exiens, clam omnibus circumvoluto palliolo cum lucerna omnia accendisset, nec mane deceptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet, hæc sunt quæ illi dolent. Philo. An non molestum non est, Menippe, quod mortuus es? Men. Quomodo posset esse molestum mihi, qui a morte cessantui, nemine vocante. Verum nonne clamor quidem interim dum nos consabamur, exaudiens est? nolati quorundam in terra vociferantium? Merc. Certe Menippe, verum non uno tantum loco exauditur clamor, sed quidam in unum conuenientes, cum vulgatis derisione nostrum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumsteterunt, atque illius puerinum per admodum gravis, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Cynicum laudant, in Diogene funebres orationes recitantem, de hoc Oratione. Eaque Iozem Damasiæ mater ululans, lamentationem incepit una cum mulieribus pro Damasia. Ipse vero Menippe, nemo est qui deploret, & tranquillus in cœna solus.

solus. Menippus. Nequaquam, nam haud ita multo post audies canes miserabiliter latrantes propter me, & coruos alas concutientes, quando ad sepeliendum me cõuenient. Mercurius. Foreis es, Menippe. Sed quia iam transfretauimus, abite uos recta per hanc uiam ad forum iudiciale. Ego uero & nauta alios transuectabimus. Menippus. Feliciter nauigate ô Mercurii, nos quoq; progrediemur. Verùm quid praeterea de uobis futurum est? Iudicium de uobis ferre oportebit, & quidem aiunt poenas esse graues, rotas, aquilas, & lapides, uniuscuiusque autem uita examinabitur.

Cratetis & Diogenis.

Mœrichum diuitem, nouetas ne Diogenes illum, inquam, supra modum diuitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naues onustæ mercibus, cuius consobrinus Aristoteles quum ipse quoq; diues esset, Homericum illud in ore solebat habere: Aut me cõfice tu, aut ego te te. Diog. Cuius rei gratia sese capiebant inuicem Crates? C. Hæreditatis causa, quum

ὑ λιθοβολούμενος. Μι. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀπείσι τῶν λυπούντων μετ' ὀλίγων ὑπομείνας εἰκτίσεν ἐν ἐμοί, καὶ τῶν λυπούντων τυπτομένων τῶν πτερῶν, ἐπειτ' αὐτοκαλεῖ τοὺς θάπτοντάς με. Ερμ. γενόμενος ἐν ὁδῷ Μενίππε. ἀλλ' ἐπεὶ διεπεραιωθήμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἤδη τῇ τῶν δικαστηρίων, οὐδαμῶς ἐπιστρέψετε. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεύς, ἄλλους μεταδιαβιβάσομεν. Μι. εὐπλοεῖτε ὦ Ερμῆ. πορευόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλοντι δίκαιον ἔσται; καὶ τοὺς λεγομένους φασὶν ἄνω βαρεῖς, τροχοὺς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. ἀκριβῶς δὲ ἐξετάζεται πάντα βίος.

Κρατητος καὶ Διογενους.

Μόριχον τὸν πλούσιον, ἐγίνωσκε ὁ Διογένης, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τοῦ πολλὰς ἐμπόλας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστίας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν; τὸ ἐμπόριον ἐκεῖνο αἰώνιον ἔπλεον, ἡμ' αὐτὸς ὁ ἐγώ σοι. Δι. τίνος ἕνεκα ὦ Κράτης, ἐθορύβουν; ἀλλ' ὅλως; Κρ. τὸ λαβεῖν ἕνεκα

ἐκά-

solebat habere: Aut me cõfice tu, aut ego te te. Diog. Cuius rei gratia sese capiebant inuicem Crates? C. Hæreditatis causa, quum

λάτης ⊖, ἐπιπλῶτται ἀστεῖ-
ρα τὰς διαθήκας ὡς τὸ φα-
νερόν, ἀτιμάζοντε. Ἀριστέα μὲν
γὰρ Μοιρίχῳ ἐν προσποιεῖ-
σθαι, ἀλλ' αὐτὸν ἀφεῖναι τῶν
ἑαυτοῦ πάντων. Μοιρίχον
δὲ ὁ Ἀριστέας, ἐν προσπαλ-
λόμενος αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέ-
γραπτο, οἱ δὲ, ἀλλήλοις ἐπιβουλεύ-
οντες, ὑποβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάν-
τεις, οἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἐσόπτρων
τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον,
οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ὀνείρατων. ὥς
γε Χαλδαῖοι ποιοῦσι. καὶ ὁ Πυθίας ⊖ αὐτὸς, ἄλλο-
τε μὲν Ἀριστέᾳ παρεῖναι τὸ
ἐμέλλον ⊖, ἄλλοτε δὲ Μοιρίχῳ.
καὶ τὰ τελευταῖα, ἐπὶ μὲν
ἐκείνου τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖ-
νον ἔρρεπε. Διὸ τί καὶ πρα-
γματεύεσθε ὦ Κρόνε; ἀκοῦ-
σαι γὰρ ἄξιον. Κρ. ἄμφω
τοῦτο ἐπὶ μίαν ἡμέραν. οἱ
γὰρ νεκροὶ, ἐν τῷ αὐτῷ θερ-
μῷ λουσάμενοι, ἄμφω συν-
γραφὰς ἔνεστι, οὐδὲν πάσχει
πρὸς ἀλλήλους ὅτι γεγρα-
φόμεθα τοιαῦτα. διαπλεόντων γὰρ
ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κόρινθον, ἐκ
τοῦ μέσου τοῦ πόρου πλαγίου
πρὸς ἀλλήλοις τῷ ἀέρι,
ἀνῴχετο. Διὸ, ἐπαινῶ
σε. ἡμᾶς δὲ, ἐπὶ τῷ
βίῳ

quam essent æquales, uterq; alterũ capitabãt. Iamq; testamenta publicauerant ambo, in quibus Mœrichus (si prior moreretur) Aristeam omniũ rerũ suarum dominũ relinquebat: Mœrichũ nihilum Aristeas, siquidẽ ipse prior è uita decederet. Hæc igitur quum essent in tabulis scripta, illi inter sese capitabant, & alter alterũ adulationibus obsequiisque superare contendebat. Porrò diuini, haud scio utrum ex astris id quod futurũ fuerat cõiecturantes, an somniis, quemadmodum Chaldæi faciunt, quin & Pythius ipse, nunc Aristeã uiuentem fore pronũciabat, nunc Mœrichum, ac trutina quidem interim ad hunc, interim ad illum propendebat. Diog. Quid igitur tandem euenit? nam auditu est operæpretium Græce. Orat. Eodẽ die mortui sunt ambo, cæteræ ũ hæreditates ad Eunomũ ac Thrasyclẽ deuenerũt, quorũ uterq; cognatus illius erat, atqui de his nihil præuixerãt diuini futurũ, ut tale quippiã accideret. Etenim quum Sicyone Corinthum uersus nauigarẽt, medio in cursu, obliquo orto Lapyge, euersa naui perierunt. D. Recte factũ, at nos cum in uita

esse

ſcimus, nihil eiuſmodi alter de alterio cogitabamus. Nec enim ego unquam optabam moreretur Antiſthenes, quo minus hac uacuus illius ad me ueniret hereditas, nec tu Crates opinor, doſi iera bas ut me moueam, in poſſeſſionem meam ſucceſſionem uenires, puta dolij ac pera, in qua quinque lupini chenices inerant duæ. C. Neq; enim mihi ea quæ iſtis rebus erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, ſiquidem quæ ad rem pertinebant, quæ ex Antiſthene ſuccedens accepiſti, deinde ego ſuccedens tibi ea nimirum multo copioſiora, multoq; ſplendidiora, quam Perſarum imperium. D. Quæ enim ſunt iſtæ quæ dicis? Crat. Sapientia, inquam, frugalitas, ueritas, dicendi, uiuendi q; libertas. Diog. Per Iouem memini me in iſtiuſmodi opum hereditate Antiſthenem ſucceſſiſſe, eique hæc ea lege eam maiores reliquiſſe. C. Verum reliqui mortales hoc poſſeſſionum genus aſpernabantur, neq; ſequi nos obſtupefacta hereditatis obſequijs ceſſabant, ſed ad aurum omnes intentabant oculos. D. Nec iniuria, neq; n. habebant, quo ſaculiſtes eiuſmodi in nobis reliquias accipere, ſuperimoſi nemo, nici eiq; deleu

βίου ἡδέως, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνεχειρεῖν πρὸς ἀλλήλους. οὐδὲ γὰρ ἐγὼ ἐπεθύμουν τεθνάναι Ἀντισθένη, ὅπως κληρονομήσαιμι αὐτοῦ τὸν θύλακον καὶ τὴν πήρα ἐν ᾗ ἦν τὰ κυάμια δύο. Κρατ. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἐδεῖτο. ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐγὼ, σὺ τὰ Ἀντισθένους κληρονομήσας, καὶ ἐγὼ σοι, πολλῷ μᾶλλον καὶ σεμνότερα εἰς τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν. Διο. τίνα τοῦτο; Κρατ. σοφίαν, παῤῥησίαν, ἀλήθειαν, καὶ ἐλευθερίαν. Διο. ἀλλ' ἐμνήσθην ἔγωγε τοιούτου τινὸς κτήματος ἐπὶ τῷ Ἀντισθένει διαδεξάμενος. ταῦτα δὲ ἐκεῖνος ἡμῖν κατέλιπεν ὡς. Κρατ. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμεῖς τῶν τοιούτων ἐστερημένοι, καὶ ἐπὶ τὸν χρυσὸν πάντες ἐβλέπομεν. Διο. εἰκότως. οὐ γὰρ εἴχομεν ἐν ἡμῖν τὸν θύλακον τὸν τοιοῦτον παρ' ἡμῶν, ἀναῤῥυπτόμενον ἐκεῖ ἕκα-

ρυφῶν, καὶ ἀπόρρητα σκεύη βασιλικῶν. ὅστις εἰσιὼν καὶ ἐμβάλοι τις ἐς αὐτὸν ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ὁ δὲ πάντα δοῦναι, καὶ διῤῥῆξαι τὸν πίθον, καὶ ἐκχεῖν ὁ δυνάμενος, οἷόν τι πάσχειν αἱ τῶν Δαναΐδων αὐτοῖς ἔφη δοκεῖν, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἀντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ἀλλάοι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. κρατοῦν ἡμᾶς μὲν ἔφασαν λεγόντων τὸν πλοῦτον. εἰ δὲ ὀβολὸν ἔξοιεν κομίσαντες, καὶ τοῦτον ἂν ἔχοιεν τῶν κεφαλαίων.

Ἀλέξανδρος, Ἀννίβας, Μινῶς, καὶ Σκιπίων.

Ἐμὲ δὲ πρωτεύειν δοκεῖν Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι. Αλ. οὐ μέντοι, ἀλλ' ἐμέ. Αλ. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικαστέτω. Μι. τίνος δ' ἕνεκα. Αλ. οὗτος μὲν, Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι. ἀλλὰ Διὶ ἐνδέξοι γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; Αλ. περὶ προεδρείας. φασὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γενέσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ πάντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μείων, ἀλλὰ πάντων

delicijs, non aliter q̃ uasa caric putrida. Quo fit, ut si quãdo q̃ in illos infundat uel sapiẽtiam, uel libertatem, uel ueritatẽ, effluat illico perstilletq̃, fundo q̃ immissum est continere non ualente. Cuiusmodi quiddam & Danaidibus aiunt accidere, dum in doliũ pertusum hausta aquam important, at ijdem aurum dentibus & unguibus, omnibus ui seruabant. C. Proinde nos hic quoq̃ nostras possidebimus opes illi simul atque huc uenerint, obuliũ dumtaxat secũ ferent, ac ne hunc quidem uiuens quidem ad portitorem.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

O Libyce, me decet præponi meliori equidẽ sum. Han. Immò uerò me. Alex. Iudicet ergo Minos, qui semper iustissimus iudex est habitus. Minos. Quis es tu? Alex. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego autẽ Alexander Philippi regis filius. Min. Per Iouem utrique gloriosi. Sed qua de re uobis altercatio est? A. De præstantia. dicit enim se sese meliorẽ quam ego ducem exercituꝰ fuisse, ego uero quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omni

bus fermè, qui ante me eam ce
tem fuere, in re militari præ
stantiorem me esse affirmo.

Minos. *Dicat ergo uterque*
uicissim pro uirili, tu uerò ô Li
byce prius loquaris. **Hannibal.** *Vnum hoc me iuuat,*
quòd & hic sermonem Græ
cum didicerim, ut neque ce
tiam hac in re Alexander me
superet. Porrò illos maximè
laudis dignos puto, qui quum
parui à principio fuere, pro
pria uirtute ad magnam glo
riam euasere, potentésque per
se ipsi facti, & principatu digni
habiti. **Ego** *igitur cum pau*
cis quibusdam Hispaniam pri
mum inuadens, quum subcon
sul essem, fratri additus, ma
ximis rebus idoneus atque op
timus iudicatus. Ibi tum Cel
tiberos cepi, atque Gallos ipso
s deuici. **Et** *quum magnos*
montes transmigrassem, omne
m Eridanum transcurri,
multas ꝗ ciuitates euersi, &
planam Italiam subiugui, &
usque ad suburbia Romæ gras
satus sum, eoq; uno die Roma
nos cepi, ut annulos eorum
modijs

τῶν ἀχρείων τῶν πρὸς ἐμὲ φα-
μὶ διεφερόντων τὰ πολέμια.
Μιν. ἀκούω ἐν μέγα ἐκτήσω καὶ
ἀνάνω. σὺ δὲ πρῶτος ἐλε-
ύθερε λέγε. Λιβ. ἐν μὲν τοῦτο
Μίνως ἀνάμιμνω, ὅτι ἐκμαθὼν
τὴν ἑλλάδα φωνὴν δέομαι
δεῦρο, ὥστε δὲ τὰ τοῦ πολέμου
ἔτι καὶ ἐνίκησεν με. φημὶ δὲ
τούτου μάλιστα ἐπαινεῖν ἀξίους
εἶναι, ὅσοι τὸ μικρὸν ἐξ ἀρ-
χῆς ὄντες, ἐμφανῆ μεγάλα
περιεχόμενοι, δι' αὐτῶν δυ-
νάμεν τε προβαλλόμενοι,
καὶ ἀξίοι δόξαντες ἀρχῆς.
ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξαρ-
μήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ
πρῶτον, ὑπαρχὸς ὢν τῷ ἀδελ-
φῷ, μεγίστων ἀξιώθεν,
ἀρίστος καὶ λαμπρός. καὶ τοὺς γε
Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλα-
τὰς ἐκράτησα τῶν ἐσπερίων, καὶ
τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ
περὶ τὸν Ἠριδανὸν ἅπαντα
διέτρεχον, καὶ πολλὰς πόλεις
ἐποιησάμην ὑπηκόους πόλε-
ις, καὶ τὴν πᾶσαν Ἰτα-
λίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι
τῶν προαστείων τῆς πρωτεύ-
ουσης πόλεως ἐλθόν, καὶ τοσού-
τους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους
αὐτῶν

ὧν μεδίμνοις ἀπεμετρῶν, καὶ τὰς γεφύρας γεφυρῶν ἐποίουν. καὶ ταῦτα πάντα ἐπράξα, ὅτι Ἀμμωνος ὑὸς ἐνομαζόμην, ὅτι θεὸς ἐπεποιούμην, οὐ γυναικὸς μητρὸς διηγούμενος, ἀλλ' ἄνδρας καὶ ἄνας ἐμαχόμην, πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τοῖς στρατηγοῖς ἀντιπαρατασσόμενος, καὶ πρὸς τοὺς μαχιμωτάτους συμπλεκόμενος. οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίους ὑπαναχωροῦντας, πρίν τινας διώκειν τινὰ, καὶ τῷ πολεμοῦντι παραδιδόντας τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ, παρὰ τὴν ἀρχὴν παραλαβὼν, ἤνεγκε, καὶ παρέλαβεν ἀξίωσιν, χρεωφειλὴς καὶ τῇ τύχῃ ἐμῇ. ἐγὼ δ' ἂν εἴποιμι, καὶ τὴν ἐλπίδα ἐπὶ πολὺ ἐπαίρων ἐν ἰσοῦ τι καὶ Ἀρβήλοις ἐπράτητο, ἐπειδὴ τῶν πατέρων, πρεσβεύσαντα ἐξίω, καὶ δίκας τῶν τῶν μεδίμνων μετιδόντων ἑαυτῶν. καὶ ἐμαρτύρουν ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνιλάμβανον ἐκεῖ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἔφην ἑαυτὸν τοῦ πατρὸς καὶ ἐπαιδεύθην, καὶ ἐπολέμουν,

modijs mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine prædictos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antea quam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuiuis audenti victoriam tradunt. Alexander uero regni patris successor, & ei fortuna quodam impetu amplianit. Qui quum deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbelas victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese uoluit, sese ad Medorum delicias immutari libenter tulit, atque in conuiuijs amicos interemit, interficientibusq; auxilium tulit. Ego autem patriæ dominatus sum, quæ quum me ꝛcuocaret,

hostium

bostium magna classe aduecturus Lybiam nauigauit, peraui, continuoque me hominem priuatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisq; Græcorum disciplinæ expers, & neque Homerum, ut hic edidici, neque Aristotele sophistæ magistro eruditus fui, sed solum meæ naturæ propriæ usus. Hæc sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Si uero excausa mihi hic præferendus est, quod caput diademate ornauerit, id decorum forsan apud Macedones est, non tamen ob id præstantior hic uideri debet generoso duce, & uiro, qui mentis sententiæ magis quam fortunæ est usus. Minos. Hic certè orationem neque ingenerosam, neque ut Libycum decebat, dixit ta uero Alexander, quid ad hæc inquit Alexander. Operæ tei quidem ô Minos, homini adeo temerario nihil respondere. Sola enim te fanatica eis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic Lacro hic bitus fuerit. Mihi tamen, an

τῶν πολεμίων μιγάλω στόλῳ ἐπιπλεύσαντα τὴν Λιβύην, ταχὺς νικήσας. καὶ ἰδιώτης ἐμαυτὸν ἀποφήνας, καὶ καταδικασθείς, εὐγνωμόνως συγκωμάσας τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπραξα βάρβαρος ὤν, καὶ ἀπαίδευτος Ἑλλάδος καὶ Ὁμήρου. καὶ ὅτι μὲν ἐγὼ, ἄπορος ὤν, ἐμαθόμην, ἀπόρρητον τῷ σοφιστῇ Ἀριστοτέλει, μόνῃ δὲ τῇ φύσει χρησάμενος μαθητῇ. ταῦτα οὖν ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων εἶναι νομίζω, εἰ δὲ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων εἶναι δόξω διὰ τὸ τὴν κεφαλὴν διαδήσασθαι. οὐκ ἀξιόλογον μοι δοκεῖ. ἴσως καὶ τοῦτο ἀμείνω ἐστὶν ἀλλὰ τοῦτ' ἀμείνω ἐστὶν ἐξεργῷ εὖ γνωσθεὶς καὶ πρακτικῷ ἀνδρὸς, ἢ ῥάβδῳ πλείω ὑπὸ τῇ κεφαλῇ κεχρημένου. Μί. ἐ μὲν οὐκ ἐρρωμένα εἶναι ἀγανῶ τὸν λόγον, ἀλλ' ὡς λίβυον εἶναι δεῖ τὸν πρᾶγμα. Ἀλ. τί δὲ ὁ Ἀλέξανδρος, τί πρὸς ταῦτα φησὶ Ἀλέξανδρος; Μί. ὦ Μίνως, μανίᾳ πρὸς ἀνδρὸς, οὐκ ἐν ὀρθῷ τῷ ἐμῷ διαλέξασθαι. οἷος ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος οὗτος λῃστὴς ἐγένετο. ἄμφω δὲ ἐν ὀρθῷ

an

ὀλίγον αὐτῶ διαφέρω-
σα. ὃς τοῦ ἔτι, παρελ-
ὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ
τὴν ἀρχὴν τετραγμένην
παρέλαβον, καὶ τοὺς φόνους
ὃ πατρὸς μετῆλθον, κατα-
δουλώσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θη-
βαίων ἀπωλείᾳ, τρόπαιον
ἐπ' αὐτῶν κατεστησάμην. καὶ
τὴν ἐξουσίαν τῶν Μακεδόνων
ἀρχὴν πρίστων, ἀγαπᾶν
ἀρχὴν ἐπίστευον ὁ πατὴρ κα-
τέλιπεν, ἀλλὰ πάσαν ὑπηνέ-
μας τὴν γῆν, καὶ δι' αὐτὴν ὑγι-
ὰ ἀλγῶν εἰ μὴ ἀπεκτόνειν κρα-
τοῦμαι, ὀλίγοις ἄγων, ἐδιέβη-
ν δὲ τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπὶ τὴν
Φρυγίαν ἐστράτευσα μεγάλῃ
δυνάμει, καὶ τὴν Λυδίαν κα-
τέσχον, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν.
καὶ ὅλως τὰ ἐν πεζῷ δὲ χερσὶ
κρατῶ, ἔλθων ἐπὶ Ἰσσὸν, ἐν-
θα, Δαρεῖος ἐνῴκει, μυριά-
δας πολλὰς τρεπτὸν ἄγων.
καὶ τὰ ἀπὸ τούτου ὦ Μίνως, ὑμεῖς
ἴστε. ἔστι ὑμῖν νυκτὸς ἐπὶ μι-
ᾶς ἡμέρας διαπεπλεύκαμεν. φα-
νερὸν γοῦν ὁ πορθμεύς, μὴ δι-
ηγήσασθαι αὐτῶν τὸν τὸ σκάφος,
ἀλλὰ σχεδίας διαπε-
πλεκτὰς τοὺς πολλοὺς αὐτῶν.
διαπλεύσαι. καὶ ταῦτα δὲ
ἐπράξαμεν, αὐτὸς πρῶτος ἀνο-
νόμενος

an parum ipsum superauerim; quæ cum adolescens adhuc esse sem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interfectoribus supplicium sumpsi. At quum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putaui, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiam, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna uici, Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et eandem quæcunque transieram subiugans, ueni ad Issum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc ô Minos, uos ipsi scitis, quot ad uos uno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque se transportasse, atq; hæc confecisse meipsum periculis opponens

& in pugna uulnerari non timens. Et ut quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam, usq; ad Indos ueni, atq; Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominũ elephantes cepi, ac Porum capituũ adduxi. Scythas uero homines certè non spernendos Tanaim transiens magna equitum pugna uici, ac amicos meos remunerauui, inimicos autem ultus sum. Si uero Deus hominibus uideretur parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, ut ille aliquid de me crederent, inducti sunt, tandem mors me rapè occupauit. Hic autem Hannibal apud Prusiam Bithyniæ exulauit, ut crudelissimo & pessimo homini conueniens erat. Nam quo pacto Italos uicit omitto dicere, nam non uirtute, sed malitia atque perfidia & dolis id peregit, nunquam autem alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniã quod deliciose uiuerim, uituperauit, oblitus mihi uidetur eorum, quæ apud Capuam admiserit. Ibi enim mulieribus deditus fuit, & uoluptatibus uir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodi-

νάων, καὶ τριήρεσι καὶ ἵππῳ. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρι Ἰνδῶν ἐλθὼν, καὶ τὴν Ὠκεανὸν ἔρον ἐπεποιήσαμον τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας τοὺς τῶν ἐθνῶν, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην. καὶ Σκύθας δὴ, οὐ καταφρονήτους ἄνδρας, τὸν Τάναϊν, ἐπιόντα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ. καὶ τοὺς φίλους ἐτιμησάμην, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδίκαιον τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστὸν ἦν, πρὸς τὸ μεγέθος τῶν πραγμάτων, καὶ τοιούτῳ τινὶ πιστεύσαντας. τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἐπέθανον, ὁ δὲ ἐν φυγῇ ὤν, παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, ἀπέθανε. ἄξιον δὲ, πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὡς γὰρ ἐνικᾶτο τῶν Ἰταλῶν, οὐ λέγω, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις νενικημένον δὲ, ἢ πράττοντα, οὐδὲν. ἐπεὶ δὲ μὴ ἀνεδίδοτο τῷ θυμῷ, ἐπιλελῆσθαί μοι δοκῶ εἴ τι ἐπράξεν ἐν Καπύῃ, ἐπαίρων ἑαυτὸν, καὶ τοῖς τῶν πολλῶν λαμπροῖς ἐθαυμάσθη καὶ

κα-

[illegible]βῶν. ἐγὼ γοῦν μὲν μικρὰ τὰ ἐπιτήδεια λέξας, ἔπειτα [illegible] μᾶλλον ἔφυσα, τί [illegible] μέγα ἐπράξα; Ἀνιβάλ[illegible] [illegible]ωτὶ καρδίᾳ, καὶ Λιβύ[illegible], καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων [illegible]. ἀλλ' οὐκ ἀξιο[illegible] μοι ἐν ἔπαινε, νεανιεύσασθαι ἔδοξε, καὶ δεῦρο ἥκω. εἰρήνη. σὺ δὲ ὦ Μίνως δίκασον. ἐκεῖνα γὰρ ἀκούσας καὶ ταῦτα. Σκιπ. ἐμὲ κρίνεσθαι. ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ πρότερον. Μί. τίς γὰρ εἶ ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὧν ὁρᾶς. Σκιπ. Ἀλιόστη. Σκιπίων, στρατηγὸς, ἐλθὼν ἐπὶ Καρχηδόνα, καὶ [illegible] Λιβύων μεγάλῃ [illegible]. Μί. τί οὖν καὶ σὺ ὁρᾶς; Σκι. Ἀλίξανδρε μοῦ [illegible] ἐστιν, τόδε [illegible] ἀ[illegible], [illegible] ἐλθὼν νικῶσαι [illegible], καὶ φυγὴν ἐπιτροπάσαι ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀ[illegible] χωρεῖ ὅτι, εἰς πρὸς Ἀ[illegible] τὸν Ἄρειον ἀμιλλᾶται, ᾧ ὁ δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς [illegible], παραβάλλεσθαι ἀξιοῖ; Μί. νὴ Δί' ἀγνέμονα φῆς τὸν Σκιπίωνα, ὅστις πρῶτος μὲν [illegible] Ἀλίξανδρε, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ, ἔτα εἰ δοκεῖ, πρῶτος Ἀννίβας, ὁδὶ οὗτος ὁ νικηταφρόνητος ὤν.

Δι-

pdidic. Ego uero nisi ea quæ sub oculis sunt, parua quæ putari, uersus Orientem me uniuersi nihil adeo magni pfecisse. Qui Italiam ipsis fengaine capere, ac Libyam omnem usq; ad Gades, sub potestatem redigere facile potuisse. Sed hæc ego tanta cõtentione digna nõ putaui, præsertim iã antea illis perculsis, ac dominũ agnoscentibus. Dixi. Tu uero Minos, iudica. Nã & hæc è multis ptulisse, satis est. Scip. Non nisi me quoq; prius audias ô Minos. Mi. Quis tu uir optime est, aut unde ad hæc claris ducibus te cõferre audes. Sci. Scipio Romanus, qui Carthaginẽ deleui, & Afros multis magnis prælijs deuici. M. Qui igitur et tu dicis S. Alexãdro qdẽ minorẽ esse me. Annibale aũt præstãciorẽ, ut q ipsũ persecutus fuerit, et in pe fugã cõpulerit. Quõ igitur nõ impudẽs iste videatur, q cũ Alexãdro se se cõparet, cum ne ipse qdẽ Scipio, qui istũ deuici, cõparare me ausum. M. Per Iouem æqua dicis, Scipio, quapropter primus quidẽ iudicetur Alexander, de inde post illũ tu, si uis, si placet, tertius hic Hannibal quippe qui nec ipse contemnendus existat.

Diogenis & Alexandri.

Quid hoc rei Alexander? ita ne defunctus es tu quoq; pinde atq; nos cēst? Al. Vides nimirū Diogenes, tametsi mirādū non ē, si homo cū fuerim, defunctus sim. D. Nūn ergo Iupiter ille Hāmō mētiebatur, cū te suū esse filiū diceret. an uero tu Philippo patre ꝓgnatus erat? A. Haud dubie Philippo, neq; n. obiisse, si Hāmone parēte fuisse ꝓgenitus. D. Atq; de Olympia de, etiam consimilia quaedā ferebantur, puta draconē quendam cum ea fuisse congressum, uiq; iumq; in cubiculo ex ego graui dam peperisse, te porrō Philippum errare, falliq; qui se tuum patrem esse crederet. Alexan. Inaudieram quidem & ipse ista, quemadmodū tu, ut nunc uideo, neque matrem neq; Hammonios illos uates, sani quicquam aut uerē dixisse. D. Ac tamen istud illorū mendacium Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile, propterea quod uulgus te ueneratur, metuebatq;, quum deum esse crederet. Sed dic mihi, cui nam tam ingēs illud imperium moriens reliquisti? Alexand. Id equidem ignoro Diogenes. ceic

Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου. Διογ.

Τί τοῦτο ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τελευτᾷς ὑπὲρ ἡμᾶς ἅπαντες; Ἀλ. ἐρᾷς ὦ Διογένες. εἰ παραδόξον ἦν, εἰ ἀνθρωπος ὤν, κατέλυσα. Δι. εὐνοῦχος ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα εἶ; Ἀλ. Φιλίππου δηλαδή. οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. Δι. καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ἐμοὶ ἐλέγετο, δράκοντα ἐν μιλῷ αὐτῇ, καὶ βλίτιδα ἐν τῇ οὐρᾷ. ἐνταῦθα σε τεκεῖν. τὸν δὲ Φίλιππον ἐξαπατᾶσθαι, οἰόμενον πατέρα σον εἶναι. Ἀλ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον ὥς περ σύ. νῦν δὲ ἀρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Δι. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι ὦ Ἀλέξανδρε πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ τοῦ πλήθους θεὸν εἶναί σε τιμῶντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τῶν τοσούτων ἀρχῶν κατέλιπες; Ἀλ. οὐκ οἶδα ὦ Διόγενες. σὺ

ρὸ γὰ ἐφθασα ἐπιστῆσαί τι περὶ αὐτῆς. ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, πρὸς τὸν Λακτύλιον ἐπέλασα. πολλὰ ἀλλὰ τί γελᾶς ὦ Διόγενες; Δι. τί γὰρ ἄλλο, ὃ μεμνήσθαι εἶναι ἐποίει ὁ Ἕλλας, ἀφεὶς οἱ περὶ τὴν ἀρετὴν πολλὰ ἀγωνισάμενοι, καὶ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀφικόμενοι, καὶ τοὺς βαρβάρους. [illegible] καὶ τοῖς δώδεκα [illegible], καὶ [illegible], καὶ [illegible] ἀφίκοντο ἐφ' ἡμᾶς [illegible], καὶ [illegible] ἀλλ' [illegible], ποῦ σοι οἱ Μακεδόνες ἐτάφησαν; Αλ. ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι, τρίτην ταύτην ἡμέραν. ἐπιχειρήσει δὲ πολιορκεῖν ὁ Πτολεμαῖος, ὡς μοι ἀγγέλλουσι τῶν ἀπὸ τῶν δεινῶν τῶν ἐν ποσίν, ὃν Αἴγυπτον ἀπαγαγών με, θάψων ἐκεῖ, ὡς γενοίμην ἐκ τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. Δι. οὐ γελάσομαι ὦ Ἀλέξανδρε, ἐπὶ σὲ ἐν ᾅδου ἔτι σε μαινόμενον, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνουβιν, ἢ Ὄσιριν γίνεσθαι; πολλὰ ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὦ θαύμαστε, μὴ ἐλπίσῃς. οὐ γὰρ δὴ μοι ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τῶν

celerius enim euita submouebar, quàm ut esset ocium de illo quicquam statuendi, praeter id unum, quod moriens Perdiccae annulum tradidi. Sed age, quid rides Diogenes? Diog. Quid ni ridean? an non meministi quid Graeci fecerint, quum nuper tibi arrepto imperio adiuarentur, principemq; ac ducē aduersus Barbaros deligerent? nonnulli uero in duodecim deorum numerum referēt, ac phana consticuerent, denique sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illa mihi dicito, ubi te sepelierunt Macedones? Alexander. Etiamdum in Babylone iaceo tertium iam diem, porro Ptolemaeus ille satelles meus, si quando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Aegyptum deportaturum me, atque inibi sepulturum, quo uidelicet unus fiam ex dijs Aegyptijs. Diog. Non possum non ridere Alexander, qui quidem te uideam etiā apud inferos desipientem, sperantemq; fore, ut aliquando uel Anubis fias, uel Osiris. Quin tu spes istas omittis ô diuinissime, neq; enim fas est reuertī quē quam, qui semel transiserit

palus

palatem atq; intus specus hiatum descenderit, propterea quod negligens est Aeacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere peruelim, quo feras animo quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superos ceteris hucusque fuerit, putà corporis custodibus, cellitibus diebus, tum suis tantis, ac tot populis, quibus te adorabant, praeterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, denique quod eminebas conspicuus, ita vecta veris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum dum puro puro circumamictus esses: nunquid haec te disertissime, quoties reminiscis animo? Quid lachrymis madet? in mō ite sapiens ne doceas, inquit Aristoteles, ne res eas quae à fortuna proficiscuntur stabiles ac firmas existimaveris. Sic. Sapiens ille quum sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, simulac à me petierit, quae mihi scripserit, deinde de quemadmodum abusus sit mea illa ambitione, qua cuncta eram eruditione ceteris praestare, cū mihi palparetur interim, ac praedicaret me, nūc ob formā tam-

τοῦ λίμνου, καὶ ὅτι ἐστὶ τὸ σημεῖον παρὰ δέκατον· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος ὑπερφρόνητος. ἐκεῖνο δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις ἐνθυμούμενος ὅσον χρόνον ἐπηλθε, ἀρίστου, σωματοφύλακας καὶ κοσμητὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν πεσοῦσαν, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ πάντων ἐνεκα, ἐλαμπρυνόμενος, διαλαλούσης τῆς λόβης τῆς λευκῆς, περιβεβλημένος τὴν πορφυρίδα ἐμπεπορπημένος τὸν τρόπον τοῦτον τὸν τῆς μανδύας; τί δακρύεις ὦ μάκαρ; μὴ ἐν τῷ σοφὸς Ἀριστοτέλους ἐπάδουσι, μὴ σεῖσθαι βέβαια ἔστω τὰ παρὰ τῆς τύχης; Ἀλλ' σοφὸς, ἄριστε, ἐκείνων ὑπόκριτα, ἐπιστάτα· ἀνὴρ μὲν ἴσον τὰ Ἀριστοτέλους ἀδίκου, ὅσα μὴ ἔτυχον παρ' ἐμοῦ, εἶτα δὲ ἐπιτιλαγωνίσας δι' ἃ κατηχοῦτό μου τῷ πρὶν παιδείᾳ φίλοτιμίᾳ, δυσπάθειαν, καὶ ἀπαυνῶν, ὅτι μὲν ὅτι τὸ κάλλος,

ὡς

ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τάγα-
θοῦ, οὐχὶ δ' ὧν τὰς πράξεις,
καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ οὐ-
δὲ τοῦτ' ἀγαθὸν ὑγιοῦ ἐστι-
νοῦ, μὴ χίσχυόντος καὶ κύ-
νος λαμβάνοντος ἐκ Διόγε-
νοῦ αὐδρωπος, ἢ τι χρήσιμος.
πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπελί-
λαυκα αὐτῆς τῆς σοφίας, τὸ λυ-
πεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγα-
θοῖς, ἃ διαπεφεύγαμεν μικρῷ
γε ἐμπρεσθεν. Διο. ἀλλ' εἰ-
δεναι ὀφείλεις. ἄκος γάρ σοι
τῆς λύπης ἐπιδείξομαι, καὶ ἐὰν
ἀντιλέγῃς ἀλλ' ὁρῶ ὁ φύ-
σει ὑγιὴς καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ
πεπιεκὼς ἐπιπαράμενος πίν-
ει καὶ οὐδὲν πίν, καὶ πολλάκις.
οὕτω γὰρ οὐ πεπόνθεις τοῖς
Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμε-
νος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐ-
κεῖνον ἑῶν, καὶ Καλλισθένη,
καὶ ἄλλους πολλοὺς ὁ ἐρ-
ρίψαντας, ὡς ἐπιπόνουντο, ἢ
ἐκμιμούμενος ὧν ἔδρασας αὐ-
τοῖς. ὅστις τοῖς τῶν ἀνθρώ-
πων βάδιστος καὶ πίνων πολλά-
κις, ὡς ἔφης.

Ἀλέξανδρος καὶ Φι-
λίππος.

Νῦν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε,
οὐκ οὐ ἐξαρνοῦ γενοῦ, μὴ
οὐκ ἐμὸς φὴς εἶναι. οὐ γὰρ ἂν
ἀντιδυνάκοις, Ἀμμωνίς γε ὤν.

Αλε-

tinguēs ipsa summi boni pars
quædam esset nūc ob res gestas
aegrotes, nam has quoq; in bo
norum numero collocādas esse
censebat, ne sibi uitio uerteretur, quod eas acciperet. Planè
praestigiosus uir ille quidē erat,
ac fraudulentus ô Diogenes,
quanquam illud fructus scilicet
ex illius sapientia fero, qd nunc
perinde quasi summis de bonis
excrucior, ob ista quæ tu paulo
antè cōmemorasti. Diog. At
scin' quid facies? ostendam tibi
molestiæ istius remediū. Quando
quidem in his locis uerātrum
non prouenit, fac ut Lethei flu
minis aquam auidis faucibus
attrahens bibas, iterumq; ac
sæpius bibas, atq; eo pacto des
ines de bonis Aristoteliciis di
scruciari. Verū enim Cletum
etiam illum & Calisthenem uin
deo, cūq; his alios cōplures tu
quam huc sese ferentes, quo te di
scerpēs, pœnas sumam ob ea
q; quondā in illos cōmisisti. Quare
fac in altera hāc ripā te cōferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philippi.

Nō igitur inficiabere Alexāder ex me genitū te esse filiū, nā si hoc Hāmonē genus pa
ternū esses, morte nō obiisses.

*Al. Neq; uero nescius eram pater, Philippi Amyntii me esse filiũ, sed quia ad res gerẽdas sic mihi uisum erat cõducere, cõmẽto hoc usus sũ uaticinij. P. Quid ais? Cõducibile id tibi uisum, ut uatib. impostorib. fallendũ te exponeres? A. Nõ istuc, sed barbaros ĩmei admirationẽ tractos facilius hoc prætextu nostro subdidimus imperio, cũ nemo unus uiribus nostris hactenus restiterit, quippe hac sola opinione ducti, q; aduersus deũ sibi esset prælianda. P. Quos tu igitur ĩtaq; contu eu dignos, usq; uicistis q cũ cimiadis illis arculis, peltarijs, ac gerris uimineis pugnare solitis, sæpe cõgressus est? Atq; Græcos armis domare, Bœotios, Phocẽses, Athenienses, & id genus alios opere fuerat strenui atq; magnifici. Arcadũ insuper sustinere armatum ã, equitũ Thessalũ, Eleorũ iaculatores, Mãtineos peltis istructos, aut cũ Thracib. Illyricis, Pæonib. ue manũ cõserere, operosum profecto atq; arduũ id fuisset ĩprimis. Cæterũ Medos, Persas & Chaldæos delicatos ac plurimo auro cõspicuos, nõ satis experti habeo, quoniã modo ãue te, duce Clearcho mille uiri bellatores aduersũ expugnarũt, fœdè in fugam

Αλι. οὐδ' αὐτὸς ἀγνοῶ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Αμυντοῦ ὑός εἰμι. ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ὂν τὰ πράγματα εἰδέναι. Φι. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι, τὸ παρέχειν σε αὐτὸν θαυματοποιούμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; Αλι. οὐ τοῦτο, ἀλλ' εἰ βαρβάρους ἐκπλαγέντας ἐμοί, καὶ οὐδὲν ἔτι ἀνθίστασθαι, εἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι. ὥστε ῥᾴον ἐκράτουν αὐτῶν. Φι. τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνθρώπων, ἐς ἀναλεῖς ἀναστρεφόμενος, τοξάρια, καὶ πελταρία, καὶ γέρρα λινοῦν προβεβλημένους; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Αθηναίων, καὶ τοῦ Ἀρκάδων ἐπιτιμᾶν, καὶ τῶν Θεσσαλῶν ἵππον, καὶ τοὺς Ηλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν. ἢ Θρᾶκας, ἢ Ιλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, τοῦτο μεγάλα: Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, τῶν χρυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶδα ὡς χρὴ σὲ μνήσθαι μετὰ Κλεάρχου ἀπολίσθαι, ἐκράτησαν, ἐπ' εἰς χάσ-

gan

γας ὑπεμενεῖτον ἀλθῶν ἐκείνου, ἀλλὰ πρὶν ὑπὸ τῆς δυνάμεως ἁλῶναι, φυγόντας ἀλλ. ἀλλ' οἱ Θηβαῖοι γὰρ ὧν πάνυ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ ἀνεπαφρόδιτόν τι ἔργον. καὶ ἐμὲ οὐ διαφήσας κύκνος, οὐδὲ πρόσοιδας ὑπομένων τὰς νίκας, ἐπιτρέψω αὐτῶν. οὐδ' ἐπιόρκησα πώποτε, ὑπὸ χαρᾶς μὴν καὶ ἐξουσίας, ὑπόσπονδόν τι τοῦ νικᾶν ἐνίκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀνάγκαις προσλαβόν. ὀνειδίζεις δὲ ὅτι ἐκεῖνος ὕστερος μετῆλθον. Φι. εἰδὼς ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγελλέ μοι, ἐν οὐ τῷ δεξιῷ ἀπολέσας με ταῖς δεξιοῦσι, ἐρέσθαι, ὅτι μὴ πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινεῖν ἐτόλμησε. οὐ δὲ ἐν τῷ Μακεδονικῷ χλαμύδα λαβὼν, λευκόν τινα ὡς φασι μυρμηκίδας, καὶ τιάρας ἐρυθρὰς ἐπιθέν, καὶ πρὸς πεποιῆσθαι τοῦ Μακεδόνων, τοῦ ἀλλοδίων ἀνδρῶν ἐξιόν, καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμοῦτο τὰ τῶν ἡνιοκαμόνων. ἐν γὰρ λέγων ὅσα ἄλλα ἐπράξας, λέγει συγκαταλεγόμενος αὐ-

gam actos antequã a manus uenũ fuisset. A. At uero Scythae pater, & Indici elephantes res sunt nõ usq; adeo abiectae & contemptibiles. Et tamẽ neq; cõcitatis inter ipsos intestinus odijs, neq; per proditionem mihi uenundari passus sum victoriã. Sed neq; deieraui unquam, aut per nugas à pollicito recessi, fiderẽq; sui victoriae gratia. Addo, quod & Graecos alios sine sanguine in deditionẽ accepi. Thebanos autem forte uis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim. Phi. Nouibat omnia ex Cleo, quem ue inter epulas, eo quod nomen meum celebraret, & meas res gestas cũ laude referre audiret, traiecto per ipsius collum, tum iugulatus. Tu uero et Macedonicã chlamydem abiiciens, candyn. Persicum amictum, recepisti (ut aiunt) regia tam rectã. Vt ne interim commemorem, quod à Macedonibus, uiris uticq; liberis, adorari debere te in animũ duxeris. Et qui, quod maximè omniũ erat ridiculum, hominum abiecte uiciorum mores imitatus es. Temperato mihi, ne memorem alia, quae turpiter admiseris in leonum claustra inclusis doctis

uinis & nuptijs talib. peractis. Quodq; Ephesionē plus q̃ esse festiuis amaris. Vnū ēt ab illū ludo abs te gestū, in Dionyso re ui licet, forma præstante, qs ab illius cōplexu abstinueris, et q̃ tuis illus. magis filiarū, ne ui potiretur, curā suscepers. Rem certe id opus extitit, q̃ tū fa ctum te accepimus. A. Quō ait ibi nō placuit, q̃ in Oxyartis, qui Indicā, luibens meinpsi culū cōiecerim, atque accepis plurimis uulneribus, maxis primus tū te āsilierē? P. Non ubique Alexander. Neq; illi quū pulchrū esse negem, uulne rari quidē imperatorem, et in subeūdis periculis prærit ere uiam, sed quia ex re tua illa ce ras minime. Si quidē pr. dem habuisq; quos, cum ipse prælabas spectatoris, quādo p̃ ll accepta uulnus, ab exercitu magno tuo multis direptus, mœrens ac cin lis sanguine fluxabas. Addeq; Iupiter Hāmō tāq; prestigiator quispiā, & uanus propheta, reus mendacij palā ēi arguebatur. Nō enim uideo qualiter ri sum cōtineat, qui Iouis filiū uideri ait deiecere, et in desperatione rerū efflagitare medicorū auxilia. Denique quum uandem iam

αἵδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ ἡφαιστίωνα τὸν φίλον ἀποκτείνας, ἐν ἐπιθυμίᾳ μόνον ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς λαβεῖν οὖσης, καὶ θυγατρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν δίγαμιῶν ἐπιμελούμενος. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλλ. τὸ φιλοκίνδυνον ἀπὸ πάτρου οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν τῷ ἐξωφράκτῳ πρῶτος ἐπιβαίνειν εἰς τὸ ἔντος τοῦ τείχους, καὶ τοιαῦτα λαβὼν τραύματα; Φι. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὁ Ἀλέξαν δρε, οὐχ ὅτι μὴ καλὸν ἀνδρεῖον καὶ τιτρώσκεσθαι περὶ τὸν βασιλέα, καὶ πρωτοπορεύειν τῶν τραυμάτων. ἀλλ' ὅτι σὺ τοιούτῳ ὑπῆρξε σωφρ. Δεῖ γὰρ ἐκεῖνον, εἰ μὲν τρώσεται, καὶ βλίττειν σε φοβεῖσθαι τοῦ πολέμου ἐπιπεσεῖν τραύματι, ἐπιφυόμενα ἐπὶ τῷ τραύματι, τοιούτους λίθους καὶ τὸν ἥλιον. καὶ ὁ Ἀμμωνιακὸς, καὶ ψευδόμαντις ἀλίγκιος. καὶ εἰ προφήτας, κόλακος, ἢ τις ἐν τῷ ἐγκλάσῃ. ἐρῶν τὸν τῶ Διὸς ὑὸν καταβαλεῖν, ἀπόλλυσθαι τὸν ἰατρῶν βοηθείαν: νῦν μὲν γὰρ ἐπὶ πάντα

νῦν

ἐλεῖν τὸν Ἕκτορα, οὐκ οἶμαι πολλοὺς ἀναστῆσαι τῶν προσποιουμένων ἐπιδεικνύμενος, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτεθέντα λαμπρῶς, μυλλῶντα ἔτι καὶ βρωλιάτα, κατὰ νῶτον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὑφ' ἡμῶν Ἀλέξανδρε, τὸ ἐκ τούτου κρατεῖν ῥᾴδιον, πολὺ σε ἡ δόξης ἀφηρέθης τῶν κατορθουμένων. πολὺ γὰρ ἐλάττω ἐκείνου ὑπὸ θεοῦ γενόμενος ἐπιδείξω. Ἀλλ' οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ τοῦδε περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐναμιλλᾶν τιθέασί με. κατά τε τὸν Λέρνην ἐκείνῳ μόνῳ ἐπιτρέψαντες, ἐγὼ μόνος ἐχαρισάμην. Φι. ἐρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς ἡμῖν Ἀμμωνος λέγεις, ἐς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλων σεαυτόν, καὶ ἐν ἀκαρεῖ ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπεμαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτόν, ἢ σωφρὼν ἤδη νενικὼς ὦ;

Ἀχιλλεὺς καὶ Ἀντίλοχος.

Οἷα πρώτιστα Ἀχιλλεῦ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σε ἴδομεν περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγανακτεῖς

mortē ad ie is, quē credas obsecro, q cōficti illis adoptionē quā Iouis dictus es filius, nō carpat maledictis? Poussimū ubi dei istius cadauer porrectū iacere, turgidū sane, & iuxta aliorū corporū more contactu suo oia labefactans, aspexeris. Cæterū qd ais Alexāder, tibi fuisse cōducibile, quo facilius rerū potiteris, ui profecto multū tibi gloriæ ex bene etiā ac strenuē gestis eripuit. Nā quāquā insigniter multos, te mē dijs longē inferiores agere uisus, uacillare ob hoc iudicatus es, & tota ratione deficere. A. Haudquaquā de me istbuc fers euitū mortales. Sed cū Hercule me & Baccho cōferens, ueluti æmulū, pariq; cū illis gloriæ certantem. Nam & Aornum, & neutro etiam illorū armis subactum, ego facilē cepi. Phi. Etiamdum uideris ista ut Hammonis filius dicere, quādo nec Baccho quidē cedis, aut Herculi. Sed nec erubescere nosti Alexander, solitamue dedisce re arrogantiam, teipsum deinde noscere, uel iam tandē sapere, etiāsi serius, ubi fato occubueris.

Antilochi & Achillis.

Quænam sunt illa Achilles, quæ tu Vlyssi iam primū cōmemoratio in morte executus es, ut

us minime generosa, ac Chirōie
atq; Phœnice, qb. tu aliquando
usus es præceptoribus, parū dūq
ma. Audiui. n. magis ex re tua
futurū ubi uideris [illegible] agricu
lae munus obiēs, inopi, cui nec ui
ctus suppetat, locet operā, quā
ut otio uita functis dominetur.
Quasi tu alis qdā plebeius, ex me
dia Phrygia ortus, atq; omo dico
ūsq; ceiā uitae affectatū dicerēt
ferēdū forte id esset, atq; cōdonā
dū nō aibil rusticitas. Verū ex
Peleo prognatū, & ex uiberoum
numero picul uū cōceptore acer
simū, in tā abiectā et humilē de
seipso descendere opinionē, f. ēdū
fuit atq; pudēdū iprimis. deinq;
ijs quæ tuis sticenuē gesseris eq
dē bauri scio quō ijsta cōueniant.
Nā dū in Pylio regnare tibi
ad senectam usq; licuisset, citra
gloriā tamē, tu gloriosā oppete
re mortē maluisti, q̄ potiri regno.
A. Ato Nestoris fili, nondū
etiā tū fecerā rerū earū piculū,
& qd cui præferrē ignorās gloriolā hāc infelicē proponebā ui
tæ. Atq; sero iā tandē uelligo q̄ egeri prudēter. Apud uiuos. n.
repies fortē qui res bene gestas
celebrēt literarū monumētis, sed
hic apud manes nō uideo q̄ fru
giferū opus effecerim, ubi unus est bonos cim. Sed nesci uires iā
adsunt

καὶ ἀνάξια τῶν διδασκάλων ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἐπιτιμῶ γὰρ ἐμαυτῷ ἤδη βάλλεσθαι ἐπαρτῶν ὤν, ὑποτείνειν τὰς τινὶ τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίοτος πολὺς ἦν μᾶλλον, ὃ πάντων ἀνάξιον τῶν γενναίων. ταῦτα μὴν οὐ ἀγχοῦ τινα φεύγε δεῖλον, καὶ πῦρ τὸ λαλοῦν ἔχοντος φιλόσοφον ἴσως ἐχρῆν λαγεῖν. τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, τοσοῦτον οὕτω κρείττονα διανοεῖσθαι, πολλῷ αἰσχίω, ἢ ἐναντιώτατα πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὡς δὲ ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύσας, ἐκ τοῦ μετὰ τὴν ἀγαθὸν Νέστορος διαδοχῆς. Ἀλλ' ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλά τις, ἢ ἄπωθεν ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὤν, καὶ τὸ βελτίονα νῦν ἢ πότερον λῷον ἀγνοῶν, τὸ λύσιτελοῦν ἐκεῖνο δοξάζειν προτιμῶν τοῦ βίου, νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ἀρίστην μὲν ἀνωφελῶς, εἰ καὶ ἤ, τι μάλιστα οἱ ἀεὶ ἐπαινούμενοι. μὴ τὰ νεκρῶν δὲ ἐμοὶ τίμια. καὶ ἔστι τὸ κάλλιστον ἐκεῖνο ὁ ἀνὴρ ἀγαθός. Ἀλλ' εἰ μὴ εἰσὶν ἔτι

λεχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς παρέστιν, ἀλλὰ ἰσομοιρία ἅπαντες ἐκεῖ τῷ αὐτῷ βίῳ χρώμεθα, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέρομεν. καὶ οὐκ οἶδ' εἰ τῶν Τρώων τινὲς δειλοί μοι, ἢ εἰ τῶν Ἀχαιῶν ὑπεραποθνήσκουσιν, [illegible] γυναῖκα δ' ἀκριβὲς, καὶ [illegible] τέμνει, ἢ μὴ λαμπὸς, ἢ ἢ καὶ δοῦλος. ταῦτά μοι ἀνίᾳ, καὶ ἀχθομαι, ὅτι μὴ δικαίως ζῶν. Ανν. ἆρα τί σοὶ αὖ πάθος πάθεσι Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἀλλήλοις τῇ φύσει, πάντας ἀπολλύντων ἅπαντας. ἔστι χρὴ μιμεῖσθαι τὸν νόμον, καὶ μὴ ἀντιάδειν τοῖς διάνοιαις. ἄλλως τε, ἐρῶ σε ἐκείνων ὅσοι πόρρω εἰσὶ, ὁποῖοι εἰδὲ: μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Θανάτους ἀφίξῃ πάντων. ὅρα ἢ πολυμυθίαν καὶ ὁ λοιδορία τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πιστεύειν ἀλλὰ καὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους δυοῖν ἢ τριῶν ἀνδρῶν, οἱ ἐκ ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνιλθεῖν, εἴ τις αὐτοῖς ἐπιτρέψειε δεύτερον ἀπολίσεις καὶ ἀβίους αὐδράσιν: Αχι. ἐκείνη μὲν ἡ πρᾶξις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον αὐτῷ, εἰμὶ ἢ καὶ μετὰν

abiſunt corporis Antilochè, aut formæ, intercideruntque, pari rerum ſtatu uiuunt omnes, nullum ſapientiæ, aut alterius rei diſcrimen eſt. Adde quod multi ex Troianorum mortuis formidabilis ſum, nemini græcorum uenerandus, pro ſuis cum de mortuis exiſtimatio eſt, ſiue boni fuerint ſiue impii. Hæc ſunt quæ me angunt et miſere ſollicitant, et ob quæ doleo, quod non potius loco opes et uiuo. A. At uero Achilles, quid agat, quæſiuit, quando ſic natura comparatum eſt, ut omnes prius cogantur ſemel uitam reliquere, quæ lex cum in uniuerſum ita obtinuit, nec abrogari ullo modo queat, patienter hæc ferat oportet. Cæterum aſpice nos, quotquot penes te ſumus, denique et Vlyſſes quoque poſt puſillum aduenit. Vnde ſola cum ubi merito afferet ſocietas, id quod et alijs in reb. plerumque uſu uenire ſolet. Non enim ſolus uideris in hæc mala conjectus. En tibi Herculem, Meleagrum, et alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, quod (ni fallor) haudquaquam in uitam uidetur redituri, ſi quis eos ad inopes et uictu indigos mittat, uti illis pro mercede ſeruiant. A. Socium uero hæc quidem admonitio eſt, uerum haud ſcio quo pacto eorum, quæ uitæ agunt, memoria, ſpeo

dio

dio me excruciat. Arbitror autem et uestrũ unũquemq; ita affici, etiamsi non palam id faciamus, nec ueri simile in eo, qui et uitæ huiusce commodi p quiete tolerantis.

A. Nõ ego te Achilles, sed ionas te tibi præstituas quippe qui intelligimus, si fuerimus te, de ijs rebus uerba facere. Sed et nos æquo animo sustinere cõtingit, quæ accidunt, hæc nõ ita est, ut [illegible] Eu igit. [illegible] si [illegible] [illegible] communibus [illegible]

D. [illegible]

Nũ. [illegible] quidem he [illegible] deos, [illegible] deinde pallis [illegible] ipse, [illegible] deinde [illegible] est. Igitur [illegible] Iouis [illegible] filius: Dic quæso [illegible] memoratus [illegible] Hercule [illegible] tibi [illegible] sacrificaui. H. Recte quippe iudicasti. Hercules enim ipse cælo una cũ diis immortalib. consistit, Hebe apud te habes cuiusmodi formosissimã. Ego uero qui te allo quor, [illegible] D. Quidnã dicis, [illegible] ipsius dei? Fieri non potest, altera enim de ex parte deum [illegible] altera uita accessisset. H. Fieri ille non quaquam [illegible] ego dum ex [illegible] ipsius nã. D. [illegible] Euterpã puto Platum [illegible]

ὑμῶν ἕκαστον. ἀ ἐμοὶ μὲν γὰρ, τοῦτο χρῆσις, καθ' ἑαυτὸν ἀστὸν καὶ πολιτικόν.

Ἀντι. ὅτι. ἀλλ' ἀκούσατε Ἀχιλλεῦ, τὸ μὲν τοῦ λόγου ἐρωτᾶν [illegible] καὶ φρόνιμον, καὶ [illegible] ἡμῖν, [illegible] ἐρωτᾶν ἀπαξ [illegible] ἀρχαῖον.

[illegible]

[illegible] ἀρχαῖον. [illegible] μὲν τὴν Ἡρακλέους [illegible] τὸ [illegible] ἡλιόν τε καὶ [illegible] Ἡρακλῆς [illegible] [illegible] [illegible]

πυρὲς ἄ. Ηρα. τοιοῦτό τι. Διο. πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ φίλος, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα Ἡρακλέα, ἀλλὰ προσελίξατο τὸν βελτίστου Ἡρακλέα παρόντα; Ηρα. ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀκριβῶς. Διο. ἀλλὰ δὴ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ἆρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἔσῃ. σὺ μὲν δὴ ὁ Ηρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γιγάμενον τῶν θεῶν ἐν τοῖς θεοῖς. Ηρα. θρασὺς εἶ, καὶ λάλος, καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐμὲ, ἴσῃ, οἵος αὐτίκα εἶμι θεοῦ εἰδωλόν εἰμι. Διο. τὸ μὲν τοξον γυμνὸν, καὶ πρόσφορον. ἐγὼ δὲ, τί σὺ ἔτι φοβεῖσθε σε, ἄπαξ τεθνεώς; ἀταρ οὐκ ἔστι μοι πρὸς τοῦ θεοῦ Ἡρακλέους, ὅτι ἐκεῖνος ἦν, σοφὸς αὐτῷ, καὶ ἔτι εἴδωλον ὤν: ἢ εἰς μὲν ὅτι πρὸς τὸν βίον, ἐπὶ δ' ἀπιδάντι, διαφέρουσιν, ἡ μὲν ὅδε θεοὺς ἀπέπλατο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥστε φοβεῖσθαι σε, ἐξ ἄδου παρεῖ; Ηρα. ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς σοῦ ἀναίσθητα ὀρθῶς χλευάζοντα. ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκούσον. ἐπόσον μὲν Αμφιτρύων ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο

nũ. pro illo mortuus es. Herc. Sic res se habet. D. Quo pacto igitur omnidisponus cũ sit Hercules, tu neq; illum esse nõ noueris, adhuc tanquam suppositium Herculem. Her. Quoniam ille ipse esse uideor. Dio. Vera autumas. nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis. Cauteas igitur ne conuiciis ut tu quidem Hercules existas, imago uero apud deos immortales Hebem in uxorẽ duxerit. H. Audax nimiam es atq; loquax: & nisi desinas, quæ in me iaces, abstinueris, sentiès quãprimũ qualis dei imago sim. Arcis enim rudus est atque pertus. Dio. Cur autem de cetero te timeam, quum semel mortuus sis? Sed per tuũ Herculem dic quæso, dũ ille uiuebat, erane unus cum ipso, & tunc imago existens, aut unus quidem eras in uita? postquam autem è uita decessistis separati, ille quidẽ ad deos immortales aduolauit, tu uero umbra, ut dignũ uideretur, ad inferos aduenisti? Her. Etsi fas equidẽ foret, nequaquã responderem uiro sophistice percunctanti, attamen aures quoq; ad hos porrigas. Quicqd enim Amphitryonis in Hercule erat idipso

idipsum morte affectū est, qd nē pe ego sum (ut dixi, totū, qd aūt ex Ioue erat, cū dijs immortalibus cōuersatur. Diog. Perspicue nunc intelligo, autumas enim eadē uice Alcmenā duos peperisse Hercules, unū quidē ex Amphitryone, alterū uero ex tūno Ioue, ex quo factū est, ut geminū unius matris uterū lacerētis. Herc. Nequaquam ō insane, idē profecto ipse ego sum qui. Diog. Neq; adhuc ad intelligēdū id facile est, duos Hercules in unū esse cōpositos, nisi quis diceret, uos tanquā Hippocentauros in unum fuisse copulatos, hominē uidelicet, & deum. Herc. Ita nā & homines ex duobus cōponi uidentur, animo uidelicet & corpore. Ille quod prohibet animū quidē ipsum ex summo Ioue natum, adesse cœlo, me uero mortalē ad inferos uenisse. D. Vtique eleganter hæc deseruisses, ō optime Amphitryoniade, si corpus hæc ēpestiue esses, sed incorporea es imago, itaq; periculū est, ne triplicē iam fecisse Hercule. Herc. Quomodo triplicē? Diog. Hoc quidem modo, nam si unus in cœlo existit, tu uero apud nos imago, corpus autē in

τοῦτο τίθημι, καὶ ἐμοὶ γὰρ ἐκεῖνος πάντα· ὁ δὲ ἐστὶ τοῦ Διός, ἐν οὐρανῷ συνόντος τοῖς θεοῖς. Δι. σαφῶς νυνὶ μανθάνω. δύο γὰρ φῆς ἔτικτον ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός. ὥστε ἀλλόθεν ἀλλοῖος ἑκάτερος ἐμαμάχετο. Ἡρ. οὕτω φαίνεται. ἑ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμην. Δι. οὐκέτι μανθάνω τοῦτο ῥᾴδιον, σωμάτων δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ἄρα ἱππόκενταυρός τις εἶς ἐν συμπεφυκότε, ἀνθρώπου καὶ θεοῦ. Ἡρ. οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ἔστι τι τὸ μὲν ψυχὴν ἐμοὶ εἶναι, ἐκεῖθεν ἐκ Διός, τὸν δὲ θνητὸν ἐμοί, παρὰ τοῖς νεκροῖς. Δι. ἀλλ' ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυονιάδη, κἀκεῖνο σὺ τοῦτο ἐλεγες, εἰ σῶμα εἶεν, νῦν δὲ ἀσώματον εἶναι σε. ἔστι δὲ δυοῖν σωμάτοιν τριπλοῦν ἤδη ποιεῖν τὸν Ἡρακλέα. Ἡρ. πῶς τριπλοῦν; Δι. ὥδε πως. εἰ γὰρ ἑνός τινος ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τοῦ εἰδώλου, τὸ δὲ σῶμα ἐν

Oeta,

Oeta,

Οὗτος λίνος ἤδη γεγένημαι, φίλε ἀν τάυτα γίνεται. καὶ οὐκέτι ἂν τινα δὶς πατέρα φέρειν ὑπονοήσεις τῷ σώματι. Ἑρμ. θαυμάζεις ἄρα, καὶ σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὑμῖν τυγχάνει; Δι. Διογένης ὁ σινωπεὺς εἴδωλον. αὐτὸς δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτων θεῶν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν συνέιμι. Ὁμήρου, καὶ τῶν τοιούτων ψευδολογίας καταγελῶν.

Μένιππος καὶ Τάνταλος.

Τί κλάεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σαυτὸν ἐλεεῖς, ὅτι τῇ Νιόβῃ; Τάλας ἔτι ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῆς διψῆς. Μέ. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥστε μὴ ἐπιτύψας στόμα, ἢ καὶ τὸ Δὶ ἀρυσάμενος λείλῃ τῇ χειρί; Τάνταλε ἔφη καὶ ἐπιτύψαιμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσίωμεν αὐτῷ καὶ μὴ δίδωσι καὶ ἀρύσαιμι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνει βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαῤῥεῖ, οὐκ εἰδ' ὅπως οὐδὲ ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Μέ. τοιοῦτόν τι πάσχεις ὦ Τάνταλε, ἀτερπὲς ἀπεῖναι μοι, τί γὰ

Oeta, iam in puluerem uersus sum, hæc tria iam sunt, animaduertas igitur uelim, quem tertium corpori esse intelligas patrem. Herc. Audax es, atq; sophista, sed quod nomen tibi est? Diog. Diogenis Sinopei imago, ipse autem, per Iouem, minimè cum dijs immortalibus, sed cum mortuorum optimis conuersor, Homerum atque huiuscemodi fabulas deridens.

Menippi & Tantali.

Quid eiulas ô Tantale, aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? Tantalus. Quoniam siti enecor Menippe. Menippus. Vsque adeo piger es atque iners, ut non uel pronus incumbens bibere nostis, uel caua uola hauriens? Tantalus. Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua simulatque me propius ad moueri senserit, quòd si quando hausero, oriq; conor applicare, prius effluxit, quàm summa rigẽ labia. Atq; inter digitos effluẽs aqua, haud scio quomodo rursus manu meã aridã relinquit. Men. Prodigiosum quiddam de te narras Tantale, uerùm dic mihi istic ipsum,

quorsum opus est bibere, quum corpore careas. nam illud quod esurire potest, aut sitire, in Lydia sepultum est. Ceterum tu quum sis animus, quinam post hac aut sitire queas aut bibere? Tan. At qui hoc ipsum supplicij genus est, ut anima perinde quasi corpus sit, ita sitiat. Menip. Ego hoc ita habere credimus, quod quidem affirmas te sitiè punire. Sed qui hinc acerbi ubi potest accidere? Nam metuis ne potus in pia moriere. Ac quidem hauc uide deos alteros inferos, si quis hos relinquas negat. Cum autem in què morte demigres quisquam? Tan. Recte tu quidem dicis, uerum hoc ipsum supplicij genus est sitire, quum nihil sit opus. Men. Despis Tantale, & uti uerum tibi fatear, non satio potu uidens egere quam uero uero mero, nam diuersum quidam pateris, ut quos canes uidi ossa mordentia, ut qui nouae quam quemadmodum illi se sitim horreas. Tan. Ne uerum quidem recusarim bibere. Menippe sitiens modo. M. Bono es animo Tantale, certum habes nunquam, ut uenam aliquid quo tam mariam qui bibam habet. Ne

γὰρ ἐν τοῦ πίειν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που κατόπισθεν, ὅπερ καὶ πεινῶν καὶ διψῶν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι διψῇς, ἢ πίοις; Ταντ. τοῦτ' αὐτὸ ἐλπίζω ὅτι, τὸ διψῶν μοι τῶν ψυχῶν ὡς σῶμα ἔοικεν. Μεν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύομεν, ἐπεὶ φῄς τῷ διψῆν ἐκολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔστιν; ἢ δείδοικας μὴ ἐνδεὴς τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ἑῶν γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄλλον, θανάτου ἐνταῦθα εἰς ἕτερον τόπον. Ταν. ἐρῶ μὲν λέγων. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς κολάσεως, τὸ ἐνδεὲς ποτοῦ. μᾶλλον δὲ ἀμέλγειν. Μεν. λαμπρὸς ὁ Ταντάλε, ἐπεὶ οὐ δεῖσθαι ποτοῦ δοκῶ, ἀφεστῶν γε ἐκείνου οἷ διὰ τὸ τοιοῦτον εἶδος ὑπὸ τῶν κυνῶν ἐνίων ἀπαρυόμενοι, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὸν δίψαν περιβαλόμενοι. Ταν. οὐδ' τὸν ἐκείνου ὦ Μενίππε σύνθημα πάνυ, γνοιτό μοι μόνον. Μεν. δέρμα ὦ Ταντάλε, ἐπεὶ οὖν, οὐ, οὐ τὰ ἄλλα πάντα τῶν πικρῶν. ἀδύ-

ἐνδυόμενον γὰρ. καίτοι ἀπὸ πόσου ὡς πρὸς οἰκίαν λιμνῆς φέρουσι, τὸ ὕδωρ καὶ αὐτὸς ἐκ πόρρω λαμβάνει.

Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.

Πῶς δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ὦ Μενίππε καὶ ὦ Ἑρμῆ; ἐρώτησόν με πρῶτον ἔστιν. Ἑρμ. οὐ σχολή μοι ὦ Μένιππε. πολὺν λοιπὸν ἡμῖν αὐτὸ ἀπιβλίψον, ἵνα ἴδῃς τὰ λοιπὰ, ἵνα τὰ Φαίακων ἐστὶ, καὶ Ἀθήναι καὶ, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ἁπλῶς τὰ ἀρχαῖα κάλλη. Μεν. ἐστὼ μόνον ἐρῶ, καὶ λέγε τὰ, τῶν σκηνῶν γυμνὰ, ἅμα τὰ πολλά. Ἑρμ. καὶ μὴν ἀνάγκη ἐστὶν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι τὰ ἐγκώμια, ἐν σὺ ἴδοις, καταφρονῶν. Μεν. ἄμυνε τῷ Ἑλένῃ μοι δέξῃ. οὐ γὰρ ἂν ἀνεχοίμην ἰδοῦσα. Ἑρμ. τοῦτο τὸ θέαμα ἡ Ἑλένη ἐστίν. Μεν. ἀλλὰ καὶ χίλιαι νῦν διὰ τοῦτο ἐπλεύσαμεν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἐστιν Ἕλληνες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις κινδυνεύουσι γεγένησθαι; Ἑρμ. ἀλλ' ἴθι δὴ ὦ Μένιππε, ἵνα σοι τὴν γυναῖκα. ἴφης γὰρ ἂν καὶ

Nec enim fieri potest, quamquam non: omnibus quemadmodum tibi, parum adiudicatur laudis, aqua illos non expectante.

Menippi & Mercurij.

Sed ubinam formosi illi sunt, ac formosa? Mercurii ducito me ad eos, si uepote vecès hucusque hospitem. M. Haud mihi licet per otium Menippe, quin tu istuc ipse loco extrorsum oculos deflectas. Illic & Hyacinthus est, & Narcissus ille, & Nireus, & Achilles, & Tyro, et Helena, & Leda, breuiter quicquid est uetustum formarum. M. Equidem praeterisse nihil uideo, calueriasque carnis renudatas, uter que ita nihil sit omnino de criminis. M. Atqui haec sunt quae poetae cum admirantur ac celebrant, ossi scilicet uces quae tu uideris contemnere. M. At Helenam saltem mihi commonstra, nam ipse qui eam haud queam dignoscere. M. Hac uidelicet caluaria, Helena est. M. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex uniuersa Graecia acto delectu, suis implere tantaque tum Graecorum, tum Barbarorum multitudo conflixit, aut haec sunt euersae Mer. Caeterum Menippe nō uidisti mulierem hanc unam, quod si fecisses,

καὶ

fore

forsan diceres tu quæsitio dã dum non esse. Pro talimuliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiã arefactos marcidosq; contempletur, postea quam coloris decus amiserint, deformes nimirum uideantur. Ac ijdem donec floren coloremq; obtinent, sunt speciosissimi. Menippus. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese prore usqueadeo monetanea, quæq; tam facile emarcesceret, elaborare. Merc. Haud mihi uacat tecum Philosophari, quare delecto loco ubicunque uelis, prosterne temet ac recumbe, mihi iam aliæ sunt traducendæ umbræ.

Acaci, Protesilai, Menelai, ac Paridis.

Quamobrem Protesilae in Helenam irruens, strangulas illam Protesilaus. Quis huius causa Acace, imperfecta quidem domo relicta, & uiro duæ uxore quam nuper duxi, reddita, mortuus sum. Aca. Accusa igitur Menelaum, qui uos omnes pro tali coniuge recuperanda, contra Troiam duxit. Men. Nequaquam me, sed

καὶ σὺ ἀνιμίωτον ἄνα, τὴν δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺ χρόνον ἄλγια πάσχων. ἀπὸ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα, εἰ τις βλέπει ἀποβιβλωμένα τῶν βαφῶν, ἄμορφα δοκεῖ τοῖς τῷ Λέξα. ὅτι μὲν τοι ἄνθη, καὶ ἔχει τῶν χρωμάτων, καλλιστά ἐστιν. Με. οὐκ οὖν τοῦτο ὦ Ἑρμῆ θαυμάζω, εἰ μὴ συνίδασιν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ἐλεγχρεοῦς, καὶ ῥᾴδιον ἀποδοῦντος πονοῦντες. Ερ. οὐ σχολή μοι ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι. ἄστι ὁπλίξαμένος τόπον, ἔνθα σοι ἥδιστον, κάτω κατάβαλε σεαυτόν. ἐγὼ δ', τὰς ἄλλας σκιὰς ἤδη μετὰ λόγου μαι.

Αἰακοῦ, Πρωτεσίλαε, Μενελάε, καὶ Πάριδος.

Αι. Τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε τὸν Ἑλένην πρωτεσίλαε: Πρω. ἔτι δὲ καὶ πάντων ὦ Αἰακὲ ἀπόλωλα, ἐμοὶ τὸν μὲν τὸν Λίμαν καταλιπόν, χήρα τε τῶν νεόγαμον γυναῖκα. Αι. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὃς τις ὑμᾶς ἅπαντας γυναικὸς ἕνεκα Τροίαν ἤγαγε. Πρω. οὐ λέγεις. ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. Μεν. ἐκ μὲν

ἂν βίλοιτο, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοὶ τῷ ξένῳ τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ἥρπασε. οὐτος γὰρ οὐχ ἑνὶ μόνον, ἀλλ' ἑνὶ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθῆναι, τοσούτους θανάτου αἴτιος γεγενημένος. Πρω. ἄμεινον οὖν, εἰ ἐπιτυχοιμὶ ὃ δίωκα, οὐκ ἐφέσω ποτε ἀπὸ τῶν χειρῶν. Πά. ἄδικα ποιῶν ὁ Πρωτεσίλας. καὶ ταῦτα, ἐρώντι χρώμενος ὄντα σοι. ὁρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ λατρεύομεν. ἔοικα δὲ οὐ ἀκούσιόν τινι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει ἐνθα σὺ ἐθέλεις. καὶ ἀδυνάτον ὄν αὐτοῖς ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. Πρω. οὐ λέγεις. εἰδὼς οὖν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα λαβὼν δυνατὸν εἶ. Πά. ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀπαγγελῶ τὰ δίκαια. φύσει γὰρ αὐτὸς μὲν, εἰ ὁρᾷ τῇ Πάριδι ἐπιγιγνόμενος αἴτιος. τοῦ δὲ θανάτου δὲ σοι, οὐδένα ἄλλον ἢ Πρωτεσίλαον, ἢ σιωπῶν. δι' ἐκλαθόμενος τῆς ἐμαυτοῦ γυναικὸς, ἐπὶ τὴν Τροίαν τῇ Τροίᾳ, ἔτι

sed multo iustius Paridem, qui hospiti mihi, uxorem conuiua omnium eripuit. Hic enim non modo abstet, uerum ab omnibus tum Græcis tum Barbaris merito strangulari debebat, ut qui cum multis, mortis causa extiterit. Prot. Melius hoc. Proinde malè nominatæ, Pari, nunquam te dimittam è manibus. Paris. Iniuriam adeo numquam facis Protesilae, idq; eo magis, quod eandem tecum amatem exterreo. Nam & amori etiam deditus ipse sum, & ab eodem deo quasi uinctus teneor. Nosti autem quod quæsumus, quæ mihi nobis geruntur, & nescio quis deus nos ducit, quocunque ipsi placet, atq; impossibile est illi repugnare. Prot. Rectè dicis. Vtinam igitur Cupido illum ipsum hic comprehendere mihi liceat. Aeac. At ego etiam pro Cupidine tibi respondebo, quæ ille uidentur. Sic enim ille dicet, Sese quidem Paridi fuisse forsitan causam amoris, sed mortis causam tibi fuisse neminem aliũ, quam te ipsum, Protesilae, qui clam uxorem nuper ducta, postquam appropinquabatis Troadi,

ius ui cõcepto piculo euenit de spatius ante te. iquos cẽs in lite exilijsti, gloriae nimirũ cupidus, propter quã et primus, in egressu mauiũ uccisus fuisti. P. Proinde & ego pro me ipso, tibi, Aeace, respondebo, multo iustiora, q̃ tu. Neq; n. ego mihi horum causa fuisse sãũ, et q̃ ita inde ab initio iis praedestinatũ fuerat. A. Probe, qui te ergo istos accusas?

Menippi & Aeaci.

Per Platonẽ, ô Aeace, expo me mihi, quaeso, hic quae apud inferos sũt, oia. Ae. Haud facile, Menippe, oia. Verũ quae sũma ẽt et uelut capitea dicere possum, haec accipe: Hic q̃ē. quod Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorẽ hũc nosti, qui te uecit, praterea & lacũ, & Styx ipsis gethõtẽ iã uidisti, cũ ingressus es. M. Noui haec, & praterea te quoq; q̃ hic in uestibulo sedes, atq; adituũ obseruas. Eua ẽ eqẽ ipsum uidi, & Furias. Homines uero pristos, quaeso, ostẽde et maxime eos, q inter ceteros nobiles fuere. Ae. Hic q̃ē Agamẽnon est, ille aũt Achilles. Rursum hic Homenes, qui proprius assidet post hunc Vlysses. Deinceps Aiax et Diomedes, et ceteri graecorũ proceres sunt.

Ac.

ὅτι φιλοπονήσω καὶ ἀπὸ τρυφερῶν πρωτεύσας τῶν ἀλλων, ἀξιῶ ὁρᾶσθαι, ἀλ ὑπ πρῶτος ἐν τῇ ἀναβάσει ἀπέθανον. σύναιω καὶ τοῦτο ἐμαυτῷ σοι ὦ Αἰακὲ ἀπεκρινόμενος δικαιότερα. εἰ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ὦ μῆρε, καὶ τὸ ὀξὺ τῆς ὀργῆς ἔτυχε ἐπιτιθεῖσθαι. Ἀλ. ἀληθῆ. τί δὲ τούτου αἰτίας;

Μένιππος καὶ Αἰακός.

Περὶ τοῦ Πλάτων ὦ Αἰακὲ, παρακάλει με τὰ ἐν ᾅδου πάντα. Αἰ. οὐ ῥᾴδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα. ἃ μὲν τοι λεγόμενα, μανθάνω, οἶσθα μὲν, ὅτι Κέρβερος, οἶδα. καὶ τὸν παρόντα τοῦτον, ἐν οἷς διαπορεῖς, καὶ τὸν λιμνῶν, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐν οἷς ἐπέρασας. Μέν. οἶδα ταῦτα, καὶ σὺ, ἐν τῷ πυλῶνι. καὶ τὸν βασιλέα ἐκεῖνον, καὶ τὰς Ἐρινύας. τοὺς δ' αὐθενέας μοι τοὺς πάλαι δείξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπιφανεῖς αὐτῶν. Αἰ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος ὁ Ἰδομενεύς πλησίον. ἑξῆς Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

Μέ.

Μενιππ. βαβαί Ομηρε, διὰ σὲ τῶν βαρβαρικῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπται, γυμνὰ, καὶ ἄμορφα, κόνεις πάντα, καὶ λῆρος πολύς, ἀναγκαῖος ἐς ἀληθῆ κεφάλωσε. οὗτος δὲ ὁ Αἰακὸς, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρός ἐστιν, οὗτος ὁ Κροῖσος. ὁ δὲ ἐκεῖνος αὐτῶν, Σαρδανάπαλος. ὁ δὲ ἐκείνου τούτου, Μῆδος. οὗτος δὲ, Ξέρξης. Μέν. ἀτὰρ οὐ θαυμαστὸν ἐστι ὁ Ἑλλὰς ἐφετὴς, ζεύγνυσθαι τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ τῶν ὀρῶν πολλὰ ἐπιδιαβαίνοντα; οὗτος δὲ καὶ ὁ Κροῖσος ἐστιν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὁ Αἰακὸς, παράσχου μοι κατὰ κόρρης ἐπιρρίψαι. Αἰακ. μαλακῶς. διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον, γυναικῶον ὄν. Μενιππ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπίξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Αἰ. βούλει σοι ἐπιλείξω καὶ τοῦτο σαφῶς; Μενιππ. νὴ Δία γε. Αἰακ. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἔστω. Μενιππ. χαῖρε ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπόλλων, ὅ τι σοι φίλον. Πυ. νὴ, καὶ σύ γε ὦ Μενιππε. Με. ἀλλ' ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; Πυ. οὐ γὰρ. ἀλλὰ

M. Pape Homere, ut ibi Rapsodiarũ barbarũ capita, humi proiecta iacẽt, ignobilia atq; obscura, cinis ac puluis oũa, & nugamenta, denique uere, ut abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nã est? Aeac. Cyrus est. Ille autem Croesus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Vltra hos autem Medas, & deinceps ille Xerxes. Men. Ecce, ô celeste, tota exhorruit Graecia, iungentẽ pontibus Hellesponti, & per ipsos montes nauibus transire affectantem? Qualis uero & ipse Croesus est? Caterũ, Sardanapalo quaeso, huc Aeace, permitte, ut demulceã caput, inflectam colapho. Aeac. Nequaquam. Comminueres enim ipsi ẽtiamsi, muliebris ac fragilis adeo cum sit. Men. Ac certe tamen amplexabor illũ, utpote seminiũ ac mulierosum planc. Aeac. Vis ne tibi ostendam, & doctus illos? M. Per Iouẽ etiã. Aeac. Primus en hic tibi Pythagoras est. M. Salue Euphorbe, siue Apollo, siue denique quicunq; uoles. Pyth. Ita sane, & tu utiq; Menippe. Me. Quidnam non amplius aureum istud femur habet? Pyth. Nam

sed age cedo, si qd manducabile tibi bẽt pera ista. M. Fabas habet, quare nihil hic ẽ, q̃ tu mãducare queas. P. Da modo. Nam hic apud manes alia dogmata atq; instituta didici, nẽpe qd̃ nihil hic inter se similes sunt, fabæ & patrantium testiculi. Aeac. Porrò hic Solõ est, filius Execestidis. preterea ille Thales, & iuxta ipsos Pittacus, & ceteri illi, septẽ autẽ oẽs sunt, ut uidest Men. Lætiori sunt Aeace, soli atque alacres præter ceteros. Sed hic oppleus cinere, tãquã subcinericius panis aliquis, hic crebris pustulis quasi suffervefactus, quinnã est. Aeac. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Aetna mõte huc ꝓfectus. M. O Aeripes optime, quid obsecro accidierat tibi, cur teipsum in crateres Aetnæ injecerest Emp. Insania quædã, Menippe. M. Nõ per Iouẽ, sed inanis quædã gloriæ affectatio, & fastus, & multa demẽtia. Hæc te cõflagrare fecerũt, und cũ ipsis crepidis, cũ dignus minimè esses. Verũtamẽ nihil tibi cõmẽtũ istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Ceterũ Socrates ille, Aeace, ubi locorum tendẽ est. Aeac. Cum Nestore ac

ἀλλὰ φίρε ἴδω, τί σοι ἰδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. Μι. λυχνάριον ἀγαθέ. ὅστις οὐ τοῦτό σοι ἰδώδιμον. Γυ. Ἀλλὰ μόνον, ἄλλα πολλὰ παρὰ τοιαῦτα δόγματα. ἐμαθον γὰρ, ὡς ἐν ἅδου ἴσον ἰσχύομεν, καὶ λυχναὶ καὶ τεκόντων ἐνδάδε. Αἰ. οὗτος δὲ Θαλῆς ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος, καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐστὰ δὲ πάντες ἡδεῖς, ὡς ἔοικε. Μι. ἄλυπος οὗτος ὁ Αἰακὸς μόνος, καὶ φαιδρὸς τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σπεδοῦ πλέος, ὥσπερ ἐγκυφίας ἄρτος, ὁ τοῖς φλυκταίναις ἅλος ἐξεωδηκώς, τίς ἐστιν; Αἰ. Ἐμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἥκει δὲ καὶ οὗτος παρά. Μέν. ὦ χαλκέων βέλτιστε, τί σε ἦλθεν τὸν ἐν τοῖς λεκανίοις ἐνιβαλόν; Εμ. μωλωχία τις ὦ Μένιππε. Μέν. ἀμὰ Διὸς, ἀλλὰ λεγεωνεξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ λεγυσία. ταῦτά σε ἀπεωθήσαντα αὐτοῖς λεγυπίοις οὐκ ἀξίῳ ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐδὲν σε τὸ σόφισμα ὄνησεν. ἐφωράθης γὰρ τεθνειώς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἀφίκται. Αἰ. μετὰ Νέστορος, καὶ

καὶ Παλαμήδης ἰκεῖνος καὶ πολλοί. Με. ἐμοὶ εἴθε ἰδεῖν αὐτὸν, εἰ πουχαὶ ἐνθάδε ἔστιν. Αι. ἆρα τὸν φαλακρόν; Με. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν. ὥστε πάντων αὐτῶν τοῦτο τὸ γνώρισμα. Αι. τὸν σιμὸν λέγω. Με. καὶ τοῦθ' ἅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μενίππε; Μεν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τοὺς Ἀθηναίους; Μεν. καὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τὰς σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα ἐν θάσσα τέτις, ἔκφοι φιλόσοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μεν. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας εἶμαι, εἰ καὶ ἔκι παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποκνίων μύρον, ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυραννοῦντας θεραπεύειν ἐπιστάμενος. Σωκ. περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; Μεν. εὐδαίμων ὦ Σώκρατες εὐδόκιμος εἶ. τάχι τοιαῦτα πάντες εὖ σε θαυμάσιον εἶναι αὐδρα γιγνώσκουσι, καὶ πάντα ἐγκωμιάζουσι ταῦτα. δεῖ γὰρ εἶμαι τὰληθὲς λέγειν, οὐδὲν ἀλίτα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς

ac Palamede ille plerunq; nuncupant. Men. Cuperem quidem uidere ipsum, si ubi locorum hic foret. Acac. Visne ne calluum illum? Men. Ac omnes hic calui sunt, quare omnium æquè notatio hæc fuerit. Acac. Simum istum dico. Men. Etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. Socrat. Me ne quæris Menippe? Men. Te ipsum Socrates. Socrat. Quo pacto res Athenis se habent? Men. Multi iuniorum philosophari se profitentur. Ac habitum ceratè ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi uidentur, admodum multi. Cæterum autem uidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te uenerit, & Plato ipse, alter quidem olens unguenta, alter autem in Sicilia tyrannis adulari doctus. Socr. At de me quid sentiunt? Men. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res utiq; pertinet. Omnes itaque te admirabilem fuisse uirum existimant, atq; omnia coprouisse hæc (decet enim opinor, uerum hic dicere) cum nihil peccares. Soc. Et ipse dicebam hæc

ad illos, sed illi tũ simulationem quandã, eam rem esse putabãt. Men. Sed quinam isti sunt circa te? So. Charmides, Menippe, & Phaedrus, & Clinias filius ille. Men. Euge, Socrates quoniã & hic artem tuam exercés, neque formosos istos negligis. Soc. Quid enim aliud quod quidem suauius sit, agere? Sed huc propius nobiscum recũbe, si uidetur. Men. Non per Iouẽ. Ad Croesum enim & Sardanapalũ, redeo, prope illos habitaturus. Video quippe mihi, nõ pauca habiturus ibi esse, quae videam, quando plorantes illos audiam. Desc. Et ego quoque iam abeo, ne quis mortuorũ clãnobis subducat sese. Peraqui autem alia uidebis Menippe, quãdo iterum conueniemus. Men. Abeas licet, nam & hac Aeace, uidisse sufficit.

πρὸς κοτύλ. εἰ δὲ, ἐρωτῆσαι ἔοικε τὶ πρᾶγμα ἐστι. Μενέδημος δὲ οὗτοι εἰσιν οἱ περὶ σε; Σω. Χαρμίδης τε Μένιππος, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. Μενιπ. εὖγε ὦ Σώκρατες, ὅτι ἐκεῖνα μὲν τὰ σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ἐλιγωρεῖς τῶν καλῶν. Σωκ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. Μενιπ. μὰ Δι' ἔγωγε τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἥκω, πλείστον τινὰ χρόνον αὐτῶν. ἔοικα γοῦν ἐνταῦθα ἐλιγαρχήσεσθαι, ἀκούσεσθαι τῶν κλαιόντων. Αἰ. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ λάθοι τις ἡμᾶς νεκρῶν κλέψας ἀπιόν. τὰ πολλὰ δ' ἀναβλέψεις ἐφ' ἡμᾶς Μένιππε. Μεν. ἀμφοῖν. καὶ τοῦτο γὰρ ἱκανὸν ἐμοὶ Αἰακε.

Μενίππου καὶ Κερβέρου.

Ω Κέρβερε, συγγενὲς γὰρ ἀμφοῖν ἐστι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τοῦ Στυγὸς, εἰ καὶ ὁ Σωκράτης ἐπέτυχε κατὰ πρὸς ἡμᾶς, εἰκὸς δὲ σε δεῦρο ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι ἐπιστάμενον. Κερ. πείρᾶσθε μὴ

Mea

ad illos, sed illi tũ simulationem quandã, eam rem esse putabãt. Men. Sed quinam isti sunt circa te? So. Charmides, Menippe, & Phaedrus, & Clinias filius ille. Men. Euge, Socrates quoniã & hic artem tuam exercés, neque formosos istos negligis. Soc. Quid enim aliud quod quidem suauius sit, agere? Sed huc propius nobiscum recũbe, si uidetur. Men. Non per Iouẽ. Ad Croesum enim & Sardanapalũ, redeo, prope illos habitaturus. Video quippe mihi, nõ pauca habiturus ibi esse, quae videam, quando plorantes illos audiam. Desc. Et ego quoque iam abeo, ne quis mortuorũ clãnobis subducat sese. Peraqui autem alia uidebis Menippe, quãdo iterum conueniemus. Men. Abeas licet, nam & hac Aeace, uidisse sufficit.

Menippi & Cerberi.

Heus Cerbere, quãdoqdẽ mihi tecũ cognatio quædã intercedit, cũ & ipse sim canis, dic mihi p Stygiã paludẽ, quõ se habebat Socrates, cum huc accederet? Verisimile ẽ aũt te, deus cũ sis, nõ latrare modo, ue ĩnetiã humano more loq si quando uelit. Cer. Quũ procul a hinc abesset

Mea

εἰς ὦ Μένιππε, πανταχόθεν ἐλέκει ἀφίστω πρεσβύτερος, καὶ οὐ πάνυ δεινὰ τὸν θάνατον δεδοικώς. καὶ τοῦτο ἐμφανῶς τοῖς ἔξω τοῦ σπηλαίου ἑστῶσιν ἐδείκνυ. ἐπεὶ δὲ κατέκυψε εἰς τὸ χάσμα, καὶ ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶχεν, κἀγὼ ἔτι διεμέλλον αὐτὸν δεικνῦν τῷ κωμῳδοῦντι τῷ κατεπείγοντι τὸν πόδε, ἐπειδὴ τὰ βρέφη ἐκείνου, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠλόλυζε, καὶ πάντες ἐγένοντο. Μίν. Θαυμαστῶς σφόδρα ὁ αὐθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος. Κύρ. Μίν. ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸν ἐκεῖνος ἐκεῖ ἐκάλει, κατεδραπέτευσε, ὡς δεδιότων αἱ θυραί. καὶ ἔλεγε, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων ἐπιτάττειν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ σπηλαίου τολμῶν, καὶ αὐθαδεῖν. τὰ δ' ἐνταῦθα, ἐπιλυχνοῦ ἀνειλόμην. Μίν. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεπλαυδίνεν ἔδοξα; Κύρ. μόνος ὦ Μένιππε ἄξιος τοῦ γένους, καὶ Διογένους περὶ σοῦ, ὅτι μὴ αὐταρκεστέρως ἐφέρετο, μὴ δ' ἀδεέστερον, ἀλλ' ἐδιλοσόφει

Menippe, uisus è cõflati atq; in territo adire uultu, perinde quasi mortẽ nihil omnino formidaret, tãquã hoc ipsum uellet ijs, q̃ pedul à specus ingressu stabant, ostẽdere, uerũ simulatq; despexit inhiatũ uiri ingẽtq; fundũ atq; ãtrũ antri recessũ, simulq; ego cũ clãmẽ eiũ illũ aconito mordẽs pede correptũ detrahere, infantiũ ritu eiulabat, suosq; deplorabat liberos, nihilq; nõ faciebat ĩoẽm speciẽ sese cõueriẽs. M. Nũ igitur fucatè sapiens erat ille, neq; uerè mortẽ cõtẽnebat? C. Haud uerè, cæterũ ubi uidit id esse necesse, audaciã quãdã præ se ferebat, quasi uero uolẽs id esses passurus, q̃ alioq; uolẽs nolẽs tamẽ omnino fuerat ferẽdũ, uidelicet, quo spectatorib. esset miraculo. Equidẽ illud in totũ de uiris ijsmodi uerè possim dicere, ad fauces usq; specus intrepidi sũt ac fortes, porro intus cũ sunt, nihil mollius neq; fractius. M. Cæterum ego quoniam animo tibi uisus sum subijsse specum? C. Verus mortalium Menippe, sic mihi uisus es subire, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes propterea quod neutiquam adactũ subieritis, aut intrusi, uerum tum ultronei,

sum ridentes, atq; omnibus pio rare renuncianteſ.

Charonis & Menippi.

Redde naulũ ſceleſte. Men. Vociferare, ſiquidem iſthuc tibi voluptati eſt Charon. Charon. Redde, inquam, quod pro traiectione debes. Men. Haud quaquã auferre queas ab eo qui nõ habeat. C. An eſt quiſpiã, qui ne obulũ quidẽ habeat? M. Sit ne alius quiſpiã praeterea, equidẽ ignoro, ipſe certè non habeo. C. Atqui praefocabo te p Diẽ impuriſſime, ne reddas. Men. At ego illiſo baculo tibi cõminuã caput. Char. Num ergo te tã longo traiectu gratis trãſuexero? M. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. Mer. Bene mecum agatur perlouem, ſiquidem futurum eſt, ut etiam defuncto rum nomine perſoluam. Cha. Haud omittam te. Men. Quin igitur uel huius gratia perge, ut facis, nauim trahere, quanquam quod non habeo, quinam auferat? Cha. At tu neſcieba s, quid tibi fuerit adportandum? Men. Sciebam quidem, uerum non erat. Quid igitur nu m ea gratia erat mihi ſemper in uita manendum? Cha. Solue

γελῶντες, εἰμάσαν πόρρω γὰρ γελάσοντες ἅπασιν.

Χάρων & περὶ Μενίππου.

Χάρων.

Ἀπίδω & ὦ λιμενάρχα τὴν πορθμίαν. Με. βέα, εἰ τοῦτό σοι ὕδιον ὦ Χάρων. Χά. ἀπίδω φημί, ἀνθ' ὧν σε διαπορθμεύσαμεν. Με. εἰν ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. Χά. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; Με. εἰ μὴ περὶ ἄλλου τινός, οὐκ οἶδα. ἐγὼ δέ, οὐκ ἔχω. Χά. περὶ μὲν ἄγξω σε νῦν τὸν πλεύσαντα ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. Με. ἐγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας, διαλύσω τὴν κεφαλήν. Χά. μάτην ἐρεῖς πολλοὺς τοσοῦτον πλεῦν. Με. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅτι με παρεδέξατο. Ερ. νὴ Δία ἐυξάμην, εἰ μέλλω γε περὶ τοιούτων τῶν νεκρῶν. Χά. οὐκ ἀποστήσομαί σου. Με. τί τοῦ γε ἕνεκα πολλάκις τὸ πορθμεῖον, παράμενε. πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; Χά. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς λιμένα εἶχεν ἄνω; Με. ἤδειν μὲν οὐκ εἶχεν δέ. τί οὖν, ἐχρῆν ἀναστῆτε μὲν ἀπόθανόν; Χά.

μὴν &

μόνος σὺ αὐχήσεις τρόπον πεπλευκέναι; Μι. οὐ τρόπον βέλτιστε. καὶ γὰρ ἐπλευσα, καὶ τὴν λοιπὴν ἐπιλαβόμενος, καὶ σὺν ἑπτὰ μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. Χά. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ παρόντα. τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σοι δεῖ. οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μι. οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐπὶ τὸν βίον. Χά. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. Μι. μὴ ἀθύμει σύ. Χά. δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. Μι. θέρμους καὶ θύλακας, καὶ τὴν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χά. πόθεν τοῦτον ἡμῖν τὸν Ἑρμῆν τὸν κύνα ἤγαγες; εἶα δὴ καὶ λέγε πρὸς τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἁπάντων κατεγελῶν, καὶ ἐπικωκύων, καὶ μόνος ἀδόων, εἰρωνευόμενος ἐκείνοις. Ἐρ. ἀγανεῖς ὦ Χάρων, ἐπειδὴ αὐδρα δεινὸν ἀπεδύσατο; λαβὲ ὀβολὸν ἀκριβῆ. ἐὰν δὲ ἀνέλῃς αὐτῷ μέλει. οὐτὶς ὅστις ὁ Μένιππος. Χά. καὶ μὴν σὺ λάβε πρῶτος; Μι. σὺ λάβε βέλτιστε, δεῖ δὴ σὺν σοὶ λάβοις.

Πλη-

Solus ergo gloriaberis te grauis fuisse transuectum? Menippus. Haud gravis ô praeclare, siquidem & sentinam exhausi, & remum arripui, & uectorum omnium unus nõ eiulaui. Charon. Istanihil ad naulum, obolum reddas oportet, neque enim fas est secus fieri. Menippus. Proinde eu me rursum in uitam reuche. Charon. Belle dicis, nimirum ut uerbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaciam. Menippus. Ergo molestus ne sis. Charon. Ostende quid habeas in pera. Menip. Lupinum si uelis, & Hecatae cenam. Char. Vnde nobis hunc canem adduxisti Mercuri? tum qualia garriebat inter nauigandum uectores omnes irridens, ac dictertis incessens, unusque cantillans, illis plorantibus. Mercurius. An ignorae Charon quem uirum transuexeris, planè liberum, cuiq; nihil omnino curae sit. Hic est Menippus. Charon. Aequissimum quam postbac te recepero. Menippus. Si receperis ô praeclare, ne postiquidem iterum recipere.

Plus-

Protesilai & Plutonis.

O Domine ô rex, ô noster Iupiter & tu Cereris filia, ne despicite preces animarum. P. Tu uero quid precaris à nobis, aut quis denique es? Prot. Equidem Protesilaus sum, filius Iphicli, patria Philacenses, qui cum reliquis Graecis in expeditione ad Troiam profectus, ac primus omnium contra Ilium pugnando, occisus sum. Precor autem ut dimissus hinc, modicum temporis, in uitam redire denuo permittar. Plut. Hanc amorem, Protesilae, omnes mortui amant, sed nullus tamen ipsorum potitur eo. Prot. At non uitam, ô Pluto, tantopere amo, uerum equidem uxorem, quam nuper ductam, domi reliqui, atque in bellum nauigando profectus sum. Deinde infoelix, in egressu nauium, ab Hectore occisus sum. Amor itaque iste uxoris, non mediocriter me, ô Domine, enecat, uoloque si uel paululum ab ipsa conspectus fuero, rursum huc descendere. Plut. Non bibisti, Protesilae, aquam Letheam? Protesilaus. Bibi equidem, sed haec res praeualuit ponderi. Pluto. Igitur expe-

Πρωτεσίλαος καὶ Πλούτων.

Ὦ δέσποτα, ὦ βασιλεῦ καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητερ καὶ θύγατερ, μὴ ὀλιγωρεῖτε ἡμῶν τῶν δεομένων. Πλ. σὺ δὲ τίνος λέγεις παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ἂν τυγχάνοις; Πρω. ἐγὼ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου φωκάνης, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀπεθανον τῶν ἐπὶ Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἀναβιῶναι πάλιν. Πλ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα οἱ Πρωτεσίλαοι, πάντες νεκροὶ ὄντες. πλὴν οὐδεὶς τῶν αὐτῶν τύχοι. Πρω. ἀλλ' οὐ τοῦ βίου ἕνεκα ἐρῶ ἔγωγε. ἀφ' γυναικὸς γὰρ, ἣν νεόγαμον ἔτι ὄντα τῷ θαλάμῳ λελοιπὼς, ἐκέλευον ἀπιέναι πάλιν. ἀπεκτάνθην ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπὸ τοῦ Ἕκτορος. ἐπεὶ οὖν τῆς γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπαυδῶμαι με ὦ δέσποτα. καὶ βούλομαι λίαν πρὸς ὀλίγον ἐφεῖναί με αὐτῇ, καταβῆναι πάλιν. Πλ. οὐκ ἔπιες ὦ Πρωτεσίλαε τὸ Λήθης ὕδωρ; Πρω. καὶ μάλα ὦ δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ἐνίκησεν ἐμέ. Πλ. οὐκοῦν πω-

ωρίμενον. ἀφίξεται γὰρ ἐκεῖνος ὅτι, καὶ εὐλίαν σε ἀναλαβὼν ἀνήσει. Περ. ἀλλ' οὐ φέρω τὸν διαβολὸν ὁ Πλούτων. ὑπόδυς δὴ καὶ αὐτὸς ἔλθε, καὶ εἰδὼς αὐτὸν τὸν ἀρχαῖον ὄφιν. Πλουτ. ἐπεὶ τί σε ἐνόησε μικρὸν ὑμῖν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ἐδυρομένοις; Περ. εἶμαι ποιήσας λεγομένου ἀποκλαύσας πρὸς ὑμᾶς. ὥστε οὐδ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ὑμῶν λύπῃ μετ' ὀλίγον. Πλουτ. ἐὰν δὲ ἡμεῖς γεγράφαμεν αὐτὸν ἀποθανόντα πάντες. Περ. ἐπαινῶ σε ὦ Πλούτων. ὑφῶ γὰρ δὴ αὐτὸν τοῦ τῶν τῶν κείνου τῶν Εὐρυδίκην παρέλαβε, καὶ τῶν ἐμῶν γάμων ἀξιώσας, καὶ ἄμφω, τὴν ἐκείνου νύμφην φανῆναι: πῶς δὲ ἐκείνην προσείπεν, οὐδὲ διαγνόντα δυνατόν: φοβοῦμαι γὰρ οὖν εἶδε, καὶ φεύξεται καὶ μάτην ἴσως τὸν τόν τῶν ἐλθὼν ἀνεκλαυσάμην. Πλ. ἐπεὶ ὦ ἀδελφὲ, οὐ χρὴ τοῦτο ἐκεῖνο. ἢ Ἑρμῆν κάλεσον, ἵνα λάβῃ ἐν τῇ φωνῇ εἰδὼς ὁ Πρόκλος ἢ, ἐκδιδόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, γνῶναι

expecta, adueniet enim & ille quā lacs. neq; nūc opus qeqs eorum iterū ascēdere te. P. Sed monētā hanc ferre nequeo. Amasti aūt tu quoqs aliquādo, ac nosti, qualis res Amor sit. P. Et qd adeo iuuabit te, unū diē reuiuiscere? deinde aūt paulo post eandem hac lugere? P. Spero me etiā illā adducturū esse, ut huc ad uos sequatur me, quare pro uno mortuo paulo post duos recipies. P. Haud fas est illa fieri, neq; etiā simile unquā factū est. P. Ac ego in memoriam tibi reuocabo. Pluto. Nā Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen uxorē reddidistis, & cognatum meum Alcestim emisistis, Herculi gratificātes. P. Optaris aūt cum illa nuda atqs deformi caluaria, formosae illi sponsae tuae in conspectum uenire? Quo pacto autem illa etiam aspicere atque ne dignoscere quidē amplius te poterit? Terrebitur enim, sat scio atqs aufugiet, tuqs frustra tantū ita exanclaueris. Proserpina. Proinde mi uir, tu illi quoque rei medicinam aliquam adhibe. Ac Mercurium iube, ut postqua ad lucem peruenerit Protesilaus, cōtactum uirgae, mox in adolescentem formon

formosum conuersatus illū, quāqui uidelicet antea fuit, cū ex sponsi thalamo prodires. P. Quoniā, Proserpina, et ubi hoc uideretur, age p̄luctū hūc iterū ad superos Mercuri, sponsum facito. Tuuero meminerīs, nō amplius quam unum diem tibi permissum esse.

Diogenis & Mausoli.

Ohe tu Car, quare tandē iniolēs es, tibiq̄ places, ac dignum te credis, q̄ unus nobis omnib. anteponaris? M. Primū regni nomine ô tu Sinopensis, quippe q̄ Caria imperauerim uniuersa, praterea Lydia quoq̄ gētib. aliquot, tū aūt & insulas nonnullas subegerim. Miletū usq̄ peruenerī, pleriq̄ Ioniæ partibus uastauī. Ad hæc formosus erā ac procerus, ac bellicis in rebus præualidus. Postremo, quod est omniū maximū, in Halicarnasso monumētū erectū habeo, singulari magnitudine, quantū uidelicet defunctorū alius nemo possidet, neq̄ pari etiā pulchritudine conditū, uiris scilicet atq̄ equis, pulcherrimo è saxo, ad uiuā formā absolutissimo artificio expressis, adeo ut uel phanū aliquod simile haud facilè quis inueniat. Num iniuria tibi uideor has ob res mihi placere atq̄ efferri? D. Num ob imperium aut, ob

νικείαν οὐδὲν καλὸν ἀπολαύσασθαι αὐτῆς, εἰ & ἐν τῷ πατρῷῳ Πλούτωνι Περσεφόνῃ συνδοχῇ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις, πείσεις νυμφίον. σὺ δὲ μνήσθητι, μίαν μόνην ἡμέρα.

Διογένους καὶ Μαυσώλου.

Ὦ καὶ ὦδε τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; Μα. καὶ ἔστι τῇ βασιλείᾳ μὲν ὦ συνωπεῦ, ἐς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἔρξα δ' καὶ Λυδῶν τινῶν, καὶ νήσους δὲ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ δὲ Ἰωνίας κατατρεψάμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις ἰσχυρός. τὸ δὲ μέγιστον, ἔτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγιστον ἔχω ἐπικείμενον, οἷον οὐδὲ ἄλλος τις, ἀλλ' οὐδὲ οὗτος ἔχει καλλονῇ ἀξιωματικόν, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἔτι τὸ ἀκριβέστατον ἀπεσκευασμένον λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ τῶν οὐρανίων τις ἂν ῥᾳδίως. οὐ δικαίως σοι δοκῶ καὶ ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; Δι. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ

hæc ob res mihi placere atq̄ efferri? D. Num ob imperium aut, ob

φὴς, καὶ τὸ κάλλος καὶ τῶν βάθρων τοῦ τάφου; Μαύ. νὴ Δί' ἔγωγε τούτοις. Διο. ἀλλ' ὦ μακάριε Μαύσωλε, οὔτε ὁ ἰσχὺς ἐστί σοι ἰκανή, οὔτε ἡ μορφὴ παρέστιν. εἰ γοῦν τινα λάβοιμεν δίκαιον ἐν μορφίας κρίσει, οὐκ ἴσως εἴποιμεν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμᾶται τοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἀμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκφεφόμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἐκκεκοψόμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς λίθοι λύ. θοι, ἀλλοφρονεστάτοις μὲν ἴσως ἂν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα εἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄντι. σὺ δὲ οὐ βλέπεις, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτῶν; πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ὑμῶν ἀχθοφορεῖ, τῶν τελευτήσαντι λίθοις πιεζόμενος. Μαύ. οὐδέν γε σοῦ μοι ἐκεῖνα πάσχει. καὶ ἰσότιμος ἐστὶ Μαύσωλος, καὶ Διογένης. Διο. ἐκ ἰσότιμος ὦ γενναιότατε. οὐ γὰρ Μαύσωλος μὲν γῆ εἰμάξεται, μνημεῖόν τῶν πόνων, ἐν εἰ καὶ Ἀκαμαντίδος ὤν τυγχάνει. Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ.

καὶ

ob formã, atq; ob sepulchri molem. M. Per Iouem ob hæc inquam. D. Atqui ô formose Mausole, neq; uires iam illæ, neq; forma tibi iũ adest, adeo ut si quem arbitrũ de formæ præcellentia delegerimus, haud quaquã dicere possit, quãobrem tua calua, ceteris anteferẽda, si quidẽ uæ, pariter tũ calua, tum nuda, atq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter naribus simis ac sursum hirtis deformati. Ceterum sepulchrũ ac saxa illa preciosa, Halicarnasseis forsitan rectũ licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquã qui magnificã quãdã apud se structurã habeãt, uerũ si hinc enumeratus ad te rediens, uir egregie, neq; quãquã uideo, nisi forsan illud cõmodũ uocas, qd plus oneris, atq; nos sustines, sub eam ingentibus saxis pressius ac laborans. Mausolus. Ita ne nihil illa mihi conducunt omnia, planeq; pares erũt Mausolus ac Diogenes? D. Immò haud pares, inquam, uir clarissime, nam Mausolus discruciabitur, quoties earum rerum in mentem uenies, quibus in uita florere consuuit, ac Diogenes interim eum ridebit.

ἀλλ'

Atque ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halio carnusso, memorabile, ab uxore Artemisia atq; sorore parato, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore nouit, nunquid habeat sepulchrum. Neq; enim illi res ea curæ est, uerum apud uiros excellentissimos sui memoriam famamq; reliquit, uiq; uitam peregerit uiro dignam, suo monumento, Carum abiectissime, cessiorem, ac iustiore in loco substructam.

Nirei, Thersitæ, & Menippi.

Ecce denique uel Menippe hic iudex erit, uter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi uideor forma præstantior. Menippus. Imò quinam sitis, prius ambitior ino dicendum, nam hoc opinor, scito es Thopus. Nireus. Nireus ac Thersites. Menippus. Vter Nireus, uter Thersites, nondum enim uel hoc satis liquet. Ther. Iam uno num hoc uinco, quod tibi sum similis, neq; tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formosissimum appellans, quin

πρὶν τάφου μὴν ἐν Ἁλιῷ καρνῷ ἁρμῶ λαμπρῶ ὑπὸ Ἀρτεμισίας γυναικὸς, πρὶν δὲ οὐδὲ Διογένης ἐν τῷ μὴν σώματι ὁ λαμπρὸν τάφον ἔχει, οὐκ οἶδε. οὐδὲ γὰρ ἐμέλησε αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ λαμπρὸν λέλοιπε, οἷος βίον βεβιωκὼς ἀξιολογώτατον ἢ Κάρῳ ἀξιόλογον τῷ σῷ μνήματι, ἐν βελτίονι χωρίῳ λαμπρόν.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ Μενίππου.

Ἰδὲ δὴ Μένιππε καὶ οὗτοι εἰ δικάσω, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ δὲ Μένιππε, εἰ λαμπρόν σε δοκῶ; Μένιππος. Τίνες δὲ καὶ πότερον εἶμι. χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νιρεύς καὶ Θερσίτης. Μένιππος. Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδὲ γὰρ τοῦτο δῆλον. Θερσ. Ἐν μὲν οὖν τοῦτο ἴσχυ, ὅτι ὅμοιός σοί εἰμι, καὶ οὐκ ἐν τοσούτῳ διαφέρομαι, ὅσον σε ὁ τυφλὸς ἐκεῖνος ὁμηρος ἐπῄνει ὁ τοῦ φλὸς ἐπιθέτου, ἀπαντῶν εὐμορφότατον προσαγορεύων.

φλλ'

ἀλλ' ὁ φιλῶν ἐγώ, καὶ φιλήσω, ἐὰν χείρων ἐφαίνῃ τῷ ἀλλοτρίῳ. ἄρα δὴ σὺ ὦ Μένιππε, ἄν τινα καὶ ἀμείνω ἐγώ. Νε. ἐμέ γε τὴν Ἀγλαΐαν καὶ Χάρωπον, ἐς μάλιστα αὐτῷ ἐπὶ πλεῖον ἥδεται. Μεν. ἀλλ' ἐγὼ καὶ ἐπὶ γλῶ, ὡς εἰς μάλιστα ἥδομαι, ἀλλὰ τὸν μὴ ἐπιτήδειον, τὸ δὲ λεγόμενον, τούτῳ μόνῳ ἄρα διαφέρει ἀπὸ τοῦ Θερσίτου λεγόμενος, ὅτι ἀδόρυπτον τὸν νοῦν. ἀκαταπόνητον γὰρ αὐτὸν, καὶ ἐν τῷ φόβῳ ἔχει. Νε. καὶ μὴν ἐρῶ ὅμως ἐπὶ γλῶ, ἐπεὶ τοῦ στρατεύειν ἕνεκα Ἀχαιοῖς. Με. ἀπειρατός μου λέγεις. ἐγὼ δὲ ἀπέλιπον, καὶ τοῦ ἔχειν, ἐκεῖνα δὲ εἰ τέτοιος ἐστιν. Νε. ἐκεῖνον ἐπὶ ἐπιστρατείᾳ δυμορφότατος ἄρα ὁ Μένιππος; Με. ἔστι σὺ, ὅτι ἄλλος δύμορφος. ἐστὶ μὲν γὰρ ἄδε, καὶ ἡμῖν ἐπιτήδειος. Θερ. ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἀνόητον.

Μενίππου καὶ Χάρωνος.

Μενε. ὦ Χάρων, ὡς δὴ τὸν ἐνδυόμενος ἀπεδαρῶν. Χα. ἀλλὰ ταῦτ' ἔκανες ὦ Μένιππε, καὶ τὸ δεῦρο, ὡς ἔφης, ἀδάκρυτος ἀνα πῶς ἔσῃ, καμὲν ὀρθῶς ἔφασκε μόνος. Ο. Vere ista audisti ô Menippe, planeq; mortuus es, sicut uides, cum mihi licuerit immortalē

qm ego fastigiato uertice, rarisq; & impexis capillis, nihilo te iſeuior uiſus es ꝗ arbitror. Iā uero ꝗ pius ē, uti ꝓnūcies Menippe, uerū altero formosiorem astimes. N. Mirū i me Aglaia Charopeq; ꝓgnatū. Qui uir pulcherrimus unus Omnib. è Graijs Prameia ad Pergama ueni. M. Atq; nō itē ſub terram opinor, pulcherrimus uenisti, ꝓpe q̄ reliquis qdē oſtib. alijs appareas aſſimilis, porrò caluaria hoc uno iſigni è Thersite caluaria dignoſci poſſunt, q̄ tua delicata eſt ac mollicula, quādoqdē iſtuc habes effœminatū ac neutriq̄ uiro decorū. N. Anamē Homerū pcōtare, qua ſpecie tū fuerī, cū inter Græcorū copias militarē. Me. Tu quidē formia mihi narras, at ego ea ſpecio, quæ uideo, quæq; tibi adſunt in præſentia, cæterū iſta nostrū, qui id tēporis uiuebant. N. Quid igitur tū ietam nō ego formoſior Menippe? M. Nec tu, nec quiſq; alius formoſus hoc loco, ſiquidē apud inferos æqualis eſt, pareſq; ſunt omnes. T. Mihi quidem uel hoc ſat eſt.

Menippi & Chironis.

Eqdē in naufragio Chirō se deuo

l ij eſſe

esse. M. At quemnã te mortis cupido teneba, rei uidelicet quam uulgus hõm horreat? Ch. Dicã apud te, uirũ neutiquã stultũ atq; ipitũ. Iam mihi desierat esse iucũdũ immortalitate frui. M. Quid? an iniucundũ erat te uiuere, lucẽq; tueri? C. Erat inquam Menippe, nã q; iucũdũ uocã, id ego neutiquã simplex, sed uariũ q; dia esse arbitror. Verũ quũ ego semp uiuerẽ, atq; ipse ẽ ppetuo rebus uterer, sole, luce, cibo, cum horae eadem recurrerẽt, reliqua itẽ oũe, quaecũq; cõtingant in uita, reciproco quodam orbe redirent, atq; alijs alia q; uices succederent, satietas uidelicet eorum me cepit. Neq; n. ĩ eo uoluptas ẽ sita, si ppetuo fruaris ipsoẽ, sed eiq; ĩ pmutãdo posita est. M. Probẽ loqueris Chirõ, ceterum haec quae apud inferos agitur uita, quoniam ibi ꝓcedit, postea quam ad hãc tanq; ad potiorẽ te cõtulisti? C. Haud ĩsuauiter Menippe, sicqdẽ aequalitas ipsa qddã hẽt admodũ popularе. Nihil aũt interest hutrũ in luce q; agat, ac ĩ tenebris, praterea nec ĩ sitiẽdũ est nobis quẽ admodũ apud supos, neq; esuriẽdũ, sed eiusmodi rerũ omnium ꝓcẽtia uacamus. M. Vide Chirõ ne temetipse inuoluas, neue eodẽ ubi recidat oratio. C.

δωκάμαξα. Μιν. τίς δὲ ἡ τοῦ θανάτου ἰσχὺς, πόθρωτον τοῖς πολλοῖς χρῆμα τοῦτο; Χείρ. ὁρῶ πρός σε νῦν ἀνωφελὲς ὄντα. ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου δὴ ἀπελαύνω τὴν ἀθανασίαν. Μιν. οὐχ ἡδὺ δὲ, φῶτα ἡρῷον τὸ φῶς; Χείρ. ἐκ δὲ Μενίππου. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἐγωγε πολλάκις τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγούμενος εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπελαύνων τῶν ἡμείων, ἡλίου, φωτὸς, ἡρῴου, αἱ ἡμέραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ κυκλοῦντα ἑαυτῶν δεύτερον δεύτερον, ἐπιπλέοντα γοῦν αὐτ. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταστρέφειν ἔλκει, τὸ δὲ πνεῦν δῶ. Μενίππ. ἀλγεῖς ὦ Χείρων. τὰ ἐν ᾅδου δὴ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προσελήλυθας καὶ σὺ ἡμᾶς; Χείρ. ἐκ ἀεὶ ὡς ὦ Μενίππε. ἐ γὰρ ἐστερεῖν, πάνυ ἀνιαρὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐδόκει τὸ διάφορον ἐν φωνῇ ἀνεῖναι, ἢ ἐν σκότῳ ἄλλως τε. ἐδὲ δὴ ἐν φῶς ἀεὶ, ἀλλ' ἀνάπαυσις τοῦ ἀπαίστου ἐστὶ μέν. Μ. ἆρα ὦ Χείρων, μὴ κορεσθεὶς τοῦ ἀνεστῶτος, καὶ ὅτι τὸ αὖθις ἐν ἑλκόντος πρόσω. Χείρ. πῶς τοῦτο φῄς;

Quam

Μέν. ἔτι δὲ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ἔμμονον ἀεὶ καὶ τοιοῦτον ἐγένοιτό σοι προσκαρτέρει, καὶ ἐνταῦθα ἔμμονα ὄντα, προσκαρτῶ ἐμμόνως αὖ γίνεσθε, καὶ διάγετε μεταβολὴν γε ζητεῖν τινα. καὶ ἐνταῦθ᾽ ὅν ἄλλον βίον, ὥσπερ εἶμαι ἀδύνατον. Κρ. τί οὖν ἂν πάθοι τις ὦ Μένιππε; Με. ἐνθρ, εἶμαι, καὶ φαεί, σωματὸν ὄντα, ἀφίστασθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφίεσθαι αἰτεῖν.

Διογένης, Ἀντισθένης καὶ Κράτης.

Ἀντισθ. φεῦ καὶ Κράτες, ἡσυχῆ ἄγωμεν. ὅστις τίς ἐστιν ἄρα ὁ πατέρας πιστοτάτους, ἐξέμαθον τὰς λιτάνας εἶναι τινὰς ἡμῖν, καὶ τί ἐκεῖ καὶ αὐτῶν ποιεῖ; Ἀν. ἀλλ᾽ ἄγε ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ αὖ τὸ θέαμα ἐκεῖνο γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ἑῶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι, ἐνίους δὲ μόλις λιτάνευτας, καὶ οὐδὲ φάσκοντας ἀδικεῖν τοῦ Ἑρμοῦ, ἀμφω ἀντιβαίνοντας, καὶ ἐνίους αὐτοβοεῖν, ἐκεῖνον λέγοντας. Κρ. ἐγὼ γοῦν καὶ ἀπιέναι ὑμῖν ἐν ἔθελον, ἐπεὶ πατέρων πάλαι τῶν ἐδεῖν.

Quãobrẽ istuc aiit M. Nẽpe si illud ubi fastidio fuit, qd in uita sẽp ipsis ẽ similibusq; reb. utendũ erat, cũ hic iuidẽ similia sint cũ eũdẽ ad modũ pariẽ fastidiũ. At de integro tibi quærendũ erit uita cõmutatio, atq; hinc quopiã aliã uitã demigrãdũ, id qd arbitror fieri nõ posse. Cb. Quid igitur faciũdũ Menippe? M. Illud nimirũ, ut sapiẽs cũ sis, quemadmodũ opior, et uulgo prædicãt, præsẽtib. reb. sis cõtẽtus, bonisq; cõsulas q; adest, neq; quicquã in his esse putes, q; ferri non queat.

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Ociũ nunc agimus, Antisthenes et tu Crates, quare, cur non obsecro imus deambulatũ, recta ad ingressũ & fauces orci, ut ibi spectemus eos, qui descendũt, q; nam sint, & quid quisque eorũ agat? Ant. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucũdum fuerit, uidere alios qui sẽ ipsorũ lachrymari, alios aũt ut dimittãtur, supplicare, quosdã aũt egre descendere, & quanquam ceruicem urgẽte ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & resupinos obniti, nulla necessitate aut cõmodo suo. C. Ego uero etiam exponã uobis, quæ ipse

uidi in uia, quãdo hue descendebam. D. Exponas licet, Graces, uideris enim quaedam omnino risu digna dicturus esse.

Cra. Tum alij multi nobiscum descendebant, tum uero inter ipsos maximè nobiles, Ismenodorus ille diues, ex nostris, & Arsaces Medorum praefectus, & Armenius Oroetes. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus circa Cisheronem, quando Eleusinem, ut erat ei mos, proficiscebatur) & gemebat, & uulnus in manib. prae se ferebat, liberos suos paruos, quos reliquerat iuuenidem uocando, sibiq; ipsi ob audaciam succensendo. qui cum Cisheronem transisset, ac loca illa circa Eleuteras deserta, ac bellis uastata peragrasset, nõ amplius q̃ duos seruos secum adduxisset, idq; etiam, cum phialas quinq; aureas, & cymbia quatuor secũ haberet. Arsaces autem (senior enim iam erat, & p Iouem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeo inhonesta aut contẽnenda) grauiter ferebat atq; indignabatur, qd pedibus incederet, uolebatq; sibi equũ suũ adduci. Nã et equus una cũ eo mortuus fuerat, una plaga ambobus crãsfossis, à

ἀλίν. Δια. Δεῦρο δὲ κρέττον, ἴσως γὰρ τινα παγκάλλιστα ὁρᾶν. Κρά. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συμπαρέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ισμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος, ὁ ἐμπορος, καὶ Αρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ Οροίτης ὁ Αρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ισμηνόδωρος, ἐπιφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ὅτ' Ελευσῖνα εἴωθει βαδίζειν, ἔφερέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖς χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ λελείπει, νεάνιας, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τόλμης. ἐς Κιθαιρῶνα ἐμβάλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ελευθερὰς χωρία πατάξας ὅλα τοῦ τῶν πολέμων, διεκόμισεν, δύο μόνους οἰκέτας ἐπάγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας μὲν εἶχε χρυσᾶς, καὶ λυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δ' Αρσάκης, γεραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ τὸν Δι' ἐν ἄστει τῶν ἐθῶν ὅτ τὸ βαρβαρικὸν, ἔχθετο. καὶ ἐγκαλοῦντα μὲν ἐς βαδίζειν, καὶ ἀξιοῦν τὸν ἵππον αὐτῷ παρεσκευάζειν. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνεπιθανόντα, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διεκπρίσθη

τοῦ ὑπὸ θρᾴττης τινὸς πολεμίου, ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Ἀράξου πρὸς τὸν Καππαδόκιον συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπέλαυνε, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προεξεληλυθώς. ὑπαντᾷ δὲ ὁ θρᾷξ, τῇ πάλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποκρούεται τὸν Ἀρσάκην λαντίῳ. οὗτος δὲ ὑποδύς τὸν σάρισσαν, κίνδυνον τι διαπράττει, κατὰ τὸν ἵππον. Αν. πῶς εἶπας τι, ὦ Κράτης, μὴ πλαγῇ τοῦ ἵππου γράφεσθαι; Κρά. ῥᾷστα ὦ Ἀντίοχε. ἐ μὲν γὰρ ἐπέλαυνε, ἀποστραφείς τινα λαντίῳ πεβαλλομένος. ὁ θρᾷξ δὲ, ἐπιδὺς τῇ πάλτῃ ἀντιφέρεται τῶν προσβολῶν, καὶ παρῆλθε αὐτὸν ὁ ἵππος, ὃν γένυν ἐπλάσας, δὲ χίτωνα τῇ σαρίσσῃ τῶν ἐπίλοιπον, καὶ τρώσας τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ ὀργῆς ἐπιπεσόντος ἐπὶ τὸν Διοσκόρου. ἐπλάνησε δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐν τῷ βεβῶτα διαμπάξ, ἄχθεται ὑπὸ τῶν πεζῶν. ἐρῇς, εἴπερ τι ἐγένετο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἐγκαλοῦντα δὲ ἡμῖν, ἐμέτιμον ἦν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐξιὼν ἱππεύειν παύσασθαι.

ὁ δὲ

sin d'Thracesi quodã scutato, in eo prælio, qd cũ rege Cappadocũ ad Araxẽ fluuiũ cõmissũ fuerat. Nã Arsaces qdem infesto cursu in hostẽ ferebatur, longe, ut quidem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autẽ expectato illo subsistẽs, ac scutũ præ se tenens, uenientẽ Arsacis hastam excutiendo diuertit, ipse autẽ submissa parumper sarissa suaet equũ et insidẽtẽ illũ trãsuerberat. A. Se. Qua pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transuerberaret? C. Facillime Antisthenes. Nam ille quidem cursu ferebatur, cõtum quẽdã uiginti cubitorum prætẽtum habens. Thrax aũt ubi pelta obiecta, plagã excussisset, & iã cuspide ipsum præteriecta esset, in genu ꝓcumbens excipit sarissa uenientis impetum, ac equũ sub pectore uulnerat, quo mox præ furore ac uehemẽtia cursus seipsum trãsadigẽte, eadẽ hasta etiã Arsaces ꝑ iguina utrinq ad nates usq penetrante, trãsfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cum non uiri sed equi magis hoc opus fuerit. Verumtamẽ indignabatur ille, qd nõ ampliore honore, qs cæteri habebatur, uolebatq; eques descendere.

Crates aũt, priuatus quispiam erat, atq; admodum debilis pedibus, quippe qui nec stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit aũt huc prorsum Medis omnibus, ut postquã ab equis descenderint, ueluti qui super spinas ingrediuntur, sumo mus pedũ digitis, mix atque agrè incedãt. Quamobrẽ, cum per se ipsum humi decectus iaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere uellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominẽ, ad cymobam usque portauit, ego uero sequens ridebã. A. Et ego porrò quãdo huc descẽdebam, nec; admiscui me ipsum cæteris, sed reliquis plurimis illis, ad cymobam accurrendo, præoccupaui mihi locũ, quo cõmodius nauigarẽ. Interim uero, alij quidem lachrymabãtur, alij autem nauseabant, ego uero inter ipsos sedens admodum oblectabar. D. Tu quidẽ Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecũ autem Blepsias ille fœnerator, ex Pireo & Lampis Acarnam, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidẽ à pueroue-

ὁ δὲ γε Κράτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τοὺς πόδας, καὶ δυσὶ μόλις ἐπαίειν χαμαί, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδυνάτο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτυχῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ ὀκοβῶνας τῶν ἵππων, ὥσπερ εἰ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀπρεπέστατα, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ ἀδυνάτῳ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πανδοκεῖον. ἐγὼ δὲ ἐθελων. Ἀν. καὶ γὰρ ἐγὼ δὴ ὅτε κατέβαινον, οὐδ' αὐτὸς ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις. ἀλλ' ἀφεὶς εἰρωνεύοντας αὐτοὺς, προδραμὼν ἐπὶ τὸ πανδοκεῖον, προκατελαβόμην χώραν, ἵν' αὐτὸς ἐπιτηδείως θεωροίμην. πολὺ τῶν πλείω δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυον τε, καὶ ἐναυτίων. ἐγὼ δὲ μάλιστ' ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. Δα. σὺ μὲν δὴ Κράτης καὶ Ἀντισθένης, τοιούτοις ἐνέτυχετε ξυνοδοιπόροις ἡμῖν. ἐμοὶ δὲ, Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρνὰν, ἐξαγὼν ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορινθου συνκατέβαν. ὁ μὲν Δάμις παῖς τοῦ πανδοκέως ἐκ

ἐκ φαρμάκου ἀπολωλώς. ἡ δὲ
Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου
τῆς ἑταίρας, ἀπασφάξας ἑαυ-
τήν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ κα-
θαρῷ ἐδόκει ἀποθνήσκειν,
καὶ ἐδήλου ὡς χρὴ σε ὑπο-
φρεσκεῖν, καὶ λιπῆς σε τὸ
ἀκριβῶς φαινόμενον. ἐγὼ δὲ, εἰ καὶ πρὸς ἀλίγον, σύν-
νεφον ἐν φόβῳ ἀπεδείκνυν. σὺ δὲ μὴ Δαμίδι αἰτιω-
μένῳ τοῦ ἔρωτος, οὐκ ἄδικα μὲν τοιαῦτα ἔφλυς ὑπ' αὐ-
τοῦ, ἐξ τάλαντα, ἔχων ἑμοῦ
χίλια, καὶ φυφῶν αὐτὸς ἐνε-
νηκοντατεσσάρων, ἐκτακοσιο-
μεδίμνων τὴν ἡμέραν ὀβολὸς
παρεῖχες. σὺ δὲ ὦ ἀκαρνὰν, εἰ φῶς ἐδεῖσθε, καὶ ἐκπεσὼν τοῦ Μυρτίου, τί
αἰτιᾷς τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ
οὐ; ὃς τοὺς μὴ πολεμίους
οὐδὲ πώποτε ἐφρίσσες, ἀλλὰ
φιλανθρωπίαις ἐγκυίζου
περὶ τῶν ἀλλοτρίων. ἐγὼ δὲ τὸ
τυχὸν καὶ παιδαριῶδες, καὶ
δακρύων ἐπιπλάστων, καὶ
σχημάτων, ἁλοὺς ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ βλεψίας αὐ-
τὸς, ἑαυτοῦ ἐκκυλίσας φιάλας, πολλὴν τὴν οὐσίαν, ἔ-
τι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς
φιλοῖς πρεσβύταις λυπου-
μένοις, εἰς ἃ βιώσεσθαι
ἐμέ-

ueneno interēptus fuerat. Lampis autem ob amorē Myrtij meretricis seipsum iugulerat. Blepsias uero fame miser periisse dicebatur, & apparebas sanè adhuc pallidus supra modū ac tenuis maximè. Ego uero quāquam antea nouam interrogabam tamen, quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta uero, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes co aceruata mille, ac ipse in deliciis uiueres, annos nonaginta natus, adolescenti illi quatuor obulos scilicet suppediteabas. Tu uero Acarnan, (gemebat enim & ille, ac deuouebat Myrtium) quid amorem accusas, inquam, & non potius te ipsum? qui hostes quidem haud unquā perhorrueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis. A puella uero uulgari illa quidē ac fortè oblata, & d lachrymis atque simulatibus fictis, generosus ipse te captus fuerit. Nam Blepsias quidē ipse sese accusat, ob nimiam stultitiam, quòd pecuniam uidelicet custodierit hæredib. nulla necessitudine sibi coniunctis, dū in perpetuū uiciuū esse

esse uenus ipse se putat. Verum mihi quidem nō uulgarem uoluptatem præbuerūt nunc lamentantes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspicere nos illuc oportet, atq; d longe contemplari aduenientes. Papæ, multi certi, & mariij, omnesq; lachrymantes, præter pullos istos & infantes. Quin & ætate nimia confecti illi lugēt. Sed quid hoctnum philtro aliquo uita senentur? Iestum igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras heu tu, tā prouecta ætate mortuus? Quid indignaris bone uir, præsertim cum senex huc aduenerit? Accubitex fuisti? Mend. Haudquaquā. Dio. Verum sapes. M. Neq; hoc. D. Num igitur diues fuisti, ideoq; malè ac habet, q̄ relicta multis deliciis ac voluptatibus mori coactus fuerit? Mend. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, uitam autem difficilem egi, ærūdine & linea amictum quaritās, ultra modum egenus ac pauper, liberis carentes præterea claudus quoq; & parum oculis uidens. D. Et uiuere cupiebas cum talis esset? M. Certè quidem, dulcis enim res lux. Mori autem grauis

ἐ μέτρα & πεμίσιν. πολλὰ ἡμεῖς γε ἐ τῶν πυχόντων τῶν πολλῶν πεφίεχοντά τι ἀγαθὸν. ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν. ἀπιδεῖν χρὴ, καὶ ἀπεκδεχόμενοι πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαὶ, πολλοί γε καὶ πανοῖοι, καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων καὶ πεπαίων. ἀλλὰ καὶ εἰ πάνυ γε γηραιός ἐστιν ἐλέγχου. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτὸν ἐκτᾶ βίου; τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἱστέον βλεπόμενον. τί δακρύει τελευτῶν & ἀπεθανών; τί ἀγανακτεῖ ὁ βίος τίνι, καὶ ταῦτα, γήρᾳ ἀφικόμενος; ἐπεὶ βασιλεὺς ἦσθα; Πτω. οὐδαμῶς. Δι. ἀλλὰ πλούσιος; Πτω. οὐδὲ τοῦτο. Δι. ἆρα ἐπόρευσας, ὅτι αὐτῷ σοι τὸ πολλὰ φροῦδα ἀπολιπόντα τεθνάναι; Πτω. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνει ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. βίον δὲ ἄπορον ἐπὶ λεπτόμου καὶ ἐρημίας ἄγων, ὁ τε σφόδρα πτωχὸς ὤν, ἀτυχές τι, καὶ πρεσβύτης χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Δι. ἀτακτεῖν & οὖν, ζῶν ἤθελες; Πτω. ναί. Ἤδη γὰρ ὦ τὸ φῶς. καὶ τὸ τεθνάναι, δεῖ

τὸν

& mori

νὴν καὶ φλυαρίαν. Δια. παρα-
καίνε ὦ γέρον, καὶ μετρα-
κοῦν περὶ τε χρόνου, καὶ τοῦ
βίου, ἐλπιδόντες ὧν τοῦ παρδ-
ρίου. τί οὖν ἄν τις λέγοι περὶ
τῶν νέων, ἐπεὶ καὶ τελευ-
τῶντες φιλοῦσι βίον; οὐ γὰρ
ἐρῶν ἀνίκητον τὸν θανάτου;
ὃς τὴν τῶν γήρα κακῶν φάρ-
μακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ
ἔναί τις ἡμᾶς ὑπιόντας, ὡς
ἀπιόντας βελοῦνται, ἐρῶν
περὶ τὸ τέμενος ἐλευ-
θέρους.

Μενίππου καὶ Τειρεσίου.

Ω Τειρεσία, οὐ μὴν καὶ
γυνὴ εἶ, οὐκέτι ἀναγνῶναι
ῥᾴδιον. ἅπασι γὰρ ὑμῖν ἐ-
ρῶσι τὰ ὄμματα ἴσα, μέ-
γιστον δὲ τὸ χρῆμα αὐτῶν. τὰ
δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν αὐτῶν
ἔχοις, τίς ἐστιν ὦ, ἢ τίς
ἡ λυγκεύς. ἔτι μέν τοι μόνοις
ἔοικα, καὶ ἔτι ἀμφότερα
ἀνὴρ μόνος καὶ γυ-
νή, τῶν πολιτῶν ἀκούσας
ἔλεγε. περὶ τῶν θεῶν τοιγα-
ροῦν οὐκ οἶδα, ἐπεὶ ἐκεῖνα ἀκο-
ύεται ἐν βίῳ, ἐπεὶ
οὐκ ἔοικα, ἢ ἐγὼ καὶ γυ-
νή. Τει. ἡμέτερον ὦ περιπολὺ
ὦ Μενίππε ἐγὼ καὶ γυνή. ἀ-
κριβεστέρα γὰρ, ἢ δεῖ νέ-
ρα ἢ ἀνδρῶν ἐν γυναῖκ-
ι.

ἢ horrendum. D. Delirae ô se
nex, & iuuenilisci te geris erga
necessitatem, & hoc, cum sis co
aequalis portitori huic. Proinde
quid iam de adolescentibus dica
mus, quando etiam decrepiti in
sli uitopere uiuere cupiunt quos
decebat ipsam mortem etiã con
sectari, tanquã remedium quod
dam omnium malorum, quae sen
cum fert senectus? sed abeamus
iam, nequis & nos suspiceatur ta
les esse, qui hinc aufugere cu
pimus, quãdo circa fauces hic
nos obserare uideris.

Menippi & Tiresiae.

Ain uero & caecus es, Tire
sia, non amplius cognitu facile
est. Nobis enim cunctis aequa
lis uisui oculi, ac solae illorum
sedes relictae: qd autẽ ad caetera
attinet, nõ facile dixeris, qui Phi
neus, aut q Lynceus fuerit. Ab
uero, quod uates fueris, & quod
utrumq; solus teipsum perhibue
ris: marem ac foeminam, audi
ui, aliquando poetis, noui. Pro
inde, per deos, dic mihi, utram
uitam experiri es suauiorem,
uir ne quando fuisti, an cum
foemina? Tire. Potior multo
fuit, Menippe, muliebris ab
ea. expeditior enim, & domino
rum quoque uiris mulieres,

neq; ipsis necesse est in bellum proficisci, neq; ad propugnacula stare, neq; in cõcionibus desidere, neq; in foro atq; iudicijs contendere. Men. Quidnam non audisti, Tiresia, Euripidis Medeam, qualia dixerit, cum mulierum genius deplorando commemorat, quam miserae sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (cõmonefecerũt enim me uersiculi isti Medeae) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier esses, an uero sterilis, & absq; semine uitam illam degisti? T. Quid hoc Mercuppe interrogas? M. Nihil acerbe, Tiresia. Verum responde, si tibi molestum non est. Tires. Non fui sterilis quidem, sed neq; peperi tamen. Men. Sufficit hoc. Verum enim & uiluam habuisses, scire uolebam. Tir. Habui scilicet. M. Successu autem temporis, uulua ne illa euanuit, & membrum muliebre obturatum est, mamillaeq; iterum cõpletae, deinde uirile succreuit, & barbam produxisti, an uero repẽte ex muliere uir factus prodijsti? Tir. Non uideo quid sibi uelit interrogatio hac. Videris autem mihi pro dubio habere, factum

ἀνάγκη, οὔτε πολεμῶν αἰδέσθη κοινωνεῖν, οὔτε πρὸς ἐπαλξεῖς ἱστάναι, οὔτε ἐν ἐκκλησίαις διαφέρεσθαι, οὔτε ἐν δικαστηρίοις ἀγωνίζεσθαι. Μερ. ὁ γὰρ ἀκούσας ὦ Τειρεσία τὰ Εὐριπίδου Μηδείας εἴα ἄνερ, οἷα τὸν γυναικῶν εἰπεῖν γένος, ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐν τῷ ὠδίνειν πόνον ὑπομενούσας; ἀτὰρ εἰπέ μοι, νοήσαντος γὰρ μοι τὰ τῆς Μηδείας ἐπεῖα, καὶ ἐπιπόνως πάνυ ἐπεὶ γυνὴ ὢν ἔτεκες, καὶ ἄγονος ἐν τῷ βίῳ τοιούτῳ τῷ Μερμήνου ἔφυς; Τειρ. τί τοῦτο ἐρωτᾷς; Μερμ. οὐδὲν χαλεπόν, ὦ Τειρεσία. πλὴν εἰ ἐπίφθονον, οὐκ ἀνάγκη. Τειρ. οὐ τοῦτο μὴν ἀλλ' οὐκ ἔτικτον, οὐδ' ἔμελον. Μερ. ἔστι τοῦτο. εἰ γὰρ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. Τειρ. εἶχον δηλαδή. Μερ. χρόνῳ δὲ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μέσον τὸ γυναικεῖον ἐπιφράγη, καὶ αἱ μαστοὶ ἀνετάδησαν, καὶ τὸ αἰδοῖον ἀνέφυ, καὶ πώγων ἐβλάστησας, ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; Τειρ. ὀχ ὁρῶ τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα. δοκῶ δ' ἐμοὶ μοι ἀπιστεῖν,

ὡς

ἐν τοῦδ' οὕτως ἐγένετο. Μν. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστῶν ὁ Τειρεσίας τοῖς τοιούτοις, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἄπιστόν τινα βλέπῃ μὴ γιγνόμενα, οὐκ ἀνυστὰ ὄντα, οὐκ ἀπιστεῖν καὶ μὴ παραδέχεσθαι; Τει. οὐ καὶ ἐπὶ τἄλλα πολλὰ τοιαῦτα οὕτω γέγονε, ἐπεὶ σὺ ἀκούεις, ἔνια καὶ γυναικῶν ἐγένετό τινων, ἢ ἀνθρώπων ἢ θηρίων, τῶν Ἀκταίωνος, ἢ τῶν Δάφνης, ἢ τῶν τοῦ Λυκάονος θυγατέρων; Μν. ἔγωγε τοιαῦτα ἐπύθομαι, οἷα καὶ ἐκεῖνοι λέγουσι. σὺ δὲ βέλτιστε, οἶσθα τι καὶ σὺ ἐκεῖνα, καὶ μαντεύεις ὅτι ὅπερ καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα αἰνίττῃ καὶ μάντις ἐστὶν ἄνευ; Τει. ἐρῶ; ἀκούσας τὰ περὶ ἐμοῦ ἄπιστα, ὡς καὶ ἀνθρωπός τις ἐγὼ τῶν θεῶν, καὶ ὁ μὲν Ἥρα ἐπέρωσέ με, ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τὴν μαντικὴν τῶν συμφορῶν. Μίνων. ἔτι ἔχεις Τειρεσίας τῶν ἀπορουμένων; ἀλλὰ λοιπὸν τοῦτο μάθετε παῖδες. δεῖ γὰρ ὑμῖν, μανθάνειν ὑγιὲς λέγειν.

Αἴας καὶ Ἀγαμέμνων.

Εἰ σὺ μανεὶς ὦ Αἴαν, ἐκεῖνον ἀφέντας, ἐμὲ μόνον δὲ καὶ τοὺς ἡμῖν

factum ne hoc ita sit, an nõ. M. Quid? an nõ dubitare, Tiresia, de huiusce modi reb. cõuenit? sed perinde ac fatuum aliquem, nõ perpensu, fieri ne possint an nõ, protinus pro ueris reciperet T. Tum igitur neq; cætera credis hoc pacto cõtigisse, puta quum audieris, ut quædã ex mulierib. aues factæ sint, aut arbores, aut feræ, Philomela uidelicet aut Daphne, aut Lycaonis istius filiæ. Meni. Quod si quando & in illas incidero, tum qui ipsæ dicant, quoque sciho. Tu uero, ô optime, ecquid cum mulier esses, uaticinatus quoque es tum, quemadmodum et postea, an uero pariter & uir & uates didicisti esse? Tir. Videsne ut cuncta ea quæ de me feruntur, ignoras, puta quo pacto & licem quãdam Deorum diremi, & Iuno uisu me priuauit, Iupiter autẽ in solatium damni eius uaticinandi artem mihi dedit. Me. Adhuc ne Tiresia, mendacijs istis capere? Sed facis hoc more uatum. Consuetum enim uobis hoc est, nihil unquam sani dicere.

Aiacis & Agamemnonis.

Si tu, dũ furore correptus fuisti, ut ait, te ipsũ interfecisti, nos aũ cunctos

cūctos etiā mēbris, ut putabas, decrūcatis, deformatis, id quæso Vlysse accusas. Ac paulo antè nec aspicere ipsum voluisti, cū venisses huc uates consulturus, nec alioq dignatus es uirum cōmilitonem ac socium, sed superbè admodum ac grandi incedēs gressu, præterijsti. A. Meritò Agamēnō. Ille.n. mihi furoris huius autor extitit, ut qui solus mecū p armis iudicio contendere ausus fuerit. A. An uero dignū censebas te, qui absq aduersario, & absque puluere, ut dicitur, superes oēst. A. Quid nitimur ali uoiq causa. Non armaturæ ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei propinquis certè fuerit. Deinde uos cæteri, qui multo q ille præstantiores eratis, detrectastis certamē, & cessistis mihi arma. Ille autē Laertæ filius, quē ego non semel in summo piculo seruaui, cū iā à Troianis pope concidere iam, melior me esse uoluit, ac dignior q armis illis poiretur. A. Accusa igitur ô generose Theū, quæ cū tibi debuisset armorūque cessionē ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, ī medīū allata posuit ea. A. Haud quaq, sed Vlysse, ut q solus sese mihi opposuerit.

ἡμᾶς ἄπαντας, τί αὐτὸν τὸν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην ὅ τι προσβλέψας αὐτὸν, ἐπὶ τοῦτο μετεβάλετο, ὅτε παρεσκευάσω ἐξιόντας αὐλῆς συστρατιώτης, καὶ ἐπαίρων ἀλλ' ὑπερφρονικῶς μεγάλα βαίνων, παρῆλθες. Αἰ. ἀκόντος, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι ὁ μανίας αἴτιος καὶ τούτου, μόνος αὐτοξιστάσας ἐν τοῖς ὅπλοις. Αγα. ἐξίστασο δὲ ἀναστατούντος καὶ ἀνατρέποντος ἀπαντῶν ἡμῶν. Αἰ. καὶ, τί γὰρ τεῖχος ἐκείνου; εἰκότως γάρ μοι τῷ ἐν πανοπλίᾳ, τῷ αὐτοῦ γένει ἐστί. καὶ ὑμᾶς εἰ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ἦτε τοῦ, ἀπέστητε τῆς ἀγωνίας, καὶ παρεχωρήσατε μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἐκ πολλῶν κινδυνεύοντα διεσωσάμην πέφευγε τοὺς φεύγοντας. ἀμείνων ἐξίστο ἐμοῦ, καὶ ἐπιπολαιότερος ἐχώρει τὰ ὅπλα. Αγα. αἰτιῶ τοίνυν τὴν θέτιν, ὃ δίδωσι τοῖς τεταγμένοις τῶν ὅπλων, ὁ δὲ ἐν τοῖς ἐπιλειπομένοις τῶν ἀπόντων παρεκλίθησαν συγγενῶν γε ὄντι, φέρουσα, ὅτε τὸ δεινὸν ἐκινδύνευε αὐτός. Αἰ. οὐκ. ἀλλὰ τὴν Ὀδυσσέα, ὃς αὐτοπροσώπῳ μόνῳ. Αγα. συγ-

τὴν

συγγνώμη ὦ Αἴαν, εἰ ἀνδρεῖος ὤν, ἐφίχθη δόξης ἐλπίδος πράγματος, οὗ καὶ ἡμῖν ἔνεστι καὶ λιπαρῶς ἐπιθυμεῖν, ἐπεὶ καὶ ἐπιτάττει σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικαστῶν. Αι. οἶδα ἐγώ, ὅστις μου καταδικάσειεν, ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γὰρ Ὀδυσσέα μὲν ἐγὼ μισῶν ἂν οὐ δικαίως ἀπολωλέναι, οὐδ' αὐτός μοι δοκεῖ τοῦτο ἐπιτάττειν.

Μίνως καὶ Σωστράτης.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος, ὃς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήκει, ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήσεται, ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποτεθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν διαρρηγνύσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ. ὑμᾶς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἅπαντες εὐθὺς τάχιστα εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους ἀπιόντες, οὐδ' ὅλως οἰκεῖν παρὰ τὸν βίον. Σω. ἆρα ὦ Μίνως, εἰ ἔτι δίκαιον λέγειν. Μιν. καὶ μάλα νυνί. ἐ γὰρ ἐξιλάσκεσθαι ὦ Σώστρατε πεπεῖς ὤν, καὶ τοσούτους ἀπεκτεινάς; Σω. ἐξιλασμὸς μὲν, ἀλλ' ἴσθι, ὦ δικαστά

rit. *A.* Ignoscendum ô Aiax est: si, homo cum esset, appetiuit gloriam, rem dulcissimam, cuius gratia etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & uicit ea postea, & hoc, Troianis ipsis iudicibus. *A.* Noui ego quæ me damnaret, sed fas non est de dijs aliquid dicere. Vlyssem igitur aliud quã odisse non possum, Agamemnonem, non si ipsa mihi Minerua hoc imperet.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem Sostratus, in Pyriphlegethontem præcipitetur, sacrilegus autem ille à Chimæra discerpatur, Tyrannus utro istic, Mercuri, iuxta Tityum in longum extentus, arrodẽdum & ipse hepar præbeat uulturibus. Vos autem boni ac probi abite quam celeriter in cãpum Elysium, insulasq; Beatorum habitate. pro ijs, quæ tam ciuilè ac iustè in uita fecistis. Sostratus. Audi ô Minos, num tibi iusta dicere uidear. Minos. An ego denuo nunc audiam? An non conuictus es Sostrate, quod & multus fuerit, & tam multos occideris? Sost. Conuictus quidem fui, sed uide, nunc iustè

iustè ob id supplicio afficiar. M. Atq; admodũ, si modo id iustũ ê, ꝓ merito quenq; suo pœnã dependere. S. Atqui mẽ respõde mihi ô Minos. Breue.n. qddã interrogabo te. M. Dic, sed ne prolixè modo, quo deinceps et cæteros diiudicare possim*. S. Quæcũq; in uita egi, utrũ uolẽs ea fuerit, an ita d'Parcis agglomeratũ mihi fuit M. A'Parca scilicet. S. Proinde & boni pariter omnes, et nos, q̃ mali uidemur, eadẽ agimus, dũ illi obsecundamus. M. Ita ꝓfecto, Clotho uidelicet illi parentes, quæ unicuiq; iniungit, cũ primũ natus est, quæ agẽda ipsi sunt. S. Si qs igitur ui cõpulsus ab alio, occiderit aliquẽ, cum nõ possit illi cõtradicere, à quo cõpescitur, ut uerbi gratia, si carnifex, aut satelles quispiã alter iudici parendo, alter tyranno, quemnam cædis istius reum agest M. Quem alium, nisi iudicem aut tyrannum. Quoniam neque ipsum gladium accusare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S. Recte sane ô Minos, laudo quod

δικαίους διαπαιδάσομεν. Μι. ναὶ μὰ Δία, ἔγωγε ἀπεστέρηκα τῶν ἀξίων δίκας. Σω. ἐμοὶ μὲν ἀπέκρινάς μοι ὦ Μίνως. βραχὺ γὰρ τι ἐρωτῶν σοι. Μιν. λέγε μὴ μακρὰ μέν, ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνω μᾶλλον ἐξ. Σω. ἐπειδὴ ἐπράττομεν ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκεῖνα ἐπράττομεν, ἃ ἐπιτελοῦμεν ἐκ τῶν μοιρῶν; Μι. ἐκ τῶν μοιρῶν δηλαδή. Σω. ἀνὴρ οὖν εἰ χρηστὰ πάντα, ἃ αἱ μοῖραι δεικνύουσιν ἡμῖν, ἐκείνας ὑπηρετοῦντες, ταῦτα ἐρῶμεν. Μι. νοῖ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἑκάστῳ ἐπιτάττει γνωρίζουσα τὰ πρακτέα. Σω. ἐὰν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ἢ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιασθῇ, εἴτε δέμας ἢ δορυφόρος, ἢ μὲν δικαστὴς ποιεῖ, ἢ δὲ τύραννος, τίνα αἰτιάσει τοῦ φόνου; Μιν. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν. Σω. οὕτω μὲν ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπαινῶ τῷ παραδείγματι. ὃν

hac etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si

quis

τις ἐπιγέλωντος τῶν δὲ
τέτου, ὅτι ἐκεῖνος χρυσὸν ἢ
ἄργυρον κομίζων, τίνι τῶν
ἀνθρώπων ἐστὶν, ἢ τίνα σύμφορ-
ον κινδυνεύομεν: Μι. τὸν
κομίσαντα ὦ Σώκρατες. διά-
κονος γὰρ ἐκείνου ἐστὶ. Σω.
ἀνοῦν ἄρα, τῶν ἄδικα πει-
θομένων ἡμᾶς ὑπηρέτας
γεγενημένους, ὧν ὁ κλωθὼ
ἐπιτάττει, καὶ τούτοις τι-
μῶν τοὺς διακονουμένους
κακοῖς ἀγαθοῖς: οὐ γὰρ
ἔστιν ἀνθρώπῳ ἐξεῖναι, ἃ
ἐκείνος ἀπαγορεύει λῶ,
οὐδὲ μετὰ πάντων ἀνάγκας
ἐπιτεταγμένοις. Μι. ὦ Σώ-
κρατες πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ
ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γιγνό-
μενα, ἃ ἀνθρώποις ἀγανακτοῦ-
μεν ἢ ἐπιστρέφομεν. διότι
ἀμελεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ κα-
κοῖς τοῖς ἄνω δεσμοῖς. ἀπέ-
κτειν αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ μη-
κέτι λοιδόρει. ἐμὲ γὰρ, μὰ τὸν
Ἀπόλλω, οὐκ ἂν ἔτι ἀνεροίμην τὰ
ἄλλα διδάξας.

Μίνιππος ἢ Νεκυομαντία. Μίνιππος.

Ω χρόνε μιλήσιον, πρέ-
σβυτά τ' ἐγένου ἡμῖν. ὡς
ἀμφὶς ἐ ἔλαθες, ὀλιγάκι-
ς

Siquis autem, mittente hero, ueniat ipse aurum uel argentum afferens, uni mihi ea gratia haberi debet, aut uni beneficium hoc acceptum referendum est. Min. Ei qui mihi fui, Socrate. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. Soc. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quae Clotho nobis imperauit, et rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis ueluti dispensatores quosdam se gesserunt. Non enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in ijs, quae cum omni prorsum ui ac necessitate imperata fuere. Min. Multa sane Socrate, & alia uideas licet, minime secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Verum tamen tu ex hac quaestione hoc boni consequeris, quandoquidem non praedo solum, uerum etiam Sophista quidam esse uideris. Solue ipsum Mercuri, neue deinceps amplius puniatur. Caeterum illud uide, ne et caeteros manes similia interrogare doceas.

Menippus, Philonides.

Salue amici, domumque ueslibulum meae, ut te lubet aspicio lucem

tireddituſ. Phi. Non Menippus eſt canis? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omneis hallucinor. Ac quid ſibi uult habitus huius inſolentia, claua & lyra, leonis exuuiae? Adeundus tamen eſt. Salue Menippe. Vnde nobis aduenieſtis diu eſt quod in urbe non uidimus. Men. Adſum reuerſus mortuorum è latibulis, Horribusq; triſtium tenebrarum nigris. Manes ubi inferni manent ſuperis procul. Phil. O Hercules clam nobis Menippus uita functus eſt, reuixitque denuo. Men. Non, ſed me adhuc uiuum recepit Tartarus. Phil. Quænam cauſa tibi fuit nouæ huius atque incredibilis uiae? Menip. Iuuenta me inciteauit, atque audacia. Quid in pro iuuenta haud paululum impotentior. Phil. Sic ô beate Tragica, & ab Iambis deſcendens, ſic potius ſimpliciter eloquere, quæ nam hæc ueſtis, quæ cauſa tibi itineris inferni fuit, quum alioqui neque iucunda, neque delectabilis ſit uia? Menippus. Res dilecte grauis me infernas egit ad umbras, Conſulatum manes ut uatis Tireſiai. Philonides. Ille, atqui

ee μολών. Φιλω. ἀ Μένιππος ἀτός ἐστιν ἀλήθειαν; οὐ μὲν ἀλλ', ἀ μὴ ἐγὼ παραβλέπω πάντα Μένιππος ἦλθε. τί δ' ὁ τῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον σχῆμα τοῦτο, πίλος καὶ λύρα καὶ λεοντή; προσιτέον αὐτῷ. χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίκου πολὺς γὰρ χρόνος οὐ πάρεσμεν ἐν τῇ πόλει. Μεν. Νεκρῶν κεύθμῶνα, καὶ ἀφανοῦς λιπὼν, ἵν' ὄμβρος χωρὶς ὄρνιθα θεῶν, φθόνος φάος, ἀλλὰ φέρει Μένιππον ἡμᾶς ἀπεθανόν, κἄτ' ἐξ ἀρχῆς ἀνεβίωσεν; Μεν. Ἀλλ' ἔτ' ἡμπνεω αἴδις ἐδέξατο. Φι. τίς δ' ἡ τόλμα σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀπαλλαγῆς; Μενιπ. νέος μ' ἐπῆρε καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. Φι. παῦσαι μανικῶς φλυαρῶν, καὶ λέγε σαφῶς ἁπλῶς, καταφρονῶν τῶν ἐμβείων. τίς ἡ ἐσθὴς; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδίνησε; ἄλλως χρὴ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀπαιθὴς ἡ ὁδός. Μενιπ. ὦ φίλε χρεώ με κατέφυγον πρὸς ἄλλο, ψυχῆ χρησίμῳ τὸν βαλὸν τειρεσίου. Φι. ἀλλ' ἀμ

ἀλλ' ἀπεφαίνεις, οὐ γὰρ
κοῦφοι ἡμῖν ἐφάνησαν
ἀπὸ τῶν λόγων φίλοι.
Μίν. μὴ θαυμάσῃς εἰ τὰ-
μὰ πωστὶ τῷ Εὐριπίδῃ καὶ
Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ
οἶδ' ὅπως ἀνόητός εἰμι τῶν
τοιούτων, καὶ οὐτέμενά μοι τὰ
μυρία ἐπὶ τοῖς ἔθνεσι ἐρχόμενα
ἐπὶ νοῦν μοι, ὅπως τὰ ὑπὲρ
ἡμῶν, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν
τῇ πόλει; Φι. λεανὸν ὁ λόγος,
ἀλλ' εἶα καὶ πρὸ τοῦ ἀφικέσθαι
ἐκεῖσε, ἐπορκοῦσι, τοκογλυφοῦσι,
ἐβλεφαρατοῦσιν. Μίν.
δῆλοι καὶ λεκανομαντεῖ-
ον γὰρ ἐκεῖνον, εἰκῇ ἀναχω-
νεύματα παρὰ τοῖς λόγοις,
καὶ ἃ λεχαρατόνατα τὰ
ἐνθύμια κατὰ τῶν πλη-
σίον, ἀμὰ τὸν λεβρῆν δι-
ὰ μιαμαχοῦ τοῦ Διαφυ-
γὼν αὐτοῦ. Φι. τί φῄς;
ἀδικεῖ τι νεώτερον τοῖς
κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;
Μίνιπ. οὐ δικαίως καὶ πολλὰ,
ἀλλ' οὐ δίκαιος ἐκφύγων αὐ-
τὰ πρὸς ἅπαντας, νῦν δὲ τὰ
ἀπόρρητα διαγορεύω, μὴ
λάθοιτε ἡμᾶς γράψαντες γρα-
φὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ μαθη-
μαύδῃ. Φι. μηδαμῶς
ὦ Μίνιππε πρὸς τοῦ Διὸς,
μὴ φθείρῃς τῶν λόγων
φίλω

Aliqui deliras, alioqui non hoc pacto caseres apud amicos confocinaris nersibus. Menippus. Ne mireris amice, nuper enim cum Euripide atque Homero nersatus, nescio quo facto nersibus sic impiorum sum, ut numeri mihi in os sua sponte conflant. Verum dic mihi, quo pacto res humanae hic se habent in terris? & quid nam in urbe agitant Philon. Nihil noui. Sed quemadmodum prius agitabant, rapiunt, peierant, fœnerantur, usuras colligunt. Menippus. O miseri atque infelices. Nesciunt enim, qualia de nostris rebus nuper apud inferos decreta sunt, quibus sortem illi sunt indicti illos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterant effugere. Phil. Quid ais? Nouai ne aliquid apud inferos nostris de rebus decretum est? Menippus. Per Iouem, & qui iam mihi, ueritum proferre non licet, atque arcana quae sunt, reuelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. Ph. Ne quaeso ô Menippe, per Iouem, ne inui ideas sermones

amico. Nam apud hominem accendi ignorum, & initiatum praterea sacris edisseres. M. Dura profectò iubes, & neutiquam tuta, uerum tua gratia tamen audendum est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecuniosos aurum tanquā Danaen seruantes abstrusum. P. Ne prius ô beate, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurres omnia, quæ abs te audire libentissime uelim. Quæ uidelicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic uideris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, quum res pulchras uidendi curiosus sis, eorum quæ uisu aut auditu digna uidebantur, nihil omnino præterminisse. Menip. Parendum etiam in hac tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semideorum modo, sed & ipsorum iam Deorum, adhuc uerò & adulteria

φίλῳ καὶ ἀεί. πρὶν γὰρ ἀλλ
τα σιωπᾷν ὁρᾶς τὴν ἀλ
λα, καὶ πρὶν μιμνήσ
κειν. χαλεπὸν μὴ ἐπι
τῆς τοῦ πίτραγμα, καὶ ἐ
τῇ ἀφαλίς, πολὺ ἀλλ
γιστικὰ τελμητέον. ἐ
δὲ τοὺς πλουσίους τοὺ
καὶ πολυχρυσίους, καὶ
χρυσίον διατάλαντον ὑπ
τῶν Δαναῆς φυλάττοντ
φιμὸν πρόσθεν ὑπὸ τῶν
δὲ τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐ
τα διελθεῖν ἀ μάλιστ
ἥδιστα ἀκούσαιμί σου,
ἀτιμοτέρα δὴ διαδόξου
τα, τίς δὲ ἡ δὴ πορεία
μοῦ, ἀφ' οὗ ἐστι ἀλλ
τι ἔκστασις παρ' αὐτῶν.
πὶς γὰρ ἀν φαίνοιμεν ἔν
σι, μηδὲν τῶν ἀξίων θ
ἢ ἀκοῦς παραλιπεῖν. ἀλ
ὑπεργιστέον καὶ τοῦτο
τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τὶ, ἐ
πίτι φίλῳ ἀνὴρ βιάζ
καὶ δὴ πρῶτά σοι δίκαιο
γνώμλω τὴν ἐμὴν, καὶ δ
ἐμαθὸν πρὸς τὴν διατρι
σιν. ἐγὼ γὰρ ἔχει μὲν ἐν τ
σιν ἔτι ἀκούειν Ὁμήρου
Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσ
διαγωνιζόντων, οὐ μόνον τῶ
ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶ
ἤδη θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοι
χεύ

χόνων αὐτῶν καὶ βίας καὶ
ἁρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πα
τέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν
γάμους, πάντα ταῦτα
ἐγενόμην ἄνευ κακῶν, καὶ οὐ
παρίστην ἐκείνοις πρὸς
αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρὸς τε
λῆν ἐξικόμην, πάλιν αὖ ἐνθά
δε ἔνομοι τ νόμοι τὰ
ναντία τοῖς πρότερον κελεύ
ουσιν, μήτε μοιχεύειν, μήτε
στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν.
ἐν μεγάλῃ οὖν κατεστάθην
ἀμφιβολίᾳ, ἐν ᾧ δὴ ὤν τυγχα
νόμην ἐμαυτῷ. ὅτι γὰρ τοὺς
θεοὺς οὔ ποτε ἐγενόμην μοι
χεύοντας, καὶ στασιάζοντας πρὸς
ἀλλήλους, εἰ μὴ περὶ τῶν
τοιούτων ἐγίνοντο, οὐτ'
οὖν τοὺς νομοθέτας ταῦτα
ἐν τούτοις παρακελεύειν, εἰ μὴ
λυσιτελῶν ἐπιλέγοιεν. ἐπεὶ
δὲ ἀπορίᾳ, ἔδοξε μοι
ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλου
μένους τούτους φιλοσόφους,
ἐρωτᾶν τε ἐμαυτὸν καὶ
ἀνδρῶν οὓς χρῆναί μοι,
ἐπιβεβηκότα, καὶ τίνα ἑλὼν
ὁπλῶν καὶ βιβαίων ὑπο
δήσασθαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν
δὴ ἀρρήτῳ πολλῷ αὐτοῖς.
ἀπιὼν δ' ἐμαυτὸν ἔλε
γον, ὅτι, τὸ νῦν ἐν τῷ κα
νῷ βιβλίῳ. παρὰ

ria eorum & uiolentias, rapi
nas, supplicia, patrum expulsiones, & fratrum & sororum
nuptias, hæc mihi Hercle omnia bona pulchraq; putabam,
& studiose erga ea afficiebar. Postquam uero in uirilem iam
ætatem peruenirem, hic leges rursus iubentes audio pos
tis adprimè contraria, neque uidelices adulteria committere, neque seditiones mouere,
neque rapinas exercere. Eo igitur hæsitabundus constiti,
incertus omnino quo me pacto
gererem. Neque enim deos
unquam putaui moechaturos,
aut seditiones inuicem fuisse
mouuros, nisi de his rebus perinde ac bonis iudicassent. Neque rursus legumlatores his aduersa iussuros, nisi id conducere existimarent. Quoniam igitur in dubio eram, uisum est mihi philosophos istos adire, atque his me in manus dare, rogareq; uti me, uecum quæ liberet, uterentur, uiaeq; uiam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos ueniebam, imprudens profecto, quod me ex fumo (ut aiunt) in flammam conijcerem. Apud

exin hos maximè diligenter obseruans, summam reperi ignorantiam, omniaq; magis incerta, adeo ut prae his ilico mihi nel idiotarum uisi iam aurea uideretur. Alius etenim soli me iubet uoluptati studere, atq; ea cum sceptro uniuersum uitae uersum dirigere. In eo ipso iam fixam esse felicitatem. Alius rursus omnino laborare, corpusq; sici, uigiliis, ac squalore fatigare, miserè semper ad sectum, consumeliisq; obnoxium aliquiuè, Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de uirtute carmina, & sudorem indelicta, & aditum in uirtutis montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumq; possessionem indifferentem putare. Alius contrà bonas ipsas etiam diuitias esse pronunciat. De mundo uero quid dicam de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnantium inuicem nominum turbam in diem audiebam, et quod absurdorum omnium maximè fuit absurdissimum, de contrariis unusquisque quum diceret, inuincibiles admodum & probabiles sermones

κὴ δὲ τούτοις μάλιστα ὁ μὲν σκληθρωπότατος τῶν ἐν ἡμῖν ἐστι καὶ τῶν ἀκεραίων πλείστη μοι τάχιστα χρόνῳ πείθεται ὅτι τὸν τῶν ἡδονῶν βίον. ἀμέλει, ὁ μὲν τῶν πολλῶν τὸ πᾶν εἰδὼς καὶ μόνον τοῦτο ἐν πᾶσι μετίναι, τοῦτο γὰρ ἐστὶν εὐδαιμονεῖν. ὁ δὲ τὴν ψυχὴν, πανταχῶς τὰ πάντα, μεχθῶν, καὶ τὸ σῶμα λιμῷ καταμάσσων, ἐν πᾶσι τὰ κρείττω καὶ χρώμενος, καὶ πᾶσι λυπούμενος, καὶ πολλοῖς ἐπιρραψῳδῶν τὰ πάνυ ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ ἀρετῆς ἐπῶν τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὸν ἐπὶ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος δὲ καταφρονεῖν χρημάτων πρὸς κελεύει, καὶ ἀδιάφορον εἶναι τῶν κτήσεων αὐτῶν, ἔτι δὲ οὐ πάλιν ἀγαθὸν ἡγεῖται τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀποφαίνεται. εἰ μὴ γὰρ λέγομεν τί χρὴ ποιεῖν; ὅς γε ἰδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ λιγνὺν, καὶ τοιούτῳ τινὶ ἔχλῳ ἐνεμάτων ἐπιφέρει πρὸς αὐτὸν ἀκόρεστον ἐπιστήμων, καὶ τὰ πάντων ἀνατρέπει πόταμον, ἔτι πρὸς τοῖς ἐναντίοις τούτοις ἕκαστος καὶ αὐτὸς λέγων, σφόδρα ψυχῶντας καὶ πιθανὰ λέγε

λόγοις ἐπορίζετο, ὅστε μήτε τῷ θερμῷ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγειν, μήτε τὸ ψυχρὸν, οὐ τοιοῦτον ἔχειν, καὶ ταῦτα ἀδύνατα σαφῶς, ὡς οὐκ οὖν πω τὸ θερμόν τι εἶναι καὶ ψυχρὸν ὑπὸ τοῦτο χρόνου. ἀτυχεῖν ὅμως ἔπασχον τοῖς συγκάθευδουσι τοῦτο ἔμοιγε, ὅτε μὲν ἐπιβάλοιμι, ὅτε δὲ οὐκ ἐπιβάλοιμι. ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον. τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὐθύνειν ἐπιτηδεῖον, ἐκείνοις τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτιθέντας. τοὺς γὰρ ἐπιφανῶν χαρακτῆρας χρημάτων, ἐκείνων ἀκριβῶς ἐχομένους κοινῶν, καὶ περὶ τούτων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ πολλοῦντας, καὶ πάντα ἐπιεικεῖς ὑπερορῶντας, τοῦ δὲ τῆς δόξης ἀπεβάλλομένους, αὐτοὺς ἔτι καὶ πάντα ἐπιτιθέντας, ἡδονῶν δὲ καὶ ἐγκράτειαν ἅπαντας ἐκτετυφωτας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ τούτῃ παρεστηκότας. σφόδρα οὖν καὶ τούτους ἐλεεινὸν, ἔτι μᾶλλον ἐλυπούμην, ὅρῶν παραμυθίας ἐμαυτῷ, ἔτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ σωφρόνων διαβεβοημένων αὐτῶν.

mones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidũ idem prorsus esse cõtenderent, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, quum tamen manifestè cognoscerem fieri nũquam posse, ut eadem res calida simul frigidaq; sit. Prorsum igitur talis quidam mihi accidebat, quale solet dormitãtibus, ut interdum capite annuerem, interdum contrà abnuerem. Praeterea quod multo erat istis absurdius, vitam eorũ diligenter obseruans, comperi eam cũ ipsorum verbis praeceptisq; summopere pugnare. Eos enim qui spernendam censebant pecuniam, auidissimè cõspexi colligendis diuitijs inhiare, de fœnore litigãtes, pro mercede docentes, omnia denique nummorum gratia tolerantes. Ii vero qui gloriã verbis aspernabantur, omnem vitae suae rationem in gloriam referebant. Voluptatem rursus omnes ferme palàm incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo haec quoque spe frustratus magis adhuc aegrè molestèq; tuli. Aliquantulum tamen inde menet cõsolabar, quòd unà cum multis & sapientibus & celeberrimis

insipiens quoque essem, atque uerè ad huc ignarus obertarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, uenit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audiebam siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysterijs aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturũ putaui, si cum horum quopiam de descensu pactiscens, Tiresiam Boeotium cõsulerem, ab eóque perdiscerem (quippe qui uates fuerit & sapiens) quae uita sit optima, quãque sapientissimus quisque potissimũ elegerit. Ac statim quidem exiliens quàm poteram celerrimè Babylonem uersus rectà conatendi. Quò quum uenio, diuersor apud Chaldaeorum quẽdam hominem certè sapientem, atque admirabilem, cuius quidem canum, admodumque promissa barba uenerabilem. Nomen autem illi fuit Mithrobarzanes, oranus igitur obsecrãsque uix exoraui, ut quauis mercede uellet, in illam me uiam deduceret. Suscipiens uero ni-

ἀνίστατό τε ἀμὶ, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα ἀγυιῶν πρόσεχεν μοι μετὰ διαγρυπνίας τε τούτων ἕνεκα, ἐλθεῖν Βαβυλῶνα ἐνθέντα, ἀνδρά τινα & τῶν μάγων, τῶν ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. ἤκουον δ' αὐτοὺς πυλᾶς τε καὶ τελετὰς τινας ἀνοίγειν τε τοῦ ᾅδου πύλας, καὶ κατάγειν ἐν αὐτῷ βούλεσθαι ἀσφαλῶς, καὶ ἐνθένδε αὖ πάλιν ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην ἔναι, πυθόμενος τινα & τούτων διαπραξάμενος τὴν κατάβασιν, ἐπείτα παρὰ τειρεσίαν τὸν βοιώτιον, μαθὼν παρ' αὐτοῦ, ἐπιμάθοιμι καὶ σαφῶς, τίς ἐστιν ἡ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτὸς ἕλοιτο διαφερόντων. καὶ δὴ αὐτίκα πολὺ ὅσον ἐξαρπάσας τάχους, ἐπορευόμην εὐθὺ βαβυλῶνος. ἐνδὺς δὲ, συγγίνομαί τινι τῶν χαλδαίων σοφῷ κἀμοὶ καὶ θαυμαστῷ τὴν τῆλω, πολιὸν μὲν τὴν κεφαλὴν, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένον, τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ πολὺ δεινοτάτως, μόλις ἐπεῖσα παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαι μοῦ ἐκεῖσε, παρακελεύσας δὲ μοι αὐτὸς,

πῶς, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλουε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, ἵνα δὴ περιστέλλοντα τὸν ἥλιον, φωνήν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ὃν οὐ σφόδρα διετείνομεν. ὥσπερ γὰρ οἱ φωνῶν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίφοχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο, πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν ἅπαξ μὲν πρὸς τὸ πρόσωπον ἀπεπτύσας, ἐπαστρέφει πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπαντώντων παραβλέπων, καὶ οἱ τὴν μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, πωτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ χόαστρου ὕδωρ, σὺν δὲ τάπητι ἐπὶ δίφρου. ἐπεὶ δὲ, ἅλις ἔχει δὴ προδιατάξεως περὶ μέρος τίνος, ἐπὶ τὸν Τίγριν με παραμείψας ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τε καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείοσιν. ἅμα δὲ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπεψιθύριζε. ἔπειτα ἅλον με λευκὸν ἀναγόμενος, καὶ παρελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαινομένων, ἐπανάγει τε πρὸς τὴν οἰκίαν, ὡς ἔχον κάκιστα.

uit, primum quidem dies nouem ac uiginti cum luna simul incipiens abluit ad Euphratem, mane solem Orientem uersus perducens, ac sermonem quempiam longum musitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) uolubile quiddam atque incertum proferebat, nisi quod quosdam uisus est inuocare dæmones. Post illam igitur incantationem ter mihi in uultum spuens deducit rursus, oculos nusquam in obuium quẽquam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspi lympha, lectus uero in herba sub dio fuit. Ad postquam iam præparati sacris hæc dicta sunt, medio noctis silentio ad Tigridem me fluuium ducens, purgauit simul, atque abstersit, facéque lustrauit ac squilla, tum pluribus itidem alijs, & magicum simul illud carmen submurmurans, deinde totum me iam incantans, ac ne à spectris læderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, recen-

procantem, ac reliqua noctis parte nauigationi nos praeparauimus. Ipse igitur magicam quandam uestem induit, Mediorum uesti ut plurimum similem, ac me quidem his quae uides ornauit, clauae uidelicet, leonis exuuijs, atque insuper lyra. Iussit praeterea ut nomen si quis me roget, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem aut Vlyssem aut Orpheum. Philonides. Quid ita ô Menippe? neque enim causam aut habitus, aut nominis intelligo. Menippus. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Nam hi qui ante nos ad inferos olim uiui descenderant, putauit si me his assimilarem, fore ut facilius Aeaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, utpote notiore agico admodum illo cultu emissus. Iam igitur dies apparuit, quum nos ad flumen ingressi in recessum incumbimus. Parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsa, & in id mysterium omnique quibuscunque opus erat. Imponentes ergo omnia

διέφερε, καὶ τὸ λοιπὸν ἀφεῖ ἐπὶ πλεῖστον ἴχνος. εἰτὰ δὴ ἐπὶ μακρὸν τινὰ ἴδον πελίον, τὰ πολλὰ ἐρημῶν τῆς μαλακῆς, ἐν δὲ τούτοις φόβος ἐνεδυόμεθα τῷ πλοῖῳ καὶ τῷ λιμένι, καὶ τρεῖς τὰς λύρας, καὶ παρεκελεύετο, ἤν τις ἐρωτᾷ με τοῦτο, Μὴ εἰπεῖν μέν μοι λέγειν, Ἡρακλῆα δὲ ἢ Ὀδυσσέα ἢ Ὀρφέα. Φι. οὐ δὴ τοῦτο ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὸν αἴτιον εἶναι τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ἐνδυμάτων. Μεν. καὶ μὴν περὶ τούτου γε, καὶ ὁ πάντων ἀπόρρητον. ἐν ᾧ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ἐπεδήμουν ἐνόμισε λανθανεῖν, ἴσως, εἰ μὴ ἐπιτηδεύσαιμι αὐτοῖς, ῥᾴων ἂν τὸν τῶν Αἰακοῦ φύλακας διαλαθεῖν, εἰ ἀκωλύτως παρελθοίμην, ὡς γνωριμώτερος ὢν τῷ γοητικῷ μάλα παραπεμπόμενος τοῦ σχήματος. ἤδη δ' ἦν τὸν φανερὸν ἡμῖν, καὶ λαταλιθόντες ἤδη τὸν ποταμόν, πρὸς ἀναχωρήσιν ἐγγυήσαμεν. παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφη, καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὸν τελετὸν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρ-

πορευόμενοι, οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἐκνευόμενοι, δακρύων κατὰ δάκρυα ἐκχεόμενοι. καὶ μίκρα μὲν τι καὶ ἐπιφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. ἔπειτα δ' ὀλιγοπλοήσαντες ἐς τινα λίμνην καὶ τῶν λίμνῃ, ἐς ὃν ὁ Μιθραδάτης ἀφανίζεται. παραδιόντες δὴ καὶ πάντα, ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ σκιῶδες. ἐν ᾧ ἀποβαίνοντες, ἄγει δὴ ὁ Μιθραδάτης βόθρον τινὰ ὀρυξάμενος, καὶ πρόβατα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸν βόθρον ἐπιπλήσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν μέσῳ δᾷδας λαμπούσας ἐκκαίει, εἶτα ἐν ἀρχαίᾳ τινὶ φωνῇ, παραμυθούμενος δὴ ἐς τὸν τινὰ δαίμονα κατάχθονιον, ἀναμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. αἰθὺς δὲ πολὺ καπνὸν ἐκπαλαίοντος, καὶ τοῦ δὴ ἐπιφύσι τὸ πῦρ καὶ ἀναφέρεται, καὶ ὁ ὑλακὴ τοῦ δαίμονος πρὸς τὴν ἐρήμωσιν ἐκβοᾶται, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτω ἐστὶ καὶ σκυθρωπόν. ἐκλείπει δ'

properare, ita iam & ipsi Ingredimur tristes, lachrymisque implemur obortis. Atque aliquantisper quidem in fluvio ferimur, deinde in sylvam delati sumus, ac lacum quendam, in quem Mithrades conditur. Tum hoc quoque transmisso, in regionem quandam peruenimus solam, sylvosam atque opacam, in quam descendentes (praibat uero Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oues iugulamus & foueam sanguine constegimus. At magus interuallo accensam facem tenens, haud amplius iam summissa uoce, sed uoce quadam ceteris maxima clamans, daemones simul omnes conuocat, Vocat Eumnyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam, Simulque polysyllaba quaedam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tenere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mesta.

Vnibus

Umbrarum at timuit rex imis sedibus Orcus. At protinus quidem inferorum pascebamur pictaque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes biatum, Rhadamanthum propemodum metu repetimus extinctum. Ac Cerberus primum quidem latrabat, commouitque sese. At quum ego lyram celerrimè correctam pulsassem, cantu statim sopitus, obdormiuit, deinde postquam ad lacum uenimus, nauare ferè non licuit. Iam enim onustum erat nauigium, & ciulatu certè plenum. Vulneratis quippe in eo nauigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro lusus, usque adeo, ut multi certè ex bello quopiam adesse uiderentur. At optimus Chaeron, quū leonis uideret exuuias, esse me ratus Herculem, recepit, transque uexit libens, tum excantibus quoque nobis mōstra uiu semitam. Sed quoniam iam eramus in tenebris, praecedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhaereo, quoad in praetum maximum peruenimus

ἀφθον

δ' ὑπόνοφον εἶναι ἐνόμιζον ἀϊδανοῦς. διαφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλάτη, καὶ ἡ λίμνη καὶ ἡ πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. διαβαίνοντες δ' ἡμεῖς διὰ τοῦ χάσματος, τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν σῦριγξι τιθηνῶντα μικρὸν δεῦρο ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ λυσσᾷ καὶ ὑλάττει μέν τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δὲ μὴν λυράσας τὴν λύραν, παρεκρούσας ἐκεῖνον μόλις ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῷ μὲν οὐδ' ἐπλεύσαμεν. ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ εἰμὶ ἐνάπλιον. τραύματα δὲ πάντες ἐπείχομεν, ὁ μὲν τὸ κεφάλαιον, ὁ δὲ τὴν λεκάνην, ὁ δ' ἄλλο τι σωμάριον μέρος, ὥστε πολλοὶ δοκοῦν τινες πολέμου πεφεύγεσθαι. ἡμᾶς δ' ὁ βέλτιστος Χαίρων, ὡς ἴδε τὴν λέοντος, εἰσδέξατο μὲν τὴν ἐρημίαν ἄνω δὲ ἐδέξατό με καὶ διεπέρασε μεθ' ἡδονῆς, καὶ ἀπεβάλετο διεγείραντες τὸν ὀρφανόν. ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς ἐν τῷ σκότῳ, πρόφασις ἡ μιθροβαρζάνης, ἀπίμεν δ' ἐγὼ διαπαντὸς ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λαμπρὸν μέγιστον ἀφικόμεθα τῷ ἀνερ-

ἀσφοδέλῳ λειμῶνι, ἔνθα δὴ παρεπίπτετο ἡμᾶς τριγῶν τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. μικρὸν ἐπιόντες δὲ, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον. ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. παρειστήκεσαν δὲ αὐτῷ πολλοὶ καὶ ἀλλόφυλοι, καὶ ὁμόγλωττοι. ἐτίθεντο δὲ προσόψεσι πολλοί τινες ἰφθῶς ἀλόντες μαστιγῶν ἀνελεύθερον. ἐλέγοντο δὲ οὗτοι μοιχοὶ καὶ παρεβόσκοι, καὶ πλόκαμοι, καὶ λῃσταὶ, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτοι ἅπαντες τῶν πάντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ πολλοὶ καὶ τοιαῦτα πάσχοντες, ὀχροὶ, καὶ πρεσβύται, καὶ ἀρθριῶντες, καὶ πολυγροῖ, πάντες ἐν ἴσῳ αὐτῶν καὶ κόμματι ἐπιτιμῶντες. ἐφεστῶτες οὖν ἡμῖν, ἐπεμέλετό τι τὰ γιγνόμενα, καὶ ἀκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. ἐκατηγόρουν δὲ αὐτῶν κόλακοί τινες καὶ παράσιτοι ῥήτορες. Φι. τίνες ἦσαν πρὸς Διός; μὴ γὰρ ἐκείνους καὶ τοῦτο ἀκούω. Μίνων. εἰδώς τοι τοὺς πρὸς ἥλιον ἀκτινομυκόμενος σκιὰς ἀπὸ τῆς σωμάτων; Φι. πάνυ μὲν οὖν. Μίν.

asphodelo consitum, ubi certe id circumfusa undique mortuorum stridula nos sequuntur umbrae. Tum paulo procedentes longius, ad ipsum Minoïs tribunal accessimus. Ea tas ipse quidem in solio forte quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Poenae, Tortores, mali Genij, Furiae. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longa fune uincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, moechi, homicidae, adulatores, sycophantae, ac talis hominũ turba quotquot in uita patrantium. Seorsum autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, uenerisosi ac podagrici, quorum quisque trabe uinctus erat, ferri pondere duorum talentorum impositio. Nos igitur astantes, & quae fiunt omnia conspiciebamus, & quae dicuntur, auscultabamus. Accusant autem noua quidam atque admirabiles rhetores. Ph. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt, ac ne istuc quidem te pigeat dicere. Mennippus. Umbras ne unquam istas nosti, quas opposita solis reddant corpora? Philon. Omnino quidem igitur.

Men

Menippus. Hæc nos igitur quum primum functi uitæ sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in uita peccauimus, & sane quædam ex his dignæ admodum fide uidentur, utpote nobiscum uersatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiose quemlibet examinans, impiorum reo legabat in cœlum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luituros. In hos præcipuè tamen incumbitur, quos opes dum uiuerent, ac dignitates inflauerant, quique adorari se fere expectabant, nimirum breui peritiam eorum superbiam fastumque detestatus, quippe qui non meminissent mortales ipsi quum sint, sese bona quoque mortalia consequutos. At nunc splendida illa exuti omnia, diuitias, inquam, genus, munia, nudi ac uultu demisso sollicitant, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeo ut hæc dum conspicatur minis quàm delectatus fuerim. Et si quem eorum fortè agnoueram, accedens quiete aliquo modo subo

Μίν. αὐτὰ τάυτα ἐπειδὰν ἀποδεκόμεθα, διατυγχάνοντά τι, καὶ διαμαρτυρόμενα καὶ ἐλεγχόμενα τὰ πεπραγμένα ἡμῖν ἐν τῷ βίῳ, καὶ τάχα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ὅτι ἀεὶ συνόντες, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμενοι τῶν σωμάτων. ὁ δὲ αὖ Μίνως ἐπιμελῶς ἑκάστου ἀνακρίνων ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκας ὑφέξοντα λαμβάνει ἀξίας τῶν τετολμημένων, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦτον ἔπεσε τῶν ἐκεῖ πλούσιόν τι καὶ ἐνδόξου τυγχανόντων. καὶ μόνον οἶμαι καὶ προσκυνεῖσθαι ἠξιωμένων. τοῦτον ἐλεγχόμενον ἐπαίσθοντο τῶν, καὶ τὸν ἐπιστήμονα μὲν σαπτίμενον, καὶ ἐπιμελούμενον, θνητοί τε ὄντες αὐτοί, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. εἰ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω κεφαλὴν κλίνοντες, πάρεστάναι, ὥσπερ τινὰ ὄναρ αὐτὰ ἀναλογιζόμενοι τὸν παρ' ἡμῖν ἀνθρωπίνον. ὥστε ἐγὼ ταῦτ' ἰδὼν, ἐπεχάρην. καί τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, πρὸς αὐτὸν ἂν ἐνύξας πως ἐπιμίμνησκον.

θεῶν, εἰ καὶ ὧν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἀλίκων ἐφύσατό τι, ἀνίκα πολλοὶ μὲν ἐνδυνάσται τῶν πρεσβύτων παρεστήκεσαν, ἐπὶ πρόθυρα αὐτοῦ πορευόμενοι, ὀδυρμός τε καὶ ἀπορία τοῦ εἴκειν ἦν. ἐ δὲ μόγις οὖν ποτε ἀφικνεῖται αὐτῷ παρεστώς, ἢ πορφυρᾶς τις, ἢ πορφύρεος καὶ ἢ διαπαίκιλος, ἀνδρείμενος ἐστὶ τε καὶ μακρίους ἀπαφαίνων τοὺς παρεστῶτας, ἢν τὸ φῶς καὶ ἡ τῶν δεξιῶν πηγεστῶν δείξαι μεταφορῶν. ἐπαῦσε μὲν οὖν ἐνθάδε τὸν ἀκούοντα, τῷ δὲ Μίνῳ μὲν τὸν καὶ πρὸς χάριν ἐπιφάδειν. τὸν γὰρ τοῦ πολιτικοῦ Διονύσιον, πολλὰ καὶ κακὰ ποιήσαντα Διωνα καταγεγνωκότα, καὶ ὑπὸ τῶν κατηγορούντων, πολλῶν δεξιῶν καὶ εὐφυῶν (ἄγχοι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δυνάσται μέγιστον ἐν τοῖς λόγοις) μιᾷ δὴν τῇ χιμαίρᾳ προσδήσαντα, πορίλλοντα δὲ καταδήσαι, λίγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπραδευμένων πρὸς ἀργύριον χρήσθαι δεξιόν. ἀπεφαίνετο δ' ἡμῖν τὸ δικαστήριον πρὸς καταστόμιον ἀφικνούμενα. ἐνθα δὲ ὦ φίλε πολλὰ

sui mentem, qualis in uita fuerat, quanto peregrè fuerat inuisus, cum quam plurimi mane fores eius obsidentes, pulsi interim exclusique à familis, illius expectabant egressum. At ipse uix tandem illis exoriens, purpureus, auratus aut aliqui color, felices ac beatos se futurum saluantes putabat, si pectus dexterum ue porrigens, permitteret osculandum. Illi uero audientes ista molestè ferebant. At Minos quidem eum iudicauit in gratiam. Quippè Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus à Dione accusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illum uelde suscipiunt inferi, eiusque plurimum ibi ualeat autoritas) fermè iam Chimeræ alligatum absoluit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus. Vbi amice multa

multa & miserandа audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus audiuit, & eiulatus hominum in igne flagrantium, tum rotae & tormenta, catenae, Cerberus lacerat, & Chimaera diuiniat, cruciantúrque pariter omnes, captiui, reges, praefecti, pauperes, mendici, diuites, & iam scelerum omnes poenisebas. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnouimus, uidelicet qui nuper è uita discesserant. At hi se pudentes tum occulebant, nostróque subtrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id seruiliter admodum abiectéque faciebant, atque hi quidem quàm olim putas, onerosi fastosique in uita. At paupertibus malorum dimidium remittebatur, & quum interquieuissent, denuo repetebantur ad poenam. Sed illa quoque quae fabulis feruntur, aspexi Ixionem, Sisyphum, Phrygiúmque graueiter affectum Tantalum, geneitumq; terra Tityum. Dij boni, quantum! Integrum stratus agrum occupabat. Hos eandem praetereuntes, in campum uenimus Acherusium, iuxta

πολλὰ καὶ ἀλγεινὰ ὧν ἀκούσαι τε καὶ ἰδεῖν. μαστίγων τε γὰρ ἅμα ψόφος καὶ κωκυτὸς καὶ εἰμαγὴ τῶν ἐν τῷ πυρὶ ἐν ἀπορίᾳ τῶν, καὶ τροχοὶ καὶ λύφωνες καὶ ῥοιζηδὸν ἡ χίμαιρα ὀδυνᾷ τε, καὶ λύκοβόρος καὶ ἀδάκνει, ἅμα πάντες τε ὁμοῦ κολάζονται, βασιλεῖς, ἄρχοντες, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί, καὶ τίμιοι πᾶσι τῶν τιτυομένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ἐκείνους οὓς ἄρτι τῶν ἐνταῦθα καὶ πολυτελεστάτων. οἱ δὲ ἐπαισχύνοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο, ἢ δὲ καὶ παρεβλέπομεν, ὡς ἀλλοπρόσοπόν τι καὶ δουλοπρεπές τινες. καὶ ταῦτα πᾶσι ἔκρυπτον ἐνταῦθα, καὶ ὑποδρόμοι παρὰ τὸν βίον. τοῖς μὲν γὰρ ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἀφίεσαν τῶν ἐν ἀδείᾳ, καὶ ἀναπαυόμενοι μέρος τι πάλιν ἐκολάζοντο. μιὰ δὲ μόνον ἄφεσις ἦν τὸ μεσόν, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν, ἡρακλεοῦς. ἐκεῖνος γὰρ τόσον ἐπέκεινα χωρίου ἔκειτο. ἀπιόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐβαλλόμεθα, τὸ ἀχερούσιον

ἐνθα

ἐνίφνομεν τε αὐτοῖς τοὺς ἡμιθέους τε καὶ τοὺς ἡρῴους, καὶ τὸν ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ φυλὰς διακεκριμένους, τοὺς μὲν νεαλεούς τινας καὶ ἀνθοῦντας; καὶ οὔτε φαεινὸν ὀμμῷ, ἀμαυρούς. τοὺς δὲ νεαλεῖς καὶ ἐπανθοῦντας, καὶ μάλιστα τοὺς ἐκ τῆς ἐκείνου ἐκείνους διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς παρασκευῆς, τὸ μὲν τοι διαγνώσεσθαι κατεῖχεν, εὖ μάλα τι δὴ ῥᾴδιον. ἅπαντες γὰρ ἀνεκρῶν ἀλλήλοις γίγνοντο ὅμοιοι, τῶν ἐφίλων γιγνομένων, πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναδιδαξαμένοις αὐτοὺς ἐγνώκεμεν. ἐκάστοτε δὲ ἐν ἀλλήλοις ἀμφοῖν καὶ ἔστιν, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν πρὸ ἡμῶν ἐκεῖνον φυλάττοντες, ἔτι πολλῶν ἐν τοιούτῳ σκοτεινῶν ἐκείνων, καὶ πάντων ἡμῶν, φοβέρόν τι καὶ δεινὸν ἐκφαίνοντες, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινόντων, ὑπῆν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ τινι διαφέρομαι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μυθολογούμενον ἀπὸ τοῦ φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος. οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν πάλαι

γνω-

inuenimúsque ibi semideos, heroidásque & aliam simul mortuorum turbam, in genes tribusq; dispositam, alios quidem uetulos quosdam ac marcidos, atque (ut Homerus ait) euanidos, alios uero iuueniles & integros, & hoc potissimum ob illam condiendi efficaciam Ægyptios. Verum dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeo nudatis ossibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod uix tandem eos diu intendentes agnouimus. Quippe conferti considebant obscuri atque ignobiles, nullumque seruantes amplius pristinæ formæ uestigium. Cum igitur multi simul ossei cõsisterent, inuicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cauos oculorum orbes transpiccerent, dentésque nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quonam signo Thersitem à Niseo illo formoso discernerem, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Nihil enim amplius ueterum

iudi-

iudiciorum eh permanſe runt, ſed oſſa fuerunt inter ſe ſimilia, incognibilia, nulo lis inſcripta titulus, nullique unquam dinoſcenda. Hæc igitur ſpectanti mihi, perſimilis hominum uita pompæ cuipiam longe uidebatur, cui præſit ac diſponat quæ que fortuna, ex his qui pompam agunt, diuerſos uarioſq; cuique habitus accommodans. Alium ſiquidem fortuna deligens, regijs ornat inſignibus, & tiaram imponens, & ſatellites addens, & caput diademate coronans. Alium ſerui rurſus ornatum induit, hunc formoſum effigiat, hunc deformem atque deridiculum fingit; nam omnigenum, ut opinor, debet eſſe ſpectaculum. Quin habitus quorundam plerumque in media quoque pompa demutat, neque perpetuo eodem ſinit ordine cultúque progredi, quo prodierant. Sed ornatu commutato, Orcum quidem coegit ſerui capitiique ueſtes induere. Mandrium autem olim inter ſeruos incedentem, Polyc-

γνωρισμάτων ἐστὶν ὑφ' ἡμῶν λόγος, ἀλλ' ἡμεῖς τὰ τοῦ βίου, ἀδιάκριτα καὶ ἀσύγκριτα, καὶ οὐδ' ἐν ἐνὶ σχήματι ἑστῶτα, κρίνομεν ἀκριβῶς. τὸν γὰρ τοιοῦτον ἔφην, ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ κρίνειν, χειραγωγῶν δὲ καὶ διατάττων ἕκαστα ἡ τύχη, ἄλλοθεν καὶ ποικίλα τοῖς ἀνθρώποις σχήματα περιτιθεῖσα. τὸν μὲν γὰρ βασιλικοῖς ἡ τύχη βασιλεύειν, τιάρας τε ἐπιθεῖσα καὶ δορυφόρους παραπέμπουσα τοῖς βασιλικοῖς σήμασι τὸν κεφαλὴν στεφανοῦσα διαδήματι τῷ σχήματι πορφύρειν, τὸν δὲ δούλοις σχήματα περιτίθησι, τὸν μὲν καλὸν ἀναλαμβάνουσα, ἵν' ὦμεν θεωρήματα πάντες· τὸν δὲ αἰσχρὸν καὶ γελοῖον ἀπεργαζομένη τῷ δεῖν πάντας σχῆμα πορίσθαι, τὸν δὲ καλὸν ἀναλαμβάνουσα, ἵν' ὦμεν θεωρήματα πάντες· τὸν δὲ αἰσχρὸν καὶ γελοῖον ἀπεργαζομένη τῷ δεῖν πάντας σχῆμα πορίσθαι, τὸν δὲ καλὸν ἀναλαμβάνουσα, ἵν' ὦμεν θεωρήματα πάντες· πολλάκις δὲ καὶ μεταβάλλει τὰ σχήματα, οὐκ ἐῶσα ὁδὸν τὴν ἀπόπερυσι, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Ἕλληνα ἀνάγκασε τὴν κεφαλὴν ἀνάλαβεῖν, τὸν δὲ Μανδρίαν τινὰ ἐν τοῖς οἰκέταις περιπατοῦντα, τὸν πολλὰ τὴν τυραννίδα μετρίδιον*

καὶ μίχρι μέν τινος ἐᾶται χρῆσθαι τῷ σχήματι, ἐπειδὰν δὲ ἡ πομπὴ λοιπὸν παρέλθῃ, τότε ἀναγκάζει καὶ ἀπιδύνειν τὸν σκευῶν, καὶ ἀπεδυόμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὅπερ ἦν πρὶν γενέσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρον, ἔνιοι δ' οὐ ἀγανακτοῦσιν, ἐπειδὰν ἐκείνων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀπεδιδόντες. εἶμαι δ' καὶ τῶν ἐκεῖ σκευῶν πολλάκις ἐν φαντάσμασι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων, ὅτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γενομένους ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ κατὰ τὴν τύχην μικρὸν ὑστερεῖν μόλις σιμοῦντας, τὸ τοῦ Κεκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμουμένους, μετ' ὀλίγον εἰσιόντας πρεσβύτου καὶ τὸ πάντων λοιπὸν σκεῦος. ἤδη δὲ πάντες ἐχόντες ἐξέρχονται, ἀπεδυσάμενοι ἅπαντες μετὰ τῶν χρυσῶν ἐκείνων ἐκεῖθεν, καὶ τὸν πρεσβυτικὸν ἀπεθέμενοι.

καὶ

cratis tyrannidem illigauit. Et aliquantisper quidem eo cultu permittit uti, uerùm ubi iam pompæ tempus præteriit, apparatum quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis ante fuit, efficitur, nihilo à uicino differens. Quidam tamen ob insciitiam, quum suos fortunæ cultus exigit, ægrè ferunt atque indignantur, tanquam proprijs quibusdam bonis priuati, ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quin in scena quoque uidisse te plerunque puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poscit) modo Creontes, modo Priamis fiunt, aut Agamemnones. Idémque (si sors tulerit) paulo antè iam grauiter Cecropis aut Erechthei forma initiatus, paulo post seruus, poeta iubente progreditur. At quum fabulæ iam finis affuerit, quisque auratas illas uestes exuens, personam deponens,

& descēdens à crepidis, pauper atq; humilis obambulat, haud amplius Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menoeci filius, sed Polus filius Charicli Sunieensis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortalium res habent, quēad modum mihi tum spectāti uidebatur. Phil. Dic mihi Menippe. isti quì magnificos aloeosq; tumulos habēt super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilóne sunt apud inferos plebeis quibuslibet umbris honoratiores? Menippus. Nugaris tu quidem, nam si uidisses Mausolum, Carem illum dico pyramide celebrē, fac scio, nunquam uidere desistes, ita in antrum quodam abstrusum despectim abiectus est, in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum cōmodi mihi uidetur ex monumento referre, quod impositio tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam quum decaecis, ô amice, locum cuique metitur, dua autem cui plurimum haud amplius pedem, necesse est

κὰ διατριβὰς ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν, οἷόν τι καὶ τοιαῦτα εἰσέρχεται, οὐκέτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος εὐκλεὴς τοῦ Σουνιέως, ἢ Σάτυρος ὁ Θεωγείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα κὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τοῦτο μοι δοκῶ τοῖς θεωμένοις ἐνθυμεῖσθαι. Φιλ. Εἰπέ μοι, εἰ δὲ τοῖς τοιούτοις τάφοις καὶ ὑψηλοῖς τοῖς φασκελοῖς τοῖς ἀνδριάσι, καὶ στήλαις καὶ ἐπιγράμμασι, ἆρ' ὑπερτιμῶσι τοῖς νεκροῖς οἱ τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; Μένιππος. Μαίνῃ σύ γε· εἰ γὰρ ἑωράκεις τὸν Μαυσωλὸν αὐτόν, λέγω δὲ τὸν κάρα ἐκεῖνον τὸν περιβόητον, οὐδ' ἂν, εἴ τι ἐν αὐτῷ κεῖται γε, ἔτι ἐν αὐτῷ κεῖται· ἀλλ' ἐν τῷ τάφῳ κατορυγεὶς ἐκεῖνος ὁ γεβύτης ὥς, λανθάνει τῷ λοιπῷ ὅμιλῳ τῶν νεκρῶν ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον μόνον τὸ μνῆμα ἔχων, ὅσον ἐκεῖνος ἐβαρύνετο τοσοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπεὶ καὶ γὰρ ὅ τι κατὰ τὴν ἀπεμπόλησιν τῶν νεκρῶν, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον εὐ πλέον ποιεῖν, ἀνάγκη

ἀνωτέρω καταῤῥάψω, περὶ τὴν ἀγορὰν συνιστάμενον φιλῶ δ' αὖ, εἰμὶ, μᾶλλον ἢ ἐκείνους, οἱ ἐνθάδε τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας, πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἔτι καὶ χαριζομένους τὰς ἐπιστολὰς, ἃ τὰ πρῶτα ἀπολάβοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῶν τυχόντων ὑβριζομένους, καὶ κατὰ λίβας πωλουμένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ βιασάμενος, ἐν δεξιᾷ ἐμαυτῷ διωκτὸν ἐλιῶν. Ἐλέχθη δέ μοι ἐν γυναικείῳ τινὶ, μισθοῦ ἀκούειν τὰ σατρὰ τῶν ἐνταῦθα. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἐν ἐθνῶν ἐν ταῖς φιάλαις μαστεύοντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους καὶ Πολυκράτας. Φι. ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης μόνος τοῖς πτωχοῖς διελέγετο ἥκιστα, συνῆν δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λῆρος εἰπεῖν. ἐπι-

concentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. Acuehementius multo risisses opinor, si reges hosce nostros, satrapasque uidisses apud eos mendicantes, & aut falsamenta uendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia profitentes, & quemadmodum contumeliis à quouis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque uilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus, continere me certe et non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede reparciens. Quin alios praeterea multos erat uidere mendicantes in triuiis, Xerxes uidelicet, Darios, ac Polycrates. Philon. Adeo miranda narras istic de regibus, penéque incredibilia. Socrates autem quid fecit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? Menippus. Socrates profectò ceteris ibi obuersatur, omnesque redarguit, uersantur autem cum illo Palamedes, Vlysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus.

Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto ueneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo uicinus Assyrio, Midaq; Phrygio, atque alijs iocum pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos quum eiulantes audit, uel is fortunae magnitudinem recognoscentes, & ridet & delectatur, ac supinus cubans, ut plurimum canat, aspera nimirumque inuiucunda uoce illorum eiulatus obscurans, adeo uti id aegrè ferentes, nec Diogenem ferre ualentes, de mutanda sede deliberent. Phil. De his iam satis quidem, ceterum quod nam illud decretum est, quod initio dixeras aduersus diuites esse sanctum? M. Bene admones. nescio enim quo pacto, quum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberraui. Dum igitur ibi uersabar, magistratus concionem adeo uocauerunt, his uidelicet de rebus, quae in commune conducerent. Conspiciens ergo multos concurrere, cõniscens me ipsum mortuis, flau unus

ἔτι μὲν τοῦ ἐπιφάνεια αὐτῶν, καὶ ἀμφίνοια ἐν ᾗ φαρμακείας τὰ σκέλη. Ἐν βίλτιστε Διογένης παρὰ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ αἰμυζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν τοιαύτην τύχην ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε, καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτιος κατακείμενος, ἄδων μάλα τραχέα καὶ ἀπλῶς τῇ φωνῇ, τὰς αἰμυγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ ἀπορεῖν, μετεικῶν τὸ φίλτατε τὴν Διογένους φιλοσοφίαν μὴ ἐκκοῦσαι τί δὲ τὸ ψήφισμα τοῦ, ὃν πρὸς ἐν ἀρχῇ ἐλέγετο κατὰ τῶν πλουσίων; Μίν. οὐκ ἐπαινεῖς. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως περὶ τούτου λόγον προθέμενος. πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατριβόντων γάρ μου πρὸς αὐτοῖς, προέδοσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολὺν συνδρόμον, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς τεθνηκόσι, εἷς ὁ τις καὶ

ἐκεῖνοι ἐν τῶν ἐκκλησιαστῶν. Διωκίδε μὲν οὖν καὶ πολλοὶ τῶν δὲ τὸ πλούσιον πλουσίων. ἐπὶ γὰρ τούτων κατηγόρουν πολλὰ καὶ δεινὰ, βίαι καὶ ἀπληστίαι, καὶ ὑπερηφανίαι καὶ ἀδικίαι, τέλος δὲ καὶ τινὰ τῶν δημαγωγῶν αὐτῶν ψήφισμα ἐψηφίσατο.

Ψήφισμα.

Ἐπεὶ πολλὰ καὶ πονηρὰ ἐπράξαμεν οἱ πλούσιοι ἀρετῆς παρὰ τὸν βίον, ἀπιστοῦντες καὶ διαφθείροντες, καὶ πάντα τὰ τῶν πρότερον κατεργασάντων, διὰ ταῦτα τῷ βίῳ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπιδικοῦ ἐπιδείκνυσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν καθαίρεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς αὖθις ἀμφιέσαντας εἰς τὸν βίον, καταλύεσθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἄχθη φέρειν τῷ πλουσίῳ διαγάγοντας μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι δὲ ὄνων γενόμενοι, καὶ ἀχθοφορήσαντες, καὶ ὑπὸ τῶν πρότερον ἐλεουμένων, τελευταῖον δὲ λοιπὸν ἀφεθῶσι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην. ἐπὶ τῷ γνώμῃ Κρανίου ἐπιλήψεσθαι, τὸν πλούσιον, φυλῆς ἀλιβαντιάδος.

τέτο

et ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa, postremo uero de diuitibus negocium. In quos postea quam plurima fuissent obiecta, uiolentia, superbia, fastus, iniuriae, assurgens tandem ex populo primae quidam, huiusmodi decretum legit.

Decretum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in uita, tenientes ac uim inferentes, inopesque omni modo despectui habentes, Curia populoque uisum est, ut quum functi uita fuerint, corpora quidem eorum poenas cum alijs sceleratorum corporibus luant, animae uero iuxta sum remissae in uitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac uicies decem annorum milia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atque a pauperibus agitati. Deinde ut liceat illis è uita excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius patre Atridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade.

Hoc recitato decreto, approbauerunt principes. sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatrauit Cerberus. sic enim rata, quæ inferis statuũt, autem ita fiunt. Quæ igitur in cõcione agebantur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cuius gratia ueneram, Tiresiam adeo, atque illi ut erat, ordine narrata, supplicaui, ut mihi diceret, quodnam optimum uitæ genus putaret. Hic uero subridens (est autem senex cuius quispiam cæcus, pallidus, uoce gracili, ô fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio ab sapientibus istis profectam, haud quaquam idem inuicem iisdem de rebus sentientibus, uerum haud fas est id tibi precio qui, siquidẗ quod Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô pater Tiresiae, se dic amabo, nec quæ ego conuenimus, quin etiam ipse cecior obeo. Abducens ergo me, procul ab illis auferens, ad aures mihi inclinans, Optimum, inquit, è hominum uita, quæ prudentia ac prudentia. Ideo ab insipientia cessans

τούτου αὐτοκελεύστου τοῦ ψηφίσματος, ἐπιψήφισαν μὲν οἱ ἄρχοντες, ἐπιχαρεῖεν δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐπεβόησε μέγιστον ἡ Δεμήτηρ, καὶ ὠλόλυξε σφοδρὸν ἡ Κόρη. οὕτω γὰρ ἐπιτελοῦνται, καὶ λύονται, τὰ ἀποφασκόμενα. ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ αὐτῷ ἀφίγμαι ἐρωτῶν, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν, ἐκέλευον αὐτὸν τὸ βέλτιστον διηγεῖσθαι, ἀπορῶν πρός με, τοῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἐπὶ δὲ τυφλὸν τι γέρων, καὶ ἀχρεῖος, καὶ λιπόφωνος, ὦ τέκνον, φησὶ, τίω μὲν αὐτίκα εἰδὼς σε ἐξ ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἔρχῃ, οὐ τὰ κοινὰ γεγνωσκόντων ἐκείνοις. ἀτὰρ οὐ δὴ μὲν λέγειν πρός σε, ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μαθὼν, ἔφη, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖ, καὶ μὸ πρὶν ἄλλο με σὺ τυφλότερον πρεσβύτατον τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀπεστήσας, ἐρίμου προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, ὁ τῶν ἀνθρώπων ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστατος, ἡ τοῦ ἀφρονοῦντος παυόμενος

μὴν καὶ τὰ μετεωρολογεῖν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὰς ἐπιπνοίας, καὶ διατείνειν τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ ζητούμενα λύειν ἡγησάμενος. τοῦτο δὲ μόνον σπούδαζε, ὅπως τὸ παρὸν οὐδένα μὴν, παρασκευάζων γελᾶν τὰ πολλὰ, καὶ πρὸς μηδὲν ἐν πυθόμενος. οὕτω εἰπὼν, πάλιν ἐπέστρεψε διὰ ἀσφοδελοῦ παμφύτου. ἐγὼ δὲ καὶ γὰρ ἤδη ἑσπέρα ἦν, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί διαμελλήσομεν, καὶ οὐκ ἀπιόντες ἐνθένδε ἐν τῷ βίῳ; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν ὦ Μένιππε, ταχέως γὰρ καὶ ἀπρόφασιστος ἐνθάδε ἔσῃ. καὶ ἀναστὰς ἐπορεύετο πρός τι χωρίον τῶν ἄλλων βαθύτερον, ἀνοίξας τῇ χειρὶ πεφυκόσι ἀμπυκόν τι καὶ λιπαρὲς ὥσπερ διὰ λιμένος ἔνθεν φῶς, ἐκεῖνος, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, εἰκάδε κατέρχεσθαι οἱ ἀπὸ Βοιωτίας. τούτῳ τῷ αὐλῷ, μόνῳ οὐδὲν ἴσον ἐστὶ τῆς Ἑλλάδος. ἐνθάδε δὲ τοῖς ἀφικνουμένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀποπαύσας, χαλεπῶς μόλις διὰ τῶν στενῶν αὐθρωποῦσας, νῦν εἰμί, ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γέγονα.

Ti-

sans alus cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & uaefros hosce syllogismos despuès, atq; id genus omnia nugas esse mans, hoc solum in tota uita persequere, ut præsentibus bene compositis minimè curiosus, nullaq; re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris uitam tiadensq; traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodeloro pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc uesper erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in uitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quipe te facilemq; tibi monstrabo semitam, & me protinus abdicens in regionem quandam uiae priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum senuecq;, ac uelut per rimam influens lumen, Illud, inquit, Trophonij templum est, atque illac ad inferos è Boeotia descendunt, hac ascendes, atque illico eris in Græcia. Ego igitur hoc sermone gauisus, saluetato Mithrobarzane, difficile admodum per angustas aneri fauces subrepens, nescio quo pacto in Lebadiam peruenij.

Tis

Tyrsion sive Misanthropos.

O Iupiter Phili & hospitalis, sodalitate, domestice, fulguator, iusiurandice, nubiscoge, grandiskrepe, & si quod aliud tibi cognomen attonitis Poetis tribuunt, maximè quum hærens in uersu. Nam tum illis tu multinominis factus, carminis ruinam fulcis, non sicq; expies hiatum. Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauifremum sonitus? Vbi ardens, cadens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iam palam apparet nugas esse, fumumque poeticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus feriendi exprompta nescio quomodo penitus extincta sunt, frigéscoque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtinuerunt. Itaque ciuis quisque ex his, qui peiurati sunt, exsinctum ellychnium metuit, quasi flammam fulminis cum ella necantis, adeo titionē quenpiam incutere uidetur eis, ut

Τίμων ἢ Μισάνθρωπος.

Ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἐπιορκιστὰ, καὶ ἐρμαῖε, καὶ νεφελαγερέτα, καὶ ἀστεροπτὰ, καὶ εἴ τι ἄλλο εἰωθάσι σε, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐπιβρέποντες ποιηταὶ λαλοῦσι, καὶ μάλιστα ἔτι σὺ ἐκεῖνοι περὶ τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γενόμενος ἐπιφοιτᾶς τὸ πίπτειν τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληρεῖς τὸ λιχλὰς τῷ ῥυθμῷ. νῦν δὲ ποῦ ὁ ἀστεροπάρας καὶ ἀστραπὴ, καὶ ὁ βαρύβρεμος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργὸς καὶ συμφορολαλὸς λαμπυρίας; ταῦτα γὰρ ἤδη φανερὰ ἐστι καὶ ἀπὸ τοῦ παρόντος, καὶ βροντὴ ποιητικὴ ἀνυχτὴς, ἐξ οὗ τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων, τὸ δὲ ἀστράπτειν σου, καὶ κεκυφέναι ἅπαν ἅπαξ καὶ πρὸς ἄχρι, οὐκ οἶδ' ὅπως τινὸς ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ἐστι, μηδὲ λίγον σπινθῆρα ἰσχὺς λαβεῖν τῶν ἀδικουμένων διαφυλάττειν. δέδοικε γὰρ ἕκαστος τῶν ἐπιορκούντων ἅπαν βρονταῖόν τι φλογὸς ἀστραπῆς, ὡς τοῦ πεπυρωμένου βροντῆς φλόγα ἔτι δαλόν τινα ἐκεῖνον ἐπιστρέφειν δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς

ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐ-
τοῦ μὴ ἀνιέναι, μόνον δὲ
τοῦτο εἶναι ἐπιλεύκων τὰ
φαύματα, ἐπὶ πλεῖστον δὲ
ἐστὶ καὶ ἀβέλτερος. ὅστε οὐδὲν
ἀνὰ τοῦτο ἐστὶ καὶ ὁ Σαλμω-
νεὺς κατιβρεντᾶν ἐπείλημα,
οὐ πάνυ τι ἀπιδὼν ὧν
πρὸς ἔτι ψυχρὸν τῶν ἐργῶν
Διὸς, δημιουργὸς ὄντος, καὶ
μεγαλοψυχόμενος. πῶς γὰρ
ἔστιν ἐν ἀνθρώπῳ τὸν μετε-
ωρολέσχην καὶ θεοῦ μιμη-
τὴν ἀνδρεῖον, εἰ δὲ τὰ τοῦ ὑπερηφανεύεσθαι ἀπόβοι,
οὔτε τοὺς ἀλαζονεύεσθαι ὑπο-
μενεῖ, λυμεῶν δὲ, καὶ ἀμα-
θεστάτους πρὸς τὰ γεγενημέ-
νὰ καὶ τοῦτο ἐπιτηδεύμα-
σι καθάπερ εἰ παρεκπίπτε.
ἐπὶ δὲ γε καὶ ἐξυβρι-
ζόμενος ὧν, καὶ ἀμαθῶς τῶν ἐρ-
γῶν, πολλὰ κατὰ τ ἀδίκου
καὶ βιαίου ἐπράττε, καὶ οὐ-
δέποτε ἡγεῖτο τὸν πρὸς αὐ-
τοὺς ἐπιχαρίσαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐν-
θυμεῖτο πάντας ὁ λαμπρὸς
ἐω, καὶ ὁ ἀγὼν ἐπιβοεῖν, καὶ
ὁ βροντὴ ἐπιστατοῦντο, καὶ ὁ
ἀστραπὴ συνοιχεῖν ὅσπερ ἀε
ἐκφοβεῖν μόνον πρεσβεύοντο,
εἰ σπουδὴ δὲ ἐπιτιμᾶν, καὶ
ὁ χιὼν ἐπιπίπτειν, καὶ ὁ χάλαζα πιτρεῖν, καὶ ἔτι σοι
φερ-

ue ignem quidem aut fumũ ab illo profiscentẽ nihil quicquã formidẽt, cũ hoc solum uulneris infligi possit iudicent: ut fulmine compicãtur. Quibus rebus fictũ est, ut iam Salmoneus ob hisce ausus tuã obtonare, neque id admodũ ab re, quippe cũ aduersus Iouem usque adeo ita frigidum, uir ad facinora feruidus, audaciãq; tumidus. Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub man ingora fiemis, neq; peierãtes exaudias, neq; eorũ q flagitia cõmittunt, respectum ages? Cecus autẽ lippitudine, & hallucinatis ad ea quæ fiũt, auresq; iam ubi obsurdueruntis, insuper horum, qui ad hæc defecti sunt. Quandoquidẽ quũ iuuenis adhuc esses, acriq; animo uehementiq; ad iracundiã, permulta in homines maleficos ac uiolentos facibas. Neq; cum unquã tibi cum illis erant induciæ. sed perpetuò fulmen erat in nagoncio, perpetuò obuibrabatur ãgis, obstridebat tonitru, fulgur continenter iaculorũ in morem densissimè ex edito loco deuolũ eũ torquebant, terræ quassationes, cribri instar frequentes ad hæc nix cumulatã, neq; nõ grando saporũ in morem, atq; ut tibi

moles

molestè differam, imbrésque rapidi & uiolenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tanta tum repentè Deucalionis ac Pyrrhæ naufragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, nisi unica scapula seruaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis quasi scintillulas quasdam seruans, unde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nio mirum igitur dignum secordia præmium ab illis reportas, quòd tam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi si quis obierit in Olympiis, ac ita ne is quidem rem admodum frugiferam facere uideatur, sed priscum quendam ritum mancipiorum seruet, at pene Saturnum, ô Deorum generosissime, ac reddunt magistratu abdicantes. Omitto loqui, quoties tam templum tuum sacrilegio compilarint, quum ubi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritaberis, uel excitare canes, uel uicinos adiuuare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderet, quum quidem adornarentur ad fugam. sed

φερτικῶς διακίνησεν; ἀνὴρ τι βαρβάρου καὶ βίαιον, οὐδὲ ταμὶς ἐκέφα ταχύς. ἔστι τοιοῦτος ἐν ἀκρῷ χρόνῳ γωνίας ἐστὶ τὸ Δευκαλίωνος & Πύρρας, ὡς τοὺς βυθισθέντας ἀπάντων ὑπὸ τῶν ὑδάτων μόνος ὡς τι λιβόστιον τῶν σπερμάτων, τοῦ ἀνθρωπίνου τῶν λοιπῶν, σπουδάζων τι τῶν ἀνθρωπίνων σπέρματα & διαφυλάττων εἰς ἑτέρου λοιπὸν γένος. τοι γάρ τοι ἀκόλουθα τῇ ῥαθυμίᾳ τὰ ἐπίχαρτα λαμβάνεις παρ' αὐτῶν, οὔτε θύουσι σε & ἔτι σὺν τοῖς, οὔτε στεφανοῦσι, εἰ μή τις ἄρα πάσχοι ἐν Ὀλυμπίοις, καὶ οὐδὲ οὐ πάνυ ἀποχρῶντα ποιῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων, ἀλλ' ἔοικεν & τὸ χρῆσιν σωτηρίας. καὶ ὅλως ὀλίγου δεῖν φασι, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀπιφείνουσι, παραπαίοντα δὲ τιμᾶς, ὡς λέγω, ἐπιτάττεις ἐξελεῖν τὸν νῶν σκοτίζοντα. εἰ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας ἐπιμαστίοις ἐπιβεβλήκασι, καὶ σὺ ὑψιβρεμέτης ὢν ἐκκαίεις ἢ κινεῖς τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας παρακαλεῖς, ἵνα βοηθήσαντες αὐτὸν συλλάβοιεν, ἵνα συνεσκευασμένοι πρὸς τὴν φυγήν. ἀλλ'

ἀλλ' ἐγενόμην, καὶ γιγαντολίτης καὶ τιτανοκράτης ἀνήρθην, τοῖς πλείσταις νικηκεράσιν ἐπ' αὐτῶν, ἀνίκητος ἔτι καὶ τὸν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τίνων ἢ θαυμάσεις ἢ λοιδορήσεις τὸν τοιούτον ἄνδρα; ἢ τίνι μᾶλλον τῶν τοιούτων ἀξιώσεις; ἢ τίνες φαίδονοι ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς τοῦτο ἐπιφανῆναι ὑβρεῖν τὸν βίον; ἴσως γὰρ τὰ δεινὰ ἐκείνα, τὰ μικρὰ εἶναι, ἐπειδὴ τοσούτους Ἀθηναίων ἐκ ὑπόγειος καὶ πλουσίους ἐκ πενήτων ἀπεφήνατο, καὶ τοὺς ἀνεμιαίους ἐπλούτισα, μᾶλλον δὲ ἀφθόνως ἐδωρησάμην τῶν φίλων ἐκείνοις τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἐγώ, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὐδὲ προσβλέπουσί με τινες ἐπιστρέφοντες καὶ περιπαιζόντες, ἐκείνου ἐμοῦ τοῦ μεγάλου καὶ ἀνεπιμείκτου. ἀλλ' ἔγωγε καὶ ἐλθὼν ἐκείσε ἐτύχον τινὶ αὐτῶν, ἄνδρα τινὰ τῶν πολλοῦ γεμοῦ ὑπνίου, τοῦ τοῦ χρόνου ἀνεπιμείκτου παρέχοντα, καὶ ἀνεγνώρισέ με. εἰ δὲ καὶ

sed generosus, Gigantumq; exterminator, & Titanum victor secedebas, quum ubi cæsaries ab illis circumtondereur, decem cerebrile fulmen dextra tenens. Horum igitur, ō præclare, quis tandem erit finis, quæ tu adeo secure despicis? Aut quando de tantis maleficijs pœnas sumes? Quos Phaethontes aut Deucaliones satis idoneos fore ad expiandum tam inexhaustam morum iniquitatem? Ecce nimirum de communibus fileam, de ijs quæ mihi acciderunt dicam, quum tam multos Athenienses in sublime extulerim, ex pauperrimis diuites reddiderim, cunctisq; quotquot opus haberent, suppeditarim, imo semel uniuersas opes in amicos iaciendas effuderim, simulatq; hæc rebus ad inopiam deueni, iam ne agnoscar quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum reuerebantur, adorabant, meoq; de nutu pendebāt. Quod si quando per uiam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ac euersam hominis iam olim defuncti statuam, ac temporis longiuscūli ne collapsam præteruent, quasi sine notitia quidem. Alij uero

ἐκ

& procul conspectio me, alio se se deorsum, existimantes sese inauspicatum, abominandumque infausto spectaculum, quem non ita pridem seruatorem & adiutorem suum esse prædicabant. Ita que premente sibi malis ad extrema redacta consilia, renonea repto, terram exerceo, quaternis conducta obolis, atque hic cum solitudine, cúmque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi uideor factura, quod posthac non insuebor pleroſque: præter meritum secundis fortunæ successibus utentes.

Non illud uel maxime uitam igitur tandem aliquando Saturni Rheæque proles, excusso profusio isto, grauique somno (non Epimenidem quoque dormiendo uicisti) denuo iacto fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti reddita flamma, iram aliquam strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi uera sint quæ à Crētensibus de te, tuique sepulcro ferunturi. Iupiter. Quis hic est Mercuri, quem audio sic uociferantem ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horrendum quid ἀλίστοτε, ἀνθρωπίνου ἐμπίπτοντος, ἀνοσιώτατον καὶ ἀπόρρητον δρᾶμα ὑφιστάμενος τὸν εἰς πολλὰ ἀνωφελῆ καὶ ἀνεπιτήδειον αὐτῶν γεγενημένον, ὅστις τοῖς τῶν λιμῶν ἐπὶ τούτῳ τὸν ἄλχανα αὐ φρονίμῳ, ἐπαφώμενος διηφίεμαι, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ἐνοίκιον ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ὀρφνίᾳ καὶ τῇ ἐρημίᾳ τῇ φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὑφιστάμενος πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὐπραγοῦντας. ἀποκρυπτόμενος τοῦτο ἤδη καὶ ἐκ τοῦ νῦν καὶ Πίσας φῶ, τὸν βασιλικὸν τοῦτον ὑπερφυῶς ἐπαρθέντα καὶ νεανικόν, ἐξ οὗ τὴν ἐπιμελείαν τῶν μελιδίων γὲ πεποίημαι, καὶ ἀνεφρίσεσθαι τὸν ἐξαυτῆς, ἢ ἐν ᾗ Οἴτῃ ἐπεκαύθη μεγάλῳ πυρσῷ τὴν φλόγα, ἐπιδείξασθαι τοῦ χρόνου πάλαι καὶ τὸν Δία νεανικῶς. ἐὰν μὲ ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ καὶ ἐκ τοῦ τάφου μυθολογούμενα. Ζεύς. τίς ἐστὶ ὅδε, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κατὰ κραυγὴν ἐν ᾗ Ἀττικῇ, πρὸς τὴν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, κε-

bore

horridus toque, ac squalidus, pelleq; bircina amictus, fodit autem ut arbitror, nam pronus incumbit homo loquax & cõfidẽs, mirũ ni philosophus est. neq; enim alioqui adeo impia, nefariáque in nos fuerat dictura. M. Quid ais pater, an non nosti Timonem Echecratis filiũ Colyttensem? Hic nimirũ est, qui nos sæpenumero in sacris legitimis cõuiuio accepit, ille repente dives factus, ille qui totas Hecatombas, apud quem splendidè Iouialia festa consueuimus agitare. Iup. Hem quæ nam ista rerum commutatio? hiccine homo flus ille, dives, quẽ tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc sit habitus squalidus, erũnosus, fossor cõdoctissimus, mihi cõiecio, quã tam grauem ligonem gerat? Merc. Ad hunc modum illum quemadmodũ probitas cuerit, atq; humanitas, & in omnes quicunq; ea gerens misericordia. At reuera ut concordia potius facilitasq; nullusq; in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neuiquam intellexerit, sese coruis lupisque largiri. Quin magis quàm diuitiis tam multis misero iecur roderetur, amicos esse eos

& socios iudicabat, quasi benevolentia erga sese afficerentur, quum illos epulae magis caperent. Ergo postquam ossa penitus nudassent, circumrosissent, deinde si qua medulla superas, hanc quoque admodum diligenter exuxissent, aufugerunt, exuccum & radicitus deserto destituentes, adeo ut postea ne agnoscant quidem, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, impertiantur. Eias ob res fossor & sago, ut uides, operus pellicco urbem pra pudore fugiens, mercede certam exercet, adversus ingratos atra bile stomachatur, qui quidem sua benignitate dicat, admodum fastuosi nunc praetereant, ac ne nomen quidem sibi Tinem accersant, nomerine Iup. Atqui profecto uir neutiquam fastidiendus, neque negligendus, & iure optimo indignatur, qui ipse tantis in malis agat. Quare scelerato istos adulatores ipsi quoque fuerimus imitati, si eum uirum neglexerimus, qui tam tot taurorum et capratum pinguissimas quaque nobis in aris adoleuerit. Quarum nidor etiamnidum mihi in naribus residet. Tametsi propter negocia & cura

καὶ ἐπαίρειν ἔφη, ὅτι δὲ ὑπὸ τῶν πρὸς αὐτὸν χαίρουσι τῇ βορᾷ. εἰ δὲ τὰ ἐπὶ γυμνώσαντες ἀπεβοῦν, καὶ παρεφαγόντες, εἴ τις ἢ μυελὸς ἐνῆν ἐκεῖνο ἐκμυζήσαντες, καὶ τούτου εὖ μάλα ἐπιμελῶς ἐφεξῆς, οὐδὲν αὐτὸν καὶ τὰς βίας ὑπεστιμμένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζουσί τι, οὐδ' ἐπιβλέπουσι. πάνδεινα γὰρ ἐπιτεχνῶντες ὅ ἐπαιδεύοντο ἐν τῷ μίμῳ, διὰ ταῦτα δυσκολαίνει καὶ διφῶδής, ὡς ἔφη, ἀπολαύων ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ μιαθοῦ γεωργῶ, μισθὸν χαλῶν τοῖς λαμεῖν, ἐπὶ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ μάλα ὑπερφρονοῦσι παρέρχονται, οὐδὲ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ Τίνος λαμεῖν ἀξιοῦσι. Ἀλλὰ καὶ μὲν οὐ φαυλοτέρου ἀνδρός. οὐδὲ ἀμελητέου· ἀνάξια γὰρ ἐργαζόμενος δυστυχῶν. ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς πολλάκις τοὺς λαμπρότατα λιπαρῆ ἐπαίνοις, ἐπαινοῦμεν οὐδέποτε τοιούτους τοιούτῳ τὸ καὶ αὐτῶν πιότατα καὶ ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γὰρ ἐν τῇ ῥινὶ τὸ εὐῶδες αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τὸ καὶ

ἐστὶ

ἐμφύρῃ πολλὴ τῶν ἐπιορκούντων καὶ βιαζομένων καὶ ἱεροσυλούντων, ἔτι δὲ καὶ φόβον τὸ περὶ τῶν ἐφεστηκότων (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ ἀνυφίλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον ἐκκαμοῦσιν ἡμῖν ἐφιᾶσι) πολλοῦ ἄξια χρόνον ἐπ' ἀπείληφα εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα εἰς εὐφιλοσοφίαν καὶ λίγον ἐρρόβδον ἐπιτιθέντας αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ λοιδορουμένων, οὐδὲ ἐπιφωνῆσαι ἔξεστι τῶν σίχων. ὥστε οὐ δυνάμεθα χρὴ τὰ ῥητὰ λαβεῖν, ἢ ἐπιστρεφόμενοι πρὸς αὐτῶν ἀρετὴν τινὰ καὶ ἀνάμνησιν καὶ λόγον τῇ φωνῇ ξυναρέσαντες, διὰ ταῦτά τε καὶ τὸν ἀμελεῖν ἀπολαβόντες ἡμᾶς, οὐ φοβοῦμεν ἔτι. ἡμεῖς δὲ τὸν Πλοῦτον ἐκ Ἑρμῆ παραλαβόν, ἐπειδὴ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὰς θύρας ἦλθον ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θεσαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μόλις ἐκείνω ἐμβὰν παρὰ τὴν Τίμων, μετὰ ἀπαλλαττόμενος εὐθὺς ἐφεύγομεν, λίγον ἔτι μάλιστα νῦν χρυσίον καὶ ἀνδρὶ ἐπιβεβηκότες αὐτοῖς δὲ εἰκάσαι. περὶ δὲ τῶν πολλῶν ἐκείνων, καὶ

urbem maximè peierantium, tum ui, nõ iure agentiũ, neq; nõ aliena rapientium, præterea ob formidinẽ quam mihi pariunt sacrilegi, qui quidem tum multi sunt, tum obseruatu difficiles, ac deo ut ne minimum quidẽ nos conniuere sinant. Iampridem profecto ad Atticam regionẽ oculos detorsissem, maximè po stea quam philosophia & de urbe digladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnantibus inter se istic uociferantibúsque ne exaudire quidem mortalium uota liceat. Vnde mihi necessũ est, aut auribus obturatis ire, aut diruumpi ab eis, conficiq; qui uirtutem quandam, et incorporea quadam, meraq; nugas ingenei uociferatione connectunt, hæc in causa fuerunt, ut hunc quoq; neglexerim, quum haud mediocriter de nobis sit meritus. Quod reliquũ est Mercurii, tu Plutum adducens, quantum potes ad istum abeas. Porro Plutus una secum ducat & Thesaurum, & utriq; apud Timonẽ persecuti sunt. Neq; usquam adeo facile demigrent, etiam si quam maximè rursum illos pro bonitatem ex ædibus exegerit. Cæterum de palponibus illis,

atq; ingratitudine quæ in hunc
sunt usi, in posterum consulan
bo, poenasq; detuli sunt, simul
atque fulmen instauraueto.
Nam fracti sunt in eo recusa
cuspide duo è te ipso maximi,
quum nuper auidius in sophio
stam Anaxagoram iaculae
ter, qui suis familiaribus suas
debat, nullo pacto esse illos
nos, qui dij nocaremur. Ac ita
lum quidem etiamsi non feriem
bam, propterea quod Pericles
obtenta manu suam protexe
rit. Ceterum fulmen in Ca
storis ac Pollucis templum de
sortum, tum illud excussit, tum
ipsum parum abfuit, quin ad
saxum comminueretur. Quan
quam incertum uel id supplicij
sasse magnum in istos fuerit,
si Timonem conspexerint ea
gregiè locupletem factum.
Mercurius. Quantum habet
momenti alium uociferari, et
obstreperum audacémque esse
Idque non ijs modò qui causae
agunt, uerumetiam qui nota
faciunt conducibile. En mox
è pauperrimo diues euasit Ti
mon, qui se imprecando clamo
sum et improbum præstiterit,
Iouémque reddiderit auscul
tum. Si uerò silentio fodisses

πωμα τὴν
ἀχαριστίας, ἣν ἐπι-
δείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖ
θις μὴν ἐπιθέμενοι. καὶ δι-
ὰ τοῦ ἀστραπῆς, ἐπανόρθω τὴν
λόρυκτον ἐπιτηδείαν. ἐκε-
τηρωμένου γὰρ κἀκεῖνο καὶ ἀπο-
πεφευγὸς ἐστὶ δίκην ἐπιθεῖναι, εἰ τοὺς φι-
λοσοφοῦντας ἐκέστοτε πρόβλω ἐκ τοῦ περιβλέπ Ἀναξα-
γόρου, ἐξ ἐπαῖρε τοὺς ἑμαυτοῦ
τοὺς, μηδὲ ἅπαξ ἀνακίνησε
ἐμοῦ τοὺς δεσμοὺς. ἀλλ' ἐκείνου
μὴν ἀπέμαρτον. ὑπόδικον γὰρ αὐτὸ τῶν χάριν ἐ
φυλῶν. ὁ δὲ λόφος ἐκεῖ
τὸ ἀνάθημα παρανύξας,
ἐκεῖνό τε διεφθείρε, καὶ κατὰ
τὸν ὀλίγον δεῖν συνέρριψε
παρὰ τὸν πίνακα. πολλὰ
ἐκεῖ ἐν τοιούτῳ καὶ τῷ
τοιμῷ ἐκεῖνοι, εἰ
ὑπόπτευσαν τὸν Τίμω
να ἰδόντες. ἔρ. εἰς ὅσον δὲ μέ-
γα δύναται κραυγάζειν, καὶ ἐκλεκτὸν
ἄνδρα καὶ θρασὺν, οὐ τοῖς ἀνα-
πεπεισμένοις μόνοις, ἀλλὰ καὶ
τοῖς ἀδικουμένοις τοῦτο χρήσι-
μον. ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα
πλούσιος ἐκ πρωτίστου πενη-
τικοῦ ἐγένετο ὁ Τίμων, βοήσας
καὶ παρρησιασάμενος ἐν
τῇ δίκῃ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν
Δία, εἰ δὲ σιωπῇ ἐκάθου τὸ

ἐπι-

ἀπιστικῶς, ἔτι εὖ ἐποιήσω ἡμῖν ἐξ-
τῷ ἀμπελίσκῳ. Πλο. ἀλλ' ἐγὼ οὐ ἀπέλειμαι ὑπὸ Διὸς παρ' αὐτῷ. Ζεύς. διὰ τί οὖν ἄρτι Πλοῦτε, καὶ τοσοῦτον χρόνον ἀπολείπεις; Πλοῦτ. ἔτι νὴ Δία ὑβρίζομαι ὑπὸ σοῦ καὶ ἀδικῶμαι, καὶ οὐδὲ πολλὰ λοιδορίας, καὶ ταῦτα πρὸς αὐτῷ φίλῳ ὄντα. καὶ μέν σοι οὐχὶ δικαίως με βούλεσθαι εἶναι, ἐπειδὴ εἰ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπεφίλησεν, εὐθὺς ἐκεῖνος ἀπέλθοι, παρεστὼς καὶ λιμὸς καὶ ἀνία καὶ πενία παρακαθεζόμενος; ἐν ἐκείνῳ οὖν τῷ Ζεῦ τίμησον, τοὺς κακοπραγοῦντας τῶν ἀνθρώπων, τοὺς πρᾴους, οἷς τίμα ἐγὼ καὶ πρᾴνεσθαι. οὗτοι δὲ οἱ λαμπροὶ τῷ πρίῳ χρώμενοι, ἐν πρεσβεύειν ἡμῶν, καὶ διὰ δίφρου πρὸς κύκλῳ καθίστασθε, καὶ δι' ἐπιτάλου, ἀγαπῶντες ἄλλοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀπιφέρεσθε, εἰ ἀναπαλαίστους δυοῖν ἀμπελοῖν πρίσαιμι. Ζ. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται πρίον, πάνυ γὰρ αὐτὸν ὁ δίπελλα πεπαλαγήκαμεν, ὁ μὲν πατάσσειν αὐλαγοῦς ἐν τῷ ἔργῳ, ἵνα χρῶν τι αὐτοῖ

ἀ

natans, etiam nunc foderes negotium. Plut. At ego Iupiter haudquaquam ad istam rem diuitus sum. Iupiter. Quid ita non redieras optime Plute, praesertim dum iussuat Plutus. Quoniam per Iouem iniuria me affecis eijciens, & in multa fragrantia dissecans, id quum illi pauperies essem amicus, ac me pene dixerim, fuscinis ex aedibus extrusit, nec aliter quam ij, qui è manibus ignem abijciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus & scortis donandus? Ali eos me mittat ô Iupiter, qui minus intellectui sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptaturi. At hi stupidi cum inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligonéque, satisfaciant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare solei. Iupiter. Nihil ijsmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abundè fatis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius in lis, quod oporteas te pro

o ij penum

penuria praeopeare. Ais tu mihi quærulus admodum videri esse, qui nunc Timonem incusses, quòd tibi parcefacilis foribus liberè permiseris uagari, neque includens, neque zelotypus in te. Porrò alias diuersa de causa in diuites sloma cbabas, quum diceres te ab illis repagulis, clauibus, ac signorum obiectaculis impressis ita fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem in lucem eiòi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimijs tenebris, eóque pallidus nobis occurrebas, & cum confectus, diuijs etiammum ex assiduo colligendi, coacteruandique usu contractis, contortisque, quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabrae. In summa, rem supra modum acerbam iudicabas in aereo ferreo ac thalamo, Danaes exemplo, virginem asseruari atque à detestissimis educari pædagogis, fœnore & computo. Proinde absurdè facere aiebas hoc, quod te præter modum adamantes, quum liceret uerò frui non

σὲ πρίαις πρεσβεύειν. εὐμὲν τοι πάνυ μεμψίμοιρος ἔναι μὴ δοκεῖς, εἰ τοῖς μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, ὅτι σοι τὰς θύρας ἀνεπετάσας, ἐφίεις πρόσεστιν ἀλαλάζειν, οὐδὲ ἀπεκλείων, οὐδὲ ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἐγκαλοῦντας ἐκείνοις τῶν πλησίον, ὡς κατακλειόμενος λίθοις πρὸς αὐτῶν τοῖς μοχλοῖς πρὸς ἀλλήλοις, καὶ σημείοις ἐνεβεβλεῖτο, ὡς μηδὲ παραβλέψαι σοι εἰς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπεδύρου πρός με, ἀπαντιάζειν λεγων ἐν πελιδνῷ τῷ χρώματι, καὶ διὰ τὸ ἀκριβὲς ἡμῶν ἐφαίνου, καὶ φροντίδι καὶ ἀθυμίᾳ, συνεστραμμένος τὸ δεξιὸν τῶν ἐπιλοιπῶν πρὸς τὸ ἴσον τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀπεδείκνυες ἀπιστῶν, ἀ ἐκεῖνος λάβοις παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως τὸ πρᾶγμα ὑπερβολὴν ἐδίδοις σοι χαλεπῷ, ὡ σιδηρῷ θαλάμῳ, καὶ ὁποῖος τῶν Δαναΐδων παρθενεύειν, ὑπ' ἀνεψιοῖς τῷ παμπονηροτάτοις παιδαγωγοῖς ἀπαιδευόμενον, τῷ τόκῳ καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἐφασκες αὐτὸς, ὁρῶντας μὲν σε τὰ ἀφροδίσια, ὄντα δὲ ἀπολαύειν

σθ

ν τοιμῶντας. οὐδὲ ἐπ' ἀ-
δείας χρυσίου τῷ ἱματίῳ,
λυχνίου γὰρ ἔχοντες, ἀλλὰ φυ-
λάττειν ἐγρηγορότες, ὅτι τὸ
σπάνιον καὶ τὸν μόχθον ἐκ-
παρέλαμψεν βλέπουσιν. ἐ-
κεῖνον ἀπόλωλεν εἰσιόντες.
ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀπολεσάντες ἔχον,
ἀλλὰ τὸ μικρὸν μετεδίδου
τοῖς ἀπολωλόσιν, καθάπερ
τὸν ἐν τῇ φάτνῃ λύχνον, μό-
νοις αὐτὸν ἐδίδουσαν τοῖς κα-
θεύδοσι, μόνοις τοῖς ἀπόροις
ἐπιστρέφουσαν. καὶ τὸν μαρ-
γαρίτην καὶ κατοχίλους αὐτὸ
φυλάττειν καὶ φυλάττε-
σθαι. καὶ τὸ κεκτῆσθαι αὐ-
τοὺς φοβουμένους, ἀγρυ-
πνοῦντας δὲ καὶ κατεφάγοντες ἐ-
κείνου, ἢ ἐπιστάμενοι, ἢ πωλοῦ-
σι τοῖς ἐπιθυμοῦσι, ἐκ-
κρινόντων τὸν κατεδαφίσα-
σα τὴν αὐλὴν δεσπότου,
περὶ ἄμπελόν τε καὶ μικρὸν
λυχνίδιον, καὶ δι-
κόλλου δραχμίδιον, ἐκ-
κεκυνηκὼς ἐκεῖνος τοῖς τέ-
κνοις. τοῦτο οὖν ἄδικον,
τέκνα μὲν ἐν τοῦτο αἰτι-
ᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὸν
πατέρα ἐπιβουλεῖν; Πλάτ.
καὶ μὲν οὐ τοῦτο ἀξιοῦσι,
ἄμφω σοι ὅλον δι-
κεῖν τοῦτο. τοῦτο γὰρ Τίμω-

non auderent, neq; quum ipsis
essent in manu, amore in suo se
cure uterentur, sed uigiles oos-
uerent, ad signum ac sonum oculis
nunquam conniuentibus, neq;
usquam dimouis semper inuicem
ses, abundè magnum fructum
arbitrantur non quod ipsis fru
endi facultas adesset, sed quod
nemini fruendi copiam fac
rent, non aliter quam in præse
pi canis, nec ipse uescens bor
dei, nec equum famelicum id
facere sinens. Quinetiam tim
bor illos, qui parcerent, & asser
uarent, & (quod esset absurdissi
mum) esti quidem sibi subtra
herent uerentur q; contingere
re, non intelligerent autem fo
re, ut aut scelerati sunt fo
mulus, aut dispensator, aut lib
berorum pædagogus furtim
subiret, ludibrio habiturus in
felicem & inamabilem herum,
quem postea sinat ad fuliginos
sam, & ovis angustiu lucernula
lam, ac suiculosum scirpulum
usurè inuigilare. Quid itaque
en non iniquum, quum hæc quō
dam incusauerit, nunc in Ti
mone diuersa hic criminari
Plutus. Atqui si rem uerè pen
deritis, utrumque me iure fa
cere iudicabit. Nam & Timo

nisi ista nimia lenitas, negligentia perius, haud benevolentia, studium: quod ad me pertinet, merito vincatur. At è diverso, qui me obtijs ac tenebris inclusum servabant, illi agentes, quo scilicet crassior, saginatiorque, ac vehementer corpulentia onustus evaderem, quum interim neq; ipsi comingerent, neque in lucem producerent, ne vel aspiceret à quopiam, hos dementes & contumeliosos in me iudicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ cariesque putrescere, haud intelligentes, quo mox demigrem, nec alij cuipiam, cui fortuna fuerit, reddar. Nec hos igitur probo, sed ne illos quidem, qui nunquam facile mihi manus admovent. Sed qui (quod est optimum) medicina sese utuntur, nisi nec propius abstineant nec pertinaces persistant. Etenim illi per Iovem considera Iupiter, Et qui alibi [illegible] pulchram et formosam legendum [illegible] possent [illegible] [illegible] nimis [illegible] si [illegible] finem illam [illegible] quoque sibi [illegible] nolissent, [illegible] ipse

ὑγιὲς τὸ πρόσω τοῦτο κατεμίσουν, ἀμιλλᾶν, καὶ οὐκ ἀνεκτὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ ἀκόντας αὐτὸν δικεῖν, τούς τε αὖ κατάκλειστον ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ σκότῳ φυλάττοντας ἔτι καὶ πάντῃ χρείμλω καὶ πιμελὲς, καὶ ὑπερογκοῦντας ὅσον μιλλιμελέστερον, οὔτε προσκαθαιρομένους αὐτοὺς, οὔτε ἐς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ἰδεῖν πρός τινος, ἀλλ' ὑπὸ τούτοις ἐνίμιξιν ἄνω καὶ ὑφεστὼς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με τοῖς τοιούτοις δεσμοῖς κατεσφιγμένον, οὐκ ἀδίκως ὡς μικρὸν μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν ἐνδεομένων με κατοικήσοντος. οὔτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ πρόχειρόν με ἐκ τούτου λύειν, ἀλλὰ τοὺς ἔτι κρείττον ὅσῳ μᾶλλον ἐπιδόσιν τῷ πρόσθεν, καὶ μήτε ἀφεμένους τὸ παράπαν, μήτε πρεσβευόντας τὸ ἴλεω. ἐπεὶ γὰρ ὁ Ζεὺς, πρὸς τὸν Δία, εἴ τις νέος γύμνος γυναῖκα ἴδοι καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ἐπιτυπαῖ τὴν παρόντα, ἀρίστα καὶ βελτίστου ἔνδον οὐ κλεῖν νύκτος καὶ μεθ' ἡμέρας, καὶ ξυνοῦσα τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὴ

ipse

αὐτὸς ἀπάγει μοιχεύσειν-
μέλλει, καὶ οἴγει τὰς θύρας
ἐρωτῶν γενέσθαι, καὶ πάν-
τας ἐπὶ [illegible] καλῶν, ἄρα
ἐπαινεῖς [illegible] ἐξ ἐφ αὐ;
οὐ οἶμαι σὺ [illegible] τοῦτο φήσεις
αὖ, ἀλλὰ μὲν ἀν πολλάκις, ἐὰν δὲ
τις ἐρασθεὶς ἐλεύθεραν γυ-
ναῖκα εἰς [illegible] εἰσάγῃ οἴκῳ
παρθένῳ ἐν ἀρέτῃ παι-
δίων γνησίων, ἐὰν μὲν αὐ-
τὸς προσπίπτῃ ἀκμαίας τῇ
ἡλικίᾳ παρθένῳ, μήτε ἄλλῳ
προσβλέπειν ἐπιτρέπῃ, ἀγρυ-
πνεῖ δὲ καὶ πάρεσι διαστολὰς
ποιούμενος, καὶ ταῦτα,
ἐὰν φανῇ, καὶ δεῖλ-
ὸν ἀπὸ τῆς χρόας καὶ τῶν
ὀφθαλμῶν ἐπιτήκοντα, καὶ τῶν
ἐδεσμάτων ἐπιδεόμενον,
ἐὰν ἴδῃς ἐ νεανίαν ὁ πα-
γκράτιον ἀφεῖναι αὖ, ἀλλ'
ἐπαινεῖς καὶ ἀποκτεί-
νει αὐτὸν γάμῳ, καταμαρτύρων
ἀπιστίαν ὅτι καὶ ἐπιβα-
τεύει λάθρᾳ, καὶ ἀπόρρητον
τῇ δεσποίνῃ φίλτρον διὰ
παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ
αἰτεῖς ἀγαπᾶν πρὸς ἐμοῦ
μὴ ἀτίμως λαμπρίμενος
καὶ λαμπρύνομαι, καὶ ἀκαθαί-
μητος. ἐπ' ἐμοῦ γ, ὅστερ
σιγματίας ἀφανίστης πάρε-
μοι. Ζ. τί ἂν ἀγανακτῶ

ipse abducat, ut adulteretur, fo-
res aperiens, prostituatque,
& quoslibet ad illam inuitans.
nunc hic amare uiduum? Pro-
fectò hoc tu negaueris dices
Iupiter, qui sæpenumero amo-
rem senserit. Rursum si ingenu-
am lege domum deducat, ut li-
beros legitimos progeneret, ca-
terum nec ipse conuiuas floren-
tem ætate, decorumque uirgi-
nem, nec alium sinat aspicere,
sed inclusam, orbam, sterilem-
que in perpetua uirginitate con-
tineat, idque pro amore se face-
re prædicet, et hunc quidem pro
furta, pallore, corpore exhausto,
oculis refugis, num fieri potu-
est, ut huiusmodi non despere
uideatur? quippe qui quum li-
beris oportuerit operam dare,
fruique coniugio, puellam ado-
lescentem formosam atque amabilem sio
uas emarcescere, per omnem
uitam, tanquam Cereri sa-
cerdotem alens. Huiusmodi
& ipse indignè fero, quum à
nonnullis ignominiosè cædor
calcibus, laniorque, atque exo-
hauior, à nonnullis contra
perinde ac stigmaticus fugitiu-
us compedibus uincior. Iu-
piter. Quid igitur indignaris

o illi

contra illos? quan loquidem utrinque pœnas egregias luunt. alteri quidem dum Tantali in morem, neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco dum axat inhiant auro, alteri uero dum bis ceu Phineo cibos Harpyiæ ipsis è succibus eripiunt. Sed abi ô um, Timone: multò posthac usurus cordatiore. Plutus. An ille aliquando desinet ne ceu foraminoso cophino, priusquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quominus influam, ueriusne si copiosus infundar, ipsum una diluam? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, fruustra infusurus, uasque non continente liquorem, intò prius prepenodum effusi quod influit, quàm influxerit. Adeo lotus dolij limus ad efficiendum, ac liber exitus. Iupiter. Proinde ni limum istum obturaueris, prepeque uinique perstillationem sive stare fluuiorum, te prepedio eum effuso, facile inuenies sagam rursus & ligo-

λων αὐτῶν· ἀιδίων γὰρ ἄμφω λιμῶν τὸν δίψον, εἰ μὴ ὅσπερ ὁ Ταντάλου ἄπτοιτο καὶ ἄγοιτο, καὶ ξυρεῖ τὸ στόμα, ἐπιγλωττίδι μόνον τῷ χρυσίῳ, εἰ δὲ καὶ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῶν φάτνων τῶν τραπεζῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ὦ Τίμων, σωφρονεστέρῳ κεκτημένῳ τῷ Τίμωνι χρησόμενος. Πλ. ἀπόν γάρ ποτε παύσεται, ὅσπερ ἐν λεκάνῃ τρυπωτῇ, πρὶν ἐλθεῖν ἐκχυνόμενον ὑπὸ πολλῶν ἀφανῶν, φθάσαι βουλόμενος τὸν ἐπιῤῥοῦν, μὴ ὑπόρροον ἐκκαλέσω τὸν ἐμαυτοῦ πρὸς τὴν ἔκχυσιν τῶν Δαναΐδων πίθον ἀφιερούσας μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπιφερόντων τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ πρὶν ἐκχυθῆναι ἐκκλίνω τὸν ἐπιῤῥοῦν, ἐὰν δὲ ἀφίστωμεν τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεκλωσμένον τῷ πίθῳ, καὶ ἐπιλύσωμεν ἐξῆς. Ζεύς. ἐὰν μὴ ἐμφράξῃς τὸν κρουνὸν τοῦτον, ἢ τὴν ἀπαξ ἀποστάζουσαν, ἐκχυθήσῃ· ἐν βραχεῖ σου, ῥᾴδιον σύμβουλον τὸν δικφόρον αὐτὸν καὶ τὸν δίκτυ-

λον

ΔΙΟ ἐν τῇ φυγῇ τῶν πίδων. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλησίον εἰστήκατε αὐτῶν. σὺ δὲ μίμνε τῷ Ἑρμῇ ἐπαυλούμενος, ἵνα μὴ ὑμᾶς ἄγῃ τοὺς κυκλωπας ἐν ᾧ εἰστήκατε, ἵνα μὴ τὴν κόρυνὴν ἀπαντήσωσι τοῖς ἐπιπαλάσσουσιν, ἐπειδὴ γε τοιαῦτα πεπόνθαμεν αὐτῶν ἀντιμάχεσθαι. Ε. ἀλλ' ἀνόμαστο ὦ Πλοῦτε, τί τοῦτο ὑπεστείλω; ἀλλὰ δὴ μὴ γραῦν ἀν τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. Πλοῦτ. οὐκ ἀν τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ἐπίτηδες μὲν ἀπέκοψα παρά τινα πιμφόνα ὑπὸ τῶ Διός, ἀν ἐπὶ ἵππου βραδύν ἀμα καὶ χωλὸς ἀμφοτέρως, ὡς μάλιστα λῶν ἐστὶ τίμμα, καταφέρεται καὶ ἐπίστα τοῦ πεμπόντος. ἐπίτηδες δὲ ἀπολλάτταθαι δεῖ, πλοῦτον ἔξω πολὺ τῶν ἐχθίστων ἀνθρώπων. ἅμα γοῦν ἐκείνῳ ὁ ἔρωτος, ἐγὼ δὲ ἀν ἀναμφίβολον τοιοῦτον ὑπόφρω δόξαν τι φαίνοιμι, εἰ δὲ ἐδίωκον ἐνίοτε τῶν δικαίων. Ἑρμ. οὐκ ἀλλὰ ταῦτα φής. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς ἀν ἀπῶν ἐχαρίσω, χωὶς μὴ ἐδὲ ἐξαλλὰ ὅστε πρίασθαι βέλτιον ἀρχαίας, ἄρτι ἢ τάμφορον φαίνεται καὶ πολυτελὲς ἐστὶ λαβεῖν

nem in fece dolij, sed interim ab bue, atq; illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac memineris, ut reliquos Cyclopas ex Aetna secum adducas, quo fulmen cuspide reflicuta refarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. Mercurius. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam ô praeclare, te non caecum modo, uerum etiam claudum esse. Plut. Ab qui non hoc mihi perpetuum Mercuri, uerum si quando profiscor à Iove missus ad quem piam, tum nescio quo pacto claudus sum, & utroque claudus pede, ita ut aegrè ad metam pertingere queam, fere nonnunquam interim facto, qui me opperiebatur. Porrò quum discedendum est, claudus ridicòs multo auibus celeriorem. Vnde fit ut iam amoto repagulo, ego non praeconis uocem ictor pronunciet, salto stadium transmittens, ne uidentibus quidem aliquotiès spectatoribus. Mercur. Ab ista quidem haud uera narrat, imò ego tibi permultos cò memorare queam, quibus hora ne obulus quidem erat, quos tamen stim emerens, statim uerò hodie diuites & sumptuosos

in albo curru auriganteſ, quibus ante ne aſellus quidem ſupepediteris. Ii tamen purpuraeci, auriſque manibus geſtamentis obambulant. Qui ne ipſi quidem, opinor, credere poſſunt, quin per ſomnium diuites ſint. Plutus. Iſthaec alia res eſt Mercuri, neque enim tum mihi ipſius ingredior pedibus, nec à Ioue, ſed à Dite ad iſtos tranſmittor, qui ipſe ſe nimirum opum largitor eſt, ac magna donans, id quod ipſo etiam nomine declarat. Ita ſane quoties eſt mihi ab alio ad alium deuigrandum, in ea bellus inijciunt me, ac diligenter obſignantes ſarcinae in morem ſublatum tranſportant. Inuenta defunctae illic alicubi in aetium tenebricoſa parte iacet, aſtante limoſo in genua uiuido ſeſſu, de quo fele deglutiuntur. Porro qui me ſibi tenere obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter, quam hiatum inter duo lanium ſtridentes pulli. Deinde ubi ſignum detractum eſt, & lineae illae funiculae incidunt, aperiaeque tabellae, iam que nomen dominus pronunciatus: diſſiue

cogo

λευκοῖς ἅρμασιν ἐξελαύνοντες, οἷς οὐδὲ λῷον ἵππῳ ὑποβῆναι πώποτε, καὶ ἅμα πορφυροῖ καὶ χρυσοῖ καὶ πολλοὶ ἕπονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύεσθαι οἴμαι, εἰ μὴ ἔνιοι πλουτοῦντες. ἀλλὰ τοῦτο ὅσον ἐμοί, καὶ οὐχὶ τοῖς ἀμαθεῖ πολλοῖς δοκεῖν τέτο, οὐδὲ ἐξ ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ἀποστέλλομαι καὶ αὐτός, ὅτι πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν, ὅπερ καὶ γεγραφὼς τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μεταπεμφθῶ ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ πρὸς ἄλλον ἄλλον ἀποστέλλωμαι, φέρομαι μὲν ἀκόντων μεταπεμπόμενος καὶ μόλις ἔνεστι ἐν [illegible] θεῖναι πρίν [illegible] πάλιν, [illegible] τῶν [illegible] ἐνταῦθα, [illegible] μεταξὺ [illegible] ἀνοίγοντες [illegible] ἀνοίξῃ [illegible] ἀνοίξῃ [illegible] ἀνοίξῃ

συγγενής τις, ἢ υἱός, ἢ λιπαρὴς εἰκότως, ἐκ παιδικῶν τιμῶν, ἐπὶ ξυμμαχίᾳ τῶν γνάθων, κἀκεῖ πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐδεσμάτων, ἃς ἔλαβε ἡμῶν ὧν ἐπὶ γήρᾳ αὐτῷ, μέγα τὸ μέδιμνον ἐγγεγραμμένον κεφαλῆς, ἐκεῖνος μὴ ἐς τις οὖν ἢ πολὺ χρηστότερός με, οὐ τὴν δίλιτρον διαφέρων, κἀκεῖ τὸν τίνος πυρρίας ἢ δρόμων ἢ τιβίας, μεγαλῆς ἢ μεγάβυζος, ἢ πρωτάρχος μετέωρος δὲ ἐστι, ἢν μόνον λαχανώνας ἐκείνοις ἐς ἀλλάλους ἀποβλέπωσι καταλιπόν, ἀλλὰ δὲ ἀγόντας τὸ πλοῦτος, εἶτα κἀκεῖνος ὁ Θυόνος ἐν μυχῷ τῆς ταβέρνης δίψυχος, ἐνὶ ὀλίγου τοῦ δίλιτρον κατατείνων. ὁ δὲ ἐμπόδων ἀδρόνους ὁλοκλήρους ἀπαρέμπολος καὶ πολυχύδρομος αὐλόμενος, ἐκεῖ τῶν πλείστων πρεσβεύων, καὶ ἐν πολλῷ ἄλλος μαστίξαι τις ἡδέως ἐφιστὰς τὸ νῦν καὶ τὸν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ κάκιστον πρεσβευτῶν, ἐνὶ ἔτι φαγεῖν ἔστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τοῖς τιλεδίκοις ὑφεῖσι, καὶ τοὺς ἐμπόδων μαστιγοῖ ἀπαπαρέμπος, ἐν καὶ αὐτῷ τὸ τελευτῶν

ἐξ-

cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus obscenus, qui puerili obsequio fauorem meum fuerit, etiam cum mento subrasso, pro uariis & cuiparis uoluptatibus, quas illi iam exoleuas suppeditauerat, ingens stilicet praemium ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arcerepsum, fugiens aliquotas comas mutato nomine, ut qui modo Pythias aut Dromo, aut Tibius, iam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Ceterum illos nequaquam hiantes, sed mutuum intuentes relinquit, ac uerum luxum agentes, quod eiusmodi Thynnus ex intimo sagino suo sit elapsus, qui nō parū magnam escam deuoratis. Ab hio repentè tonsus in uic irruens, homo uice mundiori atq; elegantiori uestitu, pinguissimaq; cute, qui compedes etiamdum bonas scit, & si quis proterius loco increpet, arrectis flos auris, quasi pistrinis, perinde ac si simplis adoret, non est deinceps tolerandus ijs, quibus secum uiuit, et uarios ei ingenuos afficit contumelias, et consertos flagris cadit, experiens, nam & sibi huiusmodi

ἐξ-

lucere, donec aut scortulo cuipiam irretitus, aut equorum alendorum studio capta, aut adulatoribus sese permittens, deterentibus Nireo formosiorem esse, Cecrope Codrõue generosiorem, callidiorem Vlysse, unum autem uel sedecim partiri Croesus opulentiorem, momento temporis semel profundat infoelix, quae minutatim multos experiuijs, tapinis, flagitijs fuerans collecta. Mercur. Istaec ferme sic habent, uti narras, uerum ubi tuis ipsius ingrediris pedibus, qua tandem locus quaeri sit, uiam inuenire solo? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, cuinam illi uisus qui diuitijs abundent? Plut. Nonnunquam, ceteris me reperire istos ad quos missor. Mercurius. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alio qui Aristide praeterito, ad Hippunicũ & Callias accessissem, cũ ad alios Athenienses, homines non obulo quidẽ aestimandos. Cur enim quid facis, quando quidem es emissus? Plutus. Sursum ac deorsum circumcursans obeunte, donec imprudens in quempiam incurrero. Hic aiũt, quisque quis illi sis, quisque sit, primum me nactus

ἐξεστιν, ἔχεις οὖν ὃ δεῖ περιδεῖν τι ἐμπεσόν, ἢ ἱππεύειν, ἢ ἐπιθυμοῦντας, ἢ ἱππικῇ παραδοὺς ἑαυτὸν ἐμπίπτειν ἢ μᾶλλον ἀμφοτέρους μὲν Νιρέως ἄντα αὐτῶν, ἀνυφέστερον δὲ τοῦ Κεκροπίου ἢ Κόδρου, πλουσιώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ αὐτοῦ Κροίσου ἐπιδεῖν, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ ἅπαξ ἐκχεῖν τὰ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐν πολλοῖς ἑστιάσεσι καὶ ἀφροδισίοις καὶ πανηγύρεσι συναγμένα. Ἑρμῆς. Ἀλλὰ τί σε χρὴ ἄλλο φῆς τὰ γιγνόμενα. ἐπίστευε δὲ οὖν αὐτοῖς ἐκεῖνος βαδίζῃς. πῶς οὖν τυφλὸς ὢν ἀνθρώπους τοὺς ἐθέλοντας, ἢ τοὺς πλουσίους, ἢ τοὺς ἀφρόνας ἔφη τοῦ πατρὸς ἐξεῖναι; Πλοῦτ. οὐκοῦν ἐπιστεύομεν μὲν οἱ τυφλοὶ τῷ Διὶ οὐ πάνυ, οὐδὲ λέγεται λαθεῖν ἡμᾶς, ἐκείνῳ καὶ Καλλίᾳ πρεσβεύειν, καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἀφίστε πλὴν ἀλλὰ τί πρᾶξις ἐπιστρεφόμενος; Πλοῦτ. ἀεὶ κατὰ πόδας πλανώμενος τρέχοντος, ἔχεις οὖν λέγειν τινὶ ἐμπεσόν, ἢ ἀν, ἐὰν τις οὖν πρῶτος μοι πα-

πάρειτε χρὴ κατηγορῶν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν, τὸν τῷ παρελόγῳ τοῦ λόγου πρεσβεύοντα. Ἑρμ. ἀκόν ἀξιοπάστατε Ζεῦ, εἰ μὴ ἄρα σὺ ἀκτὰ τὰ αὐτῷ δικαιοῦντα πλουτίσω ἔσον σὺ εἶναι τοῦ πλουτοῦν ἀξίους; Πλοῦτ. καὶ μάλα δικαίως ὦ γαῦ, ἔγω τυφλὸν ὄντα εἰδώς, ἐν πάμπολλοις κατεφθαρμένοις δυσεύρετον ὄντα χρῆμα καὶ πρὸς πολλὰ ἀπολωλεκότα ἐν τῷ βίῳ. ἐπεὶ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς αὐ ἀξιόχρεως ἐφαίνετο, ἀμαυρὸν αὐτὸν καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἤδη, τοὺς μὴ ἀγαθοὺς ἐπίστευον ἔστιν, πονηροὺς δὲ πλείστους ἐν τοῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπιχρύσοντας, ῥᾷον δὲ τοὺς τοιούτους ἀμαυρὸν πρὸς πάντων, καὶ συγκαλύπτοντα πρὸς αὐτῶν. ἔτι τοῖς ἐπιπόδων κατακλίνοντες αὐτοὺς, ἐφάλλοντες φεύγουσι, οὐκ ἐκδοῦσι τῶν ἐκείνου; Πλοῦτ. ἐξυλόφρυες τέτι πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς φόβον τὸν λαμπὸν τοῦ φυγεῖν. Ἑρμ. ἔτι δέ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὤν, ἐφάνεσθε γὰρ, καὶ πρόσωπον ὀξὺ καὶ βαρὺ ἐν τοῖς πολλοῖς, τοσούτους ἐρασταὶ ἔχοις, ὅστε πάντας ἐκ-

nactus sit, abducit, ac possidet, et Mercuri pro lucro praeter spem subiecto uenerans atque adorans. Mercur. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, diuiti abs te bos, quos ille dignos existimarit, qui diteescerent? Plutus. Et iure quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui quum me caecum esse non ignorat, emittat uestigiatorem usquadeo reperiu difficilem, & iam olim è uita sublatum, quam ne Lynceus quidem facilè inueniret, quae nimium adeo obscura sit ac minuta. Itaque quum tari sint boni, improbi porro in ciuitatibus omnia obtineant, obtentans facile in huiusmodi mortales incurro, ac ceibus illorum illigor. Mercurius. Aliqui fit, ut quotiies eos deserit, celeriter aufugiat, quum uia sit ignarus? Plutus. Tum demum acutum cerno, pedibúsque uaeo, ubi ad fugam tempus inuitat. Mercurius. Iam illud quoque mihi responde, qui fit, ut quum sis oculis capitis (dicendum enim est) praeterea pallidus, postremo claudus, tam multos habeas amantes, adeo ut omnes

reflu-

respiciant in te, & si potiantur, felices uideantur, sin frustrentur, non sustineant uiuere? Ex his equidem non paucos noui, qui sic perdiuè te amarint, ut se aereo è scopulo pisces in æquoris alta, præcipites abierint, tati fastidio sese abstes, propter ea quod illos nullo pacto respexisses.

Quanquam sat scio, ut quoque fuisseris, si quo modo tibi ipsi notes es, fuisse illos qui eiusmodi amore sunt denenati. Plutus. As enim credis me, qualis sum, talem istis uideri, nempe claudum aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi uitij. Mercurius. Quid ni ô Pluto? nisi forte & ipsi omnes cæci sint. Plutus. Haud cæci quidem, ô optime, uerùm insuetia errorqui, quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras, at hæc ipse quoque ne per omnia deformis sim, persona uehementer amabili tectus usurpata, gemmisque picturata, ac uersicoloribus amictus eis occurro, at illi tanti sese natiui uultus uenustatem aspicere, amore capiuntur, &

ἀπεκλίνωσιν αὐτὸν, καὶ τὸν χίτωνα μὴ ἐνδύσωσιν αὐτῷ, εἰ δὲ ἀπεστύχησε, οὐκ ἀνέχονται ζῶντες. πολλοὶ γὰρ τινες οὐκ ὀλίγοι αὐτῶν οὕτω σφόδρα ἐρασθέντες, ὥστε τὸν καὶ ἐπὶ κορυφὴν πέτρας φέρεσθαι, ἐρρίψαν αὐτοὺς, καὶ πτῶμα λαμπρὸν ἀποθανόντα ἐκφορεῖσθαι σεμνῶς ὑπὸ σοῦ, ἵνα μὴ ἐκεῖνος ἀφῆκε τὸν ἔρωτα

καὶ ἀπόλλωνα μὲν ἐντυγχάνοντες, ὡς ἐγὼ τοῖς αὐτοῖς ἅπαν ἀπαγγελοῦσι, ἀπόδαξομεν, ἄλλον δὲ κατιδόντες αὖ αὐτῶν ἀμφιλυόντες τὰ τοιαῦτα, καὶ ἡρῶας τοὺς αὐδρόπους καὶ ἀμείρφους πρόσωπα. Ερμ. τί οὖν ἔτι ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ περιδιαλύοι, ἔτι ἀγανακτοῦντα, καὶ ἔν τις ἀφαιρεῖται αὐτὸς, δοκοῦν αὖ τὸν διαβολὸν ἢ τὸ πρόσωπον πρίσιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο ἀγνοεῖν οἴει, αὐτοὺς ὡς ἐπίκειται ἢ ἀμορφία ὄντων, ἐν δόξῃ τὰ πάντα ἐρῶντας. Πλοῦτ. ἀκμὴ δέγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίσασθαι. Ερμ. τί καὶ; Πλοῦτ. ἐπειδὰν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀπαντήσας τῷ δόξαν ἀποδίχεται μοι, συμπαρεκτείνει τοῦ μετ' ἐμοῦ λαβὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοία καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄπειρα μυρία τοῖς δὲ τούτων ἅπασιν κατακληθεὶς τῶν ψυχῶν, θαυμάζω τί τὰ εὐθαυμαστὰ, καὶ ἐρῶντα τῶν φαύλων, μᾶλλον τὴν πάντων ἀπό-

or perent non potientes. Quod si quis me toto corpore renudatum illis ostenderis, dubio procul futurum sit, ut se ipse sit damnent, qui tantopere eam cupiuerint, adeo amantes res neutiquam amandas ac fœdas. Mercurius. Quid ergo postea quam eò peruenum est, ut iam diuites euasérint, idque personam sibi circumposuerint, rursum fallunturi Adeo ut si quis illis detrahere conetur penè eam pugnet potius, quàm personam abiciant? Neque enim uerisimile est etiam tum illos ignorare, auro bracteatam esse formam, quum intus cuncta inspexerint. Plutus. Ad id non parum multa res, ô Mercuri, mihi fuit adiumento. Mercurius. Quænam? Plutus. Simulatque qui me primum nactus est, apertis foribus excepérit, clanculum una mecum introiit elatio, ineptia, inclementia, mollities, insolentia, dolus, atque alia item innumerabilia, à quibus omnibus postea quam est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me contemnit illorum

πεσὶ

pæ

patrem ingressorum malos tum sequi illorum facetitio nullatum, quidum potius passurus, quam ut me compellatur rejicere. Mercurius. Vt leuis ac lubricus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neq; ullam præbens anfam certam quo prensus teneare, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. Ad è diuersis pauperiem miscosa prensu facilis, totóque corpore mille uncos geris bamos ut qui teneretur, illico abiceat, ne facile queant auell. Verum interea dum nugamur, rem haud parum omittimus. Plutus. Quam? Mercurius. Nempe quia Tibi autem non adduxerimus, quod uel in primis erat opus. Plutus. Ibi hac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in tertia die illo ad nos ascendere sos Ieo iussos inuit manere foris hac occiusis, neque cuiquam aperire, nisi me uocifera eam audieris. Mercurius. Iam igitur Auicam adoramus. Eo me sequere ablae

ἱκάνην πανέρα τῶν δεινῶν λυδέτερ λιμῶν τιδεπν, δεν γυμνρύμλμεν ὑπ' αὐτῶν. ἢ πάντα πρίτερον πάδ ἢ αὐ, ἢ ἱμὰ πρίνται ὑπεμλίνεν αὐ. Ερ. ὅτι ὁ λᾶ ἀ ὁ Πλοῦτι, πρὶ ἱλιδεμὶς πρὶ δυνάδεν καὶ πρὶ ἀπρεδυτικὸς, οὐλμιεν αὐτιλμῶν πρεχίμλν καὶ βιβαιον, ἀλλ' ὅτε πρὶ ἰχχιλοτ ἢ εἰ ἔρας ἀιὰ τῶν δεκτίλεν ἀρεπτεῦνε εὐν εἰδλαίνε. ἢ πρίν δ' ἔμπαλιν ἐξῶδε τὶ πρὶ εὐλαβε, πρὶ μυρίατὰ ἔγκυρρα ἰκπιφυκότα ἢ ἄπαντ καὶ τοῦ σώματ ἰχνυτε, ὡς πλεκτιάσεντε αὐῆν ἰχεδε. πρὶ μὲ ἰχεν ῥᾶλίνε ἀπολυδῶν. ἀλλὰ μετὰ ἔδε φλυαρῶντε ἡμᾶς πρᾶγμε αὐ μερίν δίλεδε. Πλοῦ. τὶ πᾶν; Ερ. ὅτε τὸν δεκτρὸν ἐκ ἐπεγκρίμιδε, οὐ πρὶ ἰδε μάλιτε. Πλοῦ. δάῤῥε τόνε γεῖτε, ἐν τῇ γῇ αὐτὸν κατεκλίνεν αἰνιχεμε πρὶ ἡμᾶς, ἐπεκέψε ἐνδον μόνῃ ἐπιλεκάμλεν τὶν θύρεν, πείγεν δὲ με δρὶ, ἢν μὲ ἰκεῦ ἀκούσῃ βόσαντ. Ερ. ἀκοῦω ἐπιλεκάνε μῆν ἔδε τ' Αὐῆκε. ἰκεῖ μεν ἰκε

ἕνου ἐχόμενος καὶ τῆς χλαμύδος, ἀχρεῖος οὐ πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφικόμεθα. Πλοῦτος. Εὖ ποιῶν ὦ Ἑρμῆ καταγωγῶν, ἐπεὶ ἐγὼ γε ἀπολείπομαι, ὑπερβάλων τάχα ἂν ἁλίσκοιμι ἐμπεσούμενος πρὸς τινος. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ εἰ ἔφη πρὸς λίθου; Ἑρμ. ὁ Τίμων οὗτος ἐπάπτει πλησίον, ἐρημίαν καὶ ἀπόκλιτον χώρον. πάνυ γὰρ καὶ πολὺ πάντα, καὶ ὁ πλοῦτος ἐκεῖνος, ὁ λαμπρὸς δὴ καὶ ὁ σοφία, καὶ ὁ ἀνδρία, καὶ ὁ πολὺς ὄχλος τῶν ἀπὸ τῶν λειμῶν τεταραγμένων ἀπεῖναι, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δεομένων. Πλοῦτος. τί οὖν ἐκεῖνοι ἐπιτήδειοι ὦ Ἑρμῆ τῷ πάχει; οὐ γὰρ οὔ τι ἡμῶν δεόμενοι ἀξιόλογον πρὸς αὐτά, ἀπὸ τελευτάντων σφόδρα πλουσίων πορισθέντων. Ἑρμ. ἄλλοι ἑλοῦσι τῷ Διί, καὶ ἀποδαλοῦμεν αὐτῶν. Πρω. ποῖ τούτους ἀπάγεις ὁ ἄγων φίλτατε, καταγωγῶν. Ἑρμ. ἐπὶ τοῦτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπιμεδήσομεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πρω. οὗτος ὁ Πλοῦτος ἐκεῖνος Τίμων, ἐπεὶ αὐτὸν ἐγὼ λαμπρὸν ἰδὼν ἐν τῇ φορᾷ παρελαβόμην,

chlamidi adhærens, donec ea extremam uiam attigerimus. Plutus. Recte facis Mercurii, quum me per uiam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem incidirem. Sed quis hic strider ceu ferri saxo impactus Mercurius. Timon hic est, qui proximè montanum & petricosum solitum solum. Pauper, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atq; id genus aliorum turba, quorum omnium agmen Fames cogit, longè præstãtius quàm tui sint satellites. Plutus. Quin igitur quàm cyssimè discedimus Mercurii? Neque enim ullum operæpretium faceriemus cum homine eiusmodi uallato exercitu. Mercurius. Secus uisum est Ioui: quare ne metu deterreamur. Pauperias. Quò hunc nunc Aragicida manu abducis? Mercurius. Ad hunc Timonem, ad quem à Ioue sumus ire iussi. Pauperias. Isane ruta sum Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego male habentem ob delicias

recipiens, hic commendans quæ Sapientiæ & Labori, strenuæ uni, multis preciis uirum reddidit. Adeo ne despicienda, iniuriaq; idoneas uobis Paupertas iudicor, ut hunc, quæ mihi unica erat possessio, eripiatis, iam exactissima cura ad uirtutem exacuitum, ut Plutus hic ubi denuo susceperit, per consumeliam & arroganciam, illi manu iniecta, talem reddi ierit, qualis erat dum dum, mollem & ignauum ac uecordem, rursum mihi restituas, ubi iam nihili fallus erit & reiiaculus? Mercurius. Sic ô Paupertas Ioui placitum est. Paupertas. Equidem abeo: at uos Labor & Sapientia, reliquiq; consequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum optimarum doctrix, qui cum donec habuit commercium, sano corpore, ualentique animo perseuerauit, uirilem exigens uitam, & ad sese respiciens, superuacua autem & uulgaria ista aliena, ita ut sunt, existimans. Mercurius. Discedunt illi, nos ad eum adeamus. Tim. Quinam estis ô sceleste? Aut quid uolentes, hunc

τυφλοὶ παραλεύσαι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ, γραῦν οὖσαν καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπιδόντα. οὗτοι οὖν ἀνιστάμενοι ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ ἀναδίδοτε, οἷς δ' ἐμὸν μόνον κτῆμα ἔχον, ἀφαιρεῖσθέ με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξηργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ἡμῖν, τὸν πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀργὸν καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀπιόντα πάλιν ἡμῖν ῥᾴδιον ὄλον γυμνωμένον. Ἑρμ. Ἀλλ' ὁ τοῦτο τῷ Διί. Πεν. ἀπέρχομαι. καὶ ὑμᾶς δὲ ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ οἱ ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα ἴσως, εἴπερ με σῶον ἀπολείψει, ἀγαθὸν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἢ σωφρόνων ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διατελέσῃ, σεμνὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα ὥσπερ ὄντα ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. Ἑρμῆς. ἀπέρχεται, ὑμᾶς δὲ προσιόντας αὐτῷ. Τίμ. τίνες ἐστὲ ὦ κακόβιοι; ὁ τί βουλόμενοι δεῦ-

ἀλῶς ἔκειτο, οὐδὲ ἀρχὴν ἐργάσασθαι καὶ μισθαρνίαν ἐπιχειρεῖν· ἀλλ' εὖ χαίρουσιν ἅπαντες μικροὶ καὶ μεγάλοι ἔντες, ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλειν τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις ἀναγκάσω. Ἑρμῆς. Μὴ μὰ τὸν Τίμων μὴ βάλῃς, οὐ γὰρ ἀνθρώπους ἔστιν ἃ βάλῃς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος. ἐπιμελοῦ δὲ ἐν ἀγρῷ τῷ ἐμῷ, ἐπειδὴ τῶν οὐλῶν ἐστιν ἀγαθῇ τύχῃ ἐμοῦ τὸν ἵππον, ἐπειδὴ τῶν πόνων. Τίμ. καὶ ὑμᾶς εἰρωνεύεσθαι ἔλα, ἐπειδὴ δεῖ ἔνεστε, ἐπὶ φασι, πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τυπτέον δὴ τὸν τυφλόν, ἔς τις αὐ ᾖ, καὶ ἐπιρρίψαν μαι λεπτὰ τῇ κεφαλῇ. Πλοῦτ. ἀπίστω μὴν ὦ Ἑρμῆ περὶ τοῦ θεοὺς μισεῖν· γὰρ ὁ αὐθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μά τι ἐκεῖνον ἀπολέσω περιλαβών. Ἑρ. μὴ δῆτα σκαιὸν ὄντα Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ δραχὺ ἐκπαιδεύσας, παρέστας τὸ χρῆσθαι λάμβανε τῶν ἀγαθῶν τύχῃ, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι ἀθηναίων τὸν πρῶτον, καὶ τοῦ μέρους τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων μόνος αὐτὸς ἀνθρω-

huc uenisti hominis operario mercenariique negocium exhibitaris uerum haec quaquaversum abibitis scelesti ut estis omnes. Nam ego uos illico glebis & saxis petitos communiuam. Mercurius. Nequaquam Timon, ne feriis, non quis enim feries mortalis, uerum ego sum Mercurius, hic Plutus. Abiisti nos Iouis ex uotis tuis exaudiuit. Quare, quod bene uertat, operam accipe, desistens a laboriosis. Timon. Aequum uos iam ploraueritis, diuersi sum, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed huc caecum, quisquis hic fuerit, mihi certum est lignorum impacto conuulnerare. Plutus. Absit per Iouem Mercuri, quando quidem hic homo mihi uidetur non mediocriter insanire, ne malo quopiam accepto discedam. Mercurius. Ne quid feroce ut Timon, quin exacte potius penitus istam ferocitatem, ac asperitatem, ac maniorem obuijs excipe bonam fortunam, rursum diues esto, rursum Athenienssium princeps, & despice ingratos istos, solus ipse

feliciter agens. Timon. Nihil mihi uobis est opus, ne obturba te. Sat enim mihi ligo, praeterea fortunatissime iam, fiat ne propius ad me accesseris. Mer. Adeóne quaeso inhumanus es? Ha, ego sera Iouis ferocitas immania dicta: Atqui par erat fortasse homines ubi haberi iniusos, utquitam multa indigna in te commisisse sent, deos odio te prosequi neq; quaquam erat consentaneum, quum illi tantopere tui curam agant. Timon. At ubi Mercuri, Iouisq; quod me respicitis, plurimum equidem habeo gratiam, caeterum hunc Plutum ne quaquam recepero. Mercurius. Quis ita? Timon. Quoniam prudens innumerabilium malorum hic mihi fuit auctor, quum me assentatoribus proderet, insidiatores in me inuitaret, conflaret odium, illecebris corrumperet, inuidiae obnoxium redderet, denique quum me adeo perfide ac proditorie destituere. Contra paupertas optima, me laboribus, uiro dignissimis exercens, mecúmque uere & libere conuiuens, & quibus opus erat, suppeditauit laborantii, & mulgaria ista consumere dos

ἀδικωτάτῳ. Τίμ. εἰ δὲ ὑμῖν ἀνεμέα, μὴ ἀνεχόμενος μηδενὸς ἐμοὶ πλοῦτος ὁ δίκαιος, τὰ δ' ἄλλα ἀδικωτάτος εἰμι, μάλιστα μὲν πλουσιώτατος. Ἑρμῆς. ἔστιν ὃ τι καὶ ἀπεκδρᾶναι τὴν ὀργὴν Διὶ μόνον ἀπεκλίνατο λεγόντων τι; καὶ μὴν οὐκ ἐν μικρῷ μικρόδρακον μὴ ἀνοῦ ἀνεστρέφετο ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πάσχοντα, μισοῦν ἢ μαλακῶς. οὕτως ἐκπεπλεγμένον ἦν τῶν θεῶν. Τίμ. ἀλλὰ οὐ μὴν ὁ Ἑρμῆς καὶ τῷ Διὶ πλείστα χάριν ἐπιπλέκει, τοῦτον δ' τὸν πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. Ἑρμῆς. τί δή; Τίμ. ὅτι καὶ πάλαι μοι πολλῶν κακῶν αἴτιος οὗτος ἐστιν, λιπαρεῖ τι παρακείμενος, καὶ ἐπιβάλλων ἐπαγωγὰς, καὶ μέθος ἐπιγείρων, καὶ ἀλυπόδηκτος διαφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀπεφήνας. πλοῦτος δὲ ἄρτι λαμπρὸς, ὅτι ἀπίστους καὶ προδοτικοὺς. ὁ δὲ πλοῦτος δὲ πρὸς πένητας μὲν τοὺς ἀνδρειοτάτους λαμπρυνόμενος, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦντα, τοῖς ἀναγκαίοις λαμπρυνεῖ πρὸς χρῆσιν, καὶ τῶν πολλῶν ἐπιτήδειον καταφρονεῖν ἐπι-

ἐπιλέλοιπε, ἀφ' αὐτῶν ἡμῶν τὰς ἐλπίδας ἀπεκρύψαμεν μοι τὸν βίον, καὶ λέξαιμι ἂν τις καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡμεῖς, ἐν οὐδενὶ λόγῳ τιμώμενοι, ὅτι συμφαύλους φεύγομεν, ἀδόξους καὶ πενιχροὺς ἀποδιδράσκομεν, οὐκ ἐκκλησιαστὰς ψηφιζομένους, οὐ τυραννοῦντας ἐπιβουλεύοντας ἀφιλόφρονα δύναται· ἀλλὰ φαυλότατοι τοιγαροῦν καὶ τῶν πόνων, τὸν μὲν τῆς φιλοπονίας ἐπιδεικνύμενοι ἀθλον, ἀλλὰ ἱερῶν τῶν ἐν [illegible] ἀπόρρητα καὶ δι' ἀρετὴν [illegible] ἀλφίτα παρὰ σοῦ λαμβάνομεν. ὅστις πολιοῦχε καὶ ἐπιδέξιε Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἡμεῖς δὲ τοῦτο ἐκεῖνον λύσωμεν, καὶ τὸν πόδα ἐκεῖνον ἐνδήσωμεν σιμῷ. Ἑρμ. μεθαρμόττου· ἐγὼ γὰρ πάντῃ εἰδὼς ἐπιτάττω σοι σιμωλίν. ἀλλ' ἐκεῖνα ἐγκλείσατε, καὶ μαρκιόλῳ, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. ἔτι ἀπόλωλε τὰ ἄθρανα παρὰ τοῦ Διός. Πλοῦτ. κύλαι δὲ Τίμων ἀπαλλαγήσεται σοῦ; ὦ χαλεπαίνει μοι λέγοντι; Τίμ. λέγε, μὴ μακρὰ μέλλε, μὴ ὑπνῶν πρεσβεύειν, ὅτι πρὸς εἰ ἐκφρόνησε φύσει. οὐδὲ-

docuit, effecitque ut mihi uitæ spes omnis ex me ipso pederet, demonstrat quamnam esse uoluerit operam meam, nempe quæ neque adulator assentans, neque sycophanta minitans, neque plebi irritans, neque concionator suffragiorum autor, neque tyrannus intentans insidias quæ eripere. Itaque iam uehidus effectus ob laborem, dum hunc asellum grauiter exerceo, neque quicquam eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio, abundè magnum & sufficientem uictum mihi hinc suppeditat. Quare tu Mercuri, quam uenisti uiam remetiens, recurre, unà secum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi fas fuerit, si effecerit, ut omnes mortales per omnem ætatem eiulent. Mercurius. Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda puerilique ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt reijciendæ munera, quæ à Ioue proficiscuntur. Plutus. Vin Timon ut contra te parges defendam meas, an graueiter feres si quid dixero? Tim. Dicito, ne multis tamen, neque cum procemijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores.

[illegible] enim te huius Mercurij gratia [illegible] dicentem. [illegible] nihil [illegible] [illegible] [illegible] accusato. [illegible] [illegible] quemadmodum eis, lacrimisque [illegible] quarumque rerum [illegible] existimator, [illegible] [illegible] [illegible]

τω δυσμενῶς μοι προσφερομένου. ἐρωτῶ σε νῦν ἐγὼ ὦ Πλοῦτε, εἰ ἐξαγγείλαι σοι ἐθέλοιμι τὸν θησαυρὸν ἐν ᾧ κεῖται, καὶ σὺ μὴ σκάπτοις, ἀλλ' ἐμοὶ, καὶ τὸν δεσπότην ἐκείνου τῷ Διὶ λαβὼν, ὑπακούσεται γὰρ ἐμοὶ ἀμφοτέροις. Τίμ. πίστευε ὦ Ἑρμῆ, καὶ μόνος πλουτήσεις. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις, ἐπειτὰν οἱ δεσπόται μαθόντες πολὺ ἔμαθον, ἢ εἰς με πράγματα ἐμβαλεῖν τὸν λαμπρὸν σῶμα, ἢ ἄχθος ἐπὶ δυσμενεστάτοις δεσμοῖς, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λάβοιμι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀπαλλάξομαι. Ἑρμῆς. πείσθητι ὦ Τίμων δεῖ μοι. καὶ οὐ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ εἰσὶν ὅστις, ἐπειδὰν ἐκεῖνοι διαφθαρῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν ἄντλων ἢ τὸν ἀνεμον ἀναπτόμενος. Πλοῦτ. ἀλλὰ μὴ ἀπιλθόντες, ἀλλ' ἀκούσατε. τιμωρήσομαι γὰρ τῇ ἀγριότητι τῶν πατέρων, οὐ δὲ αὐτῶ πρόσεξον. κινήσω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπιόντα. μᾶλλον δὲ πάλιν. εἰ φημὶ θησαυρὸν χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳ, καὶ παράσχου σεαυτὸν ἀναλίσκειν. σκά-

hostiliter mihi aduersatum. Mercurius. At nunc uides Plute, in cuiusmodi hominem sit commutatio. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu uero fode ita, ut facis. Tu interim thesaurum sub ligone adducito. Aurici enim si uacaueris. Timon. Parendum est Mercurio, rursusque diuiendum. Quid enim facias quum dij compellant? tamen uide, in quas turbas me miserum conijcies, qui quidem quum ad hunc usq; diem felicissimè uixerim, tantum auri repentè sum accepturus, nihil commeritus mali, tantosque cruciatus susceptur us. Mercurius. Sustine Timo mo mea gratia, tametsi graue est istuc, atque intolerandum, quo uidelicet palpones illi pra invidia tumpantur. Ego porro superata Aetna in coelum reuolauero. Plutus. Abijt ille quidem, sicut apparet, non ex alarum renigio facio coniectura. Tu uero hic oppeire, sin quidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed fori foro tuus. tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offerque semet eruendum.

Foci Timon altius impingens. Cæterum ego ad uobis digredior. Timon. Age iam ô ligo, nunc mihi tuas uires explica, neque defatigere, dum ex abdito eo Thesaurum in apertum euocarit. Hem prodigiorum author Iupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, unde nam aurum tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbones reperturus sim expertectum. Atqui aurum profecto est insigne, fulgens, graue, & aspectu multo iucundissimum. Pulcherrima Aurum faustis uos mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctesque & dies renides. Ades ô mihi charissimũ desideratissimumque, nunc certum credo uel Iouem ipsum olim aurum esse factum. Etenim quæ tandem uirgo non expertecta sinu usque ad deosculum amatorem excipiat per regulas illas fundo Midæ Crœsoque, ac mancipia Dei pluto in templo dicata, uenio deuersis cum Iunone quæ Phœnicis opibus conferre mihi, cuius Pessimum patrimonium est. Oligosiguri ciuitatis, uos quidem Semibuic

ναῦτ ὦ Τίμων βαδίσας ἡμῶν τὰ φίλτατα, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἀπεστάτουμεν. Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δεινοτάτε, τοῦ μοι ἐπίδειξον σεαυτόν, καὶ μὴ λάμπε ἐν τῷ βάθει τὴν δυσωρίαν ἀλλ' τὴν φανὴς προκαλλωπίζου, ὦ ἡδὺ τέρπεις, καὶ φίλοι λαμπρότατε, καὶ Ἑρμῆ κερδῶν, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἀπεν ἐνεκα τοῦτό ἐστι, διὰ γῆν, μὴ κοῦδεμίαν σῦρε ἀνθρωπικῆς; Ὦ. ἀλλὰ μὴν χρυσίον ὄντ' ἐπιστάμαι, λαμπρόν, καὶ τὴν πρόσοψιν ἐπέρφιστον. ὦ χρυσὲ, δεξιόν κάλλιστον βροτοῖς, ἀεὶ ἀμφὶ σὲ γὰρ πῦρ ἐστι ἀστραπτόμενον καὶ νύκτας καὶ μεθ' ἡμέρας. ἀλλὰ σε φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε τοῦ πάνυ γε καὶ ἐμοὶ τῶν χρυσῶν. τίς γὰρ ἂν σε παρθένος ἀπεστερημένη τοῦ πάνυ ἡδέος ἐν τῷ βαθεῖ κόλπῳ, ἀλλὰ τοῦ ἐμοῦ Μίδου ἐξ ἀφανοῦς καὶ τῶν Δελφῶν ἀνεθεμάτων ἐν ἱερῷ ἀσπασαίμην ἂν ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα καὶ τὴν Ἥραν ἐλθεῖν, ὦ γε τὸν Βασιλεὺς ἀφρόνων ὦ Δικαίλλε καὶ ῥιμπαστὰ ἀφῦλε, ὑμᾶς μὲν τῷ Διὶ τοῦτο

αἰν-

ἀπόδοσιν λαμβάνω. αὐτὸς δὲ ἤδη πλείστον περιόψομαι τὸν ἀβελτερίαν, πυργίον εἰκοδομησάμενος ἐν τῷ ἐρήμῳ τοῦτῳ μόνος μοι ἱκανὸν ἐνδιαιτήσεται, τὸν αὐτόθι καὶ τάφον ἀποδοκιμάσας ἔξωθεν μοι δεικνύει. διδαχθεὶς δὲ ταῦτα, καὶ τρυφεραὶ τινὰς πρὸς τὸν ἐπὶ λοιπὸν βίον, ἀμιξίαν πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσίαν καὶ ὑπερηφανίαν. φίλος ὁ ἄν ξένος, ἑταῖρος, ἢ ἑλεεῖν ῥωμὸς, οὐλὸς πολίτης, καὶ τὸ εἰκτῆρας ἀναμένειν, ἢ ἐπικουρῆσαι ἀναμείνῃ, περιορᾶν καὶ λυπεῖν τῶν ἰδίων. μόνος δὲ ἢ ἀλήθεια, λιμάττω τοῖς λύκοις. καὶ φίλος οὐ Τίμων, εἰ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ τὸ πρόσομιλοῦντάς τινι αὐτῶν μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδοι μέγιστον, ἀπεφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ἕκαστον λιθίνων ἢ χαλκῶν μαλὶν ὑμῖν ἀναφιγνώσκω, καὶ μήτε δάκρυα ἀναχέωμεν παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς ἐπιχεώμεθα, ἢ εἰρήνην ὁ ὅρος ἔστω πρὸς αὐτόν, φυλάττῃ ὁ καὶ φρόνιμος καὶ ἀμείπτῃ, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν, ψυχρὰ καὶ ἀνώφελῆ ἐνέματα, καὶ αὐτοῦ αὐλῶν φιλε-

reponere commodum. Ego quàm maximè semotum mercaus agrum, turricula seruandi auri gratia constructa, uni mihi affatim uixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto parare est sententia. Hæc igitur decreta sunto, placitaq; in reliquum uitæ, sed iunctim, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porrò amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ, metuendum. Tum cõmiserari lachrymantem, suppeditare egenitibus, iniquitas, ac morum subuersio, ac uita solitaria, qualis est lupis, unus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congredi, piaculum, ac deo ut si quem aspexero dum taxat, inauspicatus sit illa dies. In summa, non alio nos his habebitur loco, quàm signa saxea, æreáue, neq; facialem ab illis missum recipiamus, neq; fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterùm tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium uirorum pra-

cia, solus Timon diues esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab usu sensationibus, & onerosis laudibus, Dijs sacra faciat, epulentur solus, sibijpsi uicinus, sibi particeps, excutiens sese ab alijs. At semel decretum esto, ut unus seipsum commiser accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeat sibijpsi coronam admouere. Nulla tamẽ nomẽ sit dulcius quàm Misanthropi, id est, hominum osoris. Morum autem mota, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas, quod si quem conspexerto incendio conflagrantem, obstantem quo restinguatur, rursum si quem fluctuantem abstuleris, & aquarum potrigines impiuerit, ut extinguat, hunc quoque commersum capite propellere, ne possit euadere, hunc admodum par pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Rhetoreadis Colyttensis, & concionis subscripsit sufragiis ciuis ille Timon. Age hæc decreta sunto, & pro uiribus immoremur eis.

Cato

φιλοτιμήματα. πλουτήσει δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερόπτης ἁπάντων, καὶ φυγάτω μόνος ἐκεῖνος, ἀλαζονείας καὶ ἐπαινῶν φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ δυείς δυοῖν, καὶ ἀνιχάτου, μόνος ἑαυτῷ γένοιτο καὶ ἴμερος, ἀποστὰς τῶν ἄλλων. καὶ ἀπαξ ἅπαντα διεγνωσμένα διείχθω, ὥν ἕνεκα ἀπόδοσιν, ὁ αὐτὸς τιμωρὸς ἀφεστηκώς. καὶ ἵνα μὴ ἐστὶ μισάνθρωπος ἄδικον. τὰ δὲ ἄλλα δογματα, ἀνωφελὲς καὶ πρᾶον καὶ ἀπαθὲς, καὶ ἐρῶν καὶ ἀπαθὲς. ἢν δὲ τινα ἰδοιμεν πυρὶ διεφθαρμένον καὶ ἀβοηθήτως ἔχοντα [illegible] κατασβεννύναι, καὶ ἐν τινι [illegible] μόνος ὁ Τίμων ἐκεῖνος, ἢν τὰς χεῖρας [illegible] τοῦτον ἐπιλαβόμενος [illegible] ὡς μηδὲ [illegible] θεῖν. οὕτω γὰρ [illegible] ἀπελάσας, ἀπαγορεύσατε τὸν νόμον Τίμωνι. Ἐξηγητὴς δὲ λαυτοῦ, ἐπιφανὴς τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ἐκεῖνος, ἐφ' ταῦτα ὑμῖν δεδόχθαι, καὶ ἐν ἀγῶσι ἐμμένομεν αὐτοῖς.

πλὴν

πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλῶν ἀν-
ηπορημένων ἡμῖν γνωμῶν
πολλὰ τοιαῦτα γεγένηται. διόπερ
ἐπιστρεπτέον. ἀγχίνοια γὰρ αὐ-
τὸ πρᾶγμα γίνεται κοινῶς
καὶ τοιοῦτο τοῦτο; φαῦλον τὸ τάλα-
χον, πολυτάλαντον δὲ ἀνθρώπου
ἀγαθοῦ, οὐκ εἰδότος δὲ ἐν ἐρημο-
νόμῳ τὸ χρυσίον πότερον
ἐκ τῶν ἐκείνου τάφων ἀνα-
βὰν ἐπιλέξω κοῦφα τοῖς
λίθοις ὁ δὲ ἐπιβλέψας ἐκφε-
βαλεῖν μὲν τὸν τάλαντον
παραινεῖ, λαβεῖν δὲ ἑκάτερος κοῦ-
φοις ἐμπλήσαντες, ὡς πλείστου
ἀνεῖται παρεχόμενοι; τοῦτο
εἶμι καὶ ἀμφιβολῶ, ὅτι δι-
χῆμαι κοῦφα αὐτοῖς, τοῦτο δὲ
τὸ φύλλον ἐστί; γραδηνίδας
ὁ λάλαξ, ὁ πρόσω ἐρρωμένος κα-
τάκοπτέ μου ἐρίξας τὸν βρόχον,
πλὴν ὅλοι πάρ' ἡμῖν πολ-
λοὶ τοιοῦτοι. ἀλλ' οὐκ
ἀπέστω μ' ἀφικόμενος, εἰς ἑκά-
στοτε γὰρ πρὸς ἄλλους. Γν. ἐν
ἐγὼ ἔλεγον, ὡς ἐκ ἀμφιλόγου τοῦ
Τίμωνος ἀγαθὸς ἀνὴρ εἰ Θε-
ός χαῖρε Τίμων δυμορφότατε
τῇ ἥδονῇ καὶ συμπεριφορᾷ.
Τ. καὶ σὺ γε ὦ γραδηνίδα,
γυνῶν ἁπάντων βελτίστη,

πρὸς

Cæteris uero magno emo
rum, utin omnibus ignotis
sunt, quod in ipsis abundet:
nam illa, ut nos profecto no
rit, sed quia illuxit. Hinc quo
que ipsum ut ludis concurrun
pulueratum atque ambeli
bus ipsum ad amandum adora
ti. Verum igitur hoc cum ceno
so colle faxim eos abigo, è subo
limi iaciatis, an hac tan
tum in re legem violabimus,
ut semel cum illis congredia
mur, ut magis angantur, fu
stibus repulsique? Ita fanne
esse puto. Itaque retrenuus,
quo illos excipiamus. Age
prospiciam, primus eorum
ille quis est? Nempe Gnaso
nides adulator, qui mihi nuo
per cornam potenti funem
porrexit, quum apud me fa
penumero solida dolia uomu
erit. Sed bene est quod ad
me uenis, nam primus omni
um uapulabit. Gnaton. An
non dixi Timonem uirum
bonum non negitiosum esse
Deos? Ecce Timon fuo
mo suauissime, iucundissime, com
uiuator belissime. Timon.
Scilicet es tu Gnatonides, uul
tuum omnium uoracissime.

σοῦ

& hominum perdissime. Gn. Semper tibi graca dicacitas. Sed ubi composuimus? Nam nouam tibi adfero cantilenam, ex his quos nuper didici dithyrambis. Tim. Aequi eleo gos canes admodum miserabiles, ab homodoctis ligone. Gnat. Quid istibuc? Fers ô Timone Auestor. ô Hercules, bei bei, in iuste uoce apud Areopagi sac. qui uulnus iederit. Tim. Aequi si cunctare paulisper, mox cadit ne reum ages. Gnat. Nequaquam, quin tu planè uul neri medere, paululo auri iniuncto. Miriñ enim in modum praesentaneum id est remedium. Tim. Etiam manet Gnat. Ad beo. Ac tibi malè fit, qui quidè ex uiro commodo tam saeuus factus sis. Tim. Quis hic est qui accedit ecaluaster iliet Philiades, assentatorum omnium execratissimus. Hic quum à me solidum acceperit frustum, tum filiae in dotem talenta duo, laudationis praemium, quem me canentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in modum exulsisset, deserens me uel oloribus magñ canorum, ubi aegrotantem antea uidit me, &

καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. Γνατ. ἀλλὰ φιλοτιμούμενος οὐ γε. ἀλλὰ τῶν τὸ συμπόσιον, ὃς καὶ νῦν τι καὶ ἐκ μακρῶν ἐπιδεικνύμενος διθυράμβου ἄκουε μόνον. Τίμ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄνω μάλα τρίπτα δῆτα νῦν τοῦτο τὸ ἀπόλλων. Γνατ. τί τοῦτο; πάθος ὦ Τίμων; μαρτυρόμαι, ὦ Ἡράκλεις, εἰ εἰ, κρεκαλεῖμαί σε φράσαντος εἰς ἄρειον πάλιν. Τίμ. καὶ μὴν εἰ γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φθὰς τάχα κρεκαλούμενος. Γνατ. μὴ δαμῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ φρόνιμον ἴσον μικρὸν ἐπιπάσας τῷ χρυσίῳ. δεινῶς γὰρ ἰσχναίνει ὅτι τὸ φρόνιμον. Τίμ. ἔτι μέλει; Γνατ. ἔπαιμι, οὐ δὲ οὐ χρεία τοῦτο ἐκεῖσε χρῆσθαι. Τίμ. τίς οὗτος ὅδε ἐπιρρέων, ἐπίκηρος ἀλαζονείας; φιλιάδης λεπτόνων ἀπεκτεμμένος δίκαιος γόητος, οὗτος ὁ ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἀγρίου ὅλου λαβών, καὶ τῇ θυγατρὶ πρίκα δύο τάλαντα μισθὸν τῶν ἐπαίνων, ὃς πάντας ἀφείλετο τοὺς ἄλλους σιωπώντας μόνος τοῦ φωνήσας, ἐπειδὴ ἀλικώτερον ἴδοι τὸν λύκον, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρώτον εἶδε με, καὶ

καὶ προσῆλθον ἐπιμελῶς ἀνάμνησιν, πληγὰς ἐγχρονῶν τε προσφέρεται. Φιλ. ὦ δὴ ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζεις; νῦν Γναθωνίδην φίλον καὶ συμπότην; τοιγαροῦν δίκαια πάσχουσιν ἐστὶ ἀχάριστος ὤν. ἡμᾶς δὲ εἰ πάλαι ξυνῳδοὺς καὶ ξυνιφεβοὺς, καὶ δημότας, ὅμως μετριάζομεν ὡς μὴ ἐπιπολάζειν δοκῶμεν. χαῖρε δὲ ἀνέκαθεν, καὶ ἔπου τοῖς μακροῖς τούτοις λίθοις τοῖς φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ δὲ φρικῶδεις μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας, ἐπεὶ τοιγαροῦν τῶν νῦν ἀδικεῖ, πάντῃ ἀχαρίστοις καὶ πονηροῖς. ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίσας, ὃ ἔχεις πρὸς τὰ διατιθέμενα χρῆσθαι, καθ' ἑαυτὸν ἔδει πλείονα ἔκτησα, ὡς πλουτεῖν ἐνθρμιγίδου τινὰ πλοῦτον. ἤδη τοιγαροῦν τοῦτό σε νουθετήσων, διὰ τοῦ γε οὕτω εἰρῆσθαι, οὐδὲν ἴσως δεῖν τῶν παρὰ ἡμῶν λόγων, ἢ καὶ τῷ Νέστορι τὸ δεῖν πεφροντικέναι αὐτῶν. Τίμ. ἴσως ταῦτα ὦ φιλάδελφε. πάλιν ἀλλὰ πρόειδι, ὡς καὶ σὺ φιλοφρονέστερον τῷ δεσπότῃ. Φιλ. ἀνέμνη-

& adieram oraturus ut mei curam ageres. plagae etiam egregius ille uir impegit. Philiades. O impudentiam, nunc demum Timonem agnoscis, nunc Gnatonides amicus & conuiua. enimuero habet ille dignase, quandoquidem immemor est atque ingratus. At nos qui iam olim conuiuatores fuimus, aequales ac populares, tamen modestiam agimus, ne insolire uideamur. Saluc here, fac ut istos adulatores sacrilegos obserues, qui nusquam adsunt nisi in mensa, praeterea decorum nihil differunt. Neq; posse hac huius aetate mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego quum tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quae uelles uti, in uia accepi, te summam quasdam opes esse nactum. Proinde accessi hic de rebus admonitur us te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, uiro nimirum adeo prudenti, ut uel Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. Tim. Ita fiet Philiades, sed age, accede quo te ligone comitet accipiat. Ph. Admo-

Homines, confregi cranium ab hoc ignorato, propterea quod cum ea quæ in ventilis erant, admonui. Timon. Ecce tertia me hæc orator Demeas secum tulit tabulas detractas, quæ mihi cognatum esse. Hæc una die domum suam ædificavit, nam omnia mea ista, ac nullus, aliquam solvendo non esset, ego mihi illum vendam. Primò quidem illi forte obviaret, ut Echecratidem sibi in hospitium ducerem, aliquot ego dicens, quæ ad mentionem pertinent, negabat eum nolle. Demea. Ecce Timon, principium gentis vulgo jam furiosum, defensaculum Græciæ. Profectò tum dudum te populus frequens, & undique cum opperitur. Ad prius decretum ait, quod de te conjecit ipse. Quandoquidem Timon Echecratidis filius, Colytensis, vir non modò probus & integer, verumetiam sapiens, quantam alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam desinit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil, & lucta

ἀνθρωποι, λοιδορίας τὸ κρείττον τοῦ ἀχαρίστου. Αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐνθυμούμενος κοτέω. Τίμων. Ἰδοὺ δὴ οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας τρίτον με φέρεται, φέρων ἐχόμενος τῇ δεξιᾷ, ἐγὼ δὲ γυμνὸς ὑπ' αὐτῷ καὶ ἀνάλογον. Καὶ ἐν κεφαλῇ τοῦ τοιούτου μόνος ἐμαυτῷ τὴν οἰκίαν ἐκτίσατο τὴν ἐμὴν ἀπολωλεκὼς, ἐκεῖνος δὲ οὐδὲν ἀπολωλεκὼς, ἀλλὰ πολλὰ κτησάμενος, ἐμὲ δὲ πωλήσω τὸν ἄθλιον. Τίμων, τὸ μέγα κῆλον τοῦ γένους, τὸ ἐρώμενον τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, καὶ μόνον ἐστὶ τὸν ἀνθρωπίνου γένους ἀγαθὸν, καὶ ἐν τῇ πόλει ἐν ἅπασι τοῖς ἀγῶσι τὸν ἄριστον ἀνεῖλε, καὶ βουλὴν ἀμφότερον πρὸς τὸ κοινὸν ἀποφαίνεται πρὸς τὸ δὲ ἀνωφελὲς τῷ φθόνῳ, ὁ ὑπὲρ ἐμὲ γεγραφώς. Ἔτι δὲ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου Κολυττεύς, οὐκ ἀγαθὸς μόνον ἀνὴρ ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ἀλλὰ καὶ σοφίστατος ἐν ἅπασι καὶ ἐν τῇ πόλει, παρὰ πάντα τὸν χρόνον διὰ τὸν τῆς πόλεως πρόστασιν τῇ πόλει, νικᾷ δὲ νῦν καὶ πάλιν

πόλιν καὶ ἑξῆς ἐν ὀλυμπίαις ἡμέρας, καὶ τελεῖν ἅρμασι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Τι. ἀλλ' οὐδὲν διάφορον ἐγὼ ποιήσω εἰς ὀλυμπίαν. Δη. τί δή; θεωρήσεις ὕστερον. τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖται ἡμῖν. καὶ ἐξῆς δὲ τοῖς μὲν πόλεις πόλεμον πρὸς ἀλλήλας, καὶ κατὰ κεφαλὴν πολεμοῦσιν δύο μοῖραι. Τιμ. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ πρὸς γράφω ἐν τῷ καταλόγῳ. Δη. μὴ φροντὶς τὰ περὶ ἑαυτῶν λέγεις. ἡμᾶς δὲ ἀχάριστοι οὐ τοιοῦτοι ἀναμνησθῆναι. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφομεν, καὶ συμβουλεύομεν καὶ πράττομεν, εἰ μικρὰ ὠφελοῦμεν τὴν πόλιν. ἐν τοῖς ἄπασι δὲ ἀλλάττει τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀνάθημα τὸν Τίμωνα παρὰ τὸν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, λόφον τὸν ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντα, καὶ ἀστραπὰς ἐν τῇ λαιᾷ, καὶ στεφανοῦσθαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτά, καὶ ἀναγορεύεσθαι τοὺς στεφάνους ἑκάστου Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς.

ΑΚ-

lucta cursuque die eodem, ad hæc solemnis quadriga, equestrisque certamine. Timon. Ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. Demeas. Quid tum? spectabis posthac: sed illa communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, & Peloponensium duæ acies concidit. Timon. Quamobrem? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam militiæ dederim nomen. Demeas. Non desit tu quidem de te ipso loquere, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus ut sumes est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeijs singulatim, communiter universis, aureum statuere Timonem iuxta Palladem in arce, fulmen dextra tenentem, tandiu tempora ambientibus, utque septem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionysijs tragœdis novis.

Agi

Agi enim per eum oportet bona dic Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quod cognatus illius proximus, ac discipulus eius sit. Nam & orator optimus Timon, praeterea quicqui voluerit. Hoc igitur tibi suffragium, sed utinam & filium meum ad eo pariter adduxissem, quem eo nomine Timonem appellaui. Tim. Qui potes Demea, quum sic uxorem quidem duxeris unam, quantū nobis scire licuit. Demea. Ac ducam, nouo insequente anno, si deus permiserit, libenter, si operam dabo. Tum quod natum erit autem me solus, Timonem nuncupabo. Timon. Ac uxorem ita sis ducturus, equidem bene scio, tanquam mea lege accepta. Demea. Fac mihi. Quid hoc est? ait Tyrannidem Timon occepisset pulsaque eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, uerum propediem pœnas daturus, quum alijs nominibus, tum quod arcem incenderis. Timon. Atqui non conflagraris arx scelesta. Proinde palam est te calumniatorem agere. Demea. Sed & diues es aurium perfodiens.

Tim.

ἀχθλῶν γὰρ δὴ κύτλῳ ἀπὸ τύμβου τὰ δικεύειν. ἀντὶ τοῦ γνάμου Δημέας ἡ ῥῆσις συγγενὴς αὐτῷ, ἀγχιστεύς, καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὤν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐπίστα εἰ βούλοι. τοῦτο μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δὲ σοι καὶ τὸν ἐμὸν βουλόμενον ἀγαγεῖν πάρεστι, ἐν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι τὸν Τίμωνα ἐνόμασα. Τίμων οὖν Δημέα, ἐὰν ἀγάγῃς, ἵνα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γαμῶ, ἂν διδῷ θεὸς ἐν νέῳ, καὶ πάνυ σπουδάσομαι, καὶ τὸ γενόμενον, ἄρρεν γὰρ ἔσται, Τίμωνα ἤδη καλῶ. Τιμ. οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι ὡς ἐμοῦ, τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖ, καὶ τοὺς πλουσίους, οὐ καθαρῶς πλούσιος, οὐδ' αὐτὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τίνα δίκας, τοῦτο ἄλλα, καὶ ὅτι τὸν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τιμ. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται ἡ μικρὸν ἡ ἀκρόπολις, ὅστις δὲ ἡ συκοφαντῶν. Δημ. ἀλλὰ καὶ πλουτῶν, τὴν ἐπιθέλαμον διορύσσων.

Τι-

Τίμ. οὐ διόρυκτον οὐδὲ οὗτος, ἵστι κατὰ δικαιόν σου καὶ τοῦτο. Δημ. διορυχθέντος μὲν ὕστερον, ἐξ ἀν σὺ πάντα κατὰ κοινὸν ἔχεις. Τίμ. οὐκοῦν καὶ ἄλλον λάμβανε. Δη. εἰμὶ τὶ μανθάνειν. Τίμ. μὴ διορυχθῇς, ἵνα εἰς γὰρ σε τὸν βίον, ἐπὶ καὶ γυναῖκα πάμπολυ πάθοιμι, ἀν μὲν πολεμοῦντιν μοι μὴ λαβὼν ἀφῇς αὐτὸν, ἐν δὲ μικρὸν ἀνδρίον μὴ ἐπιβίῳ. μάτην γὰρ αὖ εἶμι καὶ τοιαῦτα ἀλύμπια τοῦς καὶ πάλαι. ἀλλὰ τί τοῦτο; Θρασυλλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; σὺ μὲν ἄρα ἄλλος. λαμπρότατος γὰρ τὴν πάντα, καὶ τὰς ἰρφῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, ὀρθοῦ βλέπων. ἀκαταστάτῳ τὶν ἐπὶ τῷ μετώπῳ λόφῳ, λιτοβόρας τὶς ὁ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραψε. οὕτω ἐν τῷ σχήματι ἀνετὸς, καὶ ἐπιμέλειαν τὸ βάδισμα, καὶ ἀνεφρονεῖς τὶν ἀναβολὴν, ἐν θρυφῇ ἔνα πρὸς ἀρετὴν ἀλείφων, καὶ τῶν ἡδονῶν χαρίεντας ἐπιτυγχάνων, καὶ τὸ δι-

Tim. Non perfossum est neq; istbuc, unde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. Demea. Verùm effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ in ea condita, possides. Timon. Alterum itaque plagam accipe. Demea. Heu quæ pulsatio. Timon. Ne uocifeare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi accideret, si quum intra mis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum scilicet hominem non proteiero. Tum frustra uicerim in Olympijs, & pugil & palestrites. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profectò ipse est, promissa barba, subfusca disgiti superciliis, & magnum quiddam secum mutitans accedit, Tiaricum obtuens, cum sariem per scapulas fluentem uersilans, alter quidem Boreas aut Triton, qualis eos Zeusis depinxit. Hic habitus fragilis, incessu moderatus, amictu modestus, manemiuum quam multa de uirtute disseris, damnans eos, qui uoluptate capiuntur, & fru-

frugalitatem laudans, postquã locus deuenit ad canam, puerq; ingentem illi calicem porrexit, metaciore autem maximè gaudet, perinde ac Lethes aquam ebibens, & diluculariis illis disputationibus diuersissima quæ sunt exhibet, dum mihi uiri sibi præripit obiectia, & proximum cubito apposito accens, mento interim conuiuentis oppleto, dum canam uiam ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atq; in patrius uirtutem inuentarum se esse ferens, dumque usque adeo diligenter cattinos exterges indice digito, ut ne paululam quidem reliquiarum sinat adhærere, nũquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, uel si totam placentam, aut suem solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus temulentus, uinoq; bacchatus, non ad canum modo, saltationémque, uerum ad conuicium usque & iracundiam. Adhæc multus inserpocula sermo (tum enim uel maximè) de temperantia, sobrietateq; atque ista quidem loquitur, quum iam à mero male habens

ἀλιγαρὰς ἐπιπαιῶν, ἐπιπαίζει λευκάμῳ & ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῳ τῷ λοβῷ ἐρίζει αὐτῷ, τῷ φορετῷ ἐπὶ χαίρει μάλιστα, λαβὼν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐπιπίνων, ἐκκαθαίρων ἐπὶ τοῦ ἀκροτάτου τῶν ἀνθρωπίνων λόγων, παρεκπαίζων ὥσπερ ἐπὶ & τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παρεγκωμιάζων, λαφύσσων τὸ γένειον ἀκάθαρτος, λαμπρὸν ἐμφαίνων, ἐπιμελῶς, ἐκμυζῶν τὰς λοπάδας τῶν ἀρνείων ἀφιέναι προσδεκῶν. ἀκριβῶς τὸ ῥύβλον τῷ λιχανῷ ἀπεσμήχων. ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυτωτοῦ λανθάνειν, μεμψίμοιρος & ἀεὶ ὡς τὸν πλακουντοπώλην, ἢ τὸν σῦν μόνος & τῶν ἄλλων λάβοι, ἔτι πρὸς λιχνείας καὶ ἀπληστίας ἐρῶν, μεθύων & καὶ πάρων, ἀκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ἐρχαστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς πρόεισι, καὶ λόγοι πολλοὶ ἔσται τῇ λύχνῳ, τότε δὲ καὶ μάλιστα περὶ σωφροσύνης καὶ ἐγκρατείας, καὶ ταῦτά φησιν, ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πεπόρρω ἰχνῶν.

ἰχνη, καὶ ὑπεσφαλίσαν γε λοῖον. ἄτα ἐμοὶ τε ὑπὲρ τούτου, καὶ τὸ τελευταῖον ἀφάμενοι ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου οἱ αὐλητρίδες τε καὶ ἀκροάσεις ἐπαλλομένου. πλὴν ἀλλὰ καὶ νῦν φοβοῦμαι τῶν πρεσβέων πολυχρόνιος ἀν φανῶμεν τε καὶ ἐνίκα, ἢ θρασύτητος καὶ φιλοφυρίας. ἀλλὰ καὶ λιμάκων ὀξεῖα τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιφρῶν προχειρότατα, καὶ ἡ γνώμη πρόχειρος, καὶ ἡ ἀναισχυντία πλείστη. καὶ ἅλις πάντων τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀπεῖλε, καὶ πανάλλως ἐντελές. ἐμοὶ δὲ τοιγαροῦν σὺν ἐπὶ πολὺ χρηστὸν ὄν. τί τοῦτο; πάππα, χαίρει καὶ ἡμῖν Θραασυκλῆς. Θρασ. εὖ μετὰ ταῦτα ἃ Τίμων τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλούτον σου τιθασεύσαι, ἀργύριον καὶ χρυσίον καὶ δόξαν πολυτελῶν ἐλπίδι σου ἀνδραμόμενοι, πολλὰ τῶν μετριάων ἐπιδεξάμενοι καὶ σῦφρα ἀεὶ σὺ ἀπολαῖνων, καὶ τὸν ἔντιμον μετριωτάτου. ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ μέζα μὴ ἐμοὶ δόκιμον ἐπι-

habens, & balbutiens risicolus. Deinde conuiuis super his. Postremo pleniusculum cum de conuiuio efferunt aliqui, ambabus manibus ebricinæ inherentem. Quanquam aliqui ne sobrius quidem alli prunatiorū cesserit uel mendacio uel confidentia, uel auaricia. Quin & inter assentatores primas tenet, petere promptissimè, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddam spectaculum est, omni ex parte exactum, uariéque absolutum, proinde non eiulabis clarius uidelicet, quum sit modestus. Quid hoc? papa, tandem nobis Thrasycles? Thr. Non hoc animo adeo uenio, Timon, quo plerique ist, qui ni mirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conuiuiorum adducti spe concurrunt, multáque assentatione delinunt te, hominem uidelicet simplicem, facileq; impartientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cœnam

sufficiatem esse, cum absonium suauissimum, capere aut nasturcium, aut si quando deliciet, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens aenis suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura pretius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed qua ipsius gratia huc me conuoli, ut ne te subterfugiat postrema ista atque iniuriosissima res, opulentia, quippe quae multis saepenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, pretiosissimum aper universae in mare praecipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiae posse operi praeficere. Ne tamen in alium ô bone, sed semper alpaberis usque in praesens, paulo ultra solum flaccidus operatum, me videlicet nec sic stante. Quod si hoc non ita esse igitur eas potiore vix exordibus oblitum, ne obliuiscaris quidem illi fastidiosi rhetoris, vide hoc Lacedaemonios quoque ipsos habere, hoc philosophantes, illi mutes, ali, extremum. Si vero quis philosophus fortis, ingenium

ἱκανὸν, ἡδὺ δὲ ἐδέσμου, ἡδὺ μὲν ἢ λαχάνου, ἢ τίκτει φρέαρ ὕδατος τῶν ἄλλων. πατὴν δὲ ἢ ἐνιάκρουνον. ἡ δὲ φίλον αὐτῷ, ἐς βοῦλα περιφυεῖ ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὴ γὰρ ἐμοὶ τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ, σοῦ δὲ ἕνεκα τοῦ χάριν ἐκάλεσα, ὡς μὴ λάθῃ σε τὸ κάλλιστον τοῦτο καὶ ἐπιφανέστατον ἔργον ἢ πλοῦτος, ἢ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος πόνων συμφορῶν γεγένηται. εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ἅπαν εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτίκα, ἀδίκου κάπηλεῖον εἰσαγαγόντα θῦνα, καὶ τὴν φιλοσοφίαν πλοῦτον ἔργῳ δυναμένῳ. μὴ μέν τοι ἀδ βάδ ὦ γαθὲ, ἀλλὰ δεῖ σε βεβῶτας ἐπιμεμβάτε, ὀλίγον πρὸ ἐκ κυμάτων ἀνεγεῖν, ἐμοῦ ἐρῶν καὶ μόνου. εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, εὖ δὲ ἄλλον φίλον ἀνεῖν κατὰ τάχος ἐπόμενον κίνειν ἐκ τῆς εἰκόνος, καὶ μὴ ἐμὲ ἐμβάλῃς κοινῷ κύβῳ, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς ἀκούσαις, ὦ μὴ ἐδιδαχθεμένῳ δὲ γνοῦ, ὦ δὲ τάλαν τον, εἰ δὲ τις φιλόσοφος ἐκ

δεν

ἀμφίβολον ἢ τριπλοῦν φέρειν
ἀξιοῦσθαι. ἐμοὶ δὲ, οὐχὶ
τοῦ ἐμοῦ ἕνεκα τοῦτο αἰτῶ,
ἀλλ' ὅστις μετεδώκει τοῦ
ἐνόντος τοῖς δεομένοις, ἐ-
κείνῳ δὲ τούτου τοῦ κέρδους
ἐπιτρέψας τὴν χάριν, εἰ δὲ
ἕνεκα δύο μεδίμνους χορη-
γεῖν ἀξιοῖτο. ἐπιγαρεῖν
δὲ καὶ μόλις χρὴ ἄνθρωπον
φιλόπλουτον, καὶ μαθεῖν ὑπὲ-
ρ τοῦ ἀργυρίου φρονεῖν. Τίμ.
ἐπαινῶ ταῦτα καὶ σὺ Θρασύ-
κλεις. νῦν γὰρ οὖν σὲ κέρδος ἐν
δεκᾶ, φέρε σοι τοῦ δι' ἡμιόλιον
ἐπιλύσω ἐστοῦλλον, ἐπιμε-
τρήσας τῇ δικέλλᾳ. Θρασ. ὦ
δεινοτάτου, καὶ τίμιε, πα-
ίρομαι ὑπὸ τοῦ κατηγόρου
ἐλευθέρου τῇ πόλει. Τίμ. τί
ἀγωνιᾶς ὦ γαθὲ Θρασύ-
κλεις; μὴν παρακινδυνεύει
σοι, καὶ μὴ ἐπιμβαλὼν χρῆσι-
μος ὑπὲρ τὸ μέτρον τοῦ ζεύ-
γους. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ
ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖ-
νος, καὶ Λάχης καὶ Γνίφων.
δῆλος τὸ κυβευμα τῶν εἰρω-
μένων, ὅστε τί σὺν τοῖς
τοῦ μέτρου τοιούτοις ἀπολλύω,
τοῦ μὲν δικαίου ἐλίγον εὐ
πεπόνη, πάλαι πεπεισμένος:
αὐτὸς

duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quam quam hoc quidem mihi non mea ipsius gratia peto, sed quò amicis, si qui egebunt, donem, fas est si modo petam hanc largitionem tua excuteris, ne duos quidem modios Acgineticos capientem. Nam parum contentum, modestumque conuenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam ultra petam cogitare. Timon. Eo quidem ista, quæ dicis, probo Thrasycles, ergo si videtur, prius quam petam explicam, ego tibi bicapua opplebo uberibus, postea sleaquam ligone sum mensus. Thrasycles. O liberte, ô legem pulsamus ab impurissimo libera in ciuitate! Tim. Quid fiet mecharis? bone Thrasycles nunte defraudauit. Aliqui adijciam ultra mensuram Choenices quatuor: sed quid hoc negotij? Complures simul adiuuant, Blepsias ille, & Laches & Gniphon, breuiter agmen eorum qui uapulabunt. Ideo quin ego in rupe hanc conscendo, ac ligone quioe, paulisper interquiescere fino, diudum fatigatum

ipse

Ipse uero plurimis congestis saxis, procul eos lapillum grandine peto. Blep. Ne iace ô Timon, abimus enim. Tim. At nos quidem nec cita fame guinem, nec absq; uulneribus.

αὐτὸς δὲ πολλὰς συλλέξας λίθους
ξυμφορήσας, ἔκαθεν ἐκεῖσε πέμπω
φόβῳ αὐτούς. Βλεψ. μὴ βάλλε
λίθοις ὦ Τίμων, ἀπιμεν γὰρ.
Τι. ἀλλ' οὐκ ἄν ἡμεῖς γε τα-
χὺ, οὐδ' ἄνευ τραυμάτων.

TEΛOΣ.